

DIMINEȚI DE LAVANDĂ
JUDE DEVERAUX

PROLOG

-HELEN? HELEN ALDREDGE? întrebă persoana de la celălalt capăt al firului. Dacă ar fi întrebat-o cineva, Helen ar fi spus că trecuse atâta vreme de când auzise vocea lui Edilean Harcourt, încât nu ar fi recunoscut-o. Dar o recunoscuse. Nu auzise tonurile acelea elegante, patriciene, decât de câteva ori, dar de fiecare dată fusese semnificativ. Pentru că interlocutoarea ei era cine era, Helen nu sublinie că numele ei de femeie măritată era Connor.

-Domnișoară Edi? Dumneata ești?

-Ce memorie bună ai. Helen vizualiza femeia în timp ce își amintea de ea: înaltă, slabă; o ținută perfectă, cu părul ei negru mereu la locul lui. Hainele ei erau

întotdeauna de cea mai bună calitate și aveau un stil fără vârstă. Trebuia să se apropie de nouăzeci de ani-doar era de vârsta lui David, tatăl lui Helen.

-Am predecesori buni, spuse Helen, după care vru să-și muște limba. Tatăl ei și domnișoara Edi fuseseră odinioară logodiți, dar când Edilean se întorsese din Cel de al Doilea Război Mondial, iubitul ei David era căsătorit cu mama lui Helen, Mary Alice Welsch. Trauma fusese atât de mare, încât domnișoara Edi îi lăsa risipitorului ei frate străvechea, marea casă pe care familia ei o deținea de generații, părăsi orașelul care purta numele strămoșilor ei și nu se căsători niciodată. Astăzi încă mai existau bătrâni în Edilean care vorbeau despre Marea Tragedie-și încă o mai priveau cu ochi reci pe mama lui Helen. Ceea ce făcuseră David și Mary Alice dusese la sfârșitul liniei directe a familiei Harcourt-familia fondatoare. Cum Edilean, Virginia, se afla atât de aproape de Colonial Williamsburg, pierderea descendenților direcți ai celor care fuseseră aproape de George Washington și Thomas Jefferson era o lovitură mare pentru ei.

-Da, ai într-adevăr predecesori buni, spuse domnișoara Edi fără ezitare. De fapt, sunt atât de sigură de capacitățile tale încât m-am hotărât să te rog să mă ajuți.

-Să te ajut? întrebă Helen curioasă. De mică auzise atâtea despre ostilitatea și mânia cauzate de ceea ce se întâmplase în timpul vieții tatălui ei. De fapt, ea nu trebuia să audă toate astea, pentru că totul era vorbit în șoaptă, dar Helen fusese întotdeauna o persoană curioasă. Așa că se instala de o parte a ușii, se juca cu păpușile și asculta.

-Da, draga mea, să mă ajuți, spuse domnișoara Edi pe un ton condescendent, care o făcu pe Helen să roșească. Dar liniștește-te, nu am de gând să te rog să faci o sută de prăjituri pentru biserică.

-Dar eu nu... Helen începu să se apere, dar se opri. Era la chiuveta din bucătărie și îl putea vedea afară pe James, soțul ei, luptându-se cu noua instalație pentru hrănit păsările. Cineva ar trebui să scoată în afara legii pensionarea bărbaților, își spuse ea pentru a mia oară. Firește că James o să intre în casă cu o falcă în cer și una în pământ din cauza instalației iar ea o să trebuiască să-i asculte tirada.

Fusese obișnuit să conducă sute de angajați de-a lungul mai multor state, dar acum nu-i mai avea decât pe ea și pe fiul lor adult, cu care să facă pe șeful. Nu o dată alergase Helen la Luke, întrebându-l dacă nu-și putea petrece după-amiaza cu el. Luke îi arunca privirea aceea amuzată și o punea să smulgă buruieni.

-În regulă, spuse Helen, cu ce te pot ajuta? N-avea importanță că nu mai vorbise cu femeia asta de când? De douăzeci de ani?

-Mi s-a spus că am mai puțin de un an de trăit și ...domnișoara Edi se întrerupse la un sunet venind dinspre Helen.

-Te rog,nu-mi plânge de milă.Nimeni nu și-a dorit vreodată cu atât ardoare ca mine să părăsească lumea asta.Sunt aici de mult prea multă vreme.Dar spunându-mi-se că mi-a mai rămas un an întreg,am început să mă întreb ce ar mai trebui să fac cu viata mea.Helen râse auzind cuvintele.Chiar dacă domnișoara Edi nu mai locuia în orașelul care purta numele unei stră-străbunici a ei,impactul său asupra acestuia era mare.Faptul că orașelul încă mai exista,i se datora ei.

-Ai făcut multe pentru Edilean.Ai ...

-Da,draga mea,am dat bani și am scris scrisori și am produs un adevărat scandal când au vrut să ne ia casele.Am făcut toate astea,dar a fost floare la ureche.Nu m-a costat decât bani și multă tevdatură.Ceea ce nu am făcut,este că nu am îndreptat câteva greșeli pe care le-am făcut pe vremea când eram foarte tânără.

Helen aproape că mormăi cu glas tare.Asta urma,își spuse ea.Povestea.Povestea despre cum mama ei,Mary Alice,i-a furat domnișoarei Edi logodnicul,la sfârșitul Celui de Al Doilea Război Mondial.Biata domnișoară Edi.Stricata aia bătrână de Mary Alice.Dar ea mai auzise toate astea.

-Da,știu...

-Nu,nu,spuse domnișoara Edi,întrerupând-o din nou pe Helen,nu mă refer la ceea ce au făcut părinții tăi pe vremea când dinozaurii stăpâneau lumea.Gata,s-a terminat cu asta.Eu vorbesc despre acum,astăzi.Ceea ce s-a întâmplat,a schimbat ce se întâmplă astăzi.Încruntându-se,Helen își întoarse privirea de la soțul ei care dădea cu piciorul în instalația de hrănit păsările,pe care nu reușea să o facă să stea în poziție verticală.

-Vrei să spui că dacă tatăl meu s-ar fi căsătorit cu tine,câteva vieți ar fi fost cu totul altfel,spuse Helen încet.

-Poate,spuse domnișoara Edi,dar vocea ei părea amuzată.Ce știi tu despre ziua de paisprezece noiembrie 1941?

-Că a fost chiar înainte de atacul de la Pearl Harbor? întrebă Helen prudentă.

-Să înțeleg din asta că obiceiul tău de a trage cu urechea pe vremea când erai mică nu ți-a folosit la nimic? în ciuda ei,Helen râse.

-Nu,nu mi-a folosit.Domnișoară Edi,vrei te rog să-mi spui despre ce este vorba? Soțul meu trebuie să apară pentru masa de prânz,așa că nu am prea mult timp.

-Vreau să vii aici,în Florida,să-mi faci o vizită.Crezi că poți suporta să stai atâta vreme departe de soțul tău?

-E la pensie.M-aș putea muta la tine.Domnișoara Edi râse scurt,sec.

-În regulă,dar nu trebuie să spui nimănui unde pleci sau pe cine vizitezi.

Am câte ceva de discutat cu tine și trebuie să ne gândim cum trebuie să facem

ceea ce trebuie făcut. Firește, o să plătesc eu, pentru totul. Desigur, dacă te interesează.

-O excursie gratuită? Secrete scoase la iveală? Sunt cât se poate de interesată. Cum aranjăm totul?

-O să trimit acasă la mine toate datele despre călătorie și le poți lua de acolo. Ce mai face băiatul ăla frumos al tău?

Helen ezită. Să-i dea răspunsul pe care-l dădea tuturor? Puțină lume știa cu adevărat tot prin ce trecuse Luke în ultimii ani, dar Helen își spusese că într-un fel, domnișoara Edi știa.

-Își revine încet, încet. Dar aproape tot timpul se ascunde prin grădinile din jur și sapă gropi. Nu vrea să discute cu nimeni despre problemele lui, nici măcar cu mine.

-Și dacă eu o să-i schimb viața?

-În bine sau în rău? Întrebă Helen îndreptându-se de spate. Singurul ei copil, fiul ei, era în suferință și ea nu știa cum să-l ajute.

-În bine, spusese domnișoara Edi. În regulă, iar acum du-te și dă-i de mâncare soțului tău. Nu uita că nu trebuie să-i spui nimănui despre mine. Biletele vor fi acolo mâine pe la zece, așa că du-te la conac, ia-le și sună-mă după aceea. Când ajungi aici, trimit pe cineva la aeroport, să te ia.

-Am înțeles, spusese Helen în timp ce se deschidea ușa din spate și-l auzi pe James bombănind:

-Porcăria naibi! Ar trebui să fac o plângere la biroul Procurorului General, despre gunoiul ăsta! Helen își dădu ochii peste cap, spunând în șoaptă:

-Am înțeles. Acum trebuie să închid.

Domnișoara Edi închise telefonul, se așeză alături, se uită o clipă la el, apoi se folosi de cele două bastoane ca să se ridice din scaun. Astăzi o dureau atât de tare picioarele, încât îi venea să se întindă pe jos și să nu se mai ridice niciodată.

Merse chinuit până la cutia mare care trona pe bancheta pianului și se gândi la fotografiile dinăuntru și la toate poveștile care se petrecuseră cu toți aceia, atât de demult. Luă cartea subțire, cu coperti verzi, jurnalul ultimului lor an de liceu.

Promoția 1937. Nu trebuia să îl deschidă, pentru că îi putea vedea pe toți cu ochii minții și se simțea fericită că nu mai fusese la Edilean, Virginia, în ultimii câțiva ani. Îi era dor de locul acela, îi era dor de copaci și de schimbarea anotimpurilor, dar ce nu îi plăcea ei, era să vadă chipurile îmbătrânite ale prietenilor ei. Sau să le vadă numele pe pietrele funerare. Cine ar fi crezut vreodată că ultimii rămași în viață vor fi ea și David și Mary Alice? Și Pru... doar că ea nu conta. Aproape toți ceilalți muriseră, unii de curând, unii cu mult în urmă. Biata Sara a murit în ...Edi

nu-și mai putea aminti anul,dar știa că era o veșnicie de atunci.

Lăsă cartea jos și se uită la cutia micuță în care se aflau fotografiile tuturor,dar nu o deschise.Astăzi se simțea mai rău ca de obicei și era sigură că doctorul se înșela.Nu mai avea ea un an de trăit,dar era fericită pentru asta.Durerea din bătrânele ei picioare,pline de cicatricele vechilor răni,era tot mai mare.În zilele în care chiar se scula din pat,avea nevoie de toată voința ei pentru asta.Iar când nu se putea ridica,o ruga pe infirmiera aceea enervant de veselă să-i aducă laptopul și-și petrecea toată ziua cu el.Ce lucru formidabil era Internetul! Și cât de multe putea afla cu ajutorul lui.Îi căutase chiar familia lui David și aflase că fratele lui reușise să supraviețuiască războiului.De câteva ori chiar fusese gata, gata,să-i sune familia,dar numai durerea pe care știa că o va simți,o oprise.În afară de asta,se îndoia că cineva dintre ei ar fi auzit măcar vreodată de ea.Davis fusese ucis doar la câteva săptămâni după ce se cunoscuseră.

În timp ce se îndrepta spre bucătărie,Edi se gândi la Jocelyn.Ca de obicei,doar gândul la tânăra femeie îi alina durerea și-i relaxa mintea.

Alexander McDowel,bărbatul a cărui viață fusese în centrul tuturor secretelor și durerilor în inimă,o adusese pe Edi alături de fetița aceea.

Cu vocea răgușită de o viață de fumat,Alex îi spusese:

-Bunicii ei,familia Scovill,mi-au fost prieteni foarte,foarte dragi.Frumoasa lor fiică,Claire,a fost trimisă la cele mai bune școli.La petrecerea cu ocazia ieșirii ei în societate,primise unsprezece cereri de căsătorie.Dar ea nu s-a măritat până la treizeci și trei de ani,când l-a ales meșterul de la clubul lor.

Domnișoara Edi trecuse prin prea multe în viața ei,ca să fie snoabă.

-Și ce fel de om era tipul?

-Bun cu ea.Puturos,abia dacă știa să citească,dar bun cu ea.Au avut o fetiță,Jocelyn și doar la câțiva ani după aceea,frumoasa Claire a murit.

Poate că numele „Claire” era de vină sau poate faptul că în perioada aceea domnișoara Edi se afla la o răscruce în viața ei...Își petrecuse viața ei activă călătorind cu doctorul Brenner.Averea familiei îi conferise acestuia libertatea de a munci neplătit,așa că a început să călătorească în toată lumea,ajutând acolo unde era nevoie de el.Se spunea că dacă era lansată o bombă,doctorul Brenner făcea rezervările la avion înainte ca aceasta să explodeze.Realitatea era că Edi făcea rezervările și se afla întotdeauna alături de el.

Dar când el a ieșit la pensie,a ieșit,evident și Edi.Să se întoarcă înapoi la Edilean și să trăiască în căsoaia aia împreună cu fratele ei,care o plictisea de moarte? Sau să trăiască liniștită din pensia și din economiile ei și poate sași scrie memoriile-o altă perspectivă plictisitoare? Când Alex McDowell,un bărbat pe care-l cunoștea

de când abia făcuse ochi,îi oferise o slujbă,aceea de a-i administra fondurile de caritate și de a avea grijă de nepoțica prietenilor săi,Edi acceptase imediat.

Alex îi spusese,cu atâția ani în urmă:

-Nu știu cum este copilul.Ar putea avea creierul tatălui ei.Singurul lucru pe care-l știu este că după moartea mamei ei a locuit cu bunicii.După moartea acestora,Jocelyn-așa o cheamă pe fetiță-a fost lăsată în grija tatălui ei.

-Nu-i face vre-un rău,nu? întrebuse domnișoara Edi repede.

-Nu,am pus detectivi particulari să o urmărească și nu mi s-a raportat nimic de genul acesta,doar că tatăl ei a recidivat.

-A recidivat? Cum adică? întrebuse domnișoara Edi speriată.Alex chicoti.

-Mai rău decât îți imaginezi tu.S-a recăsătorit cu o femeie cu două gemene identice și ies împreună cu motocicletele.O clipă,domnișoara Edi închise ochii.Numele „Clare” și imaginea motocicletelor îi umplu mintea.

-...Boca Raton,spunea Alex.

-Scuze,nu am auzit ce mi-ai spus.

-Am o casă chiar în aceeași zonă rezidențială în care locuiește Jocelyn cu tatăl și cu Vitregele,cum le spune ea.Unul dintre detectivi a stat de vorbă cu ea.

-A stat de vorbă cu un străin? izbucni domnișoara Edi.Alex chicoti din nou.

-Văd că nu te-ai schimbat deloc,nu? Te pot asigura că întâlnirea a fost bine supravegheată.Se aflau la o cursă de motociclete NASCAR.

-La o ce?!

-Ai încredere în mine: ai urî dacă ai afla ce înseamnă așa ceva.Edi,ceea ce te întreb eu este dacă vrei să locuiești în Boca Raton.Ai fi la trei case de fiica lui Claire și ai avea-o sub ochi,în timp ce ai lucra pentru mine.Dacă ar fi fost vorba de altcineva,Edi și-ar fi stăpânit entuziasmul,dar Alex era un prieten vechi,de încredere.

-Aș fi fericită să fac asta.Sincer fericită,spuse ea.

-M-am gândit că nimic n-ar fi mai bun pentru picioarele tale decât căldura Floridei.

-Faptul că nu trebuie să mă întorc la Edilean,unde să fiu compătimită pentru că sunt o fată bătrână,este cel mai bun lucru pentru picioarele mele.

-Tu,fată bătrână.O să te văd întotdeauna la douăzeci și trei de ani,cea mai frumoasă femeie din ...

-Încetează,sau o să te părăsc lui Lissie.

-Te iubește la fel de mult ca și mine,spuse Alex repede.Deci dă-mi adresa și o să-ți trimit toate detaliile.

-Mulțumesc.Mulțumesc din suflet,spuse Edi.

-Nu,eu sunt cel care trebuie,dintotdeauna,să-ți mulțumesc.Dacă nu erai tu ...spuse Alex.

-Știu.Sărută-i pe toți din partea mea,spuse Edi și închise telefonul.Dură ceva până când zâmbetul îi cuprinse toată fața,gata să i-o crape.Credea cu convingere în ușile care se închid și care se deschid.

Acum,după atâția ani,Jocelyn Minton era dragostea vieții domnișoarei Edi.

Copilul pe care nu-l avusese.Inima căminului pe care nu-l avusese.

Ori de câte ori Jocelyn se putea rupe de îndatoririle ei de la colegiul acela obscur,care o muncea pe rupe dar abia dacă o plătea,Jocelyn sărea în mașinuța ei și venea acasă.După vizita obligatorie la tatăl și la mama ei vitregă,venea direct la Edi.Cele două se îmbrățișau,fericite din suflet că se văd.Jocelyn era singura persoană pe care nu o intimidă înfățișarea severă a lui Edi.O îmbrățișa pe Edi așa cum o îmbrățișa pe vremea când era doar un copil.”Salvatoarea vieții mele”,așa îi spunea ea lui Edi.Fără tine nu știu cum aș fi putut supraviețui copilăriei mele.Edi știa că era o exagerare; în fond,lumea nu moare de lipsa cărților.Oamenii nu mor pentru că sunt obligați să locuiască sub același acoperiș cu un tată,o mamă vitregă și două surori vitrege care își închipuie că raliurile de motociclete înseamnă înalta societate.Doar că există mai multe feluri de morți.

Adevărul era că întâlnirea lor a fost lucrul cel mai bun care li s-a putut întâmpla amândurora.Edi se afla deja de patru luni în casa adorabilă pe care o cumpărase Alex pentru ea,când a văzut-o prima oară pe fetiță,împreună cu familia ei.Casa în care locuiau aceștia aparținuse bunicilor lui Jocelyn și după moartea mamei ei fusese lăsată prin testament,nepoatei.Nu a fost nevoie de mult efort ca să se descopere că bruma de bani lăsată,fusese repede cheltuită.

Domnișoara Edi îi văzu pe părinți în hainele lor de piele,le văzu pe cele doua gemene îmbrăcate în cât de puțin permitea legea,apoi o văzu pe Jocelyn luptându-se să țină pasul cu ei.De obicei avea o carte în mână și părul ei blond-cenușiu îi cădea peste față,dar prima oară când Edi a putut-o privi cu atenție,a văzut inteligență în ochii albaștri,întunecați,ai fetiței.Nu era frumusețea care fusese mama ei-văzuse fotografii-dar fetița asta avea ceva ce o atrăgea spre ea.Poate bărbia ei pătrată,cu ideea acea de gropiță în ea.Aceasta îi amintea de o altă bărbie pătrată,pe care o iubise odinioară cu toată forța inimii.Sau poate era felul în care copilul acesta părea să știe că era altfel decât cei cu care trăia.

La început,domnișoara Edi a regizat de două ori conjuncturi favorabile,ca să poată vorbi cu fetița.O dată a fost la bibliotecă,unde au petrecut treizeci de minute discutând despre cărțile Narnia și doar înainte de a se despărți,s-au prezentat.A doua oară,domnișoara Edi a decis să facă o plimbare pe drumul care

trecea prin fața casei lui Jocelyn. Fetița era afară, pe bicicleta ei, făcând la nesfârșit cercuri cu ea.

-Când eram mici, noi obișnuiam să jucăm șotron, spuse domnișoara Edi.

-Ce fel de joc e ăsta?

-Dacă ai puțină cretă, îți arăt. Domnișoara Edi așteptă ca Jocelyn să se ducă în casă după cretă. Pe vremea aceea, nu avea nevoie la mers decât de un singur baston. Dar toți acei ani în care a trebuit să stea în picioare, la dispoziția doctorului Brenner și a echipei lui, i-au slăbit mușchii picioarelor și știa că nu va trece mult până să fie nevoită să recurgă la al doilea baston, apoi la un mergător, apoi... Nu-i plăcea să se gândească la lucrurile astea.

Simți că o privește cineva și se întoarse ca să-l vadă pe tatăl lui Jocelyn. Era îmbrăcat în ceea ce ea știa că se cheamă „maieu”, ceva ce bărbații din generația ei țineau acoperit. Părea să aibă tatuaje pe tot corpul și nu se bărbierise de zile bune. Lucra la o motocicletă albastră și manevra constant din ghidon, ca să facă și mai puternic zgomotul motorului. Dacă omul ar fi însemnat doar atât, ar fi fost de mult înlăturat din cartier. Dar Gary Minton era în continuare omul bun la toate, meșterul care venea în toiul nopții dacă ți se înfunda toaleta și ți se inunda baia. El era cel care scotea un copil de pe fundul bazinei de înot sau se urca în copac să coboare de acolo un băiețel mort de frică. Una peste alta, nu era greu să te faci că nu auzi zgomotul câtorva motociclete.

Dar el o studia pe domnișoara Edi ca și cum ar fi vrut să o cântărească, să vadă dacă era bine ca fiica lui să stea de vorbă cu ea. Domnișoara Edi se întoarse în altă parte. Mai bine s-ar fi întrebat dacă era bine ca fetița să stea cu el.

În câteva minute Jocelyn se întoarse cu creta și ea îi arătă cum să deseneze șotronul pe alee, aruncă pietricica, apoi merse după ea, într-un picior. Fetița fusese încântată de joc. Peste alte câteva zile, când Edi deschise ușa din față și văzu fetița slăbănoagă, prost îmbrăcată, cu părul blond ncoperindu-i fața, stând și plângând pe trepte, nu fu surprinsă.

-Îmi pare rău, spuse fetița sărind în sus, nu am vrut să... Părea că nu știa ce să mai spună. Edi văzu cu coada ochiului o valioară de plastic în spatele unei tufe de hibiscus și își închipui că fetița fugise de acasă.

În ziua aceea, Edi o ținu intenționat acasă la ea, vreme de aproape trei ore. Au discutat despre cărți și despre o temă la care lucrea ea, la școală. Edi vroia să-i dea o lecție tatălui; vroia ca acesta să-și facă griji. Ar trebui să fie mai atent unde se află fata lui. În timp ce o conducea pe fetiță acasă, Edi se gândea că o să le spună vreo două vorbe părinților ușurați că o revăd pe fetiță. Dar spre marele ei șoc, tatăl și mama ei vitregă nici măcar nu-i observaseră lipsa. Mai rău, când li s-a

spus asta,nu s-au arătat nici surprinși și nici îngrijorați.Se manifestau ca și cum Jocelyn ar fi făcut ce a vrut ea să facă,iar ei n-au știut ce anume fusese acest lucru.În noaptea aceea,Edi l-a sunat pe Alex și i-a spus că situația copilului era mai rea decât i se spusese lui.

-Este extrem de inteligentă și iubește învățătura și cultura.Păcat că nu i-ai văzut chipul când i-am cântat Vivaldi! Este ca și cum Shakespeare ar fi trăit sub același acoperiș cu idioții satului.Ți-am povestit cumva despre surorile alea vitrege,respingătoare?

-Da,dar te poți repeta.

În weekend-ul următor,așa cum sperase Edi,fetița apăru pe alee ca și cum ar fi trecut întâmplător pe acolo.Edi o invită înăuntru,apoi îl sună pe tatăl ei și îl întreabă dacă putea avea permisiunea să o ajute la o temă pentru școală,la care lucra.Faptul că acesta nu o întrebase despre ce temă era vorba sau cât de mult urma să stea la ea,îi întări proasta părere despre el.

-Da,răspunsese tatăl fetei,am auzit despre dumneata și știu unde locuiești.

Sigur,Joce poate rămâne cu dumneata.Dacă ai multe cărți,o faci fericită.Este exact ca maică-sa.

-Atunci poate rămâne aici toată după-amiaza? întreabă Edi,chiar mai rece decât de obicei.Încearcă să-și ascundă dezgustul crescând pentru acel om.

-Sigur.Poate rămâne.Noi plecăm la un raliu,așa că ne întoarcem târziu.Ei! Dacă vrei s-o ții acolo peste noapte,foarte bine.Pun pariu că Joce o să fie super încântată.

-Posibil,răspunse Edi și închise telefonul.

Jocelyn își petrecu noaptea acolo.De fapt,își savuraseră reciproc atât de mult compania,încât fetița nu plecă decât duminică seara.Dând să plece,se întoarse înapoi,alergă spre Edi și își petrecu brațele în jurul taliei acesteia.

-Ești cea mai bună,cea mai deșteaptă,cea mai minunată persoană pe care am cunoscut-o vreodată.Edi încercă să rămână distantă,dar nu se putu abține să nu o îmbrățișeze și ea.După aceea,Jocelyn își petrecu weekend-urile și cea mai mare parte a vacanțelor acasă la Edi.Erau două persoane singure care aveau nevoie una de cealaltă și erau înnebunite că se găsiseră.Își construiseră o viață împreună,cu ieșiri sâmbetele,cu biserica de duminică și cu timp să se retragă tăcute în liniștea grădinii.Cât despre tatăl ei,deși la început Edi îl judecase drept Indiferent,descoperi că acesta își iubea fiica la fel de mult cum o iubise pe mama ei și nu-și dorea decât ca Jocelyn să fie fericită.

-Eu nu-i pot da ce i-ar fi dat maică-sa dacă ar fi trăit,dar poate poți tu.Joce poate veni la tine acasă ori de câte ori vrea ea și dacă ai vreodată nevoie de mine,

anunță-mă și s-a făcut,îi spusese tatăl fetei.Se uită apoi la soția lui și la gemenele care-l așteptau în mașină.

-Ele sunt ca mine și ne potrivim,dar Joce e ...altfel.Edi știa cum era să fii altfel, iar Jocelyn se simțea la fel de nelalocul ei acasă la ea,cum se simțise Edi de-atâtea ori în viață.Anii alături de Jocelyn fuseseră cei mai fericiți din viața lui Edi.Era minunat să predai unei minți proaspete și să-i arăți lumea.Când familia ei se ducea la Disney World,Edi o lua pe Jocelyn la New York,la Metropolitan Opera,în timp ce surorile ei vitrege purtau șorturi ca să-și arate picioarele lor lungi,Jocelyn purta perlele lui Edi,cu garniturile respective.

În vara în care Joce a împlinit șaisprezece ani,domnișoara Edi a dus-o la Londra, la Paris,la Roma.Călătoria fusese dificilă pentru domnișoara Edi.Cu vârsta și cu picioarele ei,nu-i rămăsese prea multă energie.Jocelyn însă își petrecea zilele bântuind prin oraș și făcând fotografii.Serile,făcea schimb de impresii cu cele vechi,de odinioară,ale domnișoarei Edi.

La Londra,domnișoara Edi îi arătase lui Jocelyn locul unde se cunoscuse cu David-fără vreun nume de familie.Bărbatul pe care-l iubise și pe care îl pierduse.-În viața mea nu a existat decât un singur bărbat și el a fost acela,spusese ea uitându-se la clădirea mare,din marmură,unde se cunoscuseră.

La vremea aceea,Jocelyn auzise povestea de o duzină de ori,dar nu obosea niciodată să o asculte."O singură iubire"."O iubire pentru totdeauna"."O iubire veșnică".Erau expresii pe care le auzise de nenumărate ori."Păstrează-te pentru ea",îi spunea domnișoara Edi."Așteaptă această dragoste",o sfătua ea și Jocelyn era întotdeauna de acord.O unică,adevărată iubire.

În afara plăcerii timpului petrecut împreună,pe măsură ce creștea,Jocelyn începea să o ajute tot mai mult pe domnișoara Edi la activitățile caritabile pe care le administra.Joce făcea muncă de cercetare și uneori chiar călătorea ca să urmărească desfășurarea acestora.De trei ori descoperise fraude și ca urmare,se împrietenise cu doi ofițeri de la secția locală de poliție.

Dar ceea ce domnișoara Edi nu-i spusese niciodată,era faptul că banii pe care-i cheltuia astfel,nu erau ai ei.Ascundea cu grijă faptul că banii veneau de la Alexander McDowell,din Edilean, Virginia.În toți anii lor de prietenie, niciodată nu fusese menționat nici numele lui și nici măcar cel al orașelului.

Când Jocelyn a plecat la colegiul acela obscur,nu departe de casă,Edi se simți pierdută fără ea.La început,Jocelyn fusese atât de ocupată cu serviciul ei din timpul săptămânii și cu tot ce trebuia să facă să poată ține pasul cu școala,încât nu putuse nici măcar să o sune.Își trimiteau des e-mailuri și sms-uri-domnișoara Edi adora orice nouă tehnologie-dar nu era același lucru.

După șase luni de colegiu, domnișoara Edi a început să-i plătească lui Jocelyn taxele, pentru ca aceasta să nu mai trebuiască să muncească atâta. Asta, fără știrea tatălui sau a „Vitregelor”, așa cum le numeau ele pe cele două gemene blonde, slabe. Edi nu credea că tatăl ei ar putea obiecta, dar nu vroia să riște. Dar mai ales, nu vroia să riște ca Vitregele să vină să-i ceară cumva bani. Deși lumea vorbea adesea despre cât de frumoase erau fetele, Edi nu le găsea astfel.

Apăruseră de câteva ori la ea, când Jocelyn era plecată și se uitaseră prin casă ca și cum ar fi vrut să încerce să aprecieze valoarea fiecărui obiect. Pe cât de mult o iubea Edi pe Jocelyn, pe atât de mult le displăcea pe gemene.

Jocelyn a absolvit colegiul cu o diplomă în literatura engleză și a rămas acolo, cu jumătate de normă, ca asistent. Și, cu ajutorul unei prietene a domnișoarei Edi, mai câștiga câte ceva făcând cercetări pentru scriitorii care intenționau să scrie vreo biografie. Joce era excelentă în nmele slujbe dar ce iubea ea cel mai mult era să-și petreacă timpul în biblioteci, îngropată în hârțoage vechi.

Când Edi și-a dat seama că mica durere din piept era ceva mai mult decât vârsta, a început să se gândească la viitorul lui Jocelyn. Dacă Edi murea și-i lăsa totul lui Jocelyn, așa cum intenționa să facă, nu avea nici cea mai mică îndoială că Vitregele ar fi făcut tot posibilul să îi ia totul.

Edi vroia să îi lase lui Jocelyn mult mai mult decât posesiile ei. Vroia să o lase cu un viitor. Nu. Ceea ce își dorea ea cu adevărat era să îi lase o familie. Jocelyn își petrecuse cea mai mare parte a vieții trăind cu oameni bătrâni, mai întâi cu bunicii ei, apoi cu domnișoara Edi. Și după ce s-a gândit mult la absolut tot ce știa ea despre personalitatea lui Jocelyn, domnișoara Edi nu și-a precupețit timpul și eforturile ca să găsească modalitatea de a-i oferi lui Jocelyn ceea ce avea aceasta nevoie. Acum, puse la loc capacul peste cartea cu amintiri și o porni încet spre bucătărie. Ce lucru nesuferit îi mai lăsase micuța soră, pentru cină? Probabil ceva cu cuvântul taco. Când auzi trăgând pe alee camioneta serviciului de livrări rapide, venită după pachetul pregătit pentru Helen, domnișoara Edi zâmbi.

Deschizând frigiderul, își spuse că lucrul cel mai bun în toată povestea asta era acela că ea nu va mai fi aici când Jocelyn va descoperi că Edi... Mă rog, nu chiar mințise, dar omisese o groază de lucruri despre ea însăși. Cum lui Jocelyn îi plăcea să o întrebe pe Edi despre lunga ei viață, nu-i fusese ușor să sară peste ani și să treacă cu buretele peste tot adevărul, dar Edi se descurcase, totuși.

Scoase din frigider salata uriașă lăsată pentru ea și o puse pe masă. Jocelyn nu o să fie prea fericită când o să i se spună anumite lucruri, dar Edi avea încredere în ea că va face săpături, ca să găsească răspunsuri la toate. Zâmbind, Edi se gândi cum să le excludă din planul ei de viață pentru Jocelyn pe prea-înaltele, prea-

slăbănoagele ei surori vitrege, care se plimbau prin jur aproape dezbrăcate. Faptul că aceste surori deveniseră „celebre”-un cuvânt pe care domnișoara Edi îl detesta-spunea suficient despre lumea modernă. Jocelyn nu bănuia că Edi știa că renunțase la foarte multe ca să se ocupe de femeia în vârstă iar acum, Edi vroia să o recompenseze cumva pentru asta. Ceea ce dorea Edi să-i ofere lui Jocelyn era adevărul. Doar că ea nu avea de gând să-i spună pur și simplu totul, ea avea de gând să o facă pe Jocelyn să-l afle, să muncească pentru un lucru la care era foarte bună.

-Și te rog, iartă-mă, șopti Edi. Aceasta era cea mai ferventă speranță a ei, ca Jocelyn să o ierte pentru toate necretele pe care le păstrase atâta amar de vreme.

-Am făcut o promisiune, un jurământ și m-am ținut de cuvânt, șopti ea.

Începu să compună în minte scrisoarea pe care intenționa să o lase împreună cu testamentul.

CAPITOLUL 1

HELEN SE PRIVI pentru ultima oară în oglinda camerei de hotel. Acesta este, își spuse ea. Acesta este momentul. Instinctul îi spunea să-și tragă la loc cămașa de noapte și să se urce înapoi în pat. Oare ce o fi astăzi pe HBO? Hotelul prindea HBO? Poate c-ar trebui să caute un hotel care să ofere programul.

Inspira adânc, se mai uită o dată în oglindă și-și îndreptă umerii. Ce-ar spune domnișoara Edi dacă ar vedea-o așa căzută? Gândul la domnișoara Edi îi readuse lacrimile în ochi, dar clipi, reținându-și-le. Trecuseră patru luni de la funeralii, dar încă îi mai era atât de dor de prietena ei, încât uneori nici nu mai știa cum să funcționeze. În fiecare zi îi venea să o sune, să-i povestească ceva ce se întâmplase, dar de fiecare dată descoperirea că domnișoara Edi nu mai era.

-O pot face, își spuse Joce uitându-se în oglindă. Sincer, sincer, pot face asta. Era îmbrăcată conservator, într-o fustă și o bluză albă din bumbac, călcată, exact așa cum o învățase domnișoara Edi. Părul ei lung până la umeri, blond întunecat, era ținut spre spate cu o bandă și se fardase foarte puțin. Singurul lucru pe care-l știa despre orașelul Edilean, Virginia, era acela că domnișoara Edi crescuse aici, așa încât Jocelyn nu vroia să apară acolo în ginși și cu un top mulat, ca să-i șocheze pe localnici. Își luă cheile de la mașină, înșfacă mânerul valizei ei mari, negre și o trase pe roțițe, spre ușă. În noaptea aceasta va dormi în casa ei. Era o casă pe care nu o văzuse niciodată, nici măcar nu auzise vreodată de ea până când nu-i spusese un avocat că o moștenise, dar acum era a ei. În urmă cu două zile stătuse în biroul avocatului din Boca Raton, Florida, îmbrăcată toată în negru, la gât cu perlele pe care i le dăduse Edi. Trecuseră luni de la înmormântare, dar testametul

stabilea că avea să fie citit în prima zi de mai după moartea acesteia. Dacă ar fi murit pe întâi iunie, ar fi avut de așteptat unsprezece luni. Dar domnișoara Edi murise în somn, în noaptea de Anul Nou și Jocelyn avusese timp să îi deplângă moartea înainte de a trebui să facă față chinului citirii testamentului.

Lângă ea stătea tatăl ei, cu soția lui alături, apoi Vitregele, Belinda și Ashley.

Acum însă acestea erau cunoscute mai bine ca Bell și Ash. Datorită neobositelor eforturi ale mamei lor, ajunseseră modele-și media iubise ideea că erau două la fel. În ultimii zece ani apăruseră pe copertile tuturor revistelor mondene.

Călătoriseră în toată lumea și prezentaseră hainele tuturor designerilor. Când intrau într-un mall, adolescentele se luau după ele, cu gurile căscate în adorație. Și bărbații de toate vârstele se uitau la ele cu poftă.

Dar pentru Jocelyn, în ciuda faimei lor, Vitregele nu se schimbaseră de loc față de vremea când erau mici. Copii fiind, le plăcea să imagineze lucruri despre care spuneau cât le făcuse Joce, apoi se duceau și o pârau mamei lor. Louisa se uita la fiica ei vitregă și spunea: „Așteaptă să vină acasă tatăl tău „. Dar când apărea Gary Minton, acesta acutura doar din cap și făcea orice ca să poată sta departe de scandal. Scopul lui în viață era acela de a se simți bine, nu de a face pace între cele trei fiice. Se retrăgea în atelierul lui din garaj, cu nevasta și cele două fiice vitrege după el. Jocelyn pleca și se ducea la domnișoara Edi.

-Ei, ce ți-a lăsat bătrâna vrăjitoare? întrebă Bel întinzându-și gâtul lung ca să o vadă pe Jocelyn, în capătul celălalt al șirului de scaune.

Lui Joce nu-i fusese niciodată greu să le recunoască pe gemene. Bell era cea mai isteată dintre ele, era șefa, în timp ce Ash era mai tăcută și făcea tot ce-i spunea sora ei să facă. Cum de obicei asta însemna să spună o răutate ca să câștige un hohot de râs, Ash era adesea cea care stătea retrasă.

-Dragostea ei, spuse Jocelyn refuzând să se uite la sora ei vitregă. Bell era acum la cel de al treilea soț și mama ei ascundea faptul că și acest mariaj începea să scârțâie.

-Mititica de ea, bărbații ăștia efectiv nu-mi înțeleg fetita.

-Ei nu-i pot înțelege ideea că poate avea aventuri chiar și măritată, mormăi Joyce în barbă.

-Ce-ai spus?, întrebă Louisa ascuțit, ca și cum ar fi vrut să o amenințe cu „Așteaptă să vină tatăl tău acasă.” Femeia asta nu părea să înțeleagă faptul că anul acesta „puișorii” ei vor avea treizeci de ani și că cele cincisprezece minute de glorie se aflau deja pe spirala coborâtoare. Săptămâna trecută chiar, Joce citise că două fete de optsprezece ani, recent lansate, aveau să devină „cele două noi Bell și Ash.” Jocelyn nu era geloasă pe faima Vitregelor-sau pe averea pe care se

pare că o cheltuiseră. Pentru ea, ele rămâneau aceleași dintotdeauna: mereu întoarse pe dos, geloase pe toată lumea și pline de dispreț față de oricine nu se afla pe lista cancanurilor săptămânale. Când erau mici, erau cumplit de geloase pe Jocelyn pentru că aceasta petrecea atâta timp în „casa baborniței ăleia bogate.” Ele refuzau să creadă că domnișoara Edi nu-i dădea pungi pline cu bani, în fiecare săptămână.

-Dacă nu-ți dă bani, atunci de ce te duci la ea?

-Pentru că îmi place de ea! Nu. Pentru că o iubesc, repeta Jocelyn, iară și iară.

-Ahhh... Făceau ele pe un ton care vroia să spună că știau ele mai bine.

Joce le închidea ușa camerei ei în nas sau și mai bine, ne ducea direct la domnișoara Edi. Dar acum domnișoara Edi plecase pentru totdeauna și Jocelyn fusese chemată să asiste la citirea testamentului, în ușa apăru avocatul, un bărbat care părea chiar mai bătrân decât domnișoara Edi, și care păru mirat la vederea celor cinci. Spuse, uitându-se la Jocelyn, apoi la tatăl ei, ca și cum ar fi vrut o explicație:

-Mi s-a spus că trebuie să participe doar domnișoara Jocelyn.

-Eu, ah... începu Gary Minton. Anii fuseseră buni cu el. Era încă un bărbat bine. Cu părul negru spicat doar o idee cu alb pe la tâmples și cu sprâncenele întunecate, părea mult mai tânăr decât era în realitate.

-Noi avem grijă de ai noștri, spuse soția lui. Părea ca și cum anii care ignoraseră chipul lui Gary, se lipiseră de fața soției lui. Soarele, țigările și vântul îi marcaseră pielea, făcând-o să arate ca o mumie uscată.

-Nu vă supărați că suntem și noi aici, nu? toarse Bell către avocat. Ambele gemene purtau minijupe și stăteau cu faimoasele lor picioare lungi întinse gata să se atingă de biroul lui. Minusculele lor topuri erau deschise aproape până în talie. Domnul Johnson le aruncă o privire peste ochelari și se încruntă imperceptibil. Părea că vrea să le spună să se îmbrace. Se uită înapoi la Jocelyn, observă costumul ei simplu, negru, cu bluza albă imaculată, dedesubt, cu perlele la gât și zâmbi ușor.

-Dacă domnișoara Jocelyn este de accord, puteți rămâne.

-Ah, ca să vezi, spuse Ash, Domnișoara Jocelyn.

Domnișoara-studiată-la-colegiu-Jocelyn. Vrei să ne citești o carte?

-Sunt convinsă că cineva va trebui să o facă, spuse Jocelyn fără să-și ia ochii de la avocat.

-Pot rămâne. Oricum vor afla totul.

-Perfect, atunci. Avocatul se uită în jos, la hârtii.

-În esență, Edilean Harcourt ți-a lăsat ție, Jocelyn Minton, absolut totul.

-Și cât anume înseamnă asta? întrebă repede Bell.Domnul Johnson se întoarse spre ea.

-Nu este de competența mea să spun mai mult.Orice vă va spune domnișoara Jocelyn,este treaba ei,dar eu nu voi mai spune nimic.Iar acum,vă rog să mă scuzați,pentru că mai am de lucru.Domnul Johnson luă un portofoliu din hârtie cafenie,legat cu șnur și i-l înmână peste masă,lui Jocelyn.

-Toate informațiile se află aici și te poți uita peste documente când vei avea puțin timp.Cum el rămase în picioare,Joce se ridică și ea.

-Vă mulțumesc.O să-l citesc mai târziu,spuse ea luând portofoliul.

-Îmi permit să-ți sugerez să îl citești în intimitate.Edilean a scris câteva lucruri pe care cred că a vrut să le citești doar tu.

Înțelegând în sfârșit ce se spusese,Ash interveni:

-I-a lăsat totul doar ei? Și noi? Doar am vizitat-o mereu pe bătrână!

Chipul domnului Johnson se mișcă într-o idee de zâmbet.

-Cum am putut uita?! Scoase apoi din buzunar o cheie și descuie un sertar al biroului.

-Vouă v-a lăsat astea.Scoase doi săculeți din satin albastru și conținutul părea să fie gloduros,ca și cum ar fi fost vorba de bijuterii.

-Aahhh,făcură Bell și Ash la unison.Nouă? Ah,draga de ea.N-ar fi trebuit.Noi chiar nu ne-am așteptat la nimic.Cu chipurile lor atât de fotografiate luminate dintr-o dată,deschiseră săculeții,apoi se uitară înapoi la avocat,consternate.

-Ce sunt astea?

Ash goli în palmă conținutul săculețului ei.Erau cam vreo douăzeci de mici obiecte negre,unele dintre ele tăiate ca smaraldele,altele,în formă rotundă,ca diamantele.

-Ce sunt astea? Nu am văzut niciodată asemenea pietre.

-Să fie diamante negre? întrebă Bell.

-Într-un fel,da,spuse domnul Johnson după care,zâmbind încă,porni spre ușă,dar se opri cu mâna pe clanță.Întorcându-se doar o idee,îi făcu lui Jocelyn cu ochiul,apoi părăsi încăperea.Joce trebui să se forțeze să rămână serioasă.

”Diamantele negre” pe care domnișoara Edi le lăsase surorilor ei vitrege erau de fapt simple bucăți de cărbune.Nu a scos un cuvânt în timp ce părăseau biroul.Se așeză pe bancheta din spate a mașinii,ascultându-le pe Hali și Ash,așezate alături,ridicând în lumină bucățelele de cărbune și extaziindu-se în fața frumuseții lor și discutând despre viitoarea montură.

Joce se uita afară,ca să-și ascundă zâmbetul.Gluma domnișoarei Edi,de a le fi lăsat niște simple bucățele de cărbune geloaselor,lacomelor ei surori vitrege o

făcea să-i alintă dureros lipsa prietenei ei. Domnișoara Edi îi fusese mnmă, bunică, prietenă și mentor. Joce se uită în sus și îl văzu pe tatăl ei încruntându-se în oglinda retrovizoare. Înțelese că el știa ce erau „pietrele” și se temea de furia Vitregelor, când vor afla. Doar că ei nu-l păsa. Plănuia să plece cu mult înainte ca Vitregele să afla adevărul. Bagajele ei erau făcute și deja în portbagajul mașinii ei și imediat ce vor ajunge acasă, va pleca mai departe, înapoi la colegiu, la munca ei.

Abia când se află din nou în minusculul ei apartament, Jocelyn deschise pachetul în care se afla testamentul, încercase să se întărească pentru ce urma să găsească acolo, dar nimic nu o pregătise pentru vederea unui plic cu scrisul atât de drag ei. Pe plic scria LUI JOCELYN A MEA.

Îl deschise cu mâini tremurânde, scoase scrisoarea și începu să citească.

Draga, draga mea Jocelyn,

Îți promit să nu fiu sentimentală. Nu știu dacă au trecut zile sau luni de la dispariția mea, dar cunoscându-ți sufletul tău bun, probabil că încă mai suferi după mine. Știi mult prea bine ce înseamnă să-i pierzi pe cei pe care-i iubești. Eu a trebuit să rămân acolo și să-i privesc murind pe aproape toți cei pe care i-am iubit. Am fost cât pe ce să fiu ultima rămasă.

Și acum, la treabă. Casa din Boca nu este a mea și nici cea mai mare parte din mobilier. Sunt convinsă că toate lucrurile au fost deja scoase la licitație. Dar nu-ți face griji, draga mea, lucrurile cele mai bune pe care le-am avut, adică tot ce am luat din Conacul Edilean, se vor întoarce acolo de unde au venit.

Jocelyn lăasă scrisoarea jos. ”Conacul Edilean?” spuse ea tare. Nu auzise în viața ei de locul acela. După confuzia inițială, se simți invadată de o senzație de trădare. Își petrecuse o mare parte din viața ei alături de domnișoara Edi, călătorise cu ea, cunoscuse atâția oameni din trecutul ei și auzise sute de povești din perioada petrecută alături de doctorul Brenner. Dar domnișoara Edi nu pomenise niciodată nimic despre Conacul Edilean. Trebuia să fie foarte important, de vreme ce purta numele ei-sau ea purta numele conacului. Jocelyn reluă scrisoarea.

Știi, draga ea, că ești furioasă și rănită. Îți pot vedea cuta aceea de încruntare, a ta. Ți-am povestit atâtea despre viața mea, dar niciodată despre Edilean, Virginia. Așa cum poți ghici din numele neobișnuit, orașelul „a aparținut” familiei mele-sau cel puțin așa am crezut noi. Cu secole în urmă, strămoșul meu a venit aici, din Scoția, cu frumoasa lui soție și cu o căruță cu aur. A cumpărat o mie de acri de pământ, în apropiere de Williamsburg, Virginia, a pus bazele unui orașel și a dat locului numele tinerei lui soții. Legenda, familiei spune că soția lui

aparținea unei clase sociale mult deasupra lui, dar când tatăl ei a refuzat să-și lase fiica să se mărite cu un grăjdar, acesta a fugit cu fata și cu o mare parte din banii tatălui ei. Nimeni nu a știut vreodată dacă a fost răpită sau dacă a fugit de bunăvoie cu el. Eu una sunt sigură că adevărul este mult mai puțin romantic, dar Angus Harcourt a construit cu adevărat o casă mare, din cărămidă, pe la 1770, iar familia mea a trăit în ea până când am rupt eu tradiția. Tata mi-a lăsat doar mie casa, pentru că fratele meu, Bertrand, nu era în stare să administreze banii. Dacă avea o centimă, era în stare să cumpere ceva care să fi costat înzecit. Am crescut cu convingerea că voi locui la Conacul Edilean, împreună cu David Aldredge, bărbatul cu care eram logodită și că voi crește o familie puternică, sănătoasă, frumoasă. Dar vai, soarta are ea un fel de a ne schimba viețile. În cazul de față, a existat un război care a schimbat totul și pe toți. Când am plecat din Edilean, l-am lăsat pe fratele meu să locuiască în casă, dar l-am supravegheat cu strictețe. Bertrand a murit de mult și de ani de zile casa este pustie.

Draga mea Jocelyn, îți las o casă despre care nu ai auzit niciodată, într-un orașel despre care am avut grijă să nu pomenesc niciodată nimic.

Jocelyn lăsă jos scrisoarea și se uită o clipă în gol. O casă construită pe la 1770? Și în afara frumosului Williamsburg? Se uită în jur, la jalnicul și minuscului ei apartament. Fusese ce-și putuse ea permite mai bun, din micul ei salariu. Dar ditamai căsoaia! Și încă una veche! Jocelyn reveni la scrisoare.

Mai există ceva ce vreau să-ți spun. Ții minte ce bună eram eu la biserică, să-ți spun cine avea să formeze un cuplu bun și cine nu avea să reziste mai mult de șase luni, împreună? Dacă ții minte, aveam întotdeauna dreptate. Sunt convinsă că-ți amintești și faptul că am învățat, din experiență, să nu mă amestec în viața ta personală-vreau să spun după ce ai fost suficient de mare ca să ai una. Dar pentru că acum nu-ți mai pot vedea revolta, o să-ți spun ceva. Bărbatul perfect pentru tine trăiește în Edilean. Este nepotul a doi prieteni cu care am fost împreună la liceu, Alex și Lissie McDowell. Ei nu mai sunt, dar nepotul lor seamănă atât de mult cu Alex, încât îmi spuneam că nu o să îmbătrânească niciodată. Cu ocazia uneia din călătoriile mele la Edilean-da, draga mea, am fost acolo în secret-i-am spus asta lui Alex și el a râs cu poftă. Îmi plăcea să-l aud râzând din nou, după atâtea momente grele din viața lui, când nimic nu-l mai putea amuza. Soția lui, Lissie, a fost o adevărată sfântă, pentru tot ce a făcut. Abia aștept să-i revăd pe amândoi, într-un Loc Mai Bun.

Jocelyn își ridică privirea. Un bărbat pentru ea? Gândul o făcu să zâmbească și să plângă totodată. De două ori încercase domnișoara Edi să-i prezinte tineri de la biserică, dar de fiecare dată, mai mult de o invitație la cină, nu acceptase. Erau

tineri plictisitori și ea se îndoia că vraunul dintre ei ar fi putut avea vreun gând creator în viața lui. Nu dăduse nici o explicație pentru refuzul ei, dar domnișoara Edi știa ce se întâmpla. ”Băutul de bere nu te califică pentru sporturile Olimpice”, spusese ea calm, apoi se îndepărtase. Joce se înroșise la față. În urmă cu două săptămâni, domnișoara Edi venise cu mașina acasă la Jocelyn, ca să o vadă stând afară cu doi tineri pe motociclete și bând bere la cutie. Oricât de mult ar fi iubit Joce halatul, tot se mai întorcea uneori la viața dusă de familia ei. „La fel ca mama”, se pomeni spunând cu voce tare, apoi se uită înapoi în jos, la scrisoare.

Numele lui este Ramsey McDowell și este avocat. Dar eu te pot asigura că este mai mult decât atât. Ultima mea dorință către tine este aceea de a-i acorda tânărului acestuia șansa să-ți demonstreze că este potrivit pentru tine. Și nu uita, eu nu mă înșel niciodată în asemenea chestiuni.

Cât despre casă, există ceva mobilier în ea, dar nu cine știe ce, și în aripi stau niște chiriași. Sunt două tinere, din familii pe care le cunosc de ani de zile. Sara a crescut în Edilean, așa că te poate ajuta să găsești tot ce vrei. Tess este nouă în zonă, dar am cunoscut-o pe bunica ei chiar mai bine decât aș fi vrut.

Asta este tot, draga mea. Știu că vei face ce este cel mai bine, cu tot ce-ți las. Îmi cer scuze că menajera mea nu se află acolo, dar draga de ea era mai bătrână decât mine. Am un grădinar, așa că s-ar putea să te ajute el cu ce vei avea nevoie. Îți doresc tot norocul din lume și te rog, nu uita că voi veghea mereu asupra vieții tale.

Lui Jocelyn îi trebui tot restul serii ca să-și revină după scrisoare. Stilul semăna atât de mult cu domnișoara Edi, încât parcă ea însăși ar fi fost în cameră. Adormi cu scrisoarea făcută sul, în mâinile ei.

A doua zi dimineața mintea ei era atât de plină cu tot ce aflate în ultimele douăzeci și patru de ore, încât abia dacă reușea să se concentreze. Slujba ei ca asistent la colegiu devenise incomodă, pentru că se afla într-o relație veche de un an cu unul dintre asistenți. Când trebuiau să lucreze împreună, el se uita tot timpul la ea peste masă, ceea ce i se părea foarte neplăcut.

El fusese cel de al treilea bărbat din șirul celor perfect potriviți pentru ea, dar până la urmă nici cu el nu mai vru să meargă mai departe. Jocelyn știa că totul era numai și numai din cauza domnișoarei Edi. Ea îi povestise despre bărbatul pe care îl iubise și care fusese ucis în război-o dragoste adevărată, exact așa cum își dorea Jocelyn.

-A fost numai și numai al meu, spunea domnișoara Edi cu o voce pe care o folosea doar când vorbea despre el. Nu avea decât o mică fotografie de la el,

într-o ramă dublă pliantă,pe care o păstra la căpătâiul patului.Era un bărbat extraordinar de bine,cu păr blond închis și cu o bărbie puternică.Rama era ovală și în cealaltă parte se afla o fotografie a domnișoarei Edi,în uniformă.Era atât de tânără,atât de frumoasă.În spatele fotografiei lui David se găsea o codiță subțire de păr,împletită din părul ei negru și părul lui,blond.Domnișoara Edi lua rama,spunea „David” și ochii îi deveneau sticloși.

Joce încercase de-a lungul anilor să obțină detalii,dar domnișoara Edi nu spunea decât că era un tânăr pe care l-a cunoscut în timpul experienței ei de război-care fusese brutală și avea cicatricele drept dovadă.Dar până la urmă,Jocelyn tot aflase ceva despre el.Îl chema David Aldredge și fuseseră logodiți și urmau să se căsătorească în Edilean, Virginia.Dar moartea lui David,pe front,avea să pună capăt la asta.

-Nu-i de mirare că nu putea suporta să vorbească despre Edilean,șopti Jocelyn. Pentru Jocelyn,dragostea unică a domnișoarei Edi devenise o legendă.Era dragostea pe care și-o dorea.Dar până acum,Joce nu fusese în stare să o găsească.Domnișoara Edi nu a știut nimic,dar Joce trăise până acum cu doi tineri și fusese cât se poate de mulțumită cu acest aranjament.Era plăcut să ai pe cineva cu tine,în casă,trebuia să-i povestești despre ziua pe care ai avut-o și cu care să râzi de tot ce se întâmpla.Dar când bărbații încăpeau să vorbească despre inele și ipoteci și copii,Jocelyn dădea bir cu fugiții.Nu știa ce anume lipsea în relațiile ei,dar nu se afla acolo-și avea de gând să se țină tare,până când găsea acel lucru.Iar acum domnișoara Edi îi oferise o cale să schimbe totul.În seara aceea se uită peste acte,le citi cu atenție și luă cheia care se afla în pachet.Toate formalitățile legale erau îndeplinite de firma McDowell,Aldrege și Welsh,din Edilean, Virginia.Numele „Aldredge” o făcu să se oprească o clipă.Să mai fi locuit încă acolo descendenții lui David,iubitul domnișoarei Edi?

Se mai afla acolo o scrisoare în care i se spunea că odată ajunsă la Edilean,va trebui să se oprească la acest birou,unde i se va vorbi despre aranjamentele financiare.Scrisoarea era semnată de Ramsey McDowell.

Jocelyn dădu din cap spre scrisoarea domnișoarei Edi.

-Nu renunți niciodată,nu? spuse ea ridicându-și ochii în sus.Adevărul însă era că domnișoara Edi avea întotdeauna dreptate în privința cuplurilor de la biserică.De multe ori o surprinsese Jocelyn zgâindu-se la câte un cuplu care părea mai interesat unul de celălalt decât de ceea ce apunea pastorul.După care îi spunea lui Jocelyn-și numai ei- ceea ce gândea.”Dragoste adevărată”,spunea uneori,dar nu foarte des.”Numai sex”,spusese odată,făcând-o pe Jocelyn să râdă.Și de fiecare dată avusese dreptate.

-Ramsey McDowell,spuse Jocelyn,după care se uită din nou la scrisoare.Ramsey își scrisese numărul de telefon pe scrisoare.Dintr-un impuls,își luă mobilul,îl sună și la al treilea semnal,acesta îi răspunse.

-Alo? Vocea lui era plăcută,adâncă și catifelată.Ca ciocolata,își spuse ea.

-Domnul McDowell?

-Când aud așa,cred că este vorba despre tatăl meu,dar da,corespund.Sunteți cumva domnișoara Minton? Joce ezită.De unde știuse?

-Ești perspicace!

-Nu pot trăi fără asta.Știi cum suntem noi,avocații.Trebuie să evităm masele,din cauza afacerilor noastre necurate.Intentionezi să vii curând aici?

-Nu știu,spuse Joce zâmbind la umorul lui.Totul este cât se poate de nou pentru mine.Nu am auzit de Edilean, Virginia,până când nu am văzut testamentul,asa că mai sunt încă în stare de șoc.

-Nu ai auzit niciodată de noi? Trebuie să-ți spun că suntem cel mai mare mic oraș din Virginia.Sau poate cel mai mic mare oraș? Nu reușesc niciodată să-mi amintesc cum spune primarul nostru că suntem.Întreabă-mă ce vrei să știi și-ți spun totul.Ah! Stai! Trebuie să schimb un scutec.Gata,s-a făcut.Deci,ce vrei să-ți spun despre noi?

-Un scutec? Ești însurat? Tonul ei șocat spunea prea mult și când el ezită înainte de a-i răspunde,Joce se strâmbă.

-E un nepot.Am o soră cât se poate de fertilă,care îi împușcă precum boabele de porumb pe grătar.Tocmai a scos limba la mine,după care ăla micu' a dat din picioare.Cel din burta ei,vreau să spun.Și cel din poala ei.Scuză-mă,domnișoară Minton,dar trebuie să duc telefonul în cealaltă cameră,înainte ca sor-mea să arunce cu ceva după mine.Joce zâmbea așteptând,auzind pași,apoi o ușă închizându-se,și în sfârșit,liniște.

-Așa,acum sunt în ceea ce trece drept bibliotecă în casa mea și sunt numai al tău.Figurativ,vreau să spun.Și acum spune-mi ce pot face pentru tine.

-Nici eu nu prea știu.Nu am știut că domnișoara Edi avea o casă,cu atât mai puțin,un orașel.

-De fapt,a trebuit să ne elibereze în 1864 și...

-Trei,spuse Joce luând-o gura pe dinainte,dorindu-și apoi să fi tăcut.

-Scuze,ce spuneai? Ah,da ...1863.Proclamația de Emancipare.Îmi poți cumva spune ziua?

-Întâi ianuarie,spuse ea cu prudență,nesigură dacă asta o va eticheta drept atoateștiutoare,sau mai rău.

-Întâi ianuarie 1863.Perfect,domnișoară Minton,îmi dau seama că noi doi o să ne

înțelegem perfect.În vocea lui se făcu simțită o schimbare,când trecu de la sporovăială glumeață la lucruri mai serioase.

-Ce vrei să-ți spun?

-Nu știu de unde să încep.Vreau să știu câte ceva despre casă,despre orașel, despre oameni.Totul.

-Ar dura prea mult să-ți povestesc despre toate astea la telefon.Propunerea mea este să vii aici,la Edilean și să stăm jos și să discutăm totul față în față.Ce zici să luăm masa împreună și să discutăm în timpul ăsta? Să zicem sâmbătă la ora opt? Joce inspiră adânc.Adică doar opt zile de acum înainte.

-Nu știu dacă o să pot ajunge până atunci.

-Vrei să-ți trimit o mașină?

-Eu,ah,nu,nu e nevoie.Am mașină.Cum o să reușesc să repar acoperișul? izbucni ea.

-Bravo,o femeie practică.Îmi place asta,spuse Ramsey.Nu am dreptul să-ți spun valoarea exactă a banilor lăsați ție de domnișoara Edi,dar te pot asigura că vei avea posibilitatea să reperi cât vrei acoperișul.Joce zâmbi.Nu era foarte încântată de ideea de a avea răspunderea îngrijirii unei case foarte vechi,fără posibilitatea materială în acest sens.

-Domnișoară Minton,de ce ezitați? Frumosul orașel Edilean vă așteaptă,plus o magnifică veche casă,având Colonial Williamsburg la ușă.Ce altceva mai mult ți-ai putea dori?

Joce dădu să spună „timpul”,dar se opri.Brusc,avu unul din acele momente care se întâmplă rar într-o viață de om.Într-o clipă,știu ce urma să facă: urma să-și schimbe viața.De la moartea domnișoarei Edi,Jocelyn nu făcuse nici o singură mișcare.Avea aceeași slujbă care nu-i mai plăcea,aceeași rutină,același apartament micuț,trist.Prietenele ei o priveau acum compătimitor,pentru că Joce nu mai făcea parte dintr-un cuplu.Ele puneau deja la cale să-i stabilească niște întâlniri aranjate.Singura adevărată schimbare în viața lui Jocelyn era aceea că prietena ei cea mai bună plecase.Acum,dacă vroia să meargă „acasă”,asta însemna acasă la tatăl ei,la curse de motociclete,la raliuri NASCAR la tv și la privirile pline de milă ale mamei ei vitrege.Biata Jocelyn,nu mai avea pe nimeni și nimic.Astăzi era vineri și dacă își părăsea serviciul mâine dimineață,atunci o să aibă câteva zile bune ca să-și rezolve toate problemele pe care le avea de făcut,cum ar fi să închidă apa și...

-Aș putea să-ți trimit ceva bani? întrebă el,părând să creadă că tăcerea ei avea legătură cu cheltuielile.Nu,stai așa,nu-i o idee bună.Dă-mi contul tău,mai bine.În fond,sunt a...Ramsey ezită.

-Avocat?

-Exact.Pleava pământului.Ne petrecem ani pe băncile școlii ca să învățăm cum să jupuim oamenii.Ce-ar fi să-ți trimit un cec,astăzi?

-Am suficient pentru ce-mi trebuie.Doar că este un pas mare,cel pe care urmează să-l fac,spuse ea.

-Dacă știi data Proclamației de Emancipare,înseamnă că îți place istoria.Și atunci cum poți amâna să vezi o casă construită în secolul al optsprezecelea? Nu există nicăieri cordoane de catifea.Poți explora tot ce vrei.Știai că grajdurile au fost reconstruite de curând? Și că există o pivniță intactă? Și cred că podul este plin cu cufere cu haine vechi și jurnale.

-Domnule McDowell,cred că v-ați greșit vocația.Ar trebui să călătoriți prin țară, într-o căruță cu coviltir și să vindeți ulei de șarpe.

-Nu,nu ulei de șarpe.Eu vând Elixirul de Aur al Domnișoarei Edi.Este făcut din curcubee și stropit cu praf de aur din vasele spiridușilor.Îți va vindeca, garantat,orice durere.Ai un prieten?

-Și ce-o să-i facă lui elixirul ăsta? întrebă ea zâmbind.

-Nu,ai un prieten? întrebă el serios.

-Nu,din clipa în care m-a cerut în căsătorie și eu am fugind urlând.

-Ah,făcu el.Joce își dori să-și fi înfrânat comentariul.

-Ei,nu a fost chiar așa.Este un tip foarte drăguț dar eu nu sunt împotriva căsătoriei,și...

-Nu trebuie să te explici.Ultima mea prietenă m-a dus la un bijutier,de unde a trebuit să mă scoată într-o ambulanță.

-Suflete pereche.

-Așa se pare.Ei,ce zici de cină?

-Poate că n-ar trebui să faci de pe acum rezervările,în cazul în care nu reușesc să rezolv la timp tot ce am aici,spuse ea prevăzătoare.

-A pomenit cineva de rezervări? Eu mă gândeam la vin și paste servite pe o față de masă,pe dușumeaua casei tale din secolul optsprezece.La lumina lumânărilor. Cu căpșuni înmuiate în ciocolată caldă,la desert.

-Ah,Dumnezeule Mare.O să fii o problemă,da?

-Așa sper.Îmi place fata care-și cunoaște istoria.Și-mi place și fotografia asta pe care mi-a trimis-o domnișoara Edi,anul trecut.Mai ai bichiniul roșu?

Jocelyn nu-și putu stăpâni râsul.

-Le-a dat fotografia asta la vreo jumătate din bărbății de la biserică.

Când am împlinit douăzeci și șase de ani și tot nemăritată eram,mi-am spus că o

s-o prindă în cuie pe toți pomii,cu numărul de telefon dedesubt.

-Când a fost făcută fotografia? întrebă el,cu o urmă de teamă în glas.Aproape putea auzi întrebarea nepusă,câte aniversări au trecut de atunci?

-Am făcut-o de ceva vreme,spuse ea cu șmecherie.Deci,ne vedem la sfârșitul săptămânii?

-O să fiu acolo,spuse el,dar vocea nu mai părea atât de veselă.

Jocelyn închise și începu în minte o listă care începea cu „du-te la sală în fiecare zi,săptămâna asta”.Fotografia în bikini fusese făcută doar vara trecută,dar cine mai știa ce se petrecuse peste iarnă,sub hainele ei?

Deci acesta era Ramsey McDowell,își spuse ea ridicându-se și studiindu-și dresingul.Mâine se va duce la profesor și-și va depune demisia.Știa că omul nu se va supăra: existau cât patru aplicații pentru fiecare post din campus.

Se opri cu mâna pe haine.Poate că acum o să-și scrie propria carte.Ceva poate mai curând istoric.Poate că o să scrie istoria orașelului Edilean.Va începe cu scoțianul care i-a furat unuia aurul,cu frumoasa lui fată cu tot,apoi a fugit în sălbatica lume a Americii.Oare cum arăta Edilean,în 1770? Chiar așa,oare cum arăta acum?

Zece minute mai târziu,îl căută pe Google.Istoria orașelului semăna mult cu ce îi scrisese domnișoara Edi.Fusese înființat de un scoțian pe numele Angus Harcourt,oare construisese o casă mare pentru frumoasa lui soție,apoi se apucase de cultivat pământul: Dar soția lui care se simțea singură a început să schițeze străzile unui micuț orașel cu opt părculețe.Chiar în mijloc a plantat un stejar, într-o ghindă adusă de pe domeniul tatălui ei.De-a lungul secolelor,copacul a fost înlocuit de trei ori,dar de fiecare dată cu un lăstar al copacului original.

Jocelyn ajunsese în anii 1950,când Edilean Harcourt a al a dus o bătălie de patru ani,în tribunale,cu statul Virginia care intenționa să evacueze locuitorii orașelului,când peste cinci mii de acri de pământ din jur fuseseră transformați în parc național,”Numai datorită faptului că Domnișoara Edi-așa cum i se spune de către toată lumea”-citea Joce-”a câștigat bătălia,micuțul orașel Edilean mai trăiește și astăzi.Nu este permisă construirea da case noi,dar cele existente sunt păstrate la fel,astfel încât ai senzația unei întoarceri înapoi în timp.”

Orașelul are câteva magazine de lux care atrag turiști din Williamsburg,dar bijuteria coroanei este Conacul Nillaan,construit de August Harcourt în 1770 și locuit de atunci de aceeași familie.Din nefericire,casa și împrejurimile nu sunt deschise publicului.

Mă bucur pentru asta,spuse Jocelyn,apoi se apropie mai mult de ecran ca să privească fotografiile și pentru că putea vedea un semn în fața uneia dintre

casele acelea albe, frumoase. Să fie biroul lui Ramsey? Locuia el oare în aceeași clădire în care avea și biroul? El o întrebase dacă avea un prieten, dar el avea oare o prietenă?

Apăsă cu mouse-ul pe semnul care spunea Conacul Edilean și iată-l. Jocelyn se uita la el cu ochii mari. Fațada era perfect simetrică: două nivele, cinci ferestre mari, numai cărămidă. De o parte și de alta se aflau aripi cu câte un singur nivel, cu mici verande în față. ”Presupun că aici locuiesc chiriașii mei”, spuse ea minunându-se la gândul că era acum proprietara aceste minunate case vechi.

Cinci minute mai târziu își smulgea cu elan hainele din dressing. O să scape de toate lucrurile pe care nu le mai purta, apoi o să vadă cu ce mai rămâne. Peste alte cincisprezece minute se uită la dressingul ei aproape gol și spuse, ”O să merg la târguiești.” Următoarele câteva zile fusese într-o permanentă mișcare, grăbindu-se să se pregătească de plecarea spre nou-nouța ei viață.

Iar acum se afla în Williamsburg și ceasul arăta ora 11 a.m., era sâmbătă, își plăti hotelul, tot ce avea era îndesat în micuțul ei Cooper iar ea era gata să-și vadă, pentru prima oară, ”casa”. Nu știa dacă era înnebunită sau îngrozită. Un oraș nou, chiar un stat nou și oameni absolut noi - dintre care, cu Hjnul avea un fel de întâlnire, diseară.

-Poți face asta, își spuse ea din nou și deschise ușa hotelului.

CAPITOLUL 2

ȚINEA ÎN MÂNĂ printul hărții, în timp ce conducea. Indicațiile erau simple: iese din Williamsburg pe autostrada 0, cea care duce la toate plantațiile și peste doar câteva mile Intră în drumul McTern. Trei mile mai departe face dreapta spre șoseaua Edilean, unde o ține tot înaintea, traversând orașelul, până când ajunge la noua/vechea ei casă.

Drumul McTern a fost ușor de găsit, dar își spuse că era o greșală, pentru că drumul șerpuia printr-o pădure oare părea să se afle acolo de la începutul lumii. Citise că Edilean se afla în mijlocul unei rezervații naturale, dar nu se așteptase ca aceasta să semene atât de mult cu o pădure primordială.

Se lipi de o parte a drumului, când doi bărbați într-o camionetă mare, neagră, în spate cu o barcă de pescuit cu două motoare, trecură în goană pe lângă ea. O salutară cu mâna, mulțumindu-i că le-a făcut loc.

Drumul Edilean era bine marcat și constată cu bucurie că era bine întreținut. Se temuse că va fi un drum cu pietriș și buruieni. Cam cu o milă înainte de a ajunge în oraș, pădurea cu aspect sălbatic le făcu loc stejarilor și fagilor și sicomorilor uriași. Nu trebuia să i se spună că pătrunsese pe un pământ care odinioară făcea

parte dintr-o plantație bogată.Când ajunse în central Edilean-ului,se opri o clipă ca să se uite în jur.Site-ul Web fusese doar în parte corect.

Orășelul era pe jumătate atât de mare cât părea în fotografii,dar era de două ori mai fermecător.Sălciuri uriașe atârnav deasupra străzii,astfel încât toată parcare era în umbră.Nu exista nicăieri o clădire nouă,iar cele vechi erau minunat întreținute.Biserica era la stânga și dintr-un impuls,Joce întoarse spre dreapta,ca să treacă prin inima locului.Vroia să vadă „părculețele” și vroia să vadă stejarul. Mai făcu o dată stânga și ajunse în strada principală,Lairdton.Joce văzuse că aproape toate denumirile de străzi aveau origine scoțiană,iar drumul din mijloc se chema Lairdton.Cum „ton” era o veche prescurtare pentru „town”-oraș,asta însemna că Angus Harcourt dăduse străzii denumirea Orașul Stăpânului.

Presupuse că în secolul optsprezece,grăjdarul Angus Harcourt se educase,ca să devină stăpânul unui clan și vroia ca oamenii să știe că el avea în posesie toate acestea.Jocelyn văzu un mic local unde se servea înghețată și care arăta ca ceva ieșit direct dintr-un decor de film și un anticariat.”O mină de aur!”,spuse ea tare.Una din marile ei pasiuni erau cărțile vechi.

Văzu apoi o mică băcănie și o femeie cu o fustă lungă, cu un cordon cu ciucuri.În jurul capului avea petrecută o bandana și bluza era prinsă la gât într-o cravată.Jocelyn se întrebă dacă femeia nu se pregătea cumva pentru festivalul de muzică de la Woodstock.Mai erau acolo un magazin obișnuit,plin cu mobilă veche și câteva alte mici prăvălii.

Iar în mijloc,într-un rond mare,acoperit cu iarbă,se afla un stejar uriaș.Sub umbra lui se afla o jumătate de duzină de bănci și doi adolescenți se sărutau,în timp ce câțiva copii râdeau de ei.Ultimele două case până la drum,acoperite de copacii de deasupra,erau cele din fotografiile de pe Internet.Erau mari,albe și păreau să te invite.În fața uneia dintre ele,o femeie mătura veranda și ca și cum ar fi știut cine era Jocelyn,se opri din măturat,uitându-se la ea.

Jocelyn era atât de absorbită în a privi înapoi,la femeie,încât rată aproape curba, la capătul străzii Lairton.Puțin mai jos se afla un semn indicând TAM WAY.Se uită în oglinda retrovizoare și văzu că femeia nu mai era pe verandă.Probabil că intrase ca să pornească șirul telefoanelor.Oare ce-și spuneau? Că a apărut venetica,să ia în primire casa iubitei noastre Domnișoare Edi?

Jocelyn conducea încet,pe drumul de țară.Întâlni doar trei case și în cazul în care nu se înșela,acestea făcuseră odinioară parte din plantația Conacului Edilean.Se mai vedeau încă părți vechi ale caselor,dar de-a lungul anilor fuseseră remodelate și extinse.Apropiindu-se de niște coloane de piatră ascunse de iederă, știu că ajunsese.Pe una dintre coloane se afla o mică placă din marmură și încă

suficiente litere vizibile ca să știe ce spuneau. Aici este, își spuse ea și intră pe alee. Erau atâția copaci uriași încât nu putea vedea nimic și îi veni ideea că pozele văzute erau poate făcute înainte de ruinarea casei. Știa, din cercetările pe care le făcuse la școală, că trebuia să citești explicațiile scrise cu litere mici, de sub poze, ca să știi dacă o casă mai exista sau nu.

Brusc, copacii se despărțiră și văzu casa, care era exact ca în poze. Pentru că vizitase multe case vechi la viața ei, văzu imediat că aceasta se afla într-o stare excepțională. Existau case nu mai vechi de zece ani, care nu erau atât de bine întreținute ca aceasta. Fiecare fereastră, oblon sau burlan erau perfecte.

De fiecare parte a casei se afla câte o aripă cu propria ei mică verandă și o clipă, Joce se gândi să ciocănească la uși și să ceară permisiunea să intre. Dar asta era ridicol. Coborî din mașină cu ochii pe casă, uitându-se la fiecare centimetru din ea, deschise portbagajul și-și scoase valiza. O trase după ea, urcând treptele din lemn spre mica verandă din față.

Scoase cheia din buzunarul jachetei, o vârî în broasca veche și când aceasta se deschise, inima începu să-i bată cu putere.

-Alo? E cineva aici? întrebă Jocelyn deschizând ușa. După aspect, ușa era de vârsta casei, adică de peste două sute de ani. Își lăsă valiza mare, neagră lângă ușă și păși încet în casă, tocurile ei răsunând puternic pe dușumeaua goală.

Se afla în holul dela intrare și așa cum sperase, acesta traversa toată casa. În partea dreaptă a ei se aflau două uși închise iar în stânga, de fiecare parte a scării, se mai aflau alte două uși închise. Spera ca spațiul să nu fi fost modificat și în spatele ușilor să se afle încăperi mari, nu mici cuburi, tăiate de atâtea generații de proprietari. Scara era magnifică și era convinsă că balustrada era construită dintr-o singură bucată de lemn de mahon. Întorcându-se, se uită în sus, la capătul scării și văzu alte uși închise și exact ca și în hol, nu exista o singură piesă de mobilier, la vedere. Se duse spre capătul celălalt al holului mare, pustiu și se uită pe fereastră. Afară se vedeau copaci uriași care puteau avea vârsta casei. Îi venea să se plimbe pe sub ei și să se așeze pe unul din scaunele acelea mici, din fier, vopsite în alb. În timp ce privea, din partea dreaptă a casei se apropie o tânără, pe mână cu ceea ce părea a fi o rochie înfășurată într-un prosop și un coș de cusut. Joce clipi de câteva ori, gândindu-se că a nimerit într-un alt timp. Cine mai cosea în ziua de astăzi? Cine mai căra un coș mare, având deasupra ceea ce părea a fi o pernă de ace? O trimisese oare domnișoara Edi pe Joce într-un loc unde timpul a rămas nemișcat? Zâmbi la ideea aceasta, dar zâmbetul-i se șterse imediat. Deși trecuseră luni de la moartea prietenei ei, Joce încă nu era pregătită să o lase să plece. S-a terminat cu e-mailurile nostime, s-a terminat cu

conversațiile telefonice care puteau dura ore. Gata cu domnișoara Edi, acasă la care să te repezi ori de câte ori exista o ocazie. Gata cu statul deasupra unui ceainic aburind, cu destăinuri de griji, temeri și victorii. Niciodată nu va mai auzi ea acele binecunoscute cuvinte, ”Desigur, nu este treaba mea, dar dacă aș fi în locul tău, eu aș ...”

Joce își înghiți lacrimile și se uită la ușile închise care dădeau afară din hol, apoi la femeia care se așezase sub copacul umbros. Erau camere de explorat și trebuia să se ocupe de ceva alimente și să vadă dacă exista un pat în care să se culce. Dar se uită înapoi la femeie și câștigă ea.

Joce trebui să se folosească de cheie ca să deschidă ușa din spate, apoi ieși afară, în aerul proaspăt de primăvară, îndreptându-se spre femeie. Aceasta era atât de absorbită de cusutul ei încât părea să nu audă apropierea, așa că Joce avu timp să o studieze. Era foarte tânără, puțin peste douăzeci de ani și arăta ca reprezentarea Inocenței. Fața ei avea un oval perfect și pielea era ca de porțelan. Părul castaniu avea reflexe aurii care păreau naturale și purta o rochie care venea parcă direct dintr-o carte ilustrată de Kate Greenaway. Joce nu vroia să o sperie, așa că o salută de la o distanță apreciabilă, dar tânăra continuă să coasă fără să ridice privirea. Abia când Joce se află doar la o lungime de braț de ea, văzu că femeia avea căști în urechi. Zâmbind, Joce trase scaunul din partea cealaltă a mesei și se așeză.

-Bună, spuse femeia, deloc surprinsă. Își scoase căștile și închise iPod-ul.

-Lasă-mă să ghicesc. ”Enya”, spuse Joce. Tânăra clipi, apoi zâmbi.

-Ah, înțeleg. Arăt ca și cum nu aș fi văzut în viața mea un film murdar, deci trebuie să ascult muzică angelică. Porni din nou iPod-ul, din care bubui ZZ Top.

-Mama mea este o hippie. Tata este doctor și cât se poate de conservator, dar mama adoră hard rock-ul și îl ascultă cât poate de tare-firește, când nu este tata acasă.

-Vecinii nu se plâng?

-Una dintre vecine s-a plâns, dar mama i-a pregătit o *margarita* și când s-a întors tata, dansau amândouă. De atunci nu au mai existat plângeri.

Joce râse, continuând să se uite la tânăra femeie.

-Iar fața asta o ai de la mama sau de la tata?

-De la strămătușa mea, Lissie. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Și-a folosit înfățișarea ca să-l ademenească pe cel mai bogat bărbat din oraș, a turnat o jumătate de duzină de copii, după care s-a pus pe făcut praf toți banii soțului ei. Jocelyn nu lăsa să se vadă pe chipul ei faptul că recunoscuse numele „Lissie”, drept cel al femeii pomenite de domnișoara Edi în scrisoarea ei. Spuse, în schimb:

-Genul meu de femeie.Rochia asta la care coși,e a ta?

-Dumnezeule Mare,nu! Nu mi-aș putea permite eu așa ceva.Și ridică rochia în sus,să i-o arate lui Joce.Era de un albastru întunecat și avea un model din paiete și cristale brodate peste corsaj,dar câteva șiruri de paiete atârnavu desfăcute.

-I-am spus să fie atentă,i-am spus că sunt interzise întâlnirile la lumina lunii și pipăielile pe bancheta din spate a mașinii.Rochia asta costă mii de dolari și i-am spus că trebuie să o poarte cu grijă.Dar m-a ascultat? Firește că nu.

-După cum arată,s-a pipăit ceva.

-Așa cred și cum la șase dimineața bătea la ușa mea spunându-mi că trebuie să i-o repar până diseară,presupun că nu cu soțul ei s-a pipăit.Joce râse.

-Ești cumva chiriașa mea?

-Ah! Scuzele mele! Nu m-am prezentat.Sunt Sara Shaw.Eu locuiesc în partea asta și Tess Newland,în partea cealaltă.

-Eu sunt...

-Știe tot satul cine ești.De când s-a crăpat de ziuă,loată lumea stă în așteptarea ta.

-Femeia de la băcănie s-a uitat lung la mine.

-Mama mea.M-a sunat deja și mi-a spus că ești pe drum.

-Și femeia de pe veranda,cu mătura?

-Mătușa mea,Helen.A sunat-o pe mama dar a găsit linia ocupată,pe pentru că mama mă suna tocmai pe mine.Îmi închipui că șeriful ți-a verificat deja numerele de la mașină.Jocelyn nu știa ce să spună și clipi,doar.

-Vrei puțin ceai rece? Tocmai am făcut o carafă spuse Sara.

-Mi-ar face plăcere,dar ...Joce ezită.

-Dar să nu fie prea dulce? întrebă Sara și se ridică,înfașură cu grijă rochia în prosopul mare și o puse apoi pe masa albă.Joce simți că se înroșește.

-Nu-ți face griji.Suntem obișnuiți cu yankeii,pe aici.

-Eu sunt departe de a fi o yankee.Sunt din Florida,care este mai la sud de aici, spuse Joce urmând-o pe Sara apra casa mare,din cărămidă.

-Mm-hmm,spuse Sara peste umăr.Poate că sudul este o stare de spirit,nu doar un loc.Și nu prea se mută mulți din nord,în Florida,nu?

Joce nu se putu abține să nu zâmbească.Ajunseseră la ușa cu plasă a aripii stângi și ea se opri din nou să se uita la casă.Nu existau ferestre ciudat modelate,nu existau camere care să iasă în afară,nimic din ceea ce în termeni moderni înseamnă „interesant.”Conacul Edilean era atât de simplu și atât de frumos cât putea fi o casă.Sara păși în răcoarea părții ei de casă,cu Joce după ea.Se aflau

într-o bucătărie care arăta exact așa cum fusese instalată acolo, prin anii 1965 și cu toate că fusese bine întreținută, cu siguranță că nu fusese renovată.

-Asta este melamină? Și asta e ...

-Avocado, spuse Sara uitându-se la frigiderul verzui. Eu una cred că Muzeul Smithsonian ar fi interesat să o achiziționeze. Ar putea-o muta exact așa cum este, într-una din săli. Joce se uită la spălătorul mare, alb, din email, de sub fereastră și fu de accord. Mobila de bucătărie nu era suficient de veche ca să fie fermecătoare. Era pur și simplu urâtă.

-Cred că o să mă plâng proprietarului, spuse Sara.

-Așa ar trebui, spuse Joce, uitându-se la vechea sobă de gătit. Se asorta cu frigiderul.

-Stai așa. Eu sunt proprietarul! spuse ea ridicându-și brusc capul.

Sara râse ducându-se la frigider și scoțând de acolo carafa mare cu ceai rece.

-Ți-a trebuit ceva timp.

-Ideea asta de a avea o casă încă nu mi-a intrat în cap. Nici măcar n-am văzut-o bine pe dinăuntru.

-O să ai destul timp să o explorezi. Mai există afară câteva construcții vechi, dar poate că știi deja asta. Sara făcu un semn cu capul spre măsuța mică, din crom, de la perete. Avea o suprafață roșie, cu scaune asortate, din crom, cu șezutul și spetezele roșii. Joce se așeză și o privi pe Sara turnând ceai în două pahare și punând pe o farfurie ceea ce păreau a fi prăjiturele de casă.

-Știu foarte puține lucruri. Toate astea sunt noi pentru mine. Încă încerc să-mi revin după ...după ...

-Moartea domnișoarei Edi? întrebă Sara cu blândețe. Joce încuviință din cap.

-Ai cunoscut-o?

-Nu, n-am cunoscut-o. Dar de auzit, am auzit multe despre ea.

-Oare? Joce bău prelung din ceai. Nu-și dăduse seama cât era de însetată. Mâncă apoi o prăjiturică, din două mușcăături. Când o începu pe a doua, se uită la ochii larg deschiși ai Sarei.

-Scuze. Sunt pe drum de zile întregi și cred că am și uitat să mănânc.

Realitatea era că aseară se simțise atât de nervoasă, încât nu putuse mânca nimic iar în dimineața asta sărise peste micul dejun.

-Da, o chestiune de pură concentrare! atâta spuse Sara și se duse la frigider, scoase din el un bol cu ceva, apoi luă puțină salată, maioneză și pâine.

-Uite, e pâinea yankeilor! în casa mea nu este permisă pâinea albă.

-Are ananas în ea! Sara o privi derutată.

-Pâinea fără ananas nu este pâine. În Florida se pune ananas în orice.

Sau nucă de cocos.Era rându Sarei să rîdă.

-Bine,încetez cu stereotipiile.De vină este doar faptul că Edilean se află atât de aproape de Williamsburg,încât avem parte de mai mult decât porția noastră de turiști.Iar ei cred că noi prăjim totul.

-Așa să fie?

-Nu,de când am auzit de cuvântul colesterol.Joce spuse,punându-și un sandviș pe o farfurie:

-Nu trebuie să faci asta.Crede-mă,mă pot hrăni singură.

-Ai multe de învățat depre noi,sudiștii.Noii hrănim oamenii.Cred că avem un ADN special,în care intră și asta.Te superi dacă ducem toate astea afară,ca să-mi pot termina rochia?

-Dimpotrivă,spuse Joce luându-și paharul și farfuria și urmând-o pe Sara afară,la masă.Când se așezară,Sara cu rochia în poală și cu acul în mână,Joce luă o mușcătură din sandviș.

-Tu ai făcut asta? Era salată de pui,cu bucățele de struguri și mere.Era minunată, ca de la un magazin cu delicatose scumpe.

-Nu,mama.Se teme să nu mor de foame,dacă locuiesc singură.Sau mai rău,că o să mănânc ceva ce nu este bio.Ea a crescut puii ăștia și merele sunt din pomii noștri.Joce se uită lung la sandviș.

-Ai văzut puii ăștia? Sara ridică din umeri.

-Încă de la trei ani am fost învățată să nu botez nimic din ce mișcă în jurul casei.Cu excepția surorilor mele.Pe care deși le-am botezat,încă n-au sfârșit în cratiță.Joce aproape că se îneacă.

-Nu mă ambiționa.Indiferent cum sunt surorile tale,tot eu o să fiu pe primul loc la asta.

-Așa crezi? Amândouă surorile mele au absolvit Tulane cu magna cum laude. Amândouă s-au măritat în săptămâna imediat următoare absolvirii-cu doctori, desigur.Și amândouă au rămas însărcinate în prima săptămâna după nuntă.Și au fost fete mari în noaptea nunții.Joce bău o gură,apoi îi aruncă Sarei o privire conspirativă.

-Nici o competiție.Surorile mele sunt Vitregele.Sunt gemene identice,frumoase, blond natural și au un metru optzeci înălțime.Știi cum îmi spun mie? Cenu. Sara făcu ochii mari.

-Cenu? Doar nu de la...

-Ba da.O prescurtare de la Cenușăreasa.Dar Sara nu cedă pentru atâta lucru.

-Am patru nepoate și nepoți înfiorător de perfecți,câte doi de fiecare.Care nu uită niciodată,niciodată să spună te rog și mulțumesc.

-Ai auzit vreodată de Bell și de Ash?

-Cum să nu. Săptămâna trecută au făcut coperta... Nu! se înecă Sara. Mă minți. Sunt surorile...?

-Surorile mele vitrege, spuse Jocelyn.

-Ai câștigat. Sau ai pierdut, depinde. Cred că o să-mi sun surorile și o să le spun că sunt fericită că le am. Și cum suporti asta? Întrebă Sara aruncându-i lui Joce o privire speculativă. Joce spuse, ridicând din umeri:

-Fac abstracție de existența lor. Dar nu cred că aș fi reușit dacă nu ar fi fost domnișoara Edi. Ea a fost cea care m-a salvat. Apropo de domnișoara Edi, continuă Joce uitându-se la sandwich, mi-ai spus că ai trăit toată viața ta aici.

-În localitate, nu în casa asta.

-Bineînțeles, spuse Joce precaută, mestecând încet, gândindu-se cum să deschidă vorba politicos, despre ce vroia să știe.

-Cunoști un bărbat pe nume Ramsey McDowell?

-Cum să nu, spuse Sara fără să-și ridice privirea.

-Cum arată?

-Frumos, strălucitor, sofisticat. Ce anume, exact, vrei să știi despre el?

-Înțeleg din asta că este un mare seducător. Sara se gândi puțin înainte de a comenta și când o făcu, în glasul ei se simțea prudența.

-Da, a sfâșiat câteva inimi.

-Dar pe a lui, niciodată? Sara își ridică privirea.

-Cred că ar trebui să-ți spun că Ramsey este vărul meu, deci este vorba de loialitate de familie. Va trebui să te cunosc ceva mai bine decât acum, ca să-ți spun mai multe despre el.

-Problema este că diseară vine aici și aș vrea să știu mai multe despre el decât ce știu din singura conversație pe care am avut-o împreună. Pare să fie ...

-Rams vine aici? Diseară? Ce ai făcut pentru asta? Întrebă Sara impresionată.

-Nimic, din câte știu. El se ocupă de toate actele casei și presupun că...

-Asta este munca lui, pe care o face la birou. Dar ce ai făcut tu, ca să-l convingi să vină acasă la tine?

-Păi... habar n-am, exceptând faptul că am știut când a fost emisă Proclamația de Emancipare.

-Asta da! Lui Rams îi plac oamenii inteligenți și este înnebunit după istorie. Aici greșesc fetele, cu vărul meu. Sara luă o papiotă din cutie și băgă ață în ac.

-Ce vrei să spui?

-Ele cred că Rams este ca ceilalți bărbați și aleg varianta decolteurilor adânci.

Lui îi place asta, dar îi place și mai mult creierul. În plus, Tess a desființat pentru

totdeauna teoria rochiei.Cât despre restul gusturilor lui,despre femei sau mâncare sau orice altceva,o poți întreba pe Tess.Ea îl cunoaște mai bine decât noi.

-Tess? Ah,da.Cealaltă chiriașă.Dar ce legătură are ea cu Ramsey ...Rams?

-Ea îi conduce viața.Când Joce ridică din sprâncene,Sara scutură din cap.

-Nu,nu în felul ăsta.Tess îi conduce biroul de avocatură și se pricepe atât de bine la asta,încât tinde să-i conducă și viața.Dacă o să primești flori de ziua ta de la Ramsey,probabil că ele au fost alese și trimise de Tess.

-Ah,una de secretarele acelea.Este moartă după el,îndrăgostită de el? Da? Sara zâmbi.

-Ea spune că nu-l poate suferi și adesea îl face să simtă asta.

-Și atunci de ce lucrează pentru el? De ce stă aici,în Edilean?

Sara ridică din umeri.

-N-am idee.Tess este un mister pentru mine și știu că este un mister și pentru Rams.Oricum,știe să-l facă să știe când a făcut ceva ce ei nu-i place.

-Și care e legătura cu rochiile cu decolteuri adânci?

-Povestea asta trebuie să-l faci pe Rams să ți-o spună.

-Cred că am citit undeva că la prima ta întâlnire cu un bărbat nu îl întrebi care este legătura dintre secretara lui și rochiile adânc decoltate.Sara râse.

-Sunt sigură că ai dreptate,dar Rams a avut întotdeauna simțul umorului.Și vreau să te previn,când te întâlnești cu Tess,să nu-i spui secretară și să nu o întrebi despre rochie.S-a săturat de povestea asta.

-Înțeleg,spuse Jocelyn împingând farfuria goală din fața ei.Începea să se simtă deja puțin copleșită de tot ce aflase.Sara păru să-i citească gândurile.

-O să te descurci bine.Toată lumea este doar curioasă,atâta tot.Și să știi că toți cei din oraș-adică cei care trăiesc efectiv aici-vor dori să să le vorbești despre domnișoara Edi.

-Înțeleg.Probabil că au iubit-o foarte mult,spuse Joce.

-Au iubit-o? Adevărul este că mai trăiesc doar foarte puțini dintre cei care au cunoscut-o cu adevărat.Exceptând-o pe mătușa Mary Alice,dar ea nu poate totuși să o iubească,nu?

-Nu știu.De ce nu poate mătușa ta să o iubească pe domnișoara Edi?

-Am crezut că ați fost prietene.Deci trebuie să cunoști tragica poveste de dragoste a domnișoarei Edi,nu? Joce oftă.

-Până acum câteva zile aș fi spus că știam aproape totul despre ea,dar am aflat că nu era așa.Niciodată n-a pomenit nimic despre Edilean,Virginia,sau despre casa asta.

Știu că odinioară a iubit mult de tot un tânăr de aici, care a fost ucis în război.

-Ucis! exclamă Sara. Ucis de sprintăra aia mică de Mary Alice Welsh care a rămas gravidă cu el, obligându-l s-o ia de nevastă. Când domnișoara Edi s-a întors acasă din război, bărbatul pe care-l iubea se însurase cu altcineva.

Jocelyn simți din nou gustul acela a trădării. Nu asta era povestea pe care o știa ea. Deci iubirea aceea mare despre care îi povestise domnișoara Edi, pentru David Aldredge, nu se terminase cu moartea acestuia. Nici o mirare că nu i-a pomenit niciodată despre Edilean și nici o mirare că a mințit despre iubitul ei mort. Mai bine mort, decât trădător! Joce încercă să nu-și trădeze sentimentele.

-Dar toate astea nu s-au întâmplat cu atâta amar de vreme în urmă? După patosul tău, faci să pară ca și cum s-ar fi întâmplat ieri, spuse Joce.

-Aici suntem în Virginia și noi ne amintim totul. Bunica obișnuia să-mi povestească despre Războiul de Secesiune. Știa cine pe cine iubise și cine fusese trădat. Iar acum, eu spun povești despre un alt război. Am auzit de mii de ori povestea domnișoarei Edi. Familia Harcourt a înființat orașelul acesta, a avut cea mai mare casă, a conceput piața orașului și toate astea. Chiar și după ce a pierdut aproape toată averea, a continuat să fie cea mai importantă familie. Când a început Al Doilea Război Mondial, familia McDowell era cu mult mai bogată, dar nu avea aura familiei Harcourt.

Terminându-și ceaiul, Joce încercă să creioneze adevărata poveste.

-Deci domnișoara Edi s-a întors din război, cu picioarele o masă de răni arse și a aflat că bărbatul pe care-l iubise se căsătorise cu altcineva?

-Întocmai.

-Și ce a făcut atunci?

-Casa și bruma de bani care mai rămăsese se aflau pe numele trei Edi, dar ea i-a cedat casa fratelui ei mai mic. Cu banii nu știu ce s-a întâmplat. Strămătușa mea Lissie obișnuia să spună că Bertrand nu era un bărbat adevărat.

-Adică? Nu călărea caii la miezul nopții, în sus pe scări?

-Haide, zău, yankeul din tine și-a dat arama pe față?

-Iartă-mă. Am citit prea multe romane siropoase, spuse Joce zâmbind.

-Ca noi toate, de altfel. Cum spuneam, domnișoara Edi s-a întors, și-a văzut iubitul furat de alta, și-a lăsat casa puturosului ei frate și a părăsit orașul. Dar nu înainte de a-i fi pus pe cei de la MAW să conceapă un contract de patruzeci și cinci de pagini, pe care să-l semneze fratele ei. O fi fost ea rănită în suflet, dar proastă nu era.

-MAW? întrebă Joce.

-Firma locală de avocatură. McDowell, Aldredge, Welsh.

-Aldredge,spuse Joce încet,apoi cu glas tare:

-Mereu aceleași nume.Spune-mi,voi aștia de aici,plecați vreodată din satul vostru,așa cum fac toți ceilalți americani?

-Ei pleacă,dar noi,rămânem.Joce înclină din cap.

-Corect.Turiștii.Veneticii.Ei vin și pleacă dar voi toți rămâneți.

-Nu ai spus corect,mai încearcă.Trebuie să fii la a treia generație de sudiști ca să pronunți cum trebuie „voi toți”.

-O să țin minte.Ce s-a întâmplat cu fratele domnișoarei Edi?

-A murit în somn,cu ani în urmă.Mătușa Lissie spunea că era genul de bărbat care reușea să nu facă absolut nimic și să creadă că de fapt muncea de se snopea.

-S-ar putea să-l fi întâlnit.Poate chiar mi-am dat întâlnire cu el,spuse Joce.

-Am știut,din clipa în care ne-am văzut,că noi două avem multe în comun.

Își zâmbiră,două femei care se înțelegeau,apoi rămaseră tăcute o vreme,în timp ce Joce privea departe,în jur.Încă nu se obișnuise cu ideea că devenise proprietăreasă.Se uită din nou la casă,la frumusețea ei simplă,perfectă și se înfiora.

Nu se împăcase încă nici cu ideea că femeia care practic fusese ca o mamă pentru ea,fie omisese o mare parte din viața ei,fie o mințise în mod revoltător.

Din clipa în care auzise pentru prima oară povestea,Jocelyn trăise cu ideea „iubirii perfecte” a domnișoarei Edi pentru un soldat căzut.De fapt,imaginea acestei iubiri fusese ghidul ei,etalonul cu care își măsura fiecare relație.Când un bărbat începea să-și arate intențiile serioase,Jocelyn se întreba dacă acesta era bărbatul pe care îl iubea cu pasiunea cu care domnișoara Edi îl iubise pe David al ei.Nici un bărbat,nici un sentiment trăit vreodată de Jocelyn nu se apropia măcar de imaginea „iubirii adevărate” pe care o semănase domnișoara Edi în mintea ei.Acum însă,Jocelyn descoperea că marea iubire nu era decât o poveste ieftină.Bărbatul o trădase pentru o altă femeie.

-Și ce ai de gând să faci cu casa? o întrebă Sara,readucând-o pe Joce pe pământ.

Vrei s-o vinzi? Vrei să o împărți în apartamente?

Joce nu se lăsă amăgită de tonul ei aparent nepăsător.Deci acesta era motivul pentru care fusese desfășurat cu atâta mărinimie covorul roșu de bun-venit,își spuse ea.Oare îi spusese cineva Sarei să facă tot ce era nevoie ca să afle ce planuri avea moștenitoarea domnișoarei Edi,cu bătrânul conac?

-Cât crezi că pot lua pe toate cărămizile astea vechi? Așteptă ca Sara să râdă,dar cum ea rămase cu capul aplecat deasupra rochiei,cosând paietele,spuse:

-Sara,eu sunt o pasionată de istorie.De când am ieșit de pe băncile școlii,i-am ajutat pe oameni să cerceteze trecutul.Sara o privi cu ochi reci.

-Înseamnă că te-ai descurca de minune să dai relații pe Facebook.Joce mormăi.

-Nu-i de mine.Eu sunt mai curând introvertită.Pot sta de vorbă cu o singură persoană,dar pune-mă în mijlocul unei mulțimi de necunoscuți și mă retrag imediat în cochilia mea.Sara continua să se uite la ea,așteptând evident ceva ce ar putea ea spune consătenilor.Joce își imaginează liniile telefonice atât de încărcate încât luau foc.Sau poate suprasolicitarea mobilelor va scoate din funcțiune televizoarele.Joce nu putu rezista privirii fixe a Sarei.

-Nu știu ce am de gând să fac.Sincer,nu știu.Domnișoara Edi mi-a lăsat casa și presupun că și o sumă de bani,deși habar n-am cât anume.

Dintr-o dată însă,Jocelyn nu mai vru să spună mai multe despre ea.În mintea ei se înghesuiau prea multe lucruri care o făceau confuză și nu mai putea gândi clar-și în mod categoric,nu avea de gând să spună nimănui despre intenția ei de a scrie o carte despre domnișoara Edi.

-Ai auzit cumva despre ceva oferte de serviciu?

-Tess a obținut ultima slujbă bună de aici.Joce se uită în capătul celălalt al conacului,la casa din cealaltă aripă.Ușile erau închise și ferestrele aveau obloanele trase.

-Apropo,tu cu ce te ocupi? Adică în afară de reparatul rochiilor?

-Cu asta mă ocup,spuse Sara în timp ce tăia ața.Cel mai adesea ajustez rochii pentru doamnele care își cumpără mărimea șase,ca să constate că nu pot intra în ele în seara pentru care le-au cumpărat.

-Și poți să trăiești din asta? întrebă Joce.Sara ridică din umeri.

Joce era sigură că mai făcea și altele ca să-și câștige existența,dar că nu vroia să vorbească despre asta.Tot ce spera ea era să nu fi ceva ilegal.Spera că Sara nu creștea marijuana într-o cameră din spate.La gândul ăsta,se întrebă dacă toți proprietarii simțeau ca ea.Ce-ar face ea dacă ar începe să curgă băile? Dar furnicile? Domnișoara Edi pomenise de un grădinar.Ce salariu să fi avut el,oare? Joce se uită la casă și se întrebă unde o să doarmă la noapte.Exista oare vreun pat acolo? Sara scoase un mobil din cutia de cusut,îl deschise și se uită la ceas.

-Trebuie să plec.Rochia asta trebuie să ajungă acasă la proprietara ei înaintea soțiorului.Înfășură repede rochia în prosop și o strânse în brațe.

-Vrei să duci tu în casă lucrurile astea? întrebă arătând cu capul spre farfurii și spre cutia de cusut.

-Desigur.Dacă ai încredere în mine,spuse Joce.

-Nu doar că am încredere în tine.Cred că este foarte posibil să te și plac.Pe curând,strigă ea alergând înapoi spre casă.Jocelyn rămase locului,uitându-se la casă și încercând să dea un sens tuturor lucrurilor aflate din clipa în care intrase în biroul avocatului.Odată,când Joce avea șaisprezece ani,venise acasă de la

școală ca să constate că toate Vitregele, mamă și surori, erau plecate și casa era liniștită. Tatăl ei era singur în garaj, lucrând la una din motocicletele lui. Ea rămăsese în prag, privind-l o vreme meșterind. Rar aveau un timp al lor, de când „noua familie”, așa cum se gândea întotdeauna Joce despre ele, îi acaparaseră tot timpul și toată energia.

-Pleci la domnișoara Edi? întrebuse el.

-Da. Acum citim Thomas Hardy. Așa cum știa, el nu avea nimic de spus la asta. Gary Minton nu era făcut pentru contemplare.

-Scumpo? spusese Gary, în timp ce Joce își făcea loc pe lângă el. Sper că nu o să-i acorzi toată viața ta. Sper că o să-ți păstrezi ceva și pentru tine.

Îi plăcuse cum spusese el „scumpo”, dar nu acordase prea mult timp cuvintelor lui. Ca întotdeauna, preocuparea ei era să plece până se întorceau Vitregele care să preia conducerea. Zgomotul și pretențiile lor dominau casa, îl dominau pe tatăl ei, dominau totul. Uneori avea senzația că atunci când Vitregele erau în preajmă, controlau tot universul. Revenită la realitate, se uită la ceas. Avea câteva ore bune până la sosirea lui Ramsey McDowell, dar vroia să vadă casa și să-și acorde timp să se pregătească. Își cumpăraseră o rochie perfectă pentru un picnic în casa veche. Casa ei, își spuse, zâmbind.

CAPITOLUL 3

LUKE O URMĂRI în timp ce ea-noua proprietară a Conacului Edilean-ieșea din casă și traversa peluza ca să se așeze lângă Sara. Sara era ca un magnet pentru oameni și așa fusese de copil. Sarei îi păsa întotdeauna și întotdeauna avea timp să asculte problemele celorlalți. Știa că jumătate din motivul pentru care femeile apelau la ea să le repare rochiile era acela că vroiau să stea de vorbă cu ea. Vara trecută el și alți câțiva veri, Charlie, Rams și Sara luau masa în Williamsburg, când Charlie spusese că ea ar trebui să-și facă o firmă și să ia bani pentru orele în care stătea și asculta problemele oamenilor.

-N-aș putea sta atâtea ore la școală, a răspuns ea.

-A spus cineva ceva de școală? întrebă Rams. Îți montezi doar o tăbliță cu firma. Uite, Luke ți-o poate ciopli sau picta sau ce vrei tu.

-Iar tu o să concepi un contract și o s-o taxezi cu mai mult decât face într-un an, sări Luke.

-Dacă începeți iar să vă dondăniți, plec, îi amenință Sara. Vreau o cină plăcută, liniștită, fără ca voi doi să vă arătați mușchii. Cum cei trei bărbați rămaseră tăcuți, pârând că așa aveau să rămână, Sara scutură din cap:

-Bine, țineți-o tot așa. Sfâșiați-vă cât vreți.

Charlie,mai comandă-mi o chestie d-asta.

-Ești sigură? Tu n-ai ținut niciodată la băutura,spuse Charlie.

-Atunci unul dintre voi va trebui să-mi țină părul în timp ce eu dau la rațe,iar celălalt mă va duce în brațe la mașină.Luke scoase o monedă din buzunar și se uită la Ramsey.

-Dacă e capul,o țin eu de păr.Pajura și tu faci restul S-a îngrișat prea mult pentru mine.

-Sunteți dezgustători,spusese Sara,dar rîzînd.Acum,în timp ce Luke ascutea pe piatra umedă lamele mașinii de tuns iarba,se uita afara pe ferestruica mică, rotundă,din peretele de cărămidă.Se afla în ceea ce odinioară erau grajdurile bătrînei case,dar cea mai mare parte din ele căzuseră cu multă vreme în urmă.Pe vremea când locuia aici bătrînul Bertrand,casa era îngrijită,potrivit instrucțiunilor domnișoarei Edi,dar anexele fuseseră lăsate să cadă în ruină.

-Nu ai menționat în contract și îngrijirea lor? Ai avut grijă doar de casă și nu de restul? îl întrebuse el pe Ramsey.

-Vrei să spui că eu am scris contractual din 1946?

-Bine,atunci tatăl tău.

-Și el avea doar un an pe vremea aceea.

-Indiferent cine l-a scris,era treaba ta să ai grijă de locul ăsta,spusese Luke când revenise în Edilean și constatase starea anexelor.

-Poate c-ar fi trebuit să rămîi aici și să ai grijă de ele,spusese Ramsey,netulburat de furia vărului său.Poate că n-ar fi trebuit să fugi la capătul celălalt al pămîntului și să faci ce-ai făcut de ești atît de al naibii de furios.

Luke deschise gura să spună ceva,dar o închise la loc.

-Lasă-mă-n pace.Du-te la ce treburi ai în birouașul tău și lasă-mă să mă ocup eu de toate astea.

Îi trebuiseră luni de zile lui Luke să reconstruiască vechile clădiri.Refăcuse doar o parte din grajduri,dar folosise materiale de pe vremea când fusese construită casa.Săpase să scoată din pămînt cărămizi vechi,săpase chiar un puț care fusese umplut cu cărămizi confecționate și arse manual,pe vremea când Conacul Edilean era centrul plantației.Fusese greu,muncise mult fizic,dar era ceva de care avusese nevoie pe vremea aceea și savurase solitudinea muncii.Nimeni nu mai locuia pe atunci în casă,de când bătrînul Bertrand murise.Exista o menajeră care venea zilnic,dar care era atît de bătrîna încât abia urca scările.Cînd Luke a văzut-o schiopătînd pe acolo,prea slabă ca să mai poată face cine știe ce,a preluat și treaba ei.l-a adus un fotoliu mare și un aparat de radio și a instalat-o în living.Cînd Ramsey,în calitate de avocat al averii domnișoarei Edi a văzut asta,a

spus că-i va scrie că menajera ei ar trebui lăsată la vatră. Dar spunând asta, Ramsey se uita atent la Lauke. Amândoi știau că familia femeii avea nevoie de banii ei, așa că au păstrat-o mai departe acolo iar Luke făcea și treaba ei. A continuat să se ocupe de casă și când a sosit mobila, tot Luke a fost cel care s-a ocupat de amplasarea ei. Iar într-o sâmbătă, cu verii lui, cu pizza și bere au cărat sus pe scări piesele mai mari. Cu excepția chiriașilor, casa fusese a lui Luke, în ultimii câțiva ani. El a fost cel care a reparat acoperișul și a îndepărtat porumbelul mort de pe zid. Și tot el a reconstruit partea de sus a coșului, când a fost lovită de trăsnet. Când i s-a spus că domnișoara Edi a murit și că a lăsat casa unei oarecare tinere care nu văzuse niciodată locul, lui Luke îi venise să dea foc la tot. Mai bine așa, decât să aparțină cuiva care să nu aprecieze ce are.

-Poate că îi place istoria. Sau poate arhitectura-sau chiar construcțiile. Nu știm nimic despre ea, spuse Ramsey.

Lui Luke nu-i plăcea cum o apăra vărul lui-pe această necunoscută care avea să preia ceea ce majoritatea oamenilor gândeau că este chiar inima orașelului Edilean. Toată viața lui auzise oamenii spunând că o dată cu dispariția Conacului Edilean, ar dispărea și orașul lor. Dar Ramsey era atât de încântat de noua moștenitoare, încât Luke știa că pune ceva la cale. Într-o zi, după lucru, se duse la Tess. Aceasta îi răspunsese la ciocănit dar nu îl invitase înăuntru.

-El ce are de gând cu noua proprietăreașă? o întrebase Luke fără să se preocupe de preliminarii. Și nici nu era nevoie să explice cine era „el”.

Tess era o femeie care nu folosea multe cuvinte.

-Edilean Harcourt i-a trimis o fotografie a fetei. În bikini.

Luke înțelese imediat. După cum îl știa pe vărul lui, Ramsey plănuise să pună în scenă o piesă pentru ea. Iubea Conacul Edilean aproape la fel de mult ca și Luke.

-M-am prins, spuse Luke. Tess ieși în prag și deschise mai mult ușa de plasă.

-Vrei o bere?

-N-aș zice nu.

Acum, „ea” venise și Luke o privea stând la taclale cu Sara. Era drăguță, dar nu izbitoare. Era puțin peste înălțimea normală și avea părul ca al fetelor vara, când unele șuvițe se decolorau de la soare și se întrebă dacă al ei era natural sau petrecuse ore la coafor, pentru asta. Era îmbrăcată la fel de demodat ca și Sara și asta îl făcu să zâmbească. Sarei îi plăcea să poarte rochii cu mâneci lungi chiar și în toiul verii. Dar știa că îi stăteau bine. Era frumoasă și delicată ca o floare și de aceea, când își pune pe ea un top strâmt, roșu și ginși, părea aproape ciudată.

Uuke își spuse că dacă ar fi avut aparatul cu el, le-ar fi făcut o poză. Sara, în rochița ei minunată, cu lucrul de mână în poală și de partea cealaltă a mesei,

femeia asta nouă,îmbrăcată în ceva ca în Alice în Țara Minunilor.Își spuse că banda de pe cap era cea care desăvârșea efectul.

O afectată și o mironosiță ,își spuse el.Iată cui îi lăsase domnișoara Edi casa.O femeie care riscă deja să rămână nemăritată,care probabil că își va dedica toată viața acestei case.Normal că a muncit din greu să găsească mobilier exact din aceeași perioadă și că în câteva luni a transformat Conacul Edilean într-un muzeu.Impresia lui despre ea era deja formată din primele cincisprezece minute de când o văzuse și dacă nu ar fi fost mama lui,ar fi anunțat-o că părăsește slujba.Lasă-l pe Ramsey să o aibă,își spuse el.Lasă-l să-și reverse farmecul asupra ei și să o facă să moară după el.Desigur,probabil că în stilul lui,mai curând sau mai târziu o să-i găsească el un nu știu ce defect,pentru ca apoi o s-o lase baltă.Iar ea poate că o să fie atât de distrusă încât o să scoată casa la vânzare.Da,își spuse el zâmbindu-și.Poate că o să scoată casa la vânzare.

Dar în cap îi răsuna vocea mamei lui,așa că rămase acolo unde se afla,în fostele grajduri și le urmări pe Sara și pe noua proprietăreasă.

A știut că se petrece ceva,când maică-sa a apărut la ușa lui azi,la ora șase dimineața,cu o farfurie cu clătite cu afine.Luke zâmbise.

-Deci ce a mai făcut tata de astă dată,că-mi aduci micul lui dejun? Tatăl lui Luke ieșise la pensie în urmă cu un an și de atunci aproape că o înnebunise pe nevastă-sa cu învârtitul lui de colo-ncoace,prin casă.

-Nimic.L-am convins să se ducă la o prezentare de tractoare.

-Fără tine?

-În cazul în care îmi propune,o să am cea mai cumplită migrenă pe care ai văzut-o vreodată.Și acum,gata cu mine.Astăzi vine fata domnișoarei Edi și vreau să-mi promiți că o să te porți frumos cu ea.În timp ce vorbea,încălzea clătitele pentru fiul ei și-i făcea curat în bucătărie,învârtindu-se prin casa lui.Luke mormăi.

-Ce mai vrei să fac de data asta? Să-i arăt împrejurimile? Este prea devreme pentru parcurile cu fântâni,decî s-o duc poate la un concert de cimpoaie și tobe?

-Vreau să o lași în pace.Îi aparține lui Ramsey.Luke făcu ochii mari.

-Nu,să nu faci asta,spuse Helen punându-i clătitele în față.Să nu iei asta ca pe o provocare.Ea i-a fost deja promisă lui Rams și îl place.

-Nu și-a pierdut timpul,nu? Dar am auzit că a existat o-fotografie în bikini,care lui Rams i-a plăcut foarte mult,înainte chiar de a fi stat de vorbă cu ea.

-Așa sunt bărbații,spuse Helen scurt.

-Așa să fim oare? spuse Luke cu gura plină.

-Mă înțelegi? Fii drăguț și stai departe de ea.Rămâi la grădinăritul tău.

-Și dacă o să-mi placă de ea?

Își spusese că era un bărbat în toată firea și nu conta că mama lui era de partea vărului său, dar nu se putea împiedica să nu se simtă trădat.

-Nu o să se întâmple asta. A fost educată de domnișoara Edi, deci îi plac bărbații în smoking, nu în ... Helen se uită la ginșii uzați și la maieul murdar.

-Ne-am înțeles sau nu?

-Desigur, spusese Luke. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă probleme cu sexul feminin.

-Să i-o lăsăm lui Rams. Să se mute ei doi în Conacul Edilean și să crească o duzină de copii. În fond, ce-mi pasă mie?

Acum însă, Luke continua să se uite la Sara și la femeie. Cum o chema? Avea un nume demodat, care i se potrivea. În timp ce le privea, începea să-și schimbe părerea despre ea. Râdea ușor și des. Și tot ce spunea, era interesant pentru Sara.

De fapt, Sara ținea cea mai mare parte a conversației, ceea ce era neobișnuit. De obicei, Sara era cea care asculta.

Luke a surprins-o de două ori pe Jocelyn uitându-se la casă cu un amestec de dragoste și de neîncredere, ca și cum ar fi fost șocată că putea fi a ei. Ceea ce era imposibil, nu? Cu siguranță că domnișoara Edi îi spusese că îi va lăsa locul.

Când lama mașinii de tuns deveni atât de ascuțită încât puteai tăia salam cu ea, Luke rămase în continuare acolo, urmărindu-le. Își deschise o sticlă de apă și bău din ea rezemându-se de perete și privind afară, prin ferestruică. Dacă ar fi plecat, ele l-ar fi văzut, ori el nu vroia asta. Sara știa că el era acolo, dar nu-l chemase să o cunoască pe noua proprietăreasă. Ceea ce însemna că aveau o discuție serioasă, între fete.

Brusc, Sara sări în picioare, înșfacă rochia la care lucra și fugi în casă. Faptul că-și lăsase prețioasa ei cutie de cusut în grija acestei străine îi spusese multe lui Luke. Sara o plăcea. Femeia rămase acolo o vreme, apoi luă vasele pe care le folosiseră și cutia de cusut și le duse în partea ei de casă. După câte știa Luke, ea nu făcuse decât să traverseze casa. El știa că sus exista un pat care fusese făcut pentru ea, cu așternuturi curate și perne noi. Mama lui făcuse toate astea, ieri. După plecarea ei, Luke urcase și se uitase la săpunelele drăguțe pe care le pusese mama lui acolo pentru ea și la prosoapele noi, proaspăt spălate. O regină să fi vizitat Edilean și nu ar fi putut fi mai bine primită.

Luke nu înțelegea de ce îl înfuriau toate astea, dar îl înfuriau. Ce știau ei despre noua proprietăreasă? Exceptând felul cum arăta în bikini, desigur.

Când femeia intră în casă, Luke ieși din grajduri și-și strânse uneltele. Camioneta lui era parcată în spate și-și aruncă în ea cu zgomot lopețile și foarfecele pentru

crengi. Dacă ea ieșea și avea ceva de spus despre...despre orice, o anunța că o părăsește. Urcă în camionetă, o porni și conduse spre drumul care ieșea prin spatele proprietății, ieșirea pentru personal. Dar apoi, dintr-un impuls, se întoarse spre ieșirea principală. Exact când ajunse la poartă, apărură Ramsey în *Mercedesul* lui negru și îi bloca ieșirea. Luke nu vroia decât să plece, dar văzu că Ramsey nu avea de gând să-l lase să treacă. Când vărul lui lăsă jos geamul, Luke își scoase capul prin fereastra camionetei.

-Ai văzut-o?

-Pe cine? Întrebă Luke.

-Pe stafia domnișoarei Edi! Știi bine de cine întreb. Ai văzut-o?

-Poate.

-Și cum arată?

-Rău. Chiar rău. Este atât de urâtă încât a trebuit să recurg la o oglindă să mă pot uita la ea, spuse Luke.

-Asta e bine, da, spuse Ramsey. Asta și speram. Eram puțin îngrijorat de ...Nimic. Nu eram deloc îngrijorat.

-N-ai vrea să-ți muți mașina aia a ta bețivă, ca să pot trece?

-Trebuie să mă ajuți. Mătușa Ellie mi-a spus că Jocelyn este cu Sara, așa că vreau să te duci la Sara și să o ții ocupată pe Jocelyn vreo douăzeci de minute, până instalez eu totul.

-Instalezi? Întrebă Luke. Despre ce vorbești? Pui la cale focuri de artificii?

-Posibil, spuse Ramsey zâmbind. Ea știe că vin și că aduc cina, dar nu vreau să mă vadă scoțând toate astea din mașină și cărându-le în casă. Ba nu! Eu mă duc să vorbesc cu Jocelyn și tu instalezi totul pentru mine. Știi cum să răcești șampania, da?

-O pun în râu împreună cu berea, spuse Luke dând în marșarier. Ce naiba se petrece cu tot orașul ăsta? se întrebă el. Mai întâi mama lui îi spune să stea departe de femeia asta, apoi Ramsey vrea să-l facă să joace rolul valetului.

Ajunși în spațiul larg, acoperit cu pietriș din fața casei, își parcară mașinile lângă Mini Cooperul argintiu al lui Jocelyn. Ramsey era în pantaloni negri, cămașă albă, cravată albastră. Își scoase însă cravata și o aruncă pe bancheta din față a mașinii.

-Ce zi! Mă programasem să fiu aici acum o oră, dar bătrânul Segal m-a scos aproape din minți. Iar s-a certat cu fiul lui și iar și-a schimbat testamentul.

Ramsey deschise portbagajul, scoase un uriaș coș de picnic din el, apoi se uită în sus, la ferestrele casei.

-Crezi că ne privește?

- De ce mă întrebi pe mine? Tu ești cel care știe mai multe despre ea.
 - Ce e cu tine? Te-ai certat cumva cu ultima ta prietenă? îl întrebă Ramsey.
 - Asta nu s-a întâmplat niciodată și nici nu se va întâmpla. Poți să-mi spui de ce te interesează atât de mult femeia asta?
 - Cred că ea ar putea fi aceea.
 - Nu începe din nou, spuse Luke mormăind.
 - Fata asta și-a petrecut aproape tot timpul cu domnișoara Edi. Și-a consumat sfârșiturile de săptămâna la balet. Poate cânta la pian și dansează vals. Și are și creier.
 - Ceea ce înseamnă că este cineva cu care te poți afișa la club și la balurile acelea caritabile care se organizează la Williamsburg.
 - Dacă asta înseamnă că îmi place să mă întâlnesc cu o femeie cu educație, care întâmplător este și frumoasă, da. Luke se uită în sus, la ferestre.
 - Sună de parcă ar trebui să mă duc să fac cunoștință cu ea. Ramsey zâmbi.
 - Probabil c-o s-o sperii de moarte. Sau poate o s-o leșine mirosul tău.
 - Multe fete sunt nebune după băieții răi.
 - Nu te autoamăgi. Băiat rău! Mai scutește-mă. Haide, du-te la Sara, bate-i la ușă și spune-i să o mai țină pe Jocelyn la ea vreo douăzeci de minute. O să sun când o să fiu gata. Crezi că poți face asta?
- Luke dădu să spună că Sara nu era acasă și că Jocelyn era sus la ea, dar renunță. Mama lui îl rugase să fie drăguț cu noua proprietăreasă, dar nu și să nu-l șicaneze pe Ramsey. De fapt, jocul care-i plăcea cel mai mult pe lumea asta lui Luke era acela de a-l scoate pe Ramsey din sărite.
- Sigur, spuse el încercând să pară morocănos, dar zâmbind în sinea lui.

Jocelyn se uită la micuțul ceas deșteptător de pe noptieră și văzu că mai avea treizeci de minute până la sosirea lui Ramsey. Era deja atât de nervoasă încât se simțea ca o adolescentă la prima ei întâlnire. După plecarea Sarei, făcuse o rapidă inspecție a casei și constatase că încăperile nu fuseseră modificate. Așa cum i se spusese, puțina mobilă care exista, provenea din casa domnișoarei Edi din Florida. Fără nimicuri, doar vitrine și rafturi goale. În trei încăperi se afla câte un covor și patru, cinci piese de mobilier antic, dar nimic mai mult. Bucătăria era din anii 1950, arătând puțin mai bine decât cea a Sarei, dar nu cu mult. Îi plăcu spălătorul uriaș și masa mare, din lemn de pin, dar își spuse că soba ar avea o soartă mai bună dacă ar fi întoarsă cu fundul în sus și i s-ar planta flori în cuptor. După această plimbare informativă prin casă, se luptă cu valiza până sus și începu să se pregătească pentru întâlnire. O încântă să vadă patul cu așternuturi

curate și baia plină cu prosoape și săpunuri frumoase. Nu știa cine făcuse toate aceste pregătiri de bun-venit, dar îi va mulțumi cu siguranță.

Făcu un duș prelungit, se spală pe cap, apoi își uscă părul cu foenul. Își scoase noul ei costum alb din bumbac, cu dantelă Battenberg în partea de jos a fustei.

Încă în halat, puse în priză fierul de călcat de voiaj și începu să calce fiecare cutuliță. Domnișoara Edi era obsedată de hainele bine călcate. Nu credea în călcatul permanent și nici în tricotaje.

-Poți recunoaște o doamnă după calitatea hainelor ei și după felul în care sunt întreținute, spunea ea fără să obosească.

Gata îmbrăcată, Jocelyn se întrebă, și acum, ce să fac? Singurul ei gând era să vadă dacă Sara se întorsese. Lăsase farfuriile și cutia de cusut în propriul ei hol, deci poate c-ar trebui să i le ducă.

Peste câteva minute se afla în apartamentul Sarei-care lăsase ușa din spate descuiată, dar care nu era acasă. În clipa în care Jocelyn punea farfuriile pe masă, auzi un ciocănit la ușa din față. Nu știa dacă să răspundă sau nu. În fond, era casa Sarei. Dar era totuși și casa ei. Jocelyn deschise ușa ca să vadă stând în prag un bărbat înalt, brunet. Era în ginși și un maieu murder și nu se mai bărbierise de zile întregi, dar toate astea nu-i ascundeau frumusețea. Avea ochi de un verde închis, deasupra unui nas patrician și buzele pline erau frumos modelate, deasupra unei bărbii bine conturate. Sara spusese că era „frumos” și așa era.

-Ești noua proprietăreasă. Era o afirmație, nu o întrebare.

Vocea lui era adâncă și bogată, exact așa cum fusese la telefon și era sigură că nu mai întâlnise vreodată un bărbat de care să se simtă atât de atrasă.

-Da. Iar tu ești Ramsey?

-Ramsey? Dumnezeule Mare, nu! El este avocat. Arăt eu a avocat?

-Ah, făcu ea dezamăgită. Se uită în altă parte, încercând să-și disimuleze atracția față de el.

-Nu, presupun că nu arăți ca un avocat. Ai venit la Sara, da? Dar nu este aici.

-Știu. Am văzut-o plecând. Își întoarse înapoi privirea spre el, rămas în continuare în prag.

-Dacă știi că nu este aici, de ce ai mai ciocănit la ușă?

-Sunt grădinarul tău, Luke Connor. O privea insistent, ca și cum ar fi vrut să o citească. Până să poată răspunde, Joce auzi un zgomot afară, la dreapta ei, apoi el se întoarse, se uită spre fața casei și flutură mâna ca și cum ar fi vrut să-i spună cuiva să plece, în clipa următoare, își făcu cu forța drum pe lângă ea, în casă.

-Scuze! Nu poți intra așa aici și ...

-Vezi că faci riduri, spuse Luke trântind ușa în spatele lui.

-Asta nu este casa mea și nu cred că tu ar trebui să fii aici.

-Ba da,este.

-Este ce?

-Casa ta.

-Da,tehnice este,dar partea asta este închiriată Sarei Shaw.Ea...

-Ea este verișoara mea,spuse el peste umăr,îndreptându-se spre bucătărie.

Jocelyn veni imediat în spatele lui.

-Dacă ești vărul Sarei,înseamnă că Ramsey este fratele tău?

Luke deschise frigiderul și scoase o bere.Rezemându-se de bufet,începu să o măsoare cu privirea de sus în jos,într-un fel care ei îi displăcuse întotdeauna.Era felul în care se uitau la femei toți bărbații conștienți că erau bine,ca și cum ar fi știut că femeile le aparțineau-ca și cum le-ar fi dorit.

-Ce este între tine și bătrânul văr Rams? Este deja ceva între voi?

Joce se dădu un pas înapoi.Atracția inițială pentru el începea să se estompeze.

-Nu că asta ar fi trebuit ta,dar nici măcar nu l-am văzut până acum.Sara mi-a spus că este vărul ei și dacă și tu ești văr cu ea,atunci am presupus că ești rudă cu Ramsey.

-Sunt.Dar vezi tu,noi toți suntem veri.Sara,Rams,Charlie,Ken și eu.Avem cu toții aceeași străbunici.Era ceva în felul lui de a fi,care nu-i plăcea.Râdea de ea, iar ea habar n-avea ce făcea ca să-l amuze într-atât.Până una alta,constata că toți oamenii din orașul ăsta erau înrudiți unii cu alții.

-Dar sora lui Ramsey? Și ea îți este verișoara?

-El păru contrariat.

-Firește.E...Dar se opri,dându-și seama că femeia râdea de el.Constatase adesea că cei care nu erau din sud râdeau când venea vorba de neamuri.

-Ești cumva ...

-Dumnezeule,dacă mă întrebi dacă sunt yankee,o să...

-O să ce? Întrebă el cu sprâncenele ridicate a interes.

-O să tai vârfurile trandafirilor.Nu știu.Cum se pedepsește un grădinar?

Luke îi aruncă o privire care aproape că o făcu să se înroșească.

-Este cea mai interesantă întrebare care mi s-a pus vreodată.Joce experimenta o rapidă evoluție a sentimentului de neplăcere față de omul acesta.Se uită la ceas.

-Trebuie să plec.Am întâlnire cu cineva.

-Da,cu Rams.Este acolo,transpiră tot ca să-construiască un tărâm al viselor, pentru voi doi.

-Este urât din partea ta că îi strici surpriza.

-Dacă mă întrebi pe mine,asta este pierdere de timp.

Joce îl măsură cu o privire-spera ea-plină de dispreț.

-Presupun că ideea ta despre o întâlnire constă într-un bax cu șase cutii de bere și o pungă cu cipsuri de cartofi.

-De porumb.Îmi plac cipsurile de porumb.Mai ales cele albastre.Dacă tipa apare cu cipsuri albastre și șase cutii cu bere Samuel Adams,ar putea avea noroc.

-Presupun că te amuză chestia asta.

-Sunt pur și simplu sincer.

-Ești ca atâția alți bărbați pe care i-am cunoscut-și niciodată n-am mai vrut să-i văd.Joce se duse spre ușa din spate să o deschidă,dar el îi bloca drumul.

-Încă nu poți pleca.Rams mi-a spus că o să sune când o să fie gata.

-Te-a trimis pe tine aici,ca să mă reții?

-Nu este chiar atât de prost.M-a trimis să-i spun Sarei să te rețină,dar a uitat să mă întrebe dacă Sara este aici.De ce nu te așezi și nu stai cuminte,să nu-ți șifonezi deux-piecesul ăsta nou-nouț? Între timp eu o să-mi fac un sendviș.Ți-aș oferi și ție unul,dar Rams are destulă mâncare să hrănească jumătate de oraș,așa încât ar fi mai bine să nu mănânci.

Joce stătea în picioare,la capătul brațului din melamină al Sarei și se întreba ce să facă.Să rămână aici și să-l lase pe încrezutul ăsta să râdă de ea pentru motive pe care nu le înțelegea,sau să plece și să-i strice lui Ramsey surpriza? Probabil că era mai bine să se ducă să-l vadă pe Ramsey decât să rămână aici,cu omul ăsta.Jocelyn se întoarse exact în clipa în care Luke dădea să-și pună pe bufet ingredientele pentru sendvișul lui.Brațul ei îi lovi mâna și muștarul din cutia de plastic se împrăștie,galben deschis,peste deux-piecesul ei alb.

-Ai făcut-o înadins.Ai vrut să faci asta,spuse ea.

-Nu,nu am vrut,spuse el sincer nefericit.Crede-mă,nu am vrut asta.Îmi pare rău.Sincer.Dusă era atitudinea lui superioară,ironică,din clipa în care își făcuse drum în apartament.Întorcându-se,Luke înșfacă un ștergar curat de vase de pe polița de deasupra spălătorului și îl umezi.

-Lasă-mă să te ajut,spuse el.Joce își ținea bluza departe de piept,întrebându-se cum s-ar putea strecura înapoi în casă,să se schimbe,fără să fie văzută de Ramsey.Dar el spusese că o să instaleze picnicul pe jos.Dacă asta însemna în hol,nu avea cum să treacă pe lângă el-și va face cunoștință cu el având corsajul plin cu muștar.

-Ce naiba faci aici? Jocelyn și Luke se întoarseră spre ușa din spate,în pragul căreia stătea un bărbat despre care știa precis că era Ramsey.Era cu un centimetru sau doi mai mic decât Luke și o idee mai plin,dar avea același păr negru și aceiași ochi verzi și aproape același nas și aceeași bărbie.

Erau într-adevăr doi bărbați superbi.Jocelyn se uită de la Ramsey la Luke care tocmai se apleca deasupra ei,cu un ștergar ud.Instantaneu,sări departe de atingerea lui.

-A aruncat cu muștar pe mine,spuse ea cu ochii pe Ramsey.

Ramsey se uită amenințător la Luke.Luke își ridică brațele.

-Un accident.Jur.E a ta.Cu mâinile încă ridicate,ieși cu spatele afară din încăpere și Joce auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se la loc.

-Ești bine? întrebă Ramsey.

-Da.Sincer,doar că arăt cumplit.Și cât mi-am dorit să fiu cât de cât prezentabilă, la întâlnirea noastră.

-Arăți grozav! spuse Ramsey cu atâta entuziasm,încât Joce îi întoarse zâmbetul.

-Ești foarte amabil.

-Nu,nu sunt.Dar sunt avocat,ai uitat? Ce-ar fi să mergem la tine,adică în partea mare de casă și să mâncăm ceva? Nu ți-e foame?

-Sunt leșinată.Ramsey o luă de-a lungul holului spre ușa din față,o deschise și când Joce ajunse în dreptul lui,spuse:

-Îmi cer scuze pentru vărul meu.Luke este...Ridică din umeri,ca și cum nu existau vorbe care să-l descrie pe aces om.

-E în regulă.Cu toții avem rude,spuse Jocelyn.

-Din nefericire,eu am mai multe decât oricine.

În timp ce ieșeau,îl văzu pe Luke îndepărtându-se în viteză într-o camionetă încercată,care-i amintea de mașinile pe care le văzuse în preajma casei tatălui ei,în adolescență.Își spuse că Luke Connor era genul de bărbat de care domnișoara Edi o prevenise să stea departe.Mai rău,era genul de bărbat de care dulcea,eleganta,educata ei mamă se îndrăgostise nebunește.După căsătorie,Gary Minton se străduise din toate puterile să fie ceea ce dorea familia rafinatei, micuței lui soții,dar la o lună după moartea ei se întorsese la pantalonii de piele,la mustăți și la motociclete.

-Ești sigură că ești bine? Te-a necăjit rău de tot Luke?

-Câtuși de puțin,spuse Jocelyn zâmbind,revenind în prezent.Dă-mi voie să merg să mă schimb și o să fie totul bine.

-În seara aceasta,cea mai mică dorință a ta este ordin pentru mine,spuse Ramsey înclinându-se cu eleganță.

-Atunci,prea amabilul meu lord,condu-mă la castelul domniei voastre,ca să mă pot pregăti pentru voi.Ramsey zâmbi,îi oferii brațul și se îndreptară împreună spre intrarea principală a Conacului Edilean.

CAPITOLUL 4

-AH,CE FRUMOS,spuse Jocelyn,crezând sincer ce spunea.Ramsey își făcuse atâtea probleme cu cina și ea aprecia asta.Pe podeaua din hol se afla o pătură veche,albă,lucrată în trapunto,iar de o parte și de alta a acesteia,două perne uriașe.Masa consta din paste „păr de înger”,cu un sos ușor din roșii pasate și busuioc,cu pâine și salată.

-Legumele le ai de la mama Sarei? întrebă ea.

-Firește.Dacă aș cumpăra roșii din altă parte,cred c-ar fi în stare să-mi picheteze biroul.Farfuriile erau Limoges,cu unul dintre modelele ei preferate și paharele de vin trebuie să fi venit din Colonial Williamsburg.Erau suflute manual,într-un design din secolul optsprezece.Ramsey stătea întins pe perna din fața ei și în lumina lumânărilor părea și mai frumos decât i se păruse la venire.Adevărul era că o făcea nervoasă.Ceva în perfecțiunea lui absolută o făcea să-și dorească să fi fost și ea mai aproape de perfecțiune.

-De ce există atât de puțin mobilier în casă? întrebă Joce.Stătea dreaptă,în partea opusă a păturii.Nu vreau să par hrăpăreață,dar consider ciudat că o casă care a fost locuită atâtea generații,să aibă atât de puține lucruri în ea.

-Într-un cuvânt,Bertrand,spuse Ramsey.Își terminase pasta și sorbea din vinul lui alb.Nu știu foarte mult despre asta,pentru că tata s-a ocupat de domnișoara Edi,dar îl știu mormăind în barbă de câte ori era pomenit numele lui Bertrand.Cred că avea probleme cu pariurile la cai.

-Tatăl tău paria? întrebă Joce.

Ramsey o privi ca și cum ar fi vrut să vadă dacă vorbise serios sau nu.

-Scuze.Umorul meu,spuse ea.Deci Bertrand avea o problemă cu pariurile.

Ramsey o privi pe deasupra paharului.

-Avea un fel de problemă.Cel puțin așa cred.Eu nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat pe domnișoara Edi,dar din ce am auzit despre ea,mi s-a părut întotdeauna ciudat că l-a lăsat să vândă aproape totul din casă.Mi-amintesc că atunci când eram copil,am văzut un camion uriaș oprit în fața casei.

-A trecut printre porțile alea atât de strâmte?

-Ai spirit de observație! spuse el.Nu,nici un camion nu poate trece printre stâlpii ăia.De câte ori nu și-a zgâriat Luke camioneta de ei!

Ramsey mai bău din vin,apoi se ridică și începu să strângă resturile de paste și salată.Când Joce dădu să-l ajute,îi spuse să stea cuminte.Joce îl așteptă să ducă farfuriile în bucătărie și când se întoarse,avea în mână un mic vas care semăna cu unul pentru fondue.

-Sora mea m-a asigurat că drăcia asta este perfectă pentru topirea ciocolatei.

Zice că a conceput al doilea copil în noaptea zilei în care au cumpărat-o.

Scuze.Nu-i o poveste potrivită pentru o primă întâlnire.

-Ești iertat,dar numai dacă-mi povestești despre camionul acela.

-Ah,da.Au fost nevoiți să-l parcheze în stradă și o camionetă mai mică a cărat mobila până la el.Era într-o sâmbătă și noi copiii aproape că-i înnebunisem pe cărători.Eram în camion,în casă,ne ascundeam chiar în bufetele pe care trebuiau ei să le care.Erau gata să ne arunce pe toți în lac.

-Și părinții voștri ce spuneau?

-Erau și ei acolo,urmărind totul iar adulții care nu puteau fi de față,ne plăteau pe noi să alergăm până la ei acasă,din oră în oră,să le spunem ce se mai petrecea. Sara era cea mai iute,pe bicicleta ei,așa că ea livra mesajele.Știi,încă mai cred că nu ne-a împărțit banii corect.Cred că și-a păstrat ei cea mai mare parte.

-Verii.Unul pentru toți,toți pentru unul,spuse Joce zâmbind.Ramsey rupse bucăți de ciocolată deasupra micuței oale pe care o băgase în priză și acum amesteca în ea.

-Așa cred.Cred că era nostim când eram copii,dar acum mi se pare mai mult decât ușor deranjant.Ca astăzi,de exemplu.Chiar îmi cer scuze pentru ce ...

Joce nu mai vroia să audă un cuvânt despre Luke și muștar.

-Și ce au băgat în camion?

-Piesele de valoare.

-Canapeaua galbenă,măsuțele,bufetul cel mare,cele patru fotolii din sufragerie. Toate acestea s-au aflat în casa domnișoarei Edi din Florida.Presupun că a vândut la licitație tot ce nu a mai trimis înapoi aici,spuse Joce.

-Știu asta.

-Iar banii ...

-Nu.În seara asta nu vreau să discut nimic despre afaceri.Ceea ce înseamnă că luni dimineață la prima oră o să trebuiască să vii la mine la birou,unde o să pot să-ți spun totul.

-Precis există bani prevăzuți pentru casă,nu? Ramsey scutură din cap.

-Nu încerca să mă îmbrobodești.Nu scoți un cuvânt de la mine.

Joce spuse,sorbind din vin:

-În regulă.Așadar,domnișoara Edi a luat mobila bună și a lăsat piesele fără valoare aici,peu ce fratele ei să le vândă,să-și plătească datoriile la pariuri.

-Mama mea zicea că domnișoara Edi l-a pus pe fratele ei să facă o mare vânzare în curte.Asta i-a salvat ei banii și i-a dat și lui ceva de făcut.

-Ceva ce seamănă cu ea.

-Gata.S-a făcut,spuse Ramsey întinzându-i o cutiuță cu furculițe și deschizând

apoi un bol cu căpșuni mari,perfect coapte.

-Ia și una dintr-astea și înmoai-o în ciocolată.Joce se conformă.

-Delicioasă.Absolut minunată.Mă și simt însărcinată.Dar cum Ramsey nu spuse nimic,Joce îi aruncă o privire.

-Din nou,umorul meu idiot.

-Nu,îmi place.Doar că nu sunt obișnuit cu fete frumoase care să aibă și simțul umorului.

-Dar nici n-au nevoie.Este suficient pentru ele să se afle acolo.

-Am vrut să spun...începu Ramsey apoi se opri zâmbind și continuă:

-Am vrut ca seara asta să fie un succes și uite,reușesc să par plictisitor.

Jocelyn își șterse ciocolata de pe bărbie.

-Pentru mine este o seară de succes.Ei! îți mulțumesc că mi-ai aranjat dormitorul.

-Dormitorul?

-Știi,așternuturile,săpunurile,chestiile astea.Altfel,ar fi trebuit să-mi petrec noaptea în altă parte.Tu ai făcut toate astea,nu?

-Mă tem că nu.Poate doamnele de la biserică.

-Apropo,am trecut în drum pe lângă o biserică.Cu domnișoara Edi mergeam în fiecare duminică la biserică.Acum îmi lipsește.

-La biserică...spuse Ramsey,ca și cum n-ar mai fi auzit vreodată acest cuvânt.

Dacă o să apari duminică la biserică,mama o să te creadă atât de perfectă,încât o să se ducă pe loc să ne cumpere verighete.

-E chiar așa de rău?

-Glumești,poate? Am treizeci și doi de ani și încă n-am ieșit pe covetă cu nici un copil.

-Dar sora ta și ceilalți frați?

-Nu suntem decât noi doi,spuse Ramsey,iar mama nu este mulțumită de moștenitorii produși de Viv.Ea vrea copii și de la mine.După felul în care o privea,Joce nu știa dacă să-i cadă în brațe sau să-l dea afară și să încuie ușa după el.

-Port măsura cinci la inel și vreau un diamant roz,de patru carate,cu tăietură de smarald.De data asta,Ramsey mârâi.

-Spune-i asta și s-a zis cu mine.

-Sara face și rochii de mireasă? Dacă da,am eu niște idei,peu a mea.

Ramsey râse.

-Nu,vorbesc serios.Crezi că mama Sarei poate face rost de suficienți trandafiri albi,ca să umplu biserica cu ei?

-Încetează! spuse Ramsey râzând.Crede-mă,dacă mai vorbim despre asta,într-un fel sau altul o să audă și mama și o să ne bată la ușă.Dacă ai știi prin ce trec...

Ramsey lăsă gândul neterminat și schimbă vorba.

-Ce vreau eu,este să-mi vorbești despre tine și despre domnișoara Edi..

-Eram suflete asemănătoare,spuse Jocelyn.Deschise gura ca să înceapă să-i spună toată povestea vieții ei,dar se opri.Dacă i-ar spune totul în seara asta, despre ce-ar mai discuta la o a doua întâlnire? Și spera sincer să mai fie o a doua,pentru că îi plăcea de el.

-Bine,păstrează-ți secretele,dar tot o să ți le scot eu până la urmă.

Spunând asta,Ramsey se ridică de pe perne și se întinse.Cămașa i se mulă pe mușchii pieptului și ai brațelor și Joce nu-și putea lua privirile de pe el.Când o surprinse,Joce se întoarse repede,dar nu suficient ca să nu se simtă jenată.

-Joci golf ?o întrebă el.

-Poftim?!

-Golf? Joci golf?

-Nu.

-Tenis? insistă el.

-Îmi pare rău.Nici tenis.Și înainte de a mă întreba,nici de înotat nu înot prea bine și nici bridge nu joc și nici cu cluburile nu mă împac.

-Și atunci ce anume îți place să faci? Nu,stai,nu-mi spune.Lasă-mă pe mine să descopăr.Trebuie să faci ceva,în afară de a te gândi la nunta ta.

-Nu cine știe ce.Zâmbind,Ramsey începu să strângă vasele,dar de data se lăsă ajutat și de Joce.

-Și cum ți-l imaginezi pe generică?

-Blond,cu ochi albaștri,spuse ea pe loc și Ramsey râse.

-Am meritat-o.Probabil că o să vrei să-ți remobilezi bucătăria,spuse el punând vasele pe masa mare și privind în jurul lui.Din tavan atârnav trei becuri fără abajur și lumina scotea totul la iveală,creînd o senzație aproape ireală.

-Cum de-ți trece măcar prin cap să schimbi încăperea asta? spuse ea cu groază prefăcută.

-Ce-ar fi o insulă placată cu marmură,în locul acestei mese? Și,firește,un spălător nou,spuse el privind-o.Joce se uită la spălător și i se strânse inima la gândul de a renunța la el.Era uriaș,pe picioare,cu două cuve enorme,în partea din spate cu o tăblie din porțelan negru și cu suprafețe de scurgere,de o parte și de alta.Își luă privirile de la spălător.

-Mă întrebi indirect dacă știu să gătesc? Nu,nu știu.Domnișoara Edi a avut o femeie care a lucrat mai bine de douăzeci de ani pentru ea și care gătea

minunat.Cât despre acasă la părinții mei ...Cu cât mai puține despre asta,cu atât mai bine.Dar știi să fac briosele.

-Briosele?

-Fusese o temă la școală și domnișoara Edi m-a lăsat să-i folosesc bucătăria.Știu chiar cum se folosește aparatul pentru fursecuri.

-Asta e bine,spuse Ramsey,dar vocea lui suna dubios și o vreme între ei se așternu tăcerea și Jocelyn își înghiți un căscat.Fusese o zi foarte,foarte lungă.

Într-un târziu,Ramsey spuse:

-Știi,cred c-ar fi bine să plec.E târziu.Vin mâine să te iau la biserică?

-Dacă intrăm mâine împreună la biserică,împreună vom rămâne pe viață.Jocelyn glumise,dar Ramsey nu zâmbi.

-Am auzit de lucruri și mai rele.

-Da,și eu.Ce-ar fi să ne întâlnim acolo? La zece e bine?

-Dacă vrei să ratezi școala duminicală,da.De regulă și eu o ratez.

-Obișnuiești să dormi târziu?

-Lucrez târziu.În noaptea asta am vreo trei ore de lucru,cu hârtiile.

-Serios?

-Da.

-Te pot ajuta? O clipă Ramsey păru derutat,ca și cum ar fi încercat să înțeleagă dacă ea vorbea serios sau glumea.

-Mulțumesc,nu.Avem un caz mare de divorț și încerc să găsesc niște bani lipsă. Cum își poate permite un bărbat să plătească cu banii jos o casă de trei milioane de dolari,când el nu câștigă decât șaiszeci de mii pe an? Cel puțin asta este întrebarea la care vrea un răspuns soția lui.

-Eu nu mă prea pricep la bani,dar...am făcut multă muncă de cercetare așa că dacă o să vrei vreodată să te ajut,spune-mi.

-Te pricepi și la briosele.Să nu uităm brioselele,spuse el zâmbind.

-Eu nu uit niciodată brioselele,spuse Joce,dar zâmbetul ei era forțat.Iar când Ramsey se întinse după o farfurie,spuse:

-Haide să lăsăm totul așa.Curăț eu,mâine.Tu mai ai de lucru iar mâine dimineață trebuie să te prezinți la biserică.

-Mulțumesc,spuse el,după care inspirația îl lăsă.Deci ne vedem mâine la biserică?

-Dacă te poți smulge din pat,spuse ea.Ramsey porni spre ușă,urmat de ea.O deschise,se opri și o clipă Joce crezu că o va săruta,dar el ieși afară,pe veranda micuță.

-Mulțumesc pentru tot.Chiar mi-a făcut plăcere,spuse Jocelyn.

-Da,și mie,spuse Ramsey coborând scările.Jocelyn închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.Ce naiba se petrecea cu ea? Avusese o întâlnire foarte romantică cu bărbatul acela despre care domnișoara Edi spusese că va fi iubirea vieții ei.Dar într-un fel,ea distrusese seara.Nu știa cum,dar o distrusese.Sigur,nu ajutaseră deloc glumele ei jalnice despre căsătorie.De mirare că el nu o zbughise afară pe ușă.Ce-i spusese la telefon? Că ultima oară când îi vorbise o femeie despre căsătorie,trebuieră să cheme Salvarea.

Se uită la ceasul de la mână.Era abia nouă și jumătate.Ducă-se naibii „întâlnirea” ei.În ciuda orei timpurii,o apucase căscatul.Poate că epuizarea să fi fost cauza.Să cunoști oameni noi,să-ți vezi casa,să ai o întâlnire-și toate în aceeași zi-este prea mult,pentru oricine.

Lăsă pe masă farfuriile murdare,stinse dintr-un foc luminile acelea cumplite și o porni în sus spre scări,să se ducă la culcare.Când trecu de ușa din spate și auzi clanta,inima îi sări în gât.Era cineva la ușă! Cineva care încerca să intre!

Mintea îi alerga,încercând să-și amintească unde pusese mobilul.Sus? Sau jos? Nu-și putea aminti.Exista cumva vreun telefon prin casă? Nu se gândise o clipă la asta,în agitația zilei.Cineva deschidea ușa și Joce se lipi de perete,cu inima bubuindu-i în piept.Se aplecă și o luă pitulându-se pe sub fereastra de lângă ușă,pentru ca intrusul să nu o vadă .Dacă va ajunge la ușa din față înaintea lui,putea ieși.În timp ce trecea de ușă,văzu o umbră,apoi lumina lunii îi arătă o siluetă.Era înalt.Era brunet.Era ...Joce se îndreptă.Era Ramsey.Probabil că uitase ceva.Apucă butonul clantei și îl trase spre ea-și se pomeni față în față cu Luke.

-Ce faci aici? El însă păru mult mai surprins decât ea,să o vadă.

-Verific ușile.M-am gândit că poate ai uitat să le închizi,așa că ...

-Sara își lasă ușa descuiată.Am crezut că acesta este unul din orășelele acelea în care nimeni nu-și încuie ușile.

-Nu te amăgi,spuse el dându-se în spate.Ascultă,îmi pare rău.Luminile erau stinse și am crezut că te-ai culcat.

-Supreveghei casa?

-Doar cu asta mă ocup.Asta-i slujba mea,ai uitat?? Nu ți s-a vorbit despre mine? Sau mai ești supărată pe mine,din cauza muștarului? Joce renunță la ostilitate.

-Nu,știu că a fost un accident.Vrei să intri să bei un ceai?

-Cu tine și cu Ramsey?

-Ca și cum n-ai ști că a plecat acum zece minute.Luke îi oferi un zâmbet strâmb și pași înăuntru.Pătura și sfeșnicele erau încă pe jos,împreună cu vasul pentru topit ciocolata și câteva căpșuni.

-Deci i-ai făcut vânt?

-Nu,nu i-am făcut vânt.A trebuit să plece,mai avea de lucru.Aplecându-se,Luke își plimbă degetul pe peretele interior al oalei calde încă,apoi își băgă în gură degetul plin de ciocolată.

-Asta explică totul.De aceea s-a dus la Tess,după ce a plecat de la tine.

Joce se opri din mers și se întoarse spre el.Luke ținea oala în mâini,rotind-o,ca să plimbe o căpșună prin ea.

-Ce-a făcut?

-S-a dus la asistenta lui,Tess.Locuiește alături.Ea îi conduce viața.

-Mi s-a mai spus asta.Și el e acum acolo?

-Absolut,spuse Luke ridicându-și privirile spre ea.Cine ți-a vorbit despre Tess? Sper că nu Rams.Nu,imposibil.

-Ce vrei să spui? Joce o porni din nou spre bucătărie,spunându-i,peste umăr: vino.Și dacă vrei,adu și chestia aia.

-Mulțumesc,spuse el urmând-o.M-am gândit că poate mâine o să discutăm despre grădină.

-Eu nu știu nimic despre grădinărit.Începu să deschidă dulăpioarele din bucătărie,căutând un ceainic,niște pliculețe cu ceai,ceva.

-Ceaiul ăsta îți dă prea multă bătaie de cap.Crede-mă.Nu am vrut să te deranjez. O să-mi iau ceva de mâncare,în drum spre casă.Există niște fast-fooduri în Williamsburg.Pe autostradă.Nu este prea departe.Câteva ore,nu mai mult.

Joce nu se putu opri să nu râdă.

-În regulă,stai jos,spuse ea și el se execută.Joce scoase din frigiderul vechi vasul cu pastele rămase și le băgă în anticul aparat cu microunde.

-Ce te face să crezi că Rams nu mi-a vorbit despre secretara lui? încercă să pară cât mai degajată și recurse la varianta familiară a numelui,ca să pară mai apropiată de el.

-Pariez că nu ai văzut-o încă pe Tess,spuse Luke ridicându-se,ducându-se spre dulăpioare și întinzându-se peste ea,după o farfurie.Dintr-un sertar,scoase un cuțit și o furculiță.Jocelyn nu se uitase încă prin dulăpioare,așa că habar n-avea unde se aflau toate lucrurile.

-Nu,nu am văzut-o,dar am auzit despre ea.

-De la Sara? Ți-a povestit despre rochia roșie?

-Și care e problema cu femeia asta și cu rochia roșie,cu decolteu adânc? întrebă Joce deschizând microundele.

-Chiar vrei să știi?

-Sunt cât se poate de majoră.Cred că pot suporta asta.Ce s-a întâmplat cu secretara și cu rochia?

Luke îi luă din mână bolul,răsturnă pastele pe farfurie și îl puse apoi pe masă.

-Vrei și tu?

-Nu,mulțumesc.Am mâncat mai devreme.Cu Ramsey,ți-amintești?

-Ah,da.Ați stat atât de puțin împreună încât aproape că am uitat de întâlnirea voastră.A fost o întâlnire,nu? Joce nu se obosi să-i răspundă,dar își turnă puțin vin într-un pahar și luă o sorbitură.

-Iartă-mă dar atât a mai rămas,spuse ea,dar tonul îi dădu lui Luke de înțeles că nu regreta deloc.Ce era cu omul ăsta care îi dădea o stare atât de proastă? Sau oare proasta ei dispoziție era creată de faptul că Ramsey o făcuse să creadă că aveau să devină nedespărțiți,după care s-a dus alături,la o altă femeie?

Luke se ridică,deschise frigiderul și scoase o bere.

-E clar că te simți ca acasă,la mine în casă.

-Eu stau mult pe aici,așa că ar fi mai bine să te obișnuiești,spuse Luke gustând pastele.

-Chiar sunt bune.Rams le-a făcut? întotdeauna a fost un bucătar bun.Știe să facă și plăcintă cu viermi.Ar trebui să-i spui despre asta.

-Înainte sau după ce-mi povestești tu despre rochia roșie?

-Ah,da,spuse Luke cu gura plină.Lui Tess nu prea-i place să primească ordine.

Din punctul ei de vedere,își face treaba și asta este tot ce i se poate cere.Orice altceva este treaba ei.

-Oare nu simțim cu toții la fel? întrebă Joce așezându-se într-un fotoliu,în fața lui.

-Nu ca Tess,dar Rams a fost întotdeauna,cum spunem noi pe aici,puțin mai pedant în ce privește îmbrăcămintea.Jocelyn zâmbi rece.

-Înțeleg.Știe să gătească,iar acum este pedant.Și altceva ce-o să-mi mai spui? Că vroia să fie femeie?

-Nu după câte știu eu,răspunse Luke nevinovat.Ți-a spus cumva că a vrut să fie? Înțeleg că există acum clinici cu adevărat bune,pentru așa ceva.Nu că eu știu ceva despre ele,dar pariez că bătrânul Rams știe multe.Joce nu se putu abține să nu râdă.

-Ești groaznic.Și acum spune-mi povestea.Luke mai mâncă puțin,apoi spuse:

-Afost cât se poate de simplu.Rams i-a spus lui Tess că nu-i plăcea cum se îmbrăca.

-Și atunci ea s-a dezbrăcat? Asta fac secretarele în birourile de avocatură din Florida? Dacă așa este,înseamnă că eu mi-am greșit statul.Joce îl privi cu ochii mișiți.

-Nu,nu s-a dezbrăcat.A fost chiar la începutul serviciului ei la MAW.Adică la ...

-Știu ce înseamnă.Continuă.

-Sunt sigur că ai aflat deja destule,de când ești aici.Deci,Tess lucra la firmă doar de șase săptămâni,dar organizase deja tot biroul.Concediase două secretare iar pe cele două păstrate,le-a pus la muncă.A fost o adevărată revelație pentru vărul Rams.O femeie care chiar lucrează,peu banii pe care-i primește.

-Știe că vorbești așa despre el?

-Ți-a vorbit despre mine?

-Află că n-am vorbit o iotă despre tine,toată seara.

-O oră și jumătate,spuse Luke făcând un arc în aer,cu furculița.Adică,tehnic vorbind,nu a fost toată seara.A fost doar o oră și jumătate.Scurtă întâlnire,ce zici? Dacă aș fi invitat eu o femeie ...

-Da,știu.Ai fi făcut dragoste cu ea pe cipsuri de porumb,albastre.Continuă povestea cu Ramsey.

-Să faci dragoste pe un pat din cipsuri de porumb,albastre.Ei da,asta e ceva ce n-am experimentat.Știi asta din experiență?

-Experiența mea nu este treaba ta.Deci,ce a făcut Ramsey?

-El nu a făcut nimic.El este mai mult un vorbitor,decât un om de acțiune.Pe când eu ...Bine,nu te mai uita așa la mine.În sfârșit,toți bărbații din firmă erau mulțumiți de Tess,din toate punctele de vedere.Este deșteaptă și cochetă și ți-a spus cumva cine ți-a vorbit despre ea că este și o femeie absolut superbă?

-Nu,spuse Jocelyn.

-Ei bine,este.Efectiv rămâi cu gura căscată.Uneori,când traversează peluza,opresc mașina de tuns iarba și stau așa acolo,uitându-mă la ea.Dar,oricum,Rams nu era fericit cu ce avea.Ca de obicei,vroia mai mult.Întotdeauna,mai mult.A chemat-o la el în birou pentru ceea ce spunea el,o „evaluare” și i-a spus că lucra excelent,dar că nu era prea încântat de felul în care se îmbrăca.Nu-i plăceau ginșii ei și bluza și ura cizmele de cowboy.I-a spus că vroia să o vadă începând să vină la birou în rochie.Gata cu pantalonii.Jocelyn se lăsă pe spate,făcând ochii mari.

-Și ce Dumnezeu a făcut ea?

-A venit cu o rochie.A mai rămas ceva din pâinea cu usturoi?

Jocelyn se ridică și-i întinse coșul.

-Sara a spus „cu un decolteu adânc” și tu ai spus „roșie”.Deci,cum arăta rochia?

-Am lipsit din oraș în ziua aceea așa că nu am văzut-o,dar...stai așa.

Luke se lăsă pe spate și-și scoase mobilul din etuiul mic,de pe coapsă,începând să apese pe niște taste.

-Trebuie să păstrez chestia asta tot timpul cu mine, pentru că sunt și pompier voluntar. Da, aici este. Asta este ce mi-a trimis mie vărul Ken. El este inițiala W din MAW. Jocelyn îi luă mobilul, se uită la poza reprezentând o femeie într-o rochie roșie, doar că rochia avea foarte, foarte puțin material. Era mai scurtă decât cele mai scurte fuste ale Vitregelor și lateralele erau decupate în talie, ca și partea din față. Femeia avea capul întors într-o parte, așa că nu-i putea vedea chipul, dar părul lung, arămiu, îi cădea în bucle groase peste umeri. Și avea un trup magnific.

-Înțeleg, spuse Joce înapoiindu-i mobilul.

-Da, asta a spus toată lumea în ziua aceea: „înțeleg”. Partea cea mai rea a fost că lui Rams îi veneau în ziua aceea câțiva ștabi din Williamsburg, care au văzut-o pe Tess în rochia respectivă. Ken zicea că s-au purtat foarte bine. Cum rămăseseră cu gurile căscate, Tess le-a explicat că lui Ramsey nu-i plăcea ținuta ei obișnuită și i-a spus să se îmbrace în rochie, ceea ce ea a și făcut. După asta, Rams a fost ținta multor glume.

-Și presupun că acum Tess se îmbracă așa cum vrea ea.

-Tess face ceea ce vrea să facă și nimeni, vreodată, nu-i mai sugerează că ar trebui să facă altfel.

-Și iată unde s-a dus Ramsey după ce a plecat de la mine.

-De multe ori face asta, spuse Luke ridicând cordonul electric al bolului pentru ciocolată. Te superi dacă-l bag în priză?

Joce se uită după priză, dar negăsind nimic, Luke scoase un prelungitor dintr-un sertar și și îl conecta la lumina de deasupra capului. Firul care se bălăgănea era oribil, dar funcționa.

-Vrei și tu? o întrebă el înmuind o căpșună în ciocolată, dar ea scutură din cap. Se întreba ce făcea Ramsey alături.

-Te gândești la bătrânul Rams? o întrebă Luke. Cum ea nu răspunse, continuă tot el:

-Deci care este treaba cu tine și cu vărul meu? Faci cumva parte dintre femeile acelea cărora le-a picat cu tronc și plănuiesc ca până la sfârșitul anului să devină doamna McDowell?

-Nu, „nu mi-a picat cu tronc”. Ce expresie demodată. N-ai terminat căpșunile alea? Este târziu și aș vrea să mă duc la culcare. Mâine mă duc la biserică.

-Vine Rams să te ia?

Brusc, lui Jocelyn nu-i plăcu ce se petrecea. Nu vroia să intre a doua zi în biserică și oamenii să se uite la ea ca și cum ar fi știut că într-o singură noapte primise vizita a doi bărbați. Mai mult, nu vroia să fie la mijloc, între ceea ce se petrecea cu

acești doi veri.Era evident că motivul interesului lui Luke pentru ea era atenția lui Ramsey.

-Știi,cred că am spus mai mult decât suficient despre viața mea personală.Cred că dacă vei continua să lucrezi aici,noi doi ar trebui să punem la punct câteva lucruri.De acum înainte,o să-mi controlez singură ușile,așa că nu va trebui să pândești în jurul casei mele,noaptea târziu.

-Asta înseamnă târziu pentru tine? Joce ignoră întrebarea.

-În al doilea rând,aș vrea să nu te mai bagi în viața mea.Acesta este un orașel micuț și dacă noi doi începem să...Joce făcu un gest amplu cu mâna,cuprinzând întreaga scenă cu ei doi în bucătăria aproape întunecată.

-Pur și simplu nu cred că e bine ca asta să se mai repete.

-Desigur,spuse el coborându-și picioarele lungi de pe scaun.Îmi cer scuze că te-am inoportunat.Jocelyn nu intenționase să fie atât de rece și în mod categoric nu vroia să înstrăineze pe cineva care lucra pentru ea,pe cineva pe care avea să-l vadă zilnic,dar în același timp își spunea că era mai bine să nu dea ocazia la bârfe.Îl urmă la ușa din spate,gata să o încuie după plecarea lui.Luke se opri în prag.

-Spuneți-mi,domnișoară Minton,începu el oficial,în seara aceasta ați avut o întâlnire cu vărul meu,dar mă întreb ce ați spune dacă v-aș invita eu la o întâlnire? Joce făcu un pas mai în spate,în casă.

-Luke,pari să fii un om drăguț și din puținul pe care l-am văzut din grădină,faci o treabă bună,dar nu cred că noi doi...în sfârșit...noi nu suntem ...

-Înțeleg,spuse el,apoi își duse mâna la bucla din față a părului și-și înclină capul spre ea într-un fel demodat,umil.

-Noapte bună,domnișoară Minton,mai spuse el,apoi coborî scările și dispăru în noapte.Jocelyn închise ușa,o încuie,apoi se rezemă de ea.

-Ce zi! își spuse ea.Prea multe,prea repede.Urcă scara spre dormitorul ei și zâmbi din nou văzând patul curat.Mâine,la biserică,va trebui să afle cine i-a pregătit acest salut de bun venit și să-i mulțumească.Încercă să se abțină să facă asta,dar se uită pe fereastră,la alea de dedesubt.Mașina lui Ramsey era tot acolo,deci el mai era încă la Tess.La absolut superba Tess.

Jocelyn se spală pe față,se unse cu cremă hidratantă,iși puse cămașa de noapte și se urcă în pat.Primul ei gând fu la Luke.Nu era atât de naivă încât să nu-și dea seama că tot ce făcuse el în seara aceasta făcuse în virtutea competiției pentru o femeie.Luke o făcuse să se simte ca o căprioară,cu doi cerbi în călduri bătându-se pentru ea.Din câte își dădea ea seama până acum,Ramsey și Luke fuseseră în competiție toată viața lor.Iar acum ea era noul lor trofeu.Absolut nouă în orașel,

necunoscând pe nimeni și nimic,noua proprietăreasă a „casei mari”.Da,ea era premiul care bătea toate premiile.

Știa că Luke era o parte din competiție,dar se întreba dacă Ramsey era și el,sau nu.Dintre cei doi bărbați,categoric,pe Ramsey îl plăcea mai mult.Își dăduse atâta osteneală să pregătească o cină pentru ea și să creeze o atmosferă romantică în casa ei pustie,goală.Pe de altă parte,Luke mințise despre încuietorile care trebuiau verificate,ca să-și poată câștiga intrarea în casa ei,seara târziu.După care s-a ospătat din cina pregătită de Ramsey.Din câte putea ea spune până acum, Ramsey era cel care dădea și Luke era cel care primea.

Una peste alta,în timp ce se pregătea de culcare,se gândi la ce-i spusese Luke în timp ce pleca.Nu că Luke ar fi invitat-o cu adevărat.Și-l imaginează într-un bar, râzând cu cei vreo cincizeci de veri ai lui despre cum îi suflase el lui Ramsey fata.Aproape că-l auzea spunând:„bătrânul Rams nici măcar nu m-a văzut venind.Pur și simplu m-am strecurat în casă și și am răpit-o chiar sub nasul lui. Viziunea era atât de neplăcută,încât Joce dădu cu pumnii în perne și se uită în sus,în tavan.Dacă Ramsey ar fi „câștigat-o”,ar fi făcut la fel cu ocazia unui cocktail? Parcă îl vedea pe Ramsey la club,ridicându-și paharul cu cel mai fin whiskey,în timp ce le spunea bărbaților din jurul lui,”pentru încă un atu în fața vărului meu”.

Când Joce auzi pornind mașina lui Ramsey,apoi îndepărtându-se,își spuse: iată încă o problemă.Tess asta părea mult prea apropiată de Ramsey,pe gustul ei.Când Luke i-a arătat fotografia lui Tess,s-a simțit efectiv geloasă.Geloasă! Ce emoție absurdă! Geloasă pentru ce? Pentru un bărbat pe care l-a cunoscut exact în seara asta? Un bărbat care poate o folosește sau nu într-o competiție absurdă cu vărul lui?

Când mașina porni,Joce simți cum i se relaxează trupul- ceea ce o făcu și mai furioasă.Fusesse tensionată pentru că bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse,se oprise în apartamentul altei femei?

În regulă,Jocelyne,ai nevoie să ai o viață a ta.Înainte de a te gândi măcar la un bărbat,ai nevoie să ai o viață a ta.În cameră era liniște și în sfârșit,adormi.

CAPITOLUL 5

-AM DAT-O-N BARĂ,spuse Ramsey în clipa în care Tess îi deschise ușa.M-am omorât să fac o primă bună impresie,dar am dat-o-n bară.Ea făcea glume peste glume iar eu stăteam și mă zgâiam la ea.Ca și cum nu pricepeam ce spunea.

-Numai tu ești de vină.Numai tu.

-Indiferent,spuse el așezându-se în fotoliul uriaș din living.

Vin,căpșuni în ciocolată...Am făcut totul pentru că am vrut efectiv ca ea să creadă ...Nu știu ce am sperat să realizez,dar nu am reușit.

-Ai vrut s-o faci să creadă că deși trăiești în târgul ăsta cât o batistă,ești un bărbat de lume.Și cine zici că ți-a pregătit totul?

-Mama și Viv.Ce te face să crezi că nu am făcut totul singur?

-Tu abia reușești să te hrănești pe tine.Dar zici c-ai făcut singur pasteale alea pentru ea?

-Absolut.Ce altceva era să fac? Este singurul lucru pe care-l știu.

Rams se uită din nou la ea.

-Ce naiba ai pe tine?

-În ce dorm,spuse Tess uitându-se în jos la cămașa albă,din mătase naturală,cu halatul asortat bordat cu dantelă.

-Bine,atunci pune-ți ceva pe tine.

-Dacă te încingi și nu poți suporta priveliștea,îți sugerez să nu mai vii la mine în miezul nopții.

-Și o să fiu taxat în plus pentru încingere? întrebă Ramsey posac.

-Nu,dar este o idee.

-Ai ceva de băut?

-Multe,dar nu o să capeți nimic.Nu uita că trebuie să te întorci acasă cu mașina.

În plus,aștept pe cineva,mai târziu.

-Pe cine? izbucni el.

-Pe unul din verii tăi.

-Dumnezeule Mare,dacă este Luke,eu ...

-Tu ce? îmi interzici să mă văd cu el? Luke arată mai bine ca tine și nici nu are un un colac în jurul taliei,de la atâta stat la birou.Iar eu încep să cred că este mai deștept ca tine.Ramsy se uită în podea.

-Atunci mărită-te cu el.Măcar să reușești.Apoi Ramsey adăugă,după o pauză:

-Îmi place femeia asta.

-Care anume? întrebă Tess așezându-se vizavi de el.Avea un whiskey în mână, din care sorbea în timp ce se uita la el.

-Știi bine care.Jocelyn.Protejata domnișoarei Edi.

-Ah,ea.Pe ea o placi sau casa ei? O să dea bine la domnii din Williamsburg dacă o să locuiești într-o casă care pare să fi fost construită de însuși unul dintre Părinții Fondatori.Poate că ai primi chiar mai multe procese.Ceea ce ar însemna mai mulți bani pentru tine.

-Uneori poți fi foarte amuzantă.Ha,ha.Mă doare burta de atâta râs,spuse Ramsey

ridicându-se și ducându-se la bufet.Nu spune nimic.Iau doar puțină apă tonică.Gheață ai?

-Știi unde este bucătăria.

-Iar tu chiar știi cum să faci un bărbat să se simtă bine.

-Dacă a fost invitat,știi,știgă Tess după Ramsey care dispăruse în bucătărie.

Peste câteva clipe reapăru,cu un bol cu gheață în mână.

-Urâsc bucătăria ta.Este chiar mai cumplită decât a Sarei.Mai cumplită decât a lui Joce.

-Atunci instalează-mi una nouă,spuse ea dându-și din ochi părul lung.

-Și ce vrei? Să o trec la cheltuieli? Poate dacă ai fi amanta mea ...Se uită la ea,pe deasupra paharului.Nu o mai văzuse niciodată în cămașă de noapte și arăta mai bine ca de obicei-dacă era posibil așa ceva.Ochii ei migdalați erau întunecați acum și buzele,rujate.

-Dacă o să te mai uiți așa la mine,o să te dau afară pe ușă.Chiar,de ce nu te duci acasă? Ramsey se așeză înapoi în fotoliu,luându-și privirea de la ea.

-O cunosc.

-Ce spui?

-O cunosc.Pe Jocelyn.Nu am spus nimănui lucrul ăsta,dar bunicul obișnuia să-mi citească scrisorile pe care le primea de la domnișoara Edi.

-Nu a existat cumva una din acele vendete sudiste sau nu știi ce secret,în care a fost implicată mama ta și restul celorlalți?

-Mama mea a venit din Oregon.Și nu,nu a existat nici o vendetă în ce privește generația părinților mei.Tot ce s-a întâmplat i-a implicat doar pe bunicii mei.Ca întotdeauna,încurci lucrurile care se petrec în orașul acesta.

-O să te încarc cu o oră suplimentară,pe pentru remarcă asta.Deci,care e problema? Și nu uita,ceasul ticăie.Ai citit niște scrisori vechi.Și ce-i cu asta?

-Domnișoara Edi era o pasionată a scrisorilor.Cred că purta corespondență cu oameni din toată lumea și bunicul meu era unul dintre aceștia.A vizitat-o de câteva ori și cred că bunica mea era puțin geloasă.Zicea că el recurgea la orice pretext,ca să ia avionul spre Florida și să petreacă câteva zile cu domnișoara Edi.

-Și? Poți,te rog,să te grăbești cu povestea asta? Ți-am spus,am o întâlnire.

-Este ora zece noaptea,totul este închis și în plus,ești în cămașă de noapte.Pentru ce naiba te poți întâlni...Ramsey se opri,făcând ochi mari.

-Ah.

-Știi,cred c-ar trebui să stai puțin de vorbă cu sora ta,să-ți spună cum se fac copiii.Sau cel puțin,cum practică oamenii chestia asta.

-Eu încerc să-ți spun ceva important pentru mine,ceva ce n-am mai spus

nimănui și tu îți bați joc de mine.

-Eu te-am rugat să vii noaptea aici și să-mi povestești totul despre întâlnirea ta ratată cu micuța mironosiță?

-Ai făcut cunoștință cu ea?

-Nu,dar am văzut-o și Luke mi-a vorbit despre ea.

-Pe el îl aștepti?

-Aștept echipa de fotbal a liceului.

-Știi,Tess,ai putea recurge și tu uneori la manierele elegante ale lui Jocelyn.

-Dacă le-aș fi avut,nu te-aș fi lăsat în casă în toiul nopții,ca să plângi pe umărul meu din cauza noii tale prietene.

-Asta e problema! Nu este prietena mea și dacă nu o să fac ceva mai bun decât am făcut în seara asta,nici n-o să fie vreodată.Tess își umplu din nou paharul, așezându-se apoi înapoi vizavi de el.

-Înțeleg că nu o să scap de tine până când nu o să-ți plângi în bere toată suferința.

-Bere? Asta nu-i o idee rea.Ai bere?

-Luke ține în frigiderul meu un bax cu șase beri.Ramsey își ridică mâinile a frustrare,apoi se ridică și se duse în bucătărie.Cum nu se mai întorcea,Tess se duse după el.

-Ce cauți în frigiderul meu? Nu găsești nimic de mâncare.

-Ai ouă.

-Asta pentru că mi le-a dat Sara.Au coji albastre,adăugă ea uluită.

-Ameraucanas.

-Ce?

-Ameraucanas este o rasă de găini pe care le crește familia Sarei și care fac ouă albastre și verzi,spuse Ramsey răbdător,în timp ce lua din frigider bolul cu ouă și untul,etichetat FERMA SHAW ,la fel ca și pâinea.

-Eu mor de foame.Vrei pâine cu jumări?

-Am înțeles că nu știi să gătești decât paste.

-Nu cred că ouăle jumări intră la categoria gătit.

-Dacă aș ști să fac jumări,m-aș duce la TV ca bucătar.

Ramsey se uită la ea în timp ce scotea o tigaie din bufet.Crăciunul trecut îi cumpărase un set complet de oale și tigăi.O lună mai târziu,cum ea încă nu le desfăcuse,le scosese el,le spălase și le așezase în bufet.Dacă ceilalți bărbați de la firmă îi ofereau lui Tess cadouri de o considerabilă valoare,în semn de mulțumire pentru tot ce făcea pentru ei,Ramsey îi dădea lucruri de care știa că

avea nevoie. Dar în fond el era singurul care îi văzuse apartamentul și știa ce anume îi lipsea. În cea mai mare parte, cadourile erau pentru bucătărie: cuțite, veselă, pahare și mici aparate electrice. Luke zicea că asta îi dădea lui Ramsey un motiv să intre în apartamentul lui Tess și să despacheteze totul, dar nu era adevărat. El vroia să știe că nu îi lipsea nimic și totodată vroia ca ea să rămână în micuțul Edilean. De la sosire ei, viața lui devenise mult mai comodă și lucrul cel mai important, Tess era un prieten căruia îi putea spune totul. Un prieten adevărat, nu o rudă de sânge. O calitate a lui Tess era aceea că indiferent ce auzea, rămânea în ea. Îi putea povesti lucrurile cele mai intime din viața lui, știind că ea nu-l va trăda niciodată.

-Deci? Vrei sau nu ouă? o întrebă el.

-Dacă mănânc, scap mai repede de tine? Zâmbindu-i strâmb, Ramsey îi spuse:

-Da. Dar ce-ar spune invitatul tău dacă m-ar vedea aici?

-Că ai chef de muncă, spuse ea așezându-se la măsuța de lângă perete.

-Bine, nu-mi spune, răspunse el spărgând ouăle într-un bol, amestecându-le cu furculița, apoi vărsându-le în tigaia încinsă.

-Una din problemele tale este că egoul tău rămâne întotdeauna intact. Indiferent ce spun, tot crezi că vreau să fiu cu tine.

-Tess, că-ți place sau nu, noi doi suntem prieteni. Se întrerupse, căutând o spatulă prin sertare. Ai nevoie de niște mănuși pentru apucat cratițele și de ștergare noi. O să-ți cumpăr eu, de la William-Sonoma. Tess scutură din cap, spre el.

-Dar ce sunt eu? Mătușa ta fată bătrână, de care trebuie să ai grijă? Spune-mi te rog ce ai de spus și pleacă odată. Am ...

-Da, știu, un vizitator secret care încă n-a apărut, deși este trecut de zece. Ramsey despărți două porții, le puse pe farfurii și se așeză în fața ei.

-Mănâncă. Părerea mea este că ai început să slăbești, îi porunci el.

-Sexul arde multe calorii. Apropo, pariez că nu ai ajuns la asta, cu micuța ta Alice.

-Alice?

-Luke zicea că era îmbrăcată ca Alice în Țara Minunilor.

-Când te-ai văzut cu el?

-Acum vreo două ore. Ești gelos? Ramsey zâmbi, ironic.

-Pe Luke? Glumești. În sfârșit, așa cum spuneam, când m-am făcut mai mare, bunicul obișnuia să-mi citească scrisorile de la domnișoara Edi. Scria, mult despre fetița aceea, Jocelyn Minton, pe care o creștea aproape.

-Lasă-mă să ghicesc, te-ai îndrăgostit de ea prin scrisori și acum vrei s-o faci soția ta și să trăiți fericiți împreună. Perfect! Acum că am lămurit treaba, poți pleca!

-Termină-ți ouăle,spuse Ramsey ridicându-se.Nu știu de ce trebuie să fii mereu atât de cinică.

-Poate din cauză că-mi petrec zilele în preajma avocaților.Asta mă face să văd lumea ca pe un lung proces.

-După câte știu,eu ajut oamenii.

-Da,ca în cazul divorțului Berner? Amândoi știm că omul ăsta își ascunde veniturile de nevastă-sa.I-a cumpărat casa aia uriașă pe care nu și-o putea permite,doar ca să încerce să-i facă o plăcere,dar ea tot nemulțumită e.Dacă ai avea puțină conștiință,i-ai spune că nu capătă nimic și că trebuie să-și câștige existența.Dar nu,grație istețimii tale,ea o să plece din căsnicie cu toată averea iar el o să rămână să plătească datoriile.O să aibă șaptezeci de ani când o să se repună din nou pe picioare.

-Poate că ăsta nu este un exemplu bun despre cum îi ajut eu pe oameni.

-Și care ar fi,anume?

-Ce zici despre domnișoara Edi?

-O bătrână bogată care a plătit o avere,firmei tale.Ce erou ești! Ai venit aici,în seara asta,să mă rogi să te ajut să te apropii de această nouă proprietăreasă a casei? Pentru ce? Să te însori cu ea? O poveste de dragoste fierbinte?

-Ce înseamnă ostilitatea asta față de ea? Tess își împinse farfuria goală din fața ei.

-Nu știu,poate din cauză că au venit astăzi la mine doi-nu unul,doi-bărbați vorbindu-mi întruna despre ea.Care este secretul ei? Am văzut-o și nu pot spune că este cine știe ce frumusețe.Nici c-ar fi cine știe ce lumină n-am auzit,atunci ce naiba vă atrage spre ea pe voi,bărbații? Ramsey se uita la Tess cu gura căscată.

-Ești geloasă pe Jocelyn,da? Tess își aruncă mâinile în sus și se ridică.

-Asta era.Iar acum vreau să plec.Și spre informarea ta,nu sunt geloasă nici pe ea și nici pe altcineva.Dacă te-aș fi vrut pe tine sau pe Luke,v-aș fi avut.

Ramsey zâmbi.

-Te cunosc prea bine ca să îmi stârnești sentimente romantice.Asta este problema ta? Că vine un bărbat la tine,în miezul nopții și nu îl amețește frumusețea ta?

-Ești bolnav,știași asta? Haide,valea! Tess efectiv se năpusti spre ușă.

-Bine,îmi cer scuze.Am crezut că o să fie o seară grozavă cu Jocelyn dar...

-Dar ce? îl întrebă ea repede,ținând larg deschisă ușa cu plasă.

-Efectiv nu am avut despre ce discuta.La asta furia o părăsi pe Tess.Dacă era un lucru pe care Ramsey McDowell știa să-l facă,atunci acela era să discute.Nu se putu împiedica să nu zâmbească.

-Ai întrebat-o ce planuri are cu viața ei,acum că este o străină într-un oraș unde fiecare nu numai că se cunoaște cu fiecare,dar este și înrudit? Verii tăi trebuie să se căsătorească cu cineva din afară,altfel vor naște degenerați.Ai întrebat-o ce planuri are pentru viitor?

-Nu.Cred că nu m-am gândit în felul ăsta.Edilean înseamnă pentru mine acasă,deci...Ramsey își ridică privirea.

-Îi place să facă brișele.

-Brișele.Asta este tot ce ai găsit de discutat cu ea,la prima voastră întâlnire? Că îi place să facă brișele?

-Nu sunt complet idiot.Am discutat și despre altele.

-Cum ar fi?

-Spre informarea ta,am discutat despre căsătorie.Tess scutură din cap,închizând ochii.

-Nu știi cum ai trecut prin facultatea de drept.Nu ai deloc creier.

Ramsey stătea în ușă și Tess știa că apartamentul i se va umple de țânțari,dar știa totodată că dacă nu îi va da un sfat,el nu va pleca niciodată.

-Creează o stare de urgență pentru brișele.

-O ce?

-Inventează ceva unde este urgentă nevoie de brișele iar ea este singura în stare să le confecționeze.

-Cum pot deveni brișelele o urgență?

-Nu știi.Vorbește cu sora ta.Copiii și brișelele merg mână în mână.Spune-i lui Viv să se ocupe de asta.Iar de acum înainte să vorbești cu oricine altcineva despre problemele tale de amor,dar nu cu mine.Ai înțeles?

-Da,poate,spuse el.Tess văzu că îi dăduse ceva la care să se gândească, așa că îl împinse afară pe ușă și o închise în urma lui.

Sâmbătă seara,își spuse ea.Așa arată o sâmbătă seara într-un orașel.În timp ce se prefăcea că aștepta vizita unui bărbat care nu mai apărea,trebuia să se ocupe de un șef bolnav de dragoste, care nu știa ce să discute cu noua lui prietenă.

-Ce se așteaptă să fac eu? Să-l țin de mână și să-l ascult,apoi să-l sfătuiesc cum să câștige o femeie? bombăni Tess.

Și cum avea ea să facă asta? Tess habar n-avea ce fel de femeie era această Jocelyn Minton.Sarei îi plăcea de ea și Luke părea vrăjit de ea,dar asta nu-i spunea prea multe.Adevărul era că până una alta,lui Tess nu-i prea plăcea de femeia asta.Sau poate că Ramsey avea dreptate,era geloasă.Dar nu geloasă în sensul la care se gândea el.Tess îi citise dosarul de la biroul lui Ramsey și știa că Jocelyn primise absolut totul,în viața ei.

Copil fiind, se împrietenise cu o femeie bătrână, bogată, care a murit și l-a lăsat ei totul. Era parcă ieșit din Dickens.

Dacă Tess era geloasă, era pentru că Jocelyn primise atât de mult, în schimb, ea nimic. Părinții ei muriseră când era mică și fusese crescută de o bunică a cărei deviză era că ura făcea parte din cele patru grupe principale de alimente-și care insistă să-i servească zilnic o porție uriașă. ”Mi-au distrus viața”, spunea mereu bunica ei. ”Edilean Harcourt și toți ai ei mi-au furat viața. Aș fi putut și eu face ceva, aș fi putut fi cineva, dar orașul ăsta a distrus tot ce am avut. Dacă nu mi-ar fi făcut ei ce mi-au făcut, noi două am fi fost bogate, astăzi. Am fi trăit în lux.

McDowel și Harcourt. Ei sunt cei care mi-au furat totul”.

Tess trebui să-și scuture capul ca să scape de vocea bătrânei furioase. Îi plătea bunicii ei tot ce primise de la ea, mâncare, haine și un acoperiș, atunci de ce nu o lăsa în pace vodea bătrânei?

Tess puse vasele în spălător, stinse lumina puternică din tavan și se duse în dormitor. Își scoase cămașa de noapte albă și halatul care-i dădeau mâncărimi și-și trase pe ea shirtul uriaș în care dormea de obicei. Își pusese cămașa cea nouă doar când îl văzuse pe Ramsey venind. Din câte îi spusese Luke mai devreme, bănuia că Jocelyn și Ramsey nu se vor înțelege prea bine. În timp ce Ramsey se afla la picnic cu noua proprie-tăreasă, Luke se întorsese la Tess.

-Nu se descurcă niciodată prea bine când este nervos, spusese Luke punându-și picioarele lungi pe măsuța ei de cafea și bând berea direct din sticlă. Luke nu-i făcuse niciodată cadouri ah-atât-de-practice ca Ramsey. De fapt, Luke nu-i dăduse niciodată nimic. Tess avea de fapt sentimentul că dacă și când Luke Connor va dăruie vreodată o prăpădită de panseluță unei femei, asta va însemna foarte mult. După plecarea lui Luke, se întrebă dacă nu cumva acesta o prevenise că întâlnirea lui Ramsey nu se va desfășura foarte bine-și dacă așa va fi, amândoi știau că Ramsey își va face apariția, după aceea la Tess. Dezamăgirea, dublată de proximitatea lui Tess, era mai mult decât putea suporta Ramsey.

Așa încât Tess se pregătise, în felul ei, pentru sosirea lui Ramsey. Își pusese cămașa de noapte și halatul alb care o costaseră salariul pe o săptămână și se fardase. Încă nu știa ce o împinsese să facă asta. Să fi fost faptul că până la apariția lui Jocelyn, toată lumea nu vorbea decât despre ea? Tess se prefăcuse că nu știa cum pregătise Ramsey cina, dar adevărul era că trei femei îi spusese în detaliu ce făcea Ramsey. ”Mama lui a împrumutat pătura”, o auzise pe una dintre ele. ”Viv a împrumutat de la mine cele mai bune sfeșnice. Știi, cele pe care mi le-a lăsat mama”. Când în sfârșit veni și ziua de sâmbătă, Tess știa în detaliu tot ce plănuia Ramsey pentru această seară. Și totul, pentru o femeie pe care nici măcar

nu o cunoștea. După-amiază, Tess se duse în grădina din spate, privind-o cu părere de rău, pentru nu îi va mai aparține doar ei, lui Luke și Sarei. Ei trei formau un grup bun, în sensul că nici unul nu stătea în calea celuilalt. Știau cum să-și asigure, reciproc, intimitatea. Dar acum se duse totul, pentru că noua proprietăreasă își va lua în primire grădina și casa și totul se va schimba.

Când Tess se întorcea înapoi spre casă, a văzut-”o” pentru prima oară. Traversa peluza spre apartamentul Sarei și avea în mână coșul de cusut al acesteia. Faptul că Sara avusese încredere în femeia asta, lăsându-i în grijă prețiosul ei coș de cusut, era o altă lovitură pentru Tess. Sara nu ar fi avut niciodată încredere în Tess să-i lase coșulețul! Totuși, ca să fie sinceră, ar fi fost foarte posibil să apară o urgență la MAW-ceva catastrofal, cum ar fi să nu-și găsească Ken notele pentru tribunal, sau să se fi blocat imprimanta-și Tess ar fi trebuit atunci să alerge să-i salveze. Iar coșul de cusut al Sarei ar fi putut rămâne afară, în ploaie.

Câteva minute mai târziu, Luke ieșise din atelierul lui într-o dispoziție atât de proastă încât nici măcar nu o văzuse pe Tess, câțiva pași mai încolo. Îl urmări urcându-se în camionetă, dar apoi, în loc să iasă prin spate ca de obicei, făcuse stânga, lunând-o spre ieșirea din față a casei.

Tess rămase locului, privind-o pe Jocelyn traversând peluza. Avea pe ea un costum alb, impecabil călcat, pe care și o călugăriță l-ar fi putut purta fără remușcări. Se așeza oare vreodată, femeia asta? se întrebă Tess.

Tess nu se putu abține să tragă cu ochiul pe după casă, să vadă ce se întâmpla în față. Pe alee se aflau Luke și Ramsey și ca de obicei, aveau o confruntare. La începutul venirii ei în Edilean, lui Tess îi displicuse felul în care cei doi păreau să-și petreacă viața încercând să se ia la întrecere, dar cu timpul se obișnuise. Nu-i putea auzi de unde se afla ea, dar nici nu avea nevoie. Știa că unul îi spunea celuilalt ce să facă, iar celălalt spunea nu. Când Luke se duse la apartamentul Sarei și ciocăni la ușă, Tess rămase surprinsă. Luke trebuia să știe că Sara nu era acasă. Tess rămase sub copaci, urmărindu-l pe Luke stând de vorbă cu noua venită, apoi efectiv împingând-o ca să intre în casă. Dacă i-ar fi făcut asta lui Tess, ea l-ar fi îmbrâncind înapoi. Interesant, își spuse ea.

Câteva minute mai târziu, Ramsey trase micul clopoțel care atârna într-o parte a casei. Funcția lui fusese de mult înlocuită de o sonerie, dar se pare că familia adora tot ce era demodat, așa încât recurgea întotdeauna la clopoțel.

Când nimeni nu-i răspunse, Ramsey intră în casă și Tess se ascunse după copaci. Auzi ușa din spate și își imaginează că Ramsey se duse la Sara după Jocelyn. Nu trebui să aștepte prea mult. Din apartament ieși Luke, ca o vijelie, sincer furios. Toată lumea știa că lui Luke îi sărea repede țandăra, dar nu-l văzuse

niciodată furios din cauza lui Ramsey. De fapt ei își jucau micile lor jocuri prefăcându-se furioși, fără să fie vreodată cu adevărat. Dar acum, urcând în camionetă și demarând în viteză, Luke era efectiv furios.

Ramsey ieși din apartamentul Sarei la braț cu Jocelyn, al cărei costum alb ca spuma era pătat cu ceva ce semăna cu muștarul. Tess se întrebă dacă nu cumva făcuse Luke asta. Perfect! își spuse ea. După ce Ramsey și Jocelyn intrară în casă, Tess se duse și ea acasă la ea. Peste vreo alte treizeci de minute, în ușa ei apăru Luke, pentru a doua oară în ziua asta. Fața lui frumoasă trăda încă mânia.

-Tot acolo e? întrebă el ca de obicei, neobosindu-se să pronunțe vreun nume.

-Din câte știu eu, da, spuse Tess arătând spre canapea și ducându-se după o bere. Luke se așeză.

-Dacă îți place atât de mult de ea, de ce nu i-ai propus tu o întâlnire?

-Mi s-a spus că îi aparține lui Ramsey.

-De ce ar spune cineva așa ceva? Cum Luke rămase într-o tăcere furioasă, Tess își ridică mâna.

-Să nu-mi spui. Nu vreau să știu nimic. Bănuiala mea este că bătrâna aceea, despre care vorbește toată lumea - Edi - ea este în spatele ...

-Domnișoara Edi, o corectă Luke. Arată puțin respect pentru cei mai în vârstă.

După care Tess n-a mai spus multe, dar a făcut-o Luke. La început a vorbit despre grădină, spunând că vroia să aranjeze un strat cu ierburi aromatice, pentru că asta era în spiritul casei, dar nu știa dacă ei o să-i placă sau nu.

În timp ce Luke vorbea, povestindu-i totul despre Jocelyn, de la felul în care se îmbrăca la culoarea părului ei, Tess trebui să-și țină dinții încleștați. Să fi fost asta o altă formă de competiție cu vărul lui, sau era ceva mai mult?

Tess îi puse în față un bol cu cipsuri albastre.

Luke plecă după vreo jumătate de oră și instinctul îi spunea lui Tess că Ramsey se va opri la ea, după ce va pleca de la Jocelyn - indiferent de oră.

Acum, Tess se demachia în oglinda care mărea de patru ori. Mulțumită că nu văzuse nimic mai rău ca ieri, se cremui și se băgă în pat. Ce idiot și Ramsey ăsta! Cum putea ea să primească un bărbat, noaptea, fără să vuiască tot satul? Mă rog, alți bărbați decât cei doi care fuseseră astăzi la ea. Ei făceau parte din „familie”, așa cum se știa în sat. Uneori, Tess avea sentimentul că lucra pentru mafie.

Perfect! își spuse Tess. Lasă-i să se concentreze asupra altcuiva, nu a ei. Lasă-i să fie preocupați de Jocelyn și să nu vadă ce făcea Tess.

Adormind, se întrebă dacă această Jocelyn știa că bărbatul cu care se întâlnește venise acasă la ea, după aceea. Știa oare că și Luke fusese la ea, în după-amiaza asta?

Bătu cu pumnii în pernă,furioasă.Jocelyn moștenise casa,în timp ce Tess ...Ce anume? Încă nu descoperise ce anume,exact.

Chiar înainte de a adormi,își aminti de brișele! Ai mai auzit vreodată ceva atât de jalnic? Poate că ea și Ramsey se meritau unul pe altul.

CAPITOLUL 6

DUPĂ ZECE MINUTE de la apariția ei în biserică,Jocelyn își dori să-și arunce hainele în mașină și să părăsească orașelul ăsta.Toată lumea era atât de drăguță cu ea,dar putea auzi întrebările nepuse,ca și cum ar fi fost strigate în gura mare.

Cea mai importantă părea a fi ce ai de gând să faci? Desigur,se refereau la mult iubita lor casă.Ca și cum s-ar fi temut că luni dimineața își va face apariția o echipă de demolatori.Micuța biserică era plină ochi,fiecare scaun,ocupat.Când îl auzi pe pastor comentând cum Dumnezeu recurge la orice mijloace ca să-i aducă pe oameni în biserica Lui,Jocelyn încercă să-i poruncească feței să nu i se înroșească,dar nu reuși.Știa prea bine că majoritatea oamenilor veniseră astăzi aici doar ca să o vadă pe ea.Se așezase pe un scaun din mijloc,pe partea stângă a culoarului și când Sara veni lângă ea,aproape că o îmbrățișa.

-Liniștește-te,o să fie și mai rău,spuse Sara când un al șaselea cuplu înainta pe culoar,zgâindu-se la Jocelyn.

-Nu mă face să râd.Joce încercă să vadă dacă recunoștea pe cineva.Femeia de la băcănie îi făcu Sarei semn cu mâna.

-Mama ta,da?

-Bravo,i-am spus că dacă o să se așeze lângă tine și o să te întrebe ce părere ai despre produsele bio,o să cumpăr insecticide și o să stropesc totul cu ele.

-Cruzimea ta mă uluiește.Când Jocelyn văzu o altă femeie pe care o recunoscuse,se aplecă mai mult spre Sara.

-Am văzut-o pe verandă,cu mătura.

-Este mama lui Luke,ea ți-a pregătit patul.

-Credeam că Ramsey.Chiar i-am mulțumit pentru asta.

-Nu a profitat de asta,nu? o întrebă Sara aspru.

-Nu,a fost sincer.Zicea că poate mi l-au făcut femeile de la biserică.O să trebuiască să-i mulțumesc.

-Și Luke.El a cărat patul și saltelele sus și a ajutat la aranjat.Jocelyn nu era sigură ce anume simțea,știind că Luke fusese cel care-i pregătise patul.

-Nu pot să spun dacă Luke mă place sau mă urăște-sau dacă mă folosește doar,ca să-și joace jocul cu Ramsey.

-Poate că toate la un loc,spuse Sara în timp ce saluta din cap oamenii care

umpleau biserica.Știu că își face griji că poate nu o să ai grijă de casă.Casa ta înseamnă mult pentru orașelul nostru.Oamenii se gândesc la ea ca și cum ar fi a lor și se întrebă ce-o să faci tu cu ea.

-Se tem că o s-o vând cărămizi?

-Știi foarte bine că de fapt nu poți face asta,nu? Chiar dacă ai vinde-o,va trebui mai întâi să o propui *Registrului Național pentru Locuri Istorice*.

Jocelyn vru să facă o remarcă sarcastică,dar se abținu.Nimeni dintre toți oamenii ăștia nu o cunoștea,dar domnișoara Edi o știuse bine,de aceea îi lăsase casa.

Decise să schimbe subiectul.

-Tess este și ea aici?

-Tess la biserică? Probabil că s-ar desprinde acoperișul când ar apărea ea,spuse Sara râzând.

-Nu știi dacă vreau sau nu să o cunosc.

-Poate fi...acerbă.Da,cred că ăsta este cuvântul.

-O afurisită autentică? întrebă Jocelyn coborând glasul.Presupun că tocmai mi-am negociat alungarea din rai.

-Vorbeai de câinii de vânătoare,da? întrebă Sara cu ochi inocenți,făcând-o pe Jocelyn să zâmbească.Începea muzica și Jocelyn își luă cartea cu psalmi.

Ramsey se strecură în strană,lângă Jocelyn.

-Scuze pentru întârziere.La ce pagină? Jocelyn îi arată și se așteptă ca el să-și ia propria carte,dar Ramsey apucă de o parte a cărții ei,împărțindu-și-o.Avea o voce frumoasă și după felul în care cânta,se vedea că știa bine cuvintele.

-Ți-ai terminat treaba? șopti ea,când se reășezară.

-În cea mai mare parte.

-Te-a ajutat și Tess? întrebă ea ca și cum ar fi fost o chestiune lipsită de importanță.

-Nu la treabă.Am vorbit cu ea despre tine.

Cu această propoziție dezarmantă,Ramsey își întoarse atenția spre pastor.

După slujbă,Jocelyn se trezi separată de Ramsey și de Sara,în mijlocul unei mări de oameni care aveau cu toții să-i spună câte ceva.A primit multe invitații la cine și la picnicuri și la cluburi sau doar în vizită.Pe treptele bisericii fu prinsă de trei femei din Colonial Williamsburg,care-i propuneau să se alăture unor cluburi pentru conservarea obiectivelor istorice.Atunci se trezi cu Sara care îi șopti:

-Dă-mi geanta ta.Joce continua să se uite la femei,în timp ce-i strecura Sarei minuscula gentuță.Câteva minute mai târziu,își ridică privirea și o văzu pe Sara în mașina ei,cu portiera din dreapta deschisă,făcându-i semne cu mâna.

-Îmi pare rău,dar trebuie să plec,spuse Jocelyn.Este ceva important,altfel aş mai sta.

-Să îţi dăm cărţile de vizită ca să ne poţi suna,spuse una dintre femei.

Joce luă cele trei cărţi,apoi traversă repede strada şi peluza şi se urcă în maşină.

-Închide repede portiera! îi spuse Sara în timp ce patina afară din parcare,într-o grindină de pietriş.

-Luna viitoare pavăm,spuse ea.Joce îşi scoase pălăria,îşi scoase acele din păr, lăsându-l să-i cadă liber pe ceafă.

-A fost un coşmar.Nici la animalele de la zoo nu te zgâieşti aşa cum s-au zgâit la mine.

-Mamele au fii şi oamenii au nevoie de slujbe şi societăţile de caritate au nevoie de voluntari şi de bani.Iar tu eşti o ocazie unică.

-Nu,nu,spune-mi că nu este aşa.

-Ba da,este.Ţi-e foame?

-Da,spuse Joce.Putem merge la o băcănie să luăm ceva? Nu am nimic de mâncat în casă.Nu am nici măcar o tigaie să prăjesc ceva în ea.

-Nu cred că mâncarea va fi o problemă,cel puţin pentru câteva zile .

-Ce vrei să spui?

-O să vezi,spuse Sara criptic,intrând pe aleea din faţa conacului Edilean.

-Ha!

-Ce este?

-Este Tess.Au trezit-o.Pe alee se afla magnifica Tess şi fotografia de pe mobil nu fusese corectă cu ea.Era înaltă şi frumoasă şi chiar acum arăta furioasă.

Sara parcă maşina lui Joce şi coborî.

-Cât de rău a fost? o întrebă ea pe Tess.

-Când a plecat la biserică? Tess arătă din cap spre Joce,încă în maşină.

-Devreme,spuse Sara fără să o întrebe pe Jocelyn.

-Au început să vină de la opt,spuse Tess.Ştiau că afurisita aia de uşă nu era încuiată,veneau să-mi bată mie la uşă,ca să le spun eu că uşa era descuiată.După care am lăsat uşa principală larg deschisă,dar tot nu a fost destul pentru ele.Au continuat să bată la uşa mea.Tess se întoarse să se uite la Jocelyn.

-Nu-mi pot imagina că meriţi atâta oboseală.Ochii ei ca aluna erau mijiţi şi buzele curbate într-un rânjet.Jocelyn forţă un zâmbet.

-Iar tu trebuie să fii Tess.Eu sunt...

-Toată lumea ştie cine eşti,izbucni Tess.Aici şi în Williamsburg,toţi ştiu-cine eşti.Eşti bogată şi ai o casă mare.Da,aş zice că eşti starul comitatului.

-Tess,te rog,spuse Sara,conciliantă.

-Mă rogi,ce? Doar pentru că a supt de bani nu știu ce bătrână,trebuie ca eu să fiu smulsă din pat într-o duminică dimineată ca să mă ocup de mâncarea ei?

-Tess,te rog,fii drăguță.Nici măcar nu ai cunoscut-o pe Jocelyn,spuse Sara.

Tess se uită la Joce de sus în jos și era evident că o găsi fără sare și fără piper.

-Acum că ești bogată,poate că o să-ți permiți să faci ceva cu tine.

Sara făcu ochii mari,dar nu spuse nimic.Remarca lui Tess,plină de furie,părea să fie mai mult decât putea ea stăpâni.Joce zâmbi ușor.

-Tu ești frumoasă,dar eu sunt bună și am câștigat premiul.Asta spune ceva despre ce anume prețuiesc oamenii,nu? O clipă,atât Tess cât și Sara se zgâiră la ea.

-Asta este tot ce ai? Întrebă Joce cu voce calmă.Haide,poți mai mult decât atât.O bătrână mi-a lăsat banii și casa ei,deci trebuie ca eu să fi făcut ceva rău ca să merit asta.Poți scoate multe de aici.Sau nu poți?

Sara părea gata să leșine.Femeile astea vor începe să se bată între ele? Va trebui să aibă de-a face cu trasul de păr și cu zgâriatul?

Tess îi aruncă lui Jocelyn o privire plină de interes.

-Unde ai învățat să ripostezi așa?

-Surorile ei sunt...începu Sara,dar Joce ridică mâna ca să o oprească.

-Ascult și învăț,spuse ea,după care se uită la Sara,concediind-o pe Tess.

-Despre ce mâncare vorbești?

-Toată lumea din sat a vrut să-ți ureze bun-venit,spuse Sara,ca și cum acesta ar fi fost un obicei universal.Mătușa Martha-adică mama lui Ramsey-le-a spus oamenilor să nu vină ieri,așa că s-au bulucit azi-dimineată.Dar nu ai fost aici, înainte de a apărea la biserică.

-Am fost ...Jocelyn se întrerupse.Nu avea de gând să împământenească obiceiul de a se spovedi oamenilor unde se afla,în orice moment al zilei.

-Nu,nu am fost acasă.Am plecat devreme.

-Așa că au bătut la ușa mea să-mi ceară mie permisiunea de a intra în „casa mare”,spuse Tess privind-o pe Jocelyn de sus până jos,ca și cum s-ar fi întrebat cine și ce era ea.

-Haide să vedem ce ți-au lăsat.Dar cum Tess rămase locului pe alee,Sara se întoarse spre ea.

-Nu vii ? Jocelyn se uită la Tess,cu părul acela de un arămiu fabulos scânteind în lumina soarelui și fu tentată să-i spună să rămână unde era.Tess îi amintea prea mult de lumea Vitregelor.Dar spuse:

-Vino.Poate că Sara și cu mine o să-ți putem vopsi rădăcinile,mai târziu.

-Este natural,spuse Tess fără să se gândească.

-Ca și al meu,contracără Joce.

-Ei bine,al meu nu este,spuse Sara.Dar dacă voi aveți de gând să vă bateți,o să trebuiască să-i chem pe veri,să asiste.Nu mi-ar ierta niciodată dacă ar rata așa ceva.

Joce se dădu înapoi,ca Tess să știe că era bine primită în casa ei.Femeia asta o să-i dea ceva de furcă până să o placă,iși spuse ea uitându-se cu drag la Sara.De ce nu putea locui o altă Sară în celălalt apartament? Dar cine știe,poate că o să-i găsească lui Tess un apartament undeva în altă parte.Poate într-un vestiar de bărbați.După cum arăta,probabil că i-ar plăcea asta!

Jocelyn nu era pregătită pentru ceea ce văzu în bucătărie.Masa și bufetele erau acoperite cu ceea ce păreau a fi o sută de vase cu mâncare.

Sara deschise frigiderul.Înăuntru erau alte vase și pachete înfășurate în folie.

Erau acolo sufleuri,pui preparat în fel și chip,un jambon,coșuri pline cu lucruri preparate la cuptor,prăjituri,plăcinte și pungi cu trufandale din propriile grădini.

-Dar eu nu pot mânca toate astea,șopti Jocelyn,îngrozită de cantitatea mâncărurilor.Tess stătea deoparte,privindu-le pe cele două femei făcând turul mesei și al bufetelor.Păreau să nici nu le treacă prin cap ce puteau face cu atâta mâncare perisabilă.Ceea ce îi aminti de MAW.În jumătate din situații,bărbații aceia habar n-aveau ce anume trebuia făcut.Dar toată viața ei,Tess avusese abilitatea de a „vedea” ce trebuia făcut într-o anumită situație.Avocații spuneau despre ea că avea un adevărat dar,un talent rar.Sara se opri din mers și se întoarse spre Tess.

-Ce-ar trebui să facem? Jocelyn nu-și ridică privirea,dar presupunând că era casa ei,întrebarea îi fusese adresată.

-Mâine mă văd cu Ramsey și dacă o să primesc ceva bani,o să-mi cumpăr un congelator și...Se întrerupse când văzu că Sara se uita la Tess.Jocelyn făcu la fel.

-Ai cumva altă idee? spuse ea fără să-și poată ascunde ostilitatea din voce.Oare va fi întotdeauna în război cu femeia asta?

-Sugestia mea este să mâncăm tot ce vrem,apoi să urcăm în mașină cât putem și să ducem totul în altă parte.O să trebuiască să păstrezi farfuriile și caserolele, pentru că femeile vor veni înapoi după ele,dar mâncarea o putem da și știu și unde s-o ducem.Adică,dacă poți suporta să o împărți cu alții.

Sara se uită la Joce,așteptându-i decizia.

-Îmi place.Îmi place foarte mult ideea asta.Uitându-se la Sara,deschise dulăpiorul unde știa că Luke avea o farfurie,aseară.Era gol.Știa că în spălător exista o farfurie,dar oricum,aveau nevoie de mai multe.

-Știe careva dintre voi dacă am farfurii pe aici?

-Știe Luke,e afară,spuse Tess.

-Să-l invităm și să trebuiască să ascultăm despre Ramsey? întrebă Jocelyn.

-Prinzi repede,spuse Tess părând surprinsă.

-Votez pentru a nu invita pe nimeni.Haide să avem un ospăț doar între noi.

Numai femei,spuse Sara deschizând un bufet de pe peretele din fund și scoțând trei farfurii.

-Nu prea au rămas multe,după ce Bertrand a vândut lucrurile.Mama mea a cumpărat de la el un serviciu fabulos,*Wedgewood*.

-O să ți-l dea tie,când o să te măriți.Jocelyn se uită cu interes la Sara.

-Și unde mă rog o să găsec pe cineva? Nu ies din satul ăsta decât când duc o rochie,vreunei cliente.

-Clientele alea nu au și fii? întrebă Jocelyn.

-Nu care să mă intereseze.

-Sara este renumită ca fiind cea mai pretențioasă femeie din statul ăsta,spuse Tess.Uită-te la ea,este visul oricărui bărbat.Frumoasă și virginală.

-Nu cine știe ce,spuse Sara.

-Contează impresia pe care ți-o face pachetul,spuse Tess umplându-și cu vârf o farfurie.Tu pari inocentă iar eu arăt ca și cum aș fi făcut totul.

-Și cu toți,adăugă Joce umplându-și și ea farfuria,iartă-mă,nu făceam decât să fiu de acord cu tine.Dar eu? Eu nu sunt nici una,nici alta.

-Ești genul soție,spuse Tess.Arăți ca o soție și ca o mamă.Și atunci cum se întâmplă de n-ai un soț și vreo trei copii?

-Tess ...o avertiză Sara.

-Am avut responsabilități,spuse Joce făcându-și loc pe masă și așezându-se.Nu am putut pleca prea departe de ...de ceea ce se petrecea în viața mea.

-De femeia aceea bătrână,spuse Tess.Jocelyn ridică din umeri dar nu spuse nimic.Nu vroia să-i spună acestei femei mai multe despre viața ei,decât știa deja. Se așezară toate trei la masă,înconjurată de mâncare și o vreme nu spuse nici una nimic.

-Am auzit că știi să faci brișele,spuse Tess pe un ton care suna a acuzație. Joce se uită la Sara.

-Eu sunt de vină sau orice spune ea are o nuanță răutăcioasă?

-Așa este,spuse Sara,apoi se uită la Tess.

-Iartă-mă,dar e adevărat.Tess,tu îți păstrezi de obicei prinosul de ură pentru bărbații cu care lucrezi,ce te face să te porți așa cu Jocelyn?

Tess se uită doar în jur,în bucătărie.

-Ah,făcu Sara.

-Ce înseamnă asta? Mi-a scăpat mie ceva? întrebă Jocelyn.

-Ai moștenit casa.Ai moștenit ...Cât să fie,Tess? Milioane?

-Nu am permisiunea să spun ceva.Se uitară amândouă la ea fără să clipească și așteptară.Tess ridică din umeri în timp ce mușca dintr-un copan de pui.

-Dacă îi spui ceva lui Rams,dau foc la casă,cu tine cu tot,în ea.

-Mi se pare corect,spuse Joce.

-Banii aparțin casei.Dacă rămâi aici,îi controlezi,dar dacă pleci,atât banii cât și casa trec la fundație.

-Marele Păcat,spuse Jocelyn.Dacă plec,la Edilean se vor muta străini.Cum ar putea suporta sătenii așa ceva?

-Trebuie să aibă străini cu care să se împerecheze.Ca să ofere diversitate rezervorului de gene,spuse Tess.

-Încetează,spuse Sara.O să-ți arăt ce loc plăcut de trăit este Edilean.

-Este,de când au deschis la Williamsburg mall-ul pentru outlet,spuse Tess.

-Un mall-outlet?Cum de nu mi-a dat nimeni această ah-atât-de-vitală-informație? exclamă Jocelyn.

-Pentru că ți-ai petrecut tot timpul cu bărbații cei mai arătoși din acest orașel de-un-singur-cal,spuse Tess.

-Miauu...făcu Sara.

-Ești geloasă doar pentru că noi îi putem avea pe bărbații de aici,dar tu,nu..Sunt cu toții înrudiți între ei.

-Și ce este între tine și Ramsey? Am văzut fotografia cu tine în rochia aceea roșie.Tess zâmbi.

-Aia da,zi! Mă simțeam în cea mai bună formă din viața mea,iar nemernicul ăla vine și-mi spune să mă îmbrac mai conservator.Credea că eu nu știam că toți bărbații îmi urmăreau fiecare pas? Dacă începeam să port rochii,făceau toți ca John Candy.Joce se uită întrebătoare la ea.

-Ar fi aruncat ceva pe dușumea și s-ar fi uitat în sus,în timp ce se aplecau după obiect?

-Sper că exagerezi.Precis n-ar fi făcut asta,spuse Joce.

-Poate că nu,dar le-ar fi trecut prin cap.Ori asta era mai mult decât mi-aș fi dorit.

-Bine,bărbații nu se dezmint niciodată.Dar le-ai făcut-o.Tess ridică din umeri.

-Poate.Dar am plătit prețul cu fotografiile postate pe Internet.Ken a vrut să bage fotografia într-o broșură despre biroul nostru de avocatură,dar nu l-a lăsat nevastă-sa.

-El de unde și-a luat nevasta? întrebă Jocelyn.

-Din Massachusetts.Comandă prin poștă,răspunse Tess pe loc.

-Voi două sunteți rele.Ai crede că nu vă place orașelul ăsta,interveni Sara.

-Dar ce știu eu despre el? Abia am ajuns aici,spuse Joce.Până acum nu știu decât de un avocat care a pregătit pentru mine un picnic romantic pe dușumea,dar a plecat numai după o oră și jumătate.Și am un grădinar morocănos,căruia îi place să apară și să se lase hrănit de mine.

-Luke,spuseră Sara și Tess în unison.

-Care e problema lui? Tess și Joce se uitară la Sara.

-Nu vă uitați la mine că nu știu.Da,am crescut împreună cu el,într-un fel,dar el este cu mulți ani mai mare ca mine,așa că de fapt nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.Marile staruri superatletice din liceu nu le acordă prea multă atenție micuțelor verișoare din școala elementară.După liceu,a plecat din oraș și ...Sara se opri,ridicând din umeri.

-Și a început o carieră tunzând peluze.Pare inteligent,de ce nu are o slujbă ca lumea? întrebă Joce.Sara nu-și ridică privirile și nu răspunse.

-De ce ești tu doar asistentă la un colegiu iar acum nu mai ai nici măcar slujba asta? o întrebă Tess.Dacă domnișoara Edi nu ți-ar fi lăsat o avere,unde ai fi fost acum?

-Chiar este o avere? întrebă Joce evitând un răspuns.

-Bună întrebare,spuse Sara uitându-se la Joce.Care ar fi fost viața ta,dacă nu ar fi apărut domnișoara Edi în viața ta?

-Sincer,chiar nu știu,spuse Joce.Și credeți-mă,m-am gândit foarte mult la asta.

-Dar tu,Tess? întrebă Sara.Lucrezi pentru MAW dar nu poți suferi pe nimeni de acolo,deci ce ți-ar plăcea de fapt să faci?

-Mi-ar plăcea să am o doamnă bătrână care să-mi lase milioanele ei.

-Asta nu este corect,spuse Sara.Ar trebui să...

-Nu,las-o să vorbească,spuse Jocelyn.Bine,deci,dacă cineva ți-ar lăsa o casă străveche și o avere,ce ai face toată ziua? Ai deveni o doamnă de lume?

-Dumnezeule,nu! Aș muri de plictiseală.Aș...

-Ce anume ai..! Mi-ar plăcea să-ți aud ideile,spuse Jocelyn.

-Nu știu.Aș începe o afacere pe cont propriu? răspunse Tess.

-Ce fel de afacere? întrebă Sara.Jocelyn se uită la Sara speculativ.

-Tu ai ceva anume ce ți-ar plăcea să faci,nu? Pot auzi în vocea ta.

Tess luă o măslină și-i supse ardeiul iute roșu,din mijloc.

-I-ai văzut schițele de haine?

-Nu mi-ai spus că faci design vestimentar,exclamă Joce cu o voce rănită.

-O singură dată am stat de vorbă cu tine.Nu-ți puteam spune totul.

-Da,un atelier de modă ar putea fi o afacere,spuse Joce gânditoare.

Nu-i o idee rea.Dar tu,Tess?

-Nu te uita la mine.Nu am vână de om de creație.Eu nu mă pricep decât la cifre și la organizare.

-Trebuie să te pricepi la bărbați.De aceea te vizitează atâția,spuse Joce.

-Oare? întrebă Tess ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

-Tess,fii cinstită,spuse Sara.Și Ramsey și Luke au fost la tine,ieri.

-Și de unde mă rog,știi asta? Ți-au spus,da? Deci ce ți-a spus Ramsey despre mine? întrebă Tess.

-Nimic.Luke mi-a spus.

-Când l-ai văzut?

-Azi-dimineată.A fost acolo.Să sape.Vrea să planteze o grădină cu plante aromatice,dar acum trebuie să ceară permisiunea proprietarului,înainte de a putea face ceva.

-Mi-a spus și mie,confirmă Tess.

Se uitară amândouă la Jocelyn ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

-Poate planta orice fel de grădină dorește.Ce mă interesează pe mine? spuse Joce.

-Casa asta este acum responsabilitatea ta,spuse Tess.Ești datoare față de oamenii din orașul ăsta,față de stat și mai ales față de țara ta să-i onorezi lunga istorie și să prețuiești ce înseamnă ea pentru poporul american.Ar trebui să ...

Joce aruncă în ea cu o bucată de pâine și toate trei începură să râdă.

CAPITOLUL 7

-BUNĂ,ÎL SALUTĂ Jocelyn pe Luke,în timp ce el ridică lopata să arunce pământul pe morman.Luke se uită la ea fără să-i răspundă.

-Ce e? Nu vorbești cu mine?

-Vorbesc când am ceva de spus.Ridică un sac mare cu frunze uscate și-l aruncă în camionetă.Joce își spuse că poate vroia să rămână singur,dar nu plecă.Era duminică după-amiază,târziu și ea era obosită de tot ce i se întâmplase în ultimele două zile.

-Ai văzut mâncarea din bucătăria mea?

-Nu am mai intrat în casa ta de când m-ai dat afară,aseară.Și nu am verificat nici o fereastră sau ușă.

-Îți mulțumesc că nu i-ai spus Sarei că noi doi am fost împreună în casă,aseară.Că i-ai spus că ai fost la Tess,știi,dar nu i-ai spus despre mine.

-Deci e în regulă ca Tess să aibă o reputație proastă,dar nu și tu.

-Eu cred că Tess poate să stea nemișcată,să nu facă absolut nimic și tot o reputație proastă ar avea.Numai când te uiți la ea și îți vin gânduri carnale.

Luke se întoarse repede,dar ea îi surprinse zâmbetul.

-Am văzut! Dacă poți zâmbi la glumele mele,înseamnă că nu ești chiar atât de furios pe mine.

-Te-ai văzut cu Rams la biserică?

-S-a așezat lângă mine,m-a cerut în căsătorie și eu am acceptat.

-Felicitările mele.Voi doi o să faceți o pereche perfectă.La anu' pe vremea asta, nu o să mai vorbești decât despre perdele.

-Dacă tot poți vedea în viitor,n-ai vrea să-l întrebi ce trebuie să fac eu?

Luke începu din nou să dea la lopată.

-Ce înțelegi prin „să fac?” Joce se uită în jur după un loc să se așeze,nu văzu niciunul așa că se așeză pe iarbă.

-Domnișoara Edi...începu ea.

-Ce e cu ea?

-Aînsemnat foarte mult în viața mea.

-Cu toții avem persoane care înseamnă mult în viața noastră.

-Da? Atunci cine înseamnă mult pentru tine? Luke rămase o clipă cu lopata plină în aer.

-Oamenii obișnuiți: părinții,prietenii,rudele.Bunicul meu a fost foarte important pentru mine,până când a murit.

-Acum nu mai este important? îl întreabă Joce încet.Luke schiță un zâmbet.

-Uneori cred că acum este mai important pentru mine decât a fost în adolescența mea.Eu eram un copil puțin cam ...Să zicem că am fost un copil mai încăpățânat.

-Încăpățânarea de catâr care te obliga să faci totul după cum vroiai tu,da?

-Ai fost cumva învățătoarea mea din cursul primar? Cea care mă pune să stau la colț o jumătate de zi?

-Nu,dar sunt de partea ei.Deci,vorbește-mi despre bunicul tău.

-Era un om singuratic,îi plăcea să facă totul de unul singur,exact ca mine.

-Dacă asta este o aluzie să mă car de aici și să te las singur,ei bine,n-o s-o fac.

Casa asta este prea mare,prea pustie și prea...Mă rog,e frumos aici,afară.Spune-mi povestea ta.

-Nu e nimic de spus.Bunicul și cu mine ne asemănăm,atâta tot.Îi plăcea să fie singur,ca și mie,asa încât eram adesea singuri,împreună.

-Singuri,împreună.Este descrierea perfectă a relației dintre domnișoara Edi și mine.Copiii de la școală ziceau că eram nebună să vreau să-mi petrec timpul cu o bătrână cu picioarele pline de cicatrici.Obișnuiau să inventeze povești despre cum ajunseseră așa picioarele ei.Ei...

-Ce s-a întâmplat cu picioarele ei? o întreabă Luke.

-Al Doilea Război Mondial.Se afla la Londra,într-o mașină care a fost bombardată,împreună cu altele.Partea ei de mașină a explodat și ea a-Joce ezită-a luat foc.Nu i-a rămas prea mult din picioare,de la genunchi în jos.Nimeni nu a crezut că o să supraviețuiască.A tot fost mutată dintr-un spital într-altul, așteptând ca ea să moară,dar n-a murit.Prin forța voinței ei,nu numai că a supraviețuit,dar a putut merge din nou și după război s-a dus să lucreze pentru un doctor.Au călătorit împreună în toată lumea.După ce s-au întors,el venea des să o viziteze și era un mare povestitor.Stăteam ore întregi să-l ascult.

Se opri o clipă,gândindu-se.

-Domnișoara Edi îmi vorbea mereu despre doctorul Brenner și îl văzusem în multe fotografii și întotdeauna mi-am imaginat că între ei a fost o legătură romantică.Știam că era căsătorit și că avea două fete dar totuși,credeam că între ei exista o iubire mare,platonice.Dar cinci minute după ce l-am cunoscut,am știut că între ei nu exista nimic din tot ce-mi imaginasem.Erau împreună ca o mașină atât de bine unsă,încât el știa când o dureau picioarele și nici măcar nu se oprea din povestit în timp ce se repezea spre canapeaua ei,acoperindu-i-le și dându-i o cană cu ceai.Iar ea făcea la fel,pentru el.Când doctorul Brenner a început să aibă probleme cu inima,ea se asigura că-și ia medicamentele și că nu se obosea prea mult.Jocelyn se opri,încercând să-și stăpânească emoțiile.

-Dar copiii nu le păsa de toate astea.Ei nu se gândeau decât că picioarele ei „arătau nostim.” Obișnuia să poarte pantaloni groși,negri, chiar și vara,dar tot i se vedeau cicatricele.Și când a mai îmbătrânit,a început să se ajute la mers de două bastoane.Luke se opri din săpat,scrutând-o.

-De ce te uiți așa la mine?

-Te-ai dus la colegiul acela neînsemnat și te-ai angajat ca asistent doar ca să fii aproape de ea,da?

-Nu,mi-a plăcut școala și mi-a plăcut munca mea.Am făcut-o...Dar se întrerupse sub continua lui privire scrutătoare.

-Da,dar ei nu i-am spus nimic.

-Și presupui că ea nu a știut.Era prea proastă ca să-și imagineze asta,nu?

Jocelyn râse scurt.

-Poate că a știut,dar niciodată nu am vorbit despre asta.Probabil că atunci când ești de vârsta domnișoarei Edi,știi că ai puțin timp...După ce oamenii pe care îi iubești au plecat,ai timp să faci ce vrei,cum ar fi să mergi la colegiu sau chiar să-ți iei un serviciu ca lumea.Jocelyn se uită la casa din depărtare și se gândi la strămoșii domnișoarei Edi, care au locuit aici.Aproape că o putea vedea Edi copil,ieșind în fugă pe ușa din spate.

-Și așa ai obținut de la ea tot ce ai vrut,da? Ți-a lăsat casa și o groază de bănet.

-Nu am stat cu ea pentru că am vrut ceva de la ea! spuse Jocelyn ridicându-se în picioare.Am stat cu ea pentru că am iubit-o.Poate că tu nu înțelegi asta,dar eu...

Jocelyn se întrerupse,uitându-se la el.

-De ce îmi zâmbești astfel?

-Ca să îți poți înghiți lacrimile.Îi trebuiră câteva clipe să se liniștească,și înțelese ce făcuse el.

-Vicleanule.

-Este cel de al doilea nume al meu.Joce se așeză din nou și o vreme îl privi muncind.Părea să fi îndepărtat toată iarba de pe o uriașă suprafață rectangulară,o adunase într-un stog iar acum săpa în pământul decopertat.

-Ce naiba faci aici?

-Asta se cheamă „dublă săpătură”,dar una peste alta,fac aici o grădină de plante aromatice.Te-am întrebat despre asta,dar cum n-ai spus nimic,mi-am continuat treaba.Dacă nu-ți exprimi o părere,o fac după capul meu.

-Nu mi-ai spus nimic despre grădina de plante aromatice.Aseară mi-ai vorbit despre Ramsey și...da,despre Ramsey,dar n-am auzit vreodată de la tine ceva despre plante aromatice.

-Vrei să-mi spui că ți-ai petrecut toată ziua cu Sara și cu Tess și ele nu ți-au transmis mesajul meu?

-Mesaj? Au spus că le-ai zis lor că vrei să faci o grădină cu plante aromatice.

Nici prin cap nu mi-a trecut că era un mesaj pentru mine.

-Pe cine altcineva să întreb? Tu ești proprietăreasa locului.

-Oare? îmi sapi grădina și eu nici măcar nu am un cuvânt de spus,deci cine este proprietarul locului?

Luke înfipse sapa în pământ,se sprijini în ea și spuse:

-În regulă.Îți place ideea reproducerii unei grădini cu plante aromatice din secolul optsprezese,așa cum m-am gândit eu? Poate că ai prefera ceva în stil victorian? Sau poate că ai prefera ceva cu o fântână din stidă și crom,în mijloc? Asta ar merge perfect cu casa.Anunță-mă și o să te asigur că așa voi face.Eu nu sunt decât grădinarul și fac ceea ce îmi spune stăpâna casei.

Jocelyn deschise gura să-i dea un răspuns usturător,dar nu-i veni nimic în minte.

-Transmite-i mamei tale mulțumiri pentru tot ce a făcut în dormitorul meu.

-Așa o să fac,spuse Luke întorcându-se ca să-și ascundă zâmbetul.

-Și mulțumesc și ție că mi-ai cărat patul sus.

-Cu plăcere,spuse el.O clipă rămaseră tăcuți,cu Jocelyn urmărindu-l.

Mușchii lui dansau sub maieu și ginșii stăteau ficși pe coapsele puternice.

Avea trupul unui bărbat obișnuit să munceacă în aer liber și se vedea asta.

Se forță să-și ia ochii de la el.

-Știi ce am făcut în după-amiaza asta,Sara,Tess și cu mine?

-După cum râdeați voi fetele,cred că ați fumat niște iarbă și ați mâncat ciocolată.

-Crezi că mama Sarei vinde iarbă la băcănia ei?

-Dacă o face,poți pune pariu că este bio.Joce zâmbi.

-După ce am mâncat de nu ne mai puteam mișca,am împachetat toată mâncarea și am dus-o la două biserici din ...Nu știu unde am fost,dar Tess ne-a condus acolo,cu vreo șaiszeci de mile la oră și le-am umplut mesele cu mâncare.A fost foarte plăcut.Povestește-mi despre Tess.Luke zâmbi scurt.

-Pot să-ți spun tot ce știu despre Tess într-un singur cuvânt: nimic.

-Dar Sara zicea că ai vizitat-o,ieri.

-Și pe tine te-am „vizitat”,dar asta nu înseamnă că te cunosc.Îmi păstrez berea în frigiderul ei și stau puțin,când vreau să vorbesc cu ea despre vreo problemă.

-Despre grădini?

-Se pricepe la grădini chiar mai puțin ca tine.De obicei,vorbesc cu ea despre Ramsey.

-Corect.Ramsey,spuse Joce.Luke îi aruncă o uitătură severă.

-Mă simt dator să te informez că indiferent ce-o să faci tu cu vărul meu în viitor, va trebui să-l împărți cu Tess.

-La birou,spuse Joce.

-Nu,oriunde.Rams...În sfârșit,nu am de gând să vorbesc despre Ramsey și Tess.

Întreabă-i tu.Ai venit aici ca să scoți de la mine bârfele târgului?

-Am vrut să văd ce făceai în grădina mea.Luke își desfăcu brațele.

-Ce vezi aici.

-Atunci de ce o grădină cu plante aromatice?

-De ce nu? Jocelyn mârâi.

-Lipsa ta de ușurință în conversație vine de la faptul că ai fost un copil singuratic,sau neputința ta de a răspunde la o întrebare îi face pe oameni să stea departe de tine?

-Amândouă,cred.Ce-a spus Sara despre mine?

-Ce te face să crezi că am întrebat-o despre tine? Luke înalță dintr-o sprânceană, spre ea.

-Poate c-am întrebat-o.Mi-a spus că ești mult,mult mai mare ca ea,că la liceu făceai sport și că nu știe prea multe despre tine.

-Cât pot s-o iubesc pe fata asta,spuse Luke.

-Deci a mințit?

-S-a eschivat.Deci ce plante ai vrea să pun aici?
-Plante aromatice,spuse Jocelyn repede.
-Asta te-am întreat deja.Dar ce fel de plante aromatice?
-Nu știu.Pentru pizza și spaghetti,presupun.
-Sunt aceleași.Altceva?
-Pentru ...Știu,vreau lavandă,spuse ea având o revelație.
-Ce fel de lavandă?
-Ar avea logică dacă aș spune că aș vrea genul de lavandă care se poate mânca?
Luke o privi cu încântare,parcă.
-Absolut.Intermedia este considerată de obicei ca fiind cea mai bună pentru mâncat.Este cunoscută mai ales sub denumirea de *Lavandă de Provence*.
-Sună minunat.Poți planta așa ceva aici?
-Depinde de cât de multă vrei să mănânci.
-Nu știu ...spuse ea ezitând.
-Vrei să aduci mie la păscut aici,ca să le facă mai gustoasă carnea sau vrei s-o folosești la câteva prăjiturile? Joce îl privi cu ochi micșorați.
-Vreau să fac o păpușă vodoo pentru tine și să înfig în ea ace de lavandă.
Luke râse.
-Vino să-ți arăt unde putem planta niște lavandă.Lăsă sapa jos,luă un prosop din camionetă și-și șterse sudoarea de pe față.
-De fapt nici n-am văzut prea mult din grădină,spuse ea privind în zare printre copacii înalți.
-Ai fost prea ocupată ...
-N-o mai spune! îi porunci ea.
-Ce anume? întrebă Luke cu exagerată nevinovăție.
-Că am fost prea ocupată cu Ramsey.
-Vroiam să spun că ai fost prea ocupată ca să faci cunoștință cu oamenii,ca să mai ai timp și pentru grădină,dar dacă mintea ta fuge imediat la Ramsey și rămâne acolo,cine sunt eu să mă contrazic cu tine?
-Ce pacoste poți fi,știași asta?
-Nici o femeie nu mi-a mai spus asta,vreodată.Mama,da,verii mei,adesea,chiar și câțiva unchi,dar femeile nu spun niciodată că sunt o pacoste.
-Scutește-mă,spuse Jocelyn zâmbind.Vezi că ai pământ pe față.
-Atunci îndepărtează-mi-l.Își aplecă fața aproape de a ei.Joce își trecu ușor mâna peste obrazul lui,dar pământul rămase acolo.Îl frecă mai tare.
-Chestia asta s-a lipit acolo?
-Scoate-ți bluza și freacă bine,spuse el fără urmă de zâmbet.

Joce scutură din cap și se dădu în spate.

-Șterge-te singur. Luke își frecă fața cu brațul și pământul se șterse.

-E mai bine? Joce rămase o clipă privind-l. Era un bărbat foarte bine, cu părul negru și ochii verzi.

-Când te-ai bărbierit ultima oară?

-Când s-a bărbierit și House. Îi trebui o clipă să realizeze ca era vorba despre Dr House de la tv. Era unul din serialele ei preferate. Îl urmă zâmbind, în timp ce el își croia drum printre copaci. Privind terenul din jurul ei, nu se putea împiedica să nu se gândească. E totul al meu. Tot ce vedea, îi aparținea.

-Mi-ai putea arăta granițele proprietății?

-Cu plăcere, spuse el. O plimbă de-a lungul celor optsprezece acri pe care-i posedea ea acum, adică tot ce mai rămăsese din cei o mie de acri pe care-i cumpărase tânărul venit din Scoția, pentru răpita lui soție. Luke știa bine locurile și-i arătă unde fuseseră odinioară cabanele, casei, puțului, porumbăria. Se opri într-un loc defrișat și spuse că acolo fusese odinioară fierăria.

-Când eram copii, veneam aici și săpam după piese din fier lucrate de mână. Charlie a găsit trei potcoave.

-Dar Sara? Ea a găsit ceva?

-Ea era bună la găsitul capetelor de săgeată. Zicea că secolul nouăsprezece era prea nou pentru ea, așa că nu se obosea cu potcoavele.

-Interesant că tu știi asta despre ea, dar ea zice că abia dacă știe ceva despre tine. Luke zâmbi vag, apoi își continua drumul printre copaci.

-Aici erau vechile cuptoare pentru ars cărămida. Uite. Dădu deoparte niște ramuri și Joce văzu un zid scund, din cărămidă.

-Eu am pus una peste alta cărămizile astea, ca tu să poți să vezi fundațiile.

Luke își desfăcu larg brațele.

-Aici am putea pune lavanda ta. Pământul este nisipos și lavandei îi place asta. Și are și mult soare.

-Aproape că-mi imaginez cum era locul ăsta. Poate că l-aș putea restaura, exact așa cum a fost el.

-Ar costa prea mult să faci asta iar în plus, Colonial Williamsburg a făcut o treabă mai bună decât am putea face noi. Lui Joce îi plăcu faptul că el spusese „noi”. O făcea să se simtă că era parte din ceva.

-Locului acestuia îi place că a fost aici toți acești amar de ani, spuse Luke. Îi place viața și îi plac generațiile care au trecut pe aici. Cred că biata casă a respirat ușurată când a murit bătrânul Bertrand.

-Poate că a fost fericită că nu a ajuns să vândă și clanțele.

-A făcut-o,dar l-a oprit Rams.

-I-ai ajutat și tu?

-Eu nu eram aici,spuse repede Luke.Spune,ce zici de locul ăsta pentru lavanda ta?

-Arată grozav,dar ce știi eu? Vrei să spui că ai fost plecat în săptămâna aceea sau că nu trăiai în Edilean pe atunci?

-Mai vorbește-mi despre cum e să faci dragoste pe cipsuri albastre,de porumb.

-Am înțeles aluzia.Fără alte întrebări personale.Poate că dra Edi l-a lăsat special pe fratele ei să vândă atâtea lucruri,ca să facă o igienizare pentru viitoarea familie.

-Asta este ce zicea Rams,dar eu cred că vroia doar să scape de toate vechiturile. Desigur,podul este încă plin.Ai urcat în pod?

-Nu.Am urcat,dar ușa este încuiată și nu am cheie la ea.

-O să-ți dea Rams una,când o să-ți vorbească despre moștenire.

Spunând asta,Luke o porni din nou și ea îl urmă.

-Deci cât de mult știi tu despre povestea cu casa?

-Rămâi,primești totul.Pleci,banii rămân cu casa.

-Exact ce-am auzit și eu,dar chestia asta nu trebuia să fie un secret?

Luke ridică din umeri.

-Cineva a preluat dictarea; cineva a bătut documentul.Cine știe cum se întâmplă?

-Bănuiala mea este că știi exact cum stă treaba,dar mai bănuiesc și că n-o să-mi spui.

-Ești deșteaptă.

-Și asta mă deosebește de toate femeile pe care le cunoști?

Luke nu răspunse,dar arată spre o clădire lungă,joasă,din cărămidă,care se vedea în depărtare.

-Eu am refăcut locul ăsta.

-Dar arată vechi.

-Mulțumesc.Ăsta chiar este un compliment.A trebuit să sap după cărămizi vechi, apoi să le curăț ca să le pot folosi.Ajunseseră acum la clădire și văzu felul în care mâna lui Luke atinge peretele.

-Afost o muncă făcută cu dragoste,da? spuse ea.

-Mai mult sau mai puțin.

-Întotdeauna ai vrut să fii grădinar? O privi ciudat,păru să vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

-Nu,am ajuns mai târziu la asta.Am decis că nu există nimic care să semene cu lucrutul pământului.

Nimic nu-i dă unui bărbat mai multă plăcere și mai multă satisfacție.

-Presupun că este ceva ce vine din străbuni.Te tragi dintr-o familie de fermieri?

-Nu,după câte știu eu.Tata a condus birouri pline cu comercianți iar bunicul meu a fost doctor.

-Ca și tatăl Sarei.

-Da,spuse Luke,vizibil încântat că ea știa asta.Unchiul Henry a lucrat ani de zile cu bunicul meu,până la pensionarea lui.

-S-a pensionat ca să meargă cu tine la pescuit,spuse Joce.Doar voi doi.

-Ăsta era celălalt bunic al meu.

-Ah,spuse ea.Luke deschise ușa clădirii din cărămidă și Joce știu că se aflau în atelierul lui.Era plăcut aici.Deasupra bancului de lucru,cu sculele lui,se afla o fereastră rotundă.Se ridică pe vârfuri ca să se uite afară și văzu cât de aproape se aflau de casă.De fapt,întorcându-și capul văzu toată partea din spate a casei,cu ușile celor două apartamente,cu tot.Văzu micuța masă albă unde stătuse la taclale cu Sara.Reveni la loc și se uită la Luke care părea preocupat să reașeze câteva scule,deasupra unui dulăpior de pe peretele de vizavi.

-Când ești aici,poți vedea tot ce se petrece în spatele casei.

-Serios? Nici nu mi-am dat seama.Joce se uită țintă la el,până când Luke se întoarse spre ea,aruncându-i un zâmbet pieziș.Mai învățase încă ceva despre el.Acum,că Luke părea puțin vinovat de ceea ce putea fi interpretat ca spionare,își spuse că o să încerce totul să obțină informații de la el.

-Deci cu cine vorbea Tess la telefon,astăzi? Luke se duse spre ușa atelierului.

-Pe la trei? Jocelyn confirmă din cap.

-Cu fratele ei.Vorbește cu el în fiecare după-amiază de duminică,orice s-ar întâmpla.O poți duce la un concert de rock,o poți hipnotiza,dacă este duminică,îl sună pe fratele ei.

-Pari aproape gelos.

-Fiind copil unic,la fel ca mine,nu ești și tu geloasă pe oamenii care au frați cu care să-și împartă viața?

-Copil unic.Ce gând plăcut.Eu am ...Dar Joce se întrerupse.Nu,nu-i putea spune cine erau surorile ei.

-Da,am avut și eu fel de fel de vise despre niște fanteziste surori,care să fie bune și drăguțe și care efectiv să mă placă.Luke ridică o sprânceană.

-Întrebarea mea a deschis cumva o cutie cu viermi?

-Dacă da,atunci să-l punem pe Ramsey să ne facă o budincă,spuse ea repede,făcându-l pe Luke să râdă.

-Plăcinte.Face plăcinte cu crustă din noroi.Când el avea șapte ani și Sara

unul, aproape că i-a dat să mănânce una, dar l-a prins mama ei și ... Luke se uită în jur ca și cum s-ar fi asigurat că nu-l ascultă nimeni.

-Nimeni nu a știut vreodată ce s-a întâmplat, dar mătușa Ellie-mama Sarei-l-a băgat pe Ramsey în casă și când a ieșit din nou, era verde la față și de atunci n-a mai făcut niciodată plăcintă cu viermi.

-Nu știu dacă să fiu fericită sau nu că nu am crescut în acest orașel.

-Și cum era să trăiești cu domnișoara Edi? Ceaiul de la ora cinci și concerte în weekend-uri?

-Dar n-am... începu Jocelyn dar renunță. Lasă-l să creadă că am trăit tot timpul cu domnișoara Edi, dacă așa vrea el. Era prea complicat să-i explice că eleganta ei mamă se îndrăgostise de un bărbat care credea că ce era pictat pe rezervorul de benzină al motocicletei lui Harley, era artă. Prea mare oboseala să-i explice moartea mamei ei, recăsătorirea tatălui și cum crescuse ea într-o familie atât de diferită de ea, încât adesea avea senzația că veneau de pe planete diferite. Până să o întâlnească pe domnișoara Edi, Jocelyn nu cunoscuse altă lume.

Joce dădu să mai spună ceva, dar sună mobilul lui Luke.

Luke răspunse „da” de patru ori, apoi i-l dădu ei.

-E pentru tine.

-Pentru mine? Dar cine ... Ramsey, îi spuseră ochii lui Luke.

-Bună. E totul în regulă? spuse ea.

-Deci te plimbi cu Luke prin grădină, spuse Ramsey. Îmi pare rău că n-am știut că vrei să vezi grădina. Te-aș fi putut însoți eu.

-Sau m-aș fi putut plimba singură. Și nu uita, Luke lucrează pentru mine.

-Cum pot uita, dacă eu îi semnez cecurile?

-Serios? întrebă Joce cu interes. Urăsc să plătesc facturi. Am putea continua la fel?

-Jocelyn, continui cum vrei tu. Azi după biserică nimeni nu mai vorbea decât ce drăguță erai tu în rochia aceea roz. Le-a plăcut și pălăria. Luke se uita la ea ca și cum ar fi vrut să audă fiecare cuvânt. Joce se întoarse cu spatele la el.

-Poți veni mâine la birou? Putem vorbi despre condițiile legate de casă.

-Vrei să spui că ai de gând să discuți afaceri cu mine?

-Absolut, spuse el și Joce îi putea auzi zâmbetul. Ți-ar face plăcere să luăm masa împreună, după aceea?

-Vrei să-mi spui că mă inviți în oraș?

-Dacă nu preferi să vii acasă la mine și să mănânci din nou paste. Apropo, trebuie să-i dau înapoi lui Viv bolul pentru ciocolată.

-S-a făcut cu copilul acela? Ramsey se stăpâni să nu râdă.

-Nu,nu s-a făcut și nici nu mai vrea alții.Îl vrea pentru nu știu ce petrecere pentru unul dintre copiii pe care îi are deja.Nu vrei să vii și tu?

-Cum să nu.Când e asta?

-Marți.După unu.Pot să vin să te iau? Sau crezi că dacă apari cu mine la o petrecere riscăm să dăm impresia de cuplu?

-Poate c-ar trebui să-l luăm și pe Luke,ca să nu fie atât de evidentă impresia de noi.

-El urăște copiii și petrecerile pentru copii.Mai bine fără el.Deci ce-ar fi să vii la birou la unsprezece,după care să mergem la masă? Sună bine?

-Sună delicios.Ne vedem atunci,închise mobilul și i-l înapoie lui Luke.

-Altă întâlnire?

-Afaceri,apoi prânzul și marți,o petrecere acasă la sora lui.

-Ce petrecere? întrebă Luke repede.

-Ramsey zice că pentru unul din copiii ei.O aniversare?

-Nici unul dintre puști nu are aniversarea acum.Este...Luke stătu o clipă,apoi se încruntă și se uită la ea.

-Cred că ar fi mai bine să iau o oră,dacă vrei să mergi cu mine la seră,să luăm plantele aromatice.Ce-ai zice de mâine după-amiază? Dacă te poți smulge de Rams,după prânz,adică.

-De ce vrei să merg cu tine după ierburi? Nici măcar nu le deosebesc între ele.

-Bine,atunci o să plantez cucută și măselariță.Credea că Ramsey glumise când afirmase despre Luke că „urăște” copiii,dar remarca lui o făcu să aibă dubii.

-Nimic otrăvitor.

-Să recapitulăm.Mi-ai spus că nu ai nici o preferință în materie de plante aromatice,dar până acum mi-ai spus că vrei lavandă și nimic otrăvitor.Ce-ai zice de mentă?

-Îmi place menta,spuse ea cu prudență.Avea el ceva în cap,dar nu știa ce anume.

-Bine,deci vrei în toată grădina doar mentă,nimic altceva?

-Nu,doar puțină mentă.

-Pentru informarea ta,menta este una dintre cele mai invazive plante cunoscute, deci dacă o să pui mentă în grădina cu ierburi aromatice,numai mentă o să ai.

Deci,vrei sau nu,menta? Stai! Vreau să iau un carnet și un creion,pentru că lista asta a ta cu lucruri pe care le vrei și nu le vrei,devine prea lungă pentru mine,să o țin minte.

-Bine!Mâine după-masă merg cu tine să cumpărăm plante.Nu știu ce fel de plante,dar o să luăm tot ce spui tu că avem nevoie.De ce vrei să merg cu tine? Doar ca să-l enervezi pe Ramsey?

-Nu trebuie să vii cu mine.Poți să-i spui lui Rams că poți sta la masa de prânz toată după-amiaza, pentru că tot nu ai nimic altceva de făcut.Sau poți să-i spui că trebuie să pleci pentru că mergi cu mine să cumpărăm flori.Jocelyn clipi spre el de câteva ori, apoi zâmbi.

-Ai și creier în spatele bărbii ăsteia, da?

-Mama așa crede.Tata este mai sceptic.

-La ce oră vrei să plecăm?

-La două.Fix.Te iau eu din fața restaurantului.

-De unde știi unde o să mă ducă la masă? Luke zâmbi.

-La Trellis.Acolo le duce întotdeauna pe femei, la a doua întâlnire-adică dacă exista o a doua.Se află în Colonial Williamsburg.O să comande ceva special, după care o să-ți spună că trebuie să împărți cu el o felie de tort de ciocolată.Este un tort grozav.Cel mai bun.Dar o să-ți ia până la două și jumătate, ca să mănânci totul.Se aflau înapoi la noua grădină cu plante aromantice și lângă camioneta lui Luke.

-Să-i spun deci că va trebui să plec la două? întrebă ea gândindu-se la ce-i spusese Luke.Una peste alta, îi plăcea ideea.Dacă aş fi o persoană mai puțin cinică, aş crede că încerci să mă ajuți cu Ramsey.

-Este vărul meu, spuse Luke ridicând din umeri, dar se întoarse ca să nu-l vadă zâmbind.

-Drăguț din partea ta, spuse Joce, dar vocea ei era ezitantă.Dădu cu palma să omoare un țânțar de pe brațul ei și decise că era timpul să intre.Începea să se întunece.

-Cred că am terminat pentru astăzi.Tu ai de gând să mai lucrezi?

-Nu, fac curat și plec și eu acasă.

Vru să-l întrebe unde locuia dar decise că era o întrebare prea personală.

-Tess ți-a lăsat destulă mâncare pentru astă seară? întrebă el în timp ce râdea cu o mistrie pământul de pe sapă, pe care o puse apoi în spatele camionetei.

-Da, dar trebuie să cumpăr niște vase de gătit, pentru bucătărie.Și trebuie să mă duc la o băcănie.

-Nimic mai simplu, spuse el punând o furcă în camionetă.Poate mâine...

-Arată-mi doar unde trebuie să mă duc și mă descurc singură.Deci pe mâine, la două, spuse ea pornind-o spre casă.În minutul următor era deja în casă și liniștea de aici o făcea să pară aproape sinistră.Era o casă care avea nevoie de lume.

Când se mai aflau în ea una sau alte câteva persoane, casa căpăta viață.Părea aproape că zâmbește.Dar când Jocelyn era singură în ea, îi venea să o ia repede în sus pe scări și să se închidă în dormitor.Se duse la bucătărie și luă două

portocale dintr-un bol.Masa era plină cu farfuri curate,în care se aflase mâncarea de bun-venit pe care i-o adusese lumea.Sara îi spusese că în timpul săptămânii vor tot trece femeiele pe la ea,să-și ia vasele și să stea de vorbă.

-Oamenii nu au mai fost de ani de zile în casa asta și mor să vadă cum mai arată pe dinăuntru.Jocelyn mormăise,urând constantul tur de prezentare pe care avea să-l facă.

-Nu-ți face griji.Vor veni în grup și te vor scuti astfel de prea mult efort.

Joce zâmbise jalnic.Acum,aprinsese lumina,se duse în holul uriaș și verifică ambele uși ca să se asigure că erau încuiate.Lăsă aprinsă în hol o lumină mică și începu să urce scările.La fel ca și jos,și la etaj exista un hol larg,cu camere în care dădeai din el.De o parte se afla dormitorul conjugal,imens,cu o cameră de baie imensă,iar de partea cealaltă se aflau două dormitoare,fiecare cu propria lui baie.Făcu un duș,se unse cu cremă pe corp,își puse cămașa de noapte și se duse spre pat.Dintr-un impuls,se uită afară pe fereastră,dând draperia la o parte doar atât cât să vadă afară.Camioneta lui Luke era pe alee,cu motorul pornit.O aștepta pe Tess? se întrebă ea.Întinse mâna și stinse lampa de pe noptieră și când camera fu scufundată în beznă,Luke trecu încet printre porți.O așteptase pe ea să stingă lumina.Jocelyn vroia să se bage în pat,să aștepte puțin,apoi să aprindă din nou lumina și să citească ceva,dar următorul lucru pe care-l conștientiza fu o rază de soare care se strecura printre draperii.Era dimineață.

CAPITOLUL 8

JOCELYN RĂMASE o vreme întinsă în pat,cu mâinile sub ceafă,uitându-se în tavan.Casa era a ei dar de când sosise aici,avusese prea puțin timp pentru ea.

Se uită la ceasul de pe măsuță și văzu că nu era nici măcar șapte iar până la unsprezece nu trebuia să fie nicăieri.O să profite să viziteze casa în tihnă,nu în goană ca până acum.Se spală repede și se îmbracă fără să-și mai usuce părul cu foenul,dându-l doar pe spate.Se uită la pielea ei strălucitoare,se gândi să se fardeze puțin,dar renunță.Domnișoara Edi făcea parte din școala Estee Lauder, care considera că o femeie trebuie să se fardeze complet,în orice moment.Până la sfârșit,domnișoara Edi se îmbrăca minunat și întotdeauna se farda cu discreție. Dar în dimineața asta,vocea ei părea mai îndepărtată ca de obicei și Jocelyn nu vroia să-și piardă timpul ca să-și aplice „vopseaua de război”,așa cum spunea tatăl ei.Se preumblă prin tot etajul,observând totul.Dormitorul ei era cel mai mobilat.Cel de al doilea dormitor avea un pat cu o măsuță mică alături,dar nimic altceva iar cel de al treilea dormitor nu era deloc mobilat.La capătul holului se afla o fereastră,cu o ușă lângă ea.Descoperise deja că ușa se deschidea spre o

scară abruptă,îngustă,care ducea la o altă ușă,încuiată.Podul,își aminti că Ramsey îi spusese că era plin de cufere cu haine și jurnale vechi.Ca cercetător, abia aștepta să vadă acele jurnale și se întreba dacă va găsi în ele adevărata poveste a lui David,iubitul domnișoarei Edi.

Coborând la parter,se duse în living și privi mobilierul familiar și o clipă se pierdu în amintiri.Câte după-amieze nu petrecuse împreună cu domnișoara Edi pe această canapea galbenă.Când a trebuit îmbrăcată din nou,au pierdut multă vreme selectând mostre de material și alegând unul cu albine în țesătură.

Vorbeau și râdeau,stând împreună acolo și...

Jocelyn trebui să iasă din cameră,pentru că amintirile erau mult prea puternice.

Sufrageria avea nevoie de o masă și de mai multe scaune.Exista o baie la parter,un salonaș mai mic,unde se afla un scrin cu două lămpi pe el,dar nimic altceva.Se duse la bucătărie,se așeză la masă și se uită în jur.Îi plăcea spălătorul acela mare,îi plăcea masa din lemn de pin,dar soba era cumplită.Ridicându-și mâinile,formă un pătrat cu degetele,imaginându-și în locul acela o sobă mare,din inox,cu șase arzătoare.”Cu două cuptoare”,spuse ea cu glas tare.

Dar era ridicol să instaleze aici o sobă de gătit atât de mare.În fond,ea nici măcar nu știa să gătească.Brioșelele și prăjiturelele pe care le făcuse pentru ceaiurile de strângere de fonduri ale domnișoarei Edi nu însemnau gătit efectiv.Dar grădina cu plante aromatice a lui Luke și amintirea prăjiturelelor cu lavandă o făcură să se gândească la o bucătărie și...ei bine,la un cămin.

Se uită în frigider și găsi acolo ouă,lapte,suc de portocale și pâine.Se încruntă o clipă,apoi își scutură capul a mirare.Părea ca și cum în timp ce fusese aseară cu Luke,cineva i-a pus toate astea în frigider.Sara? Ramsey? La Tess nu se gândi.

Luă una din tigăile de ieri ca să-și facă ouă jumări și pâine prăjită și mănca uitându-se în jurul ei.Dacă ar avea într-adevăr bani să-și remodeleze bucătăria,ce ar face? Ar curăța-o la roșu și ar pune mult granit și lumini ascunse? Numai gândul ăsta o făcu să se înfioare.Nici nu-și dădu seama când se făcuse ora zece.

Trebuia să se îmbrace și să plece la întâlnirea cu Ramsey.

Jocelyn auzise de restaurantul Trellis și știa că era ceva foarte elegant,așa că își puse noii ei pantaloni din in,de culoarea făinii de ovăz și noul ei top tricatat,roz pal.Ramesy părea să o placă în haine feminine,conservatoare.

Valiza ei era încă pe jos,cu lucruri în ea.Scoase din compartimentul mare cu fermoar fotografia înrămată,cu ea și cu domnișoara Edi.Era singura pe care o avea.Bell o făcuse într-o zi cu soare,după ce primise o cameră dijgitală,de ziua ei.Firește că Vitregele nu erau invitate acasă la domnișoara Edi,dar amândurora le plăcea să apară acolo neanunțate-ca și cum ar fi sperat să vadă ceva ce n-ar fi

trebuit.”Ce obții că stai acolo tot timpul?”obișnuiau ele să o întrebe.”Casa este plictisitoare iar bătrână aia e rea.Nu ai nimic de făcut acolo.”

Jocelyn nu se obosea să le răspundă- ceea ce le înfuria.Ce rost avea să încerce să le explice celor două fete care nu se gândeau decât cum să-și mai decoreze trupul.Jocelyn așteptase ca gemenele să fie plecate,apoi scoase cardul din aparat, copie fotografiile pe laptopul ei și puse cârdul la loc.Mai târziu,Vitregele încercaseră să o tachineze cu fotografia, pentru că știau că o vroia, dar Jocelyn ridicase din umeri.Și atunci, așa cum știuse, șterseră fotografia din memorie.

Jocelyn o puse acum pe noptieră.Ea și domnișoara Edi stăteau în picioare, una lângă alta, în fața unei tufe cu trandafiri Lincoln.Roșul intens al trandafirilor contrasta plăcut cu rochia din in alb a domnișoarei Edi.Îi zâmbea lui Jocelyn într-un fel care îi arăta dragostea iar Joce îi zâmbea înapoi, la fel.Când văzuse pentru prima oară fotografia, Jocelyn înțelesese de ce Vitregele erau atât de geloase pe ea.Nici măcar sufocanta lor mamă nu se uita la gemenele ei cum se uita domnișoara Edi la Jocelyn.Mai aruncă o privire spre ceas și se grăbi să-și termine îmbrăcatul.Curând alerga în jos pe scări, spre ușa principală.Când o deschise, încremeni.Trei femei stăteau în prag și ea aproape că dădu peste ele.

-Ah ce rău ne pare că te-am speriat, spuse una dintre femei.

-Pleci să te întâlnești cu Ramsey, da? o întreabă alta.Era în ginși și t-shirt și părea prea tânără pentru părul ei alb.Le văzuse la biserică, le fusese chiar prezentată, dar nu-și putea aminti numele lor.Din câte știa, una dintre ele era mama lui Ramsey.Sau a lui Luke.

-Îmi pare rău, dar nu pot rămâne.Oricum, am întârziat, spuse Joce.

-Nu-i nimic, te așteaptă, spuse cea de a treia femeie.Am venit după vase și să vedem cum te mai simți.Ți-a plăcut sufleul meu?

-Ah, eu ...începu Jocelyn.Nu știa al cui era vasul respectiv.

-N-are importanță, spuse cea de a treia femeie.Știm ce ai făcut cu mâncarea.A fost ideea lui Tess, da? Și a fost nobil din partea voastră, fetelor, să faceți asta.

-Da, știm bine cât de nobilă este Tess, spuse prima femeie.Avea părul vopsit într-un roșu întunecat care-i venea foarte bine și după colacul din jurul taliei, se vedea că nu se obosea să meargă la sală.Rostind cuvintele acestea, își dădu ochii peste cap și abia se abținu să nu chicotească.Felul în care vorbeau despre Tess o făcu pe Joce să-i mulțumească în gând lui Luke că nu se lăudase că a fost la ea acasă după plecarea lui Ramsey.Nu vroia ca femeile astea să-și dea ochii peste cap vorbind despre ea.

-Vasele sunt pe masa din bucătărie.Vă rog să vi le luați singure și vă mulțumesc foarte mult.M-ați făcut să mă simt foarte bine primită.

Nu cred că o să reușesc să vă mulțumesc vreodată. Spunând asta, coborî treptele spre mașină. Deschise portiera și intră. Își scoase mâna pe fereastră, fluturând-o spre ele în timp ce ieșea pe poartă. Femeile rămăseseră în pragul ușii ei, privind-o.

-Probabil că o să fiu etichetată ca cea mai nepoliticoasă yankee care s-a mutat vreodată la Edilean, mormăi ea printre dinți.

Peste câteva minute văzu biroul lui Ramsey-care stătea jos, pe trotuarul din față. Lângă el se afla un coș mare de picnic și sub el, o pătură împăturită. Când o văzu venind, se ridică și-și puse coșul și pătura pe braț. Joce trase la bordură, el deschise portiera din stânga, se urcă și puse lucrurile pe bancheta din spate.

-Este mai mare decât pare, spuse el studiind interiorul mașinii.

-Pariez că le spui asta tuturor femeilor cu care te întâlnești.

-Doar câtorva, spuse el cu o voce ușor răgușită.

-Deci, unde mergem? întrebă ea în clipa în care dădea să întoarcă spre Williamsburg.

-Nu, ia-o înainte, spuse Ramsey.

-Dar ...

-Dar ce?

-Nimic. Am presupus doar că mergem la Williamsburg.

-M-am gândit la asta, dar acolo putem merge și altădată. M-am gândit să petrecem puțin timp singuri, împreună.

-Singuri, împreună, repetă ea cu respirația tăiată.

-Ce e?

-Este ceva ce am mai auzit și mi-a plăcut. "Singuri, împreună".

-Cotește aici, spuse Ramsey în dreptul unui indicator care le spunea că părăseau Parcul Național Williamsburg. Sau poate vrei să mă lași să conduc eu?

-Nu, e în regulă.

-Spune-mi câte doamne au venit la tine azi dimineață? întrebă el.

-În mod surprinzător, puține. Când am plecat, nu erau decât trei în pragul ușii.

Aproape că am intrat în ele.

-Și cine anume erau? Joce îi aruncă o privire.

-Ai dreptate. Habar n-ai. Descrie-mi-le, spuse el, zâmbind.

-Păr roșu închis, nenatural. Nesportivă.

-Nesportivă. Câtă diplomație. Este mama lui Ken. Pe el nu l-ai cunoscut, încă?

-Credeam că o să-l cunosc astăzi, dar tu erai deja afară, așteptându-mă.

-A fost ideea lui Tess. Zicea că toată lumea o să se zgâiască la tine, așa că dacă efectiv vroiam să stau de vorbă cu tine, cel mai bine era s-o fac în altă parte.

-Ah,făcu Jocelyn.

-Nu sunt convins că sunetul ăsta este de bun augur.Ce înseamnă acest „ah”?

-Luke mi-a spus că Tess îți conduce viața.De fapt,toată lumea spune asta.

-Și face o treabă bună cu asta.Spune-mi te rog că ești orbită de gelozie și că îți vine să-i smulgi părul din cap.Joce râse.

-Îmi pare rău,dar nu e așa.Este abrazivă și te invită tot timpul să o provoci,dar aproape că îmi place de ea.

-Dacă așa este,ești singura femeie din sat care o place.Tu și Sara.Fetele de la birou sunt îngrozite de ea.Se ascund la baie și vorbesc atât de mult despre ea, încât acum Tess strigă „viiin”,de câte ori se duce acolo,după care le dă trei secunde ca să înceteze.

-De ce ar urî-o pentru asta? întrebă Joce,făcând ochii mari.

-Mă depășește,spuse Ramsey zâmbind.Întoarce aici,pe drumul ăsta de țară.

Acolo! Am ajuns! Parchează sub pomul acela.Joce trase sub un stejar uriaș și coborî din mașină.Ramsey ieși și el,apoi își trase bancheta înapoi în față și scoase coșul și pătura.

-Mai suportă un picnic? o întrebă el.Era frumos aici.Copaci cu crengile mari, atârând,îi închideau în mijlocul lor și în depărtare putea auzi susurul apei.

-Dacă aici au loc picnicurile,le-aș suporta zilnic.

-Vino atunci,spuse Ramsey,luând-o înainte.Îl urmă de-a lungul unei poteci,până când ajunseră într-o poieniță acoperită cu flori sălbatice,de primăvară.

În timp ce traversau poienița,lui Jocely îi trecu prin cap gândul că Ramsey avea să-i spună ceva important,ceva ce nu vroia să spună într-un loc public,cum ar fi biroul lui sau un restaurant.Spera că nu era ceva care să o facă sigur să plângă.

-E frumos aici,spuse ea când Ramsey se întoarse,dar nu-i destăinuie gândurile ei.

-Virginia,chiar și într-o zi urâtă,tot este cel mai frumos loc.

-Iar asta este o observație științifică?

-Da.Fără prejudecată.Ramsey înainta cu spatele prin poieniță,cu fața la ea și soarele îi făcea să-i strălucească părul și cămașa albastră.

-Uită-te așa la mine și n-o să ne mai întoarcem la birou,spuse el glumind.

-Ce vrei să spui,domnule McDowell? Când ajunse în dreptul unui șir de copaci, încetini intrând printre ei și așteptând-o să-l ajungă.

-Bunicul meu a plantat copacii ăștia,spuse el odată aflați la umbra lor.

-Să însemne asta că ești stăpânul acestui pământ?

-Sora mea și cu mine.Ea și soțul ei își construiesc o casă pe partea cealaltă a luminișului.

-Și tu îți propui să construiești aici?

-Poate.Îți place locul? Ajunseseră la un pârâu,cu sălcii atârând deasupra apei.

-Foarte mult.Și tu unde o să-ți așezi casa? Ramsey îi aruncă o privire sfredelitoare.

-Te temi că o să construiesc o monstruozitate din beton,drept în mijlocul luminișului ăstuia,da? spuse Ramsey întinzând pătura la umbră,pe o bucată plată de teren.

-Mi-a trecut prin minte.

-Mai sus există un loc unde a ars o casă veche.Copacii au dispărut,așa că este un loc liber.O să construiesc acolo și o să păstrez totul așa cum este,aici.Ramsey arată spre pârâu,în timp ce pune coșul pe pătură,deschizându-l.

-Habar n-am ce-i aici.Tess ...Dar se întrerupse.

-Tess a făcut coșul,spuse Jocelyn.Știu.Îmi și imaginez.Presupun că ai auzit ce-am făcut cu toată mâncarea de bun-venit,care mi-a fost lăsată acasă.

-Da,spuse Ramsey zâmbind.Așa este Tess.Se gândește întotdeauna la cei care au mai puțin ca ea.Privindu-l,Joce se întrebă din nou cât de mult era între el și Tess.

-Nu începe și tu,spuse el scoțând din coș o bucată de pâine și ea înțelese că se referea la speculațiile despre el și Tess.

-Dacă asta este de la mătușa Ellie,poți paria că este jumătate surcele și jumătate coajă.

-Nu-ți place?

-O ador! spuse el tare,apoi,coborând vocea:

-Dar uneori când ies din orașel,îmi comand ton pe pâine albă.O pâine albă,simplă,ca pe vremuri.Și de câte ori fac asta,mă aștept să intre pe ușă mătușa Ellie și să-mi țină o prelegere despre sistemul meu digestiv.

-Spune-i că pâinea albă merge perfect cu tequila.Ramsey râse.

-Ai învățat multe despre rezidenții noștri,da?

-Câte ceva.Joce se ridică în genunchi,îi îndepărtă mâinile de pe coș și începu să despacheteze.Era plin cu lucruri pe care le adora:brânză brie,uscatele,măslina,trei feluri de fructe de pădure,ceva ce părea a fi un pateu de casă,salată de varză și sticle cu suc.

-Adorabil.

-Presupun că Tess a fost atentă la ce-ai mâncat tu ieri,a ținut minte și a aplicat totul la coș.

-Câtă știință,spuse Jocelyn împrăștiind lucrurile pe pătură.La fundul coșului erau farfurii,pe care le scoase.Deșurubă o sticlă de suc și turnă puțin într-un pahar de hârtie,dar Ramsey bău direct din sticlă.Îl urmări ducând-o la gură și bând.Îi plăcea că nu „înghițea” gura sticlei ci își ținea buza de sus pe ea.

Se uită la apă și spuse:

-Vrei să-mi spui odată ce ai de spus,dar de temi să-mi spui?

Ramsey o privi uluit și scutură din cap.

-Asta-mi spune să nu joc niciodată pocher cu tine.Ce am făcut ca să mă trădez?

-Nu știu.Pur și simplu în ochii tăi citesc astăzi ceva serios.Și din câte-mi pot da eu seama,faptul că m-ai adus aici,la a doua noastră întâlnire,nu-ți stă în fire.

-Ăsta este blestemul de a trăi într-un orașel unde mă cunoaște toată lumea.Nu am dormit toată noaptea.Am stat de vorbă cu tata,care mi-a povestit care este acel Mare Secret al familiei,așa cum îl denumisem eu.

-Și acum trebuie să mi-l împărtășești mie? Este chiar atât de rău?

-Posibil.Depinde cum o să-l primești,spuse el uitându-se în altă parte.

-Atunci spune-mi-l odată.

Ramsey umplu o farfurie cu mâncare și își acordă timp,înainte de a spune ceva.

-Domnișoara Edi și bunicul meu au fost foarte buni prieteni și au făcut schimb de scrisori până la moartea lui.De când eram de-o șchioapă obișnuia să-mi citească din ele,iar când a îmbătrânit,i le citeam eu,lui.Domnișoara Edi obișnuia să scrie mult despre tine.Era mândră de inteligența ta,dar nu a pomenit niciodată deaspre cât de bună observatoare a oamenilor ești.

Joce îl urmărea cu intensitate.Dacă citise scrisorile domnișoarei Edi,însemna că știa multe despre ea,Jocelyn.Iar faptul că el știa atât de multe despre ea,însemna un șoc.Încercă să-și liniștească inima care-i bubuia.Oare chiar avea ceva cu adevărat cumplit,să-i spună?

-A trebuit să fiu aproape clarvăzătoare,ca să le supraviețuiesc Vitregelor.

Ramsey zâmbi.

-Tata și cu mine le-am urmărit cariera.De la primul lor catalog,până la Milano.

Sunt chiar atât de cumplite cum spunea domnișoara Edi?

-Mult mai rău,spuse Jocelyn nerăbdătoare.Ceea ce ai să-mi spui este atât de groaznic încât nu-ți poți găsi cuvintele?

-Nu există bani,spuse el repede.

-Nu există bani?

-Azi-noapte,tata mi-a spus că ai casa,dar că nu există bani.Absolut nimic.

-Nu înțeleg.Vreau să spun că nu mă așteptam la milioane,dar domnișoara Edi trăia destul de bine.Pe mine mă pot întreține singură,dar și casa asta are nevoie de întreținere.

-Știu,iar eu-adică familia mea-te vom ajuta pentru asta.Dar nu există bani.Cât despre cheltuielile domnișoarei Edi...Ramsey se întrerupse.

-De câtă vreme nu mai avea fonduri?

-Până când s-a mutat în Florida,s-a întreținut singură.După aceea,toate cheltuielile pentru casa din Edilean și tot ce a făcut ea pentru oraș,au fost suportate de altcineva.Plus cheltuielile lui Bertrand.

-Cine a plătit pentru casa ei din Florida și pentru operele ei de binefacere?

-Bunicul meu.

-Care este...?

-Alexander McDowel.Jocelyn se uită o vreme la pârâu,gândindu-se la tot ce auzise în ultimele zile.

-Soțul lui Lissie? întrebă ea încet.

-Domnișoara Edi ți-a vorbit despre el?

-Nici un cuvânt.Nu mi-a vorbit despre Edilean,cu atât mai puțin despre cineva care să fi trăit aici.N-am știut că avea o casă veche,uriașă,n-am știut...-se întrerupse,respirând adânc,să se liniștească-domnișoara Edi a pomenit despre Alex și despre Lissie McDowell în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o împreună cu testamentul,iar Sara mi-a pomenit despre o Lissie care s-a măritat cu „cel mai bogat om din orașel” iar eu le-am pus cap la cap.

-Strămătușa ei,spuse Ramsey încet.

-Poftim?

-Lissie a fost strămătușa Sarei.S-a măritat cu bunicul meu la începutul Celui de Al Doilea Război Mondial iar din câte mi-am putut da eu seama,totul a început cu puțin înainte de asta.

-Ce anume a început? întrebă Jocelyn uitându-se la el și văzându-i tensiunea de pe chip.Ramsey ura să-i spună toate astea.Joce îi zâmbi.

-Haide,luminează-te! Ieri am fost săracă,astăzi tot săracă sunt.Ei și? Niciodată nu am așteptat vreo recompensă financiară de la domnișoara Edi,așa că nu am de ce să fiu dezamăgită.Când se întoarse spre ea,părea atât de ușurat,încât Joce luă o ceașcă,turnă suc în ea și i-o întinse.

-Mi-aș fi dorit să fie vin.

-Și eu.Ramsey ridică ceașca spre ea.

-Pentru tine,domnișoară Jocelyn,cea mai mare doamnă care a existat vreodată.

Jocelyn râse.

-Ce te-ai fi așteptat să fac? Să fac o criză? Să blestem o femeie care nu mi-a lăsat bani în testamentul ei?

-Ce-ar fi făcut Vitregele?

-Au făcut,spuse Jocelyn,povestindu-i despre cărbunii pe care domnișoara Edi îi șlefuisse în forme de pietre prețioase și îi lăsase lor.

-Eu mă întorsesem deja la serviciu când au descoperit și nu le-am răspuns la

telefoane,dar mi-au lăsat niște mesaje înveninate,pe robot.Le-am pus iară și iară.Nu cred că m-am distrat vreodată mai bine.Când Ramsey se uită din nou la ea,văzu că era încă apăsător de ceea ce considera el că a fost o veste cumplită.

-Și acum spune-mi toată povestea.De ce a întreținut bunicul tău o femeie care nu-i era rudă?

-Nu știu și nici tata nu știe.Tot ce știm este că familia domnișoarei Edi a fost cea mai prestigioasă familie din târgul nostru,dar familia lui Alex McDowell era cea mai bogată.Știm că în 1941 s-a întâmplat ceva rău...groaznic și că domnișoara Edi l-a ajutat pe bunicul Alex,dar nu cunoaștem detaliile.În cea mai mare parte a vieții ei,domnișoara Edi a muncit...

-Cu pacienți suferind de arsuri grave,din toată lumea,spuse Jocelyn.

-Corect și l-a întreținut pe fratele ei și a plătit pentru întreținerea Conacului Edilean.Când s-a retras,s-a mutat la Boca Raton.

-Într-o casă aproape de familia mea.Care îi aparținea bunicului tău.Jocelyn stătea cu genunchii ridicați,cu brațele în jurul lor și îl asculta încordată pe Ramsey.

-Da.Cu întreținerea fratelui ei și a Conacului,plus cu tot ce le-a oferit de-a lungul timpului celor în nevoie,domnișoara Edi nu mai avea nimic.Bunicul meu a cumpărat casa și domnișoara Edi a trăit în ea fără să plătească nimic.

-De ce nu s-a întors la Edilean? întrebă Joce.

-Asta face parte din Marele Mister.Tata mi-a spus că Bertrand ar fi vrut să se ducă în Florida,la domnișoara Edi,dar ea i-a spus că trebuie să rămână la Edilean,să aibă grijă de casă.Dar cum nici unul dintre ei nu s-a căsătorit,au rămas fără urmași.

-Deci el nu a pierdut averea familiei pe pariuri? întrebă Jocelyn.

-Nu.Tata mi-a spus că lui Bertrand îi plăcea ca lumea să creadă că era un parior înrăit,care a cheltuit totul pe cai.Bertrand spunea că era mult mai bine decât să se știe că erau pur și simplu falși.

-Deci domnișoara Edi mi-a lăsat un elefant alb.

-Cam așa ceva.Dar vestea cea bună este că această casă e a ta,degrevată de orice datorii,așa că o poți vinde dacă vrei.Cred că ar face în jur de un milion.

-În jur de un milion? Joce rămase tăcută,strângându-și genunchii la bărbie și privind apa.

Și Luke? Ai spus că tu îi plătești cecurile.Nu trebuia să fii rambursat când moșteneam eu banii? Ramsey ridică din umeri.

-Nu cere prea mult,așa că o să-l plătesc eu din...

-Din proprii tăi bani,spuse Joce alb.

-Ascultă,nu-ți face tu griji pentru Luke.

Oricum,nu este câtuși de puțin sărac.Are...are și alte venituri.

-Adică?

-Nu am dreptul să-ți vorbesc despre afacerile vărului meu.O să-ți spun doar că Luke nu a avut o viață ușoară,dar că banii nu sunt o problemă pentru el.

Era clar că altceva,Ramsey nu o să-i spună despre Luke.

-Ce nu pot înțelege,este cum a putut trăi domnișoara Edi așa cum a trăit,dacă nu avea bani.Mergeam la operă.Participa la acțiuni caritabile la care contribuia,știu sigur.Toate astea le făceam împreună.Cum se putea descurca,dacă nu avea bani?

-Asta a fost munca ei.Bunicul meu a înființat un fond pe care îl administra ea.Bunicul știa că fiul lui,tatăl meu,ura să se ocupe de toate aceste acțiuni,așa că a lăsat-o pe domnișoara Edi să facă treaba asta.

-Dintr-o casă din Boca? Nu ți se pare cam ciudat?

-Și da și nu.Eu cred că bunicul meu avea încredere în domnișoara Edi mai mult decât în oricine altcineva și de vreme ce ea tot nu vroia să se întoarcă în Edilean,unde lumea continua să vorbească despre ea că era „fată bătrână”,treaba funcționa perfect.Iar tata crede că ea nu ar fi vrut să locuiască împreună cu fratele ei.

-Iar frigul îi făcea rău la picioare.

-Sunt sigur că au existat o mie de motive pentru asta.Cred că bunicul și domnișoara Edi au aranjat totul astfel încât amândoi să fie fericiți.Tata zice că ea a făcut o treabă minunată,cu administrarea fondului.

-A cheltuit mulți bani cu mine,spuse Joce încetișor.

-Aseară,tata mi-a spus că bunicul meu era prieten cu bunicul tău.Cred că pentru asta a cumpărat casa din Boca,pentru ca ea să poată fi aproape de ei.Jocelyn oftă.

-Încă o minciună.Sau un lucru care a fost ținut ascuns.Domnișoara Edi nu mi-a spus niciodată că bunicii mei au fost prieteni cu prietenul ei.Atâtea secrete,spuse ea cu un oftat.Și a știut tot satul că familia Harcourt a fost falită? Ramsey zâmbi.

-Nu.A fost un secret atât de bine ținut,încât nici eu nu am știut,până aseară.Tata mi-a spus că obișnuia să treacă pe la Bertrand de două ori pe an,când beau coniac vechi de cincizeci de ani,făcând haz de sărăcia familia Harcourt.

Jocelyn,trebuie să înțelegi că eu n-am știut nimic din toate astea.Am crezut în hârtiile pe care le-am văzut și am crezut că o să moștenești vreo trei milioane de dolari,plus casa.M-ai întrebat despre bani chiar înainte de a veni aici și ți-am spus ce știam atunci.Niciodată nu te-aș fi...Putea auzi rugămintea din glasul lui, putea auzi că nu vroia să gândească rău despre el.Nu gândea,dar credea că el se va simți mai puțin umilit dacă nu o să-i spună nimic.

-Dar ce a făcut ea, pentru ca bunicul tău să aibă grijă de ea și de fratele ei, atâția amar de ani?

-Nu știu. Și nici tata nu știe. Mi-a spus azi-noapte că atunci când tatăl lui a preluat cheltuielile Harcourt, l-a întrebat și el exact acest lucru, dar bunicul nu i-a spus.

Tata mi-a spus că l-a mai întrebat de sute de ori, de-a lungul anilor, dar bunicul a refuzat să i se destăinuiească. Singurul lucru pe care i l-a spus, a fost că Edi a crezut în el când nimeni altcineva nu a crezut, iar dacă ea nu l-ar fi crezut, viața lui ar fi fost un infern. A spus că domnișoarei Edi îi datora absolut tot ce avea.

-Ce vrea să însemne asta? L-a sfătuit să cumpere acțiunile Otelurilor SUA la o valoare de zece cenți? El le-a cumpărat, le-a stocat și iată! S-a îmbogățit! Putea fi ceva în genul ăsta.

-Nu, nu putea fi atât de simplu. Dacă ar fi fost așa ceva, bunicul i-ar fi putut da un fond în mod oficial. Ar fi devenit legenda orașelului și toată lumea ar fi fost de acord că bunicul îi datora ei, totul. Dar aici este vorba despre ceva făcut în secret. Indiferent ce a făcut domnișoara Edi pentru bunicul meu, a fost făcut fără ca satul să știe ceva.

-Aici? Doi bărbați au vizitat-o pe Tess sâmbătă seara și a doua zi dimineața știa toată lumea.

-Exact. Dar atunci s-a întâmplat ceva. Ceva important și din cauza asta, după retragerea domnișoarei Edi din activitate, bunicul a avut grijă de ea și de fratele ei.

-Încep să cred că tot ce mi-a spus ea mie a fost minciună.

-Nu a mințit când a spus că te iubea, l-a scris bunicului că ai fost ca un dar de la Dumnezeu pentru ea, pentru vârsta ei înaintată. Jocelyn. Eu o să te ajut. Cu adevărat, spuse Ramsey întinzându-se și punându-și mâna pe brațul ei.

-Adică o să fii caritabil cu mine, așa cum a fost bunicul tău? Familia ta este adevăratul proprietar al Conacului Edilean.

-Deci Luke va lucra pentru mine? spuse Ramsey și în vocea lui era atâta amuzament, încât o făcu pe Jocelyn să râdă.

-Ce-ar spune dacă ar ști că tu ești cel care-! plătești?

-Probabil că mi-ar arde una. Are cel mai greu pumn stâng pe care-l știu. Cred că jumătate din copilăria mea am avut ochii vineți.

-Și ce răni poartă el?

-Nici una. Eu i-am întors întotdeauna și celălalt obraz. Joce râse din nou, doar că de data asta sincer. Se uită din nou la apă.

-Da ...înseamnă că o să trebuiască să-mi caut de lucru. Ei ! Știu! Ce-ar fi să o concediezi pe Tess și să mă angajezi pe mine?

Când Ramsey o privi cu ochi mari,îngroziți,Joce zâmbi.

-De ce nu? O să mă îmbrac în rochii.Cu fuste până la genunchi și fără cizme de cowboy.

-Dacă nu încetezi,o să te spun lui Tess.

Jocelyn își ridică mâinile ca și cum și-ar fi protejat fața de lovituri.

-Ți-am spus ce mi-a zis la prima noastră întâlnire?

-Nu,dar am auzit ce i-ai răspuns tu.Ceva despre mierea care prinde mai multe muște decât un chip frumos?

-Bună interpretare.Jocelyn începu să împacheteze lucrurile înapoi în coș,dar Ramsey rămase locului.

-Mai am ceva să-ți spun.Jocelyn se așeză înapoi pe pătură.

-Ce altceva mi-ai mai putea spune? Că am datorii? Te rog,nu-mi spune că am moștenit și niște datorii pe care va trebui să le plătesc,ca să nu fiu băgată la închisoarea datornicilor.Ramsey o privi uluit.

-Citești cumva aceleași cărți pe care le citește Sara?

-Mai mult sau mai puțin.Deci,ce altceva mai ai să-mi spui?

Ramsey inspiră adânc.

-Îmi propusesem să țin asta în secret.Adevărul este că eu am pus totul la cale și nu aveam de gând să-ți spun,dar azi-noapte,când am aflat minciunile care ți s-au spus ...în sfârșit,nu mai pot adăuga nici cea mai mică minciună,la toate celelalte.

-Ceea ce ar putea fi util,spuse ea,dar Ramsey nu zâmbi.

-Ascultă,în după-amiaza asta ți se va juca o festă.

-Da,știu.

-Știi?

-Mi-a spus Luke.Vine la două să mă ia-sau cel puțin așa ar trebui.Zicea că la cea de a doua întâlnire îți inviți femeile respective la restaurantul The Trellis și mi-a spus că mă ia de acolo.Ramsey zâmbi.

-Încearcă să te faci să crezi că sunt lipsit de imaginație și că am o anumită rutină în ce privește „femeile mele”.Adevărul este că nu am o rutină prestabilită și că nu am prea multe întâlniri.Dar nu despre Luke vorbeam eu.O să ți se joace o festă cu brioșele.

-O festă cu brioșele? Este cumva un jargon sudist,pe care eu nu-l înțeleg?

-Nu,este gura mea prea mare.După ce am plecat de la tine,sâmbătă seara,m-am dus alături,la Tess.

-Și ați vorbit despre mine.Mi-ai spus asta.Ramsey îi aruncă o privire rapidă,ca și cum ar fi vrut să-i cântărească tonul.

-I-am spus că...Dar renunță,alungând vorba cu mâna.

Nu contează ce și de ce,dar i-am povestit că îmi spuseseși că știi să faci brișele și ea mi-a spus c-ar trebui să pun la cale o „criză a brișelelor.”

-O criză a brișelelor? Ce înseamnă asta?

-Vroia să spună că ar trebui să vorbesc cu cineva care să pretindă că el sau ea avea nevoie de brișele ca de aer și că tu ești singura care știi să faci așa ceva. Joce îl privi consternată.

-Cred că îmi scapă ceva.De ce ar avea nevoie cineva de brișelele mele?

-Sincer?

-Ar fi frumos.

-A început ca o cale pentru mine de a te cunoaște mai bine,o cale de a sta mai mult timp împreună.După prima noastră întâlnire,am avut senzația că...

-Nu am prea avut subiecte de discuție?

-Întocmai.

-Și atunci,după ce ai plecat de la mine te-ai dus direct la Tess,să-i ceri părerea ei de femeie despre ce ce ar trebui să faci pentru ca noi doi să fim mai implicați în relația noastră?

-Da,spuse el laș.Îmi pare rău.Eu ...Joce îl întreupse pentru că se aplecă deasupra lui și îl sărută pe buze.Nu era un sărut de mare pasiune,dar era un sărut prin care ea îi spunea că nu era chiar atât de supărată pe ce făcuse el.

-Ei,spuse el uitându-se la ea,asta a fost pentru...adică pentru faptul că am fost sincer cu tine?

Dar Joce nu vroia să-i spună de ce îl sărutase.Poate pentru ușurarea că se dusesse la Tess efectiv ca să vorbească despre ea,Jocelyn.Știa că era o prostie,dar domnișoara Edi spusese că Ramsey era bărbatul perfect pentru ea și într-un fel,îl simțea ca și cum ar fi fost al ei.Se lăsă pe spate,pe pătură și se uită în sus la frunzele din copacul de deasupra.

-Vorbește-mi așadar despre această criză a brișelelor.Ramsey se apropie de ea.

-Aș prefera să vorbesc despre sărut.

-Nu.Nu acum,spuse ea privindu-l cu coada ochiului.Cred că am alte lucruri de rezolvat în viața mea,înainte de vreun sărut serios.Ramsey oftă ostentativ și se lăsă înapoi pe pătură,cu coșul de picnic între ei.

-Tess s-a ocupat de asta.De criza brișelelor,vreau să spun.

-Deci chiar înainte de a mă vedea,a știut că aveam nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul.

-Da,spuse Ramsey punându-și mâinile sub cap și uitându-se la frunzele copacului.Dar nu cunoaște adevărul despre bani.Joce,știu că toată lumea ți-a spus probabil că Tess ...

-M-a prevenit că Tess ...

-Corect,te-a prevenit că Tess se ocupă de întreaga mea viață,dar nu este adevărat.Da,am învățat să fac pe prostul pentru ca ea să tragă-este un adevărat cal de muncă,dacă a existat vreodată așa ceva-dar exista multe lucruri despre mine,pe care ea nu le cunoaște.Iar tu ești în fruntea listei.Sunt convins că asta are legătura cu faptul că am auzit despre tine încă de mic copil și știu că este prea devreme,dar,Jocelyn,îmi placi foarte mult Ești deșteaptă și amuzantă și îmi place să fiu cu tine.Mă faci să mă simt bine.Crezi că asta este suficient ca sa construim ceva între noi?

-Da.Fiecare cuvânt pe care-l spusese el o făcuse să se simtă bine.Nu vroia să se gândească că fusese geloasă pe Tess,dar era bine să fie asigurată că nu avea nici un motiv pentru asta.Se ridică în capul oaselor pe pătură și se uită în coș.

-Ai mâncat tot pateul?

-Până la ultima bucățică.Ramsey se întoarse pe o parte,cu capul în mână și ochii lui erau plini de căldură.Îi fu greu să-și smulgă privirea de la el.Prea repede,își spuse ea.Mult,mult prea repede.Domnișoara Edi spunea că femeile care se atașează repede de un bărbat,își vor petrece toată viața regretând că nu a existat o perioadă de „curte”.Spunea că David o curtase „cu ardoare”.”A trecut mult până când am acceptat să ...să fiu fata lui.Când spunea cuvântul acesta,se înroșea întotdeauna.Lui Jocelyn nu-i plăcea să se gândească în ce se transformase curtea lui „plină de ardoare”.Domnișoara Edi se întorsese din război cu picioarele o masă de răni și descoperise că mult iubitul ei David se căsătorise cu altă femeie.

-Haide,povestește-mi despre brișele,spuse Jocelyn din nou,întinzând brânză pe un biscuit.

-Nu cunosc detaliile.O să te sune cineva,probabil sora mea și asta poate diseară și o să te întrebe dacă știi să faci brișele.

-Este vorba despre petrecerea pentru copii,la care m-ai invitat?

Ramsey îi luă biscuitul din mână.

-Da.

-Mi-ai văzut bucătăria?

-Absolut,spuse el mestecând.Este...Se uită uluit la ea.Este goală! Cum o să faci brișele fără ...fără tot ce-ți trebuie pentru brișele?

-Am crezut că tu știi să gătești.

-Sora mea m-a învățat cum să pregătesc pastele.Este singurul lucru pe care știu să-l fac.Jocelyn își pregăti și ei un biscuit cu brânză și-l mâncă gânditoare.

-Presupun că sora ta face asta ca să-și vadă bietul frățior neînsurat lipit de femeia despre care-și imaginează că este bogată și care locuiește în cea mai mare și mai

veche clădire din orașel.

-Evident.Mama e disperată de burlăcia mea și se pare că și sora mea este pe cale să abandoneze orice speranță.

-Înțeleg că eu sunt ultima ta șansă.

-Ultima,ultima,spuse el în timp ce zâmbetul îi cuprindea treptat toată fața.

Intuiția îmi spune că ai ceva în cap

-Ai idee care este ultima modă la mâncarea pentru copii?

-Vopsitul ei în roșu?

-Asta e istorie.Nu,ultima modă este să bagi în ciocolata caldă o grămăjoară de piureu de spanac.Ramsey îi aruncă o privire atât de îngrozită încât Joce izbucni în râs.

-Sună doar rău,dar de fapt are un gust foarte bun.Le bagi dovleac în brânză, zucchini în crenvurști.Și copiii cresc fără să fi mâncat vreodată broccoli.

Problema este să-i faci mari și puternici.Când ajung la colegiu,sunt pe cont propriu.

-O întreagă generație de copii crește fără să știe cam este gustul adevărat al ciocolății,spuse Ramsey,arătând ca și cum aceasta ar fi fost cea mai cumplită idee pe care o auzise el vreodată.

-Sora ta are bani? Dacă face parte din familia ta,înseamnă că trebuie să fie bogată.

-Ce spui? Ramsey o privi ca și cum nu-i venea să creadă ce auzea.

-Dacă sora ta m-ar fi sunat azi-dimineață și m-ar fi rugat să-i fac o duzină de brișele pentru petrecere,copiilor,le-aș fi făcut pe gratis.Doar fusesem făcută să cred că moștenisem o avere,nu doar un sac fără fund,care îmi va înghiți tot ce câștig doar ca să țin furnicile departe.Ce vreau eu să știu este dacă sora ta își poate permite să mă plătească pentru brișele.

-Da,își poate permite.Sotul ei lucrează la Busch și câștigă bani buni.

-Și desigur,există și banii lăsați de bunicul vostru.

-Și desigur există și banii lăsați de bunicul nostru,spuse Ramsey zâmbind.Ce se petrece în cășorul ăsta al tău?

-Nu cred că vreau să-mi petrec viața făcând brișele,dar pe moment nu mă pot gândi la altceva.Sara mi-a spus că în Edilean nu se găsesc posturi bune.

-Nici unul de care să știu eu.Oamenii fie lucrează în altă parte, fie au propria lor afacere.Poate că voi două,tu și Sara,ați putea face ceva împreună.

-Să deschidem un butic de modă,unde eu să servesc brișele? Nu cred.În plus, dacă m-aș pune pe copt zi lumină și aș începe să scot bani din asta ...

-Ai avea pe cap inspectorul sanitar,spuse Ramsey.

-Corect.Uneori uit că ești avocat.

-Să fie un compliment? Jocelyn se uita la luciul apei,gândindu-se intens.

-În regulă,am acum o șansă de a arăta lumii,adică celor din Edilean și împrejurimi,ce pot să fac.Dacă o să fac o treabă suficient de bună,aș putea câștiga suficienți bani până când ...până când ...

-Asta mă face să mă simt prost,spuse Ramsey.Eu am fost acela care te-am pus pe jar să-ți lași slujba și să vii aici.Eu ți-am spus că există și bani care vin odată cu casa.

-Te rog,rămâi cu sentimentul ăsta de vinovăție.Aș putea recurge la el,dacă voi avea nevoie de un împrumut.În depărtare se auzi claxon.

-Cât e ceasul? Ramsey făcu o grimasă.

-Nu am nevoie de ceas ca să știu că este ora două.De ce ieși cu Luke? Joce îndesa lucrurile în coș.

-Plante.Trebuie să cumpărăm lavandă.

-Pentru ce? Întrebă Ramsey apucând de celălalt capăt al păturii.

-Pentru prăjiturile.Și dintr-astea știu să fac.

-Chiar nu pari dărâmată la vestea că ești falită.

-Cred că cineva tocmai a aprins un foc sub mine.Când se auzi din nou claxonul, Jocelyn se uită la Ramsey.

-Hai,du-te,strâng eu aici.

-Mulțumesc,spuse ea luând-o spre potecă,dar uitându-se înapoi,spre el.

-Trei douăzeci și cinci.

-Ce spui?

-Ăsta este prețul super-brioșelelor,la New York.Trei dolari și douăzeci și cinci de cenți.

-Sigur că le dă mâna,spuse el vizibil șocat auzind prețul.Bine.O să-mi conving cumnatul să accepte prețul.Te voi susține,dar dacă nu vor fi bune,eu o să trec drept cretin,iar tu nu vei mai căpăta niciodată de lucru,în orașelul nostru.

-O să te fac să te simți mândru de mine,spuse ea.Cheile de la mașină sunt în coș,mai spuse ea când auzi din nou claxonul.Ramsey încuviință din cap și Joce o rupse la fugă.

CAPITOLUL 9

JOCELYN TRAVERSĂ în goană poienița,spre camioneta lui Luke parcată sub stejar,lângă mașina ei.Luke nu coborî să o ajute,așteptând doar,cu motorul mergând.Joce deschise portiera camionetei înalte,verzi,își ridică un picior și sări înăuntru.Luke porni înainte ca ea să închidă portiera.

-Ești furios pentru că te-ai înșelat?

-Nu sunt furios și nici nu m-am înșelat,atunci pe ce-aș fi nervos,dacă aș fi?

-Pe Ramsey care nu m-a dus la Williamsburg,așa cum ai presupus tu.

Luke ridică din umeri.

-Presupun că Tess e autoarea.Jocelyn nu spuse nimic,pentru că era ceva prea aproape de adevăr.Dar Ramsey avusese să-i spună ceva important și ea era fericită că fuseseră singuri în acele momente.Una peste alta,își spunea că făcuse bine ascunzându-și șocul,auzind vestea.Lipsa banilor cu care să se ocupe de bătrână casă era un lucru rău,dar nu era ceva cu care nu se putea descurca într-un fel sau altul.Precis că existau programe guvernamentale pentru păstrarea unor case atât de vechi.Ce o preocupa pe ea erau informațiile despre domnișoara Edi. Cu fiecare oră care trecea,mai afla,se pare,câte ceva ce nu era adevărat.De mic copil,petrecuse cât mai mult timp cu puțință cu o femeie care o învățase tot ce era important în viață.Jocelyn o văzuse ca pe cea mai înțeleaptă femeie din lume.Dar acum descoperirea că domnișoara Edi nu fusese cinstită cu ea.Își spuse că femeia avusese tot dreptul să-și păstreze pentru ea porțiuni uriașe din viață,dar totuși se simțea rănită.

-Hei! Ce te face să te încrunți așa? Te-ai certat cu Rams? o întrebă Luke cu blândețe.Joce își rezemă capul de geam,privind afară.

-Nu.Ai crezut vreodată total în cineva,pentru ca apoi să descoperi că persoana respectivă nu era câtuși de puțin așa cum credeai tu?

-Da.Ai descoperit ceva despre Ramsey?

-Nu,adică da.Lui chiar îi pasă de ceilalți,da? Luke îi aruncă o privire,în timp ce vira într-o curbă.

-Așa cred.De ce anume îi pasă?

-De totul.De toți,spuse ea simplu.Unde mergem?

-După plante,ai uitat?

-Nu mi le pot permite,spuse ea fără să se gândească.Luke își continuă un minut drumul,apoi făcu o întoarcere în U și o luă în direcția din care veniseră.

-Ce faci?

-Te duc acasă,apoi o să ne așezăm și tu o să-mi explici ce tocmai mi-ai spus.

Ramsey nu-i spusese să păstreze secretul,dar Jocelyn simțea că acest lucru era de la sine înțeles.Indiferent ce se petrecuse între domnișoara Edi și bunicul lui fusese păstrat secret atâta amar de ani și Joce nu credea că are dreptul să vorbească despre asta.

-Sunt doar niște chestiuni legale.Este,ah,o chestiune de validare.Va dura mult să obțin banii pe care mi i-a lăsat domnișoara Edi pentru casă,așa că va trebui să

aștept până atunci nu am nimic decât economiile mele,care nu înseamnă prea mult.Dar Ramsey mi-a obținut ceva de lucru pentru sora lui,mâine.O să fac câteva brișele chiar dacă nu am nici măcar o tavă,dar dacă pot face brișelele, totul o să fie perfect.Așa cred.Așa sper.

Luke opri pe aleea Conacului Edilean,stinse motorul,apoi coborî,ocoli camioneta și deschise portiera.Dar cum Joce nu făcea nici o mișcare,spuse:

-Coboară.Coboară,dacă nu vrei să te scot eu,în brațe.

Joce coborî,se duse la ușa din față,apoi scormoni în buzunar după chei.

-Cheia de la casă este împreună cu cheia mașinii pe care i-am lăsat-o lui Ramsey.Luke se întinse peste ea și deschise ușa.

-Cine își încuie casa,în tâgușorul ăsta?

-Dar ziceai că...Joce nu se mai obosi să continue,urmându-l pe Luke care o luă spre bucătărie.Luke trase un scaun din dreptul mesei mari și așteptă ca ea să se așeze,apoi puse pe foc un ceainic.

-De unde a apărut și ăsta?

-De la mama mea.I-am spus că-ți place ceaiul,așa că mi-a dat o cutie cu diverse, pentru tine.Da,și acum vorbește.

-O chestiune de validare.Ramsey zicea că ...

-Ramsey nu a spus așa ceva și dacă nu încetezi să mă minți,o să încep să zbier. Pot fi foarte sonor,când vreau.Toți anii aceia de sport...

-Nu zbiera,spuse ea punându-și capul în mână.De ce faci asta? Credeam că mergem la seră și...

-Arăți parcă ai fost lovită de tren,spuse el luând ceainicul de pe foc și turnând ceai într-o cană frumoasă,pe care Joce nu o mai văzuse până atunci.

-Vreau să știu ce ți-a spus vărul meu de te-a făcut să reacționezi în felul ăsta.

-Nimic pentru care să trebuiască să-ți folosești pumnul drept.

-Stâng.

-Poftim?

-Pumnul stâng.Nu am de gând să-l burdușesc pe Ramsey,dar nici așa n-o să-l las.Ce i-a trecut prin cap,ca să te lase ca suptă de un vampir?

-Exagerezi.Mi-a spus doar câteva chestiuni legale și...Privirea lui Luke o făcu să se întrerupă.

-Bine,dar află că nu l-am lăsat să vadă cât de mult m-au afectat cuvintele lui.De fapt,l-am lăsat să creadă că sunt fericită.Plină de viață.Nimic nu o doboară pe Jocelyn.

-După care te-ai cățarat în camioneta mea și ai început să arăți ca ...

-Știu.Lovită de tren.Suptă de sânge.Știi tu cum să faci o față să se simtă bine.

Luke puse cana cu ceai în fața ei, cu o ceașcă și farfurioară asortate, apoi se duse la frigider după lapte.

-Iar acum că am stabilit toate astea, spune-mi ce s-a întâmplat.

-Nu pot. Este ...este personal.

-Toată lumea știe că o să primești vreo trei milioane de dolari. Asta te supără? Te simți copleșită de atâta bănet?

-Nu chiar, spuse ea sorbind din ceai. E bun. Bea și tu.

-Nu, mulțumesc. Luke își scoase în schimb o bere din frigider și se așeză pe scaun, lângă ea.

-Dacă nu te-ai simțit copleșită, te-ai simțit dezamăgită? Nu sunt atâția bani la cât te-ai așteptat?

-Nu banii sunt de vină! aproape că strigă Joce. Nici nu există bani pentru care să-mi fac griji! Joce își duse mâna la gură. Nu vroise să spună asta.

-Bine, nu există bani, spuse Luke lăsându-se pe speteaza scaunului.

-Ascultă, nu mai pot spune nimic despre asta. Am doar nevoie de puțin timp ca să mă gândesc la totul și te rog să nu spui la nimeni ce ți-am zis.

Dintr-o dată, nu mai putu rezista. Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

-Șșș...Șșș, făcu Luke trăgând-o în brațele lui, cu capul pe umăr. Nu am vrut să te supăr.

-Nu tu m-ai supărat. Este ce mi-a spus Ramsey.

-Că nu există bani? Asta ți-a spus?

-Da, nu, spuse ea continuând să plângă. Totul a fost o minciună. Descopăr că tot ce știam eu despre o femeie pe care am iubit-o atât de mult, a fost o minciună. Cine era, de unde venea, chiar și pe cine a iubit, totul a fost o minciună. Fiecare cuvânt. De ce m-a mințit așa? Nu a avut încredere în mine? Nu înțeleg.

Luke scoase un șervețel de hârtie dintr-o cutie de pe masă și i-l dădu.

Îndreptându-se, Joce își suflă nasul, în timp ce Luke se ridica de pe scaun.

-Te superi dacă-mi fac un sendviș? Nu am avut timp de masă.

-Îmi pare rău. Te incomodez. Nu am vrut asta. Când m-am despărțit de Ramsey, mă simțeam bine, dar...

-Când m-ai văzut, te-ai prăbușit, spuse el cu glas amuzat.

-Nu a fost așa. Ramsey este ...știi tu, așa că nu am vrut să mă prăbușesc în fața lui.

-Habar n-am ce înseamnă acel „știi tu”. Ce este Ramsey?

-Un bărbat care mă interesează. În felul „ăsta”

-Înțeleg. Deci, când ești cu el, îți ții bărbia în sus, ochii uscați și nu vrei să-l lași să te vadă cu nasul roșu.

-Da, spuse Jocelyn suflându-și din nou nasul. Nu am știut că mă simțeam atât de

rău,până să mă despart de el.Este întotdeauna atât de drăguț cu mine.Cară mereu mâncare după el și îmi face tot felul de complimente.Zice că sunt amuzantă și deșteaptă și că el...Jocelyn își suflă din nou nasul,doar că acum și mai tare.

-Scuze.Ce sendviș este ăsta?

-Șuncă cu brânză.Vrei unul?

-Ai castraveciori acri?

-Nu știu.Este frigiderul tău.

-Este un frigider magic,pentru că deși nu am fost încă la băcănie,este mereu plin cu mâncare.

-Sunt convins că pe la sfârșitul săptămânii o să se termine cu asta.Toată lumea din sat se va obișnui cu tine și nu se va mai deranja să te cumoască.Mai ales dacă vor afla că nu ai bani.

-Ha,ha.Doar n-ai de gând să le spui,nu?

Luke se opri din întinsul muștarului pe patru felii de pâine.

-Te temi că n-o să te mai placă nimeni dacă se va afla că nu ești bogată?

-Nu vreau să știe că prea iubita lor domnișoară Edi nu avea bani! Nu vreau să gândească rău despre ea!

-Deci nu-ți pasă dacă află cu tu ești săracă.Luke stătea cu spatele la ea,dar Joce știa că zâmbea.

-Nu,sigur că nu.Arată grozav,spuse ea luând farfuria cu sendvișul gros.

-Dacă tocmai ai luat prânzul cu Ramsey,cum de ești flămândă?

-Nu puteam să mă îndop în fața lui,înțelegi?

-Scarlett O'Hara,spuse el abia auzit.

-Ce vrei să spui?

-Grătarul.În timp ce Ashley o plăcea când o vedea înfulecând cu poftă.

-Ah,da,cred că-mi amintesc.E bun.Ce muștar ai pus?

-Nu știu.Întreab-o pe mătușa Ellie.Cred că ar trebui să-mi povestești ce ți-a spus Ramsey și dacă o să mai îndrăznești să sugerezi măcar că o să mă duc și o să umplu lumea,o să te pedepsesc cum numai un grădinar e în stare.

Joce zâmbi la aluzia la una din primele lor conversații

-De unde să încep? Dinainte sau după cel de Al Doilea Război Mondial?

Luke făcu ochii mari.

-Interesant.Începe dinainte.

-Ramsey mi-a spus că în anul 1941 s-a întâmplat ceva teribil,care l-a făcut pe Alexander McDowell atât de recunoscător față de domnișoara Edi încât,după retragerea ei din activitate,a instalat-o într-o casă luxoasă din Boca Raton și a lăsat-o să administreze o mulțime de bani.Nu sunt un geniu al finanțelor,dar

până și eu îmi pot da seama că acesta nu este un lucru normal.În afara operelor de caritate,domnișoara Edi a folosit banii ca să suplimenteze educația mea la o școală publică normală și să-și susțină fratele leneș.Deci ce s-a întâmplat ca să-l facă să acționeze astfel?

-De ce mă întrebi pe mine? Este prima oară că aud asta.Nu ți-a spus Rams ce anume a făcut domnișoara Edi pentru bunicul lui?

-Nu știe,nici el și nici tatăl lui.Cred că povestea a fost înmormântată o dată cu cei implicați.

-Și ce are de-a face povestea asta cu banii?

-Indiferent ce s-a întâmplat,Alex McDowell a cheltuit o groază de bănet cu ea. Nu-mi pot imagina de ce a făcut asta? Să i-i fi dat oare de bună voie?

-De bună voie? Doar nu crezi că domnișoara Edi îl șantaja,nu? spuse Luke terminându-și sendvișul.

-Mi-a trecut și asta prin minte,spuse ea încet.

-Ei bine,scoate-ți ideea asta din căpșorul tău complicat,spuse Luke luând farfuriile goale și punându-le în spălător.Tu nu-l cunoști pe AlexMcDowell,dar eu îl cunosc.Ne speria de moarte pe noi copiii și pe majoritatea adulților.

”Urâcios” nu îl descria suficient.Striga la angajații lui și nu pierdea din ochi nimic din ce investise un penny.Dacă ar fi încercat cineva să-l șantajeze,l-ar fi luat de ceafă și l-ar fi aruncat de partea cealaltă a încăperii.

-Și totuși a fost căsătorit cu o femeie care avea o înfățișare angelică,la fel ca Sara.

-Ea era zahărul și el,pelinul.Nimeni nu i-a înțeles vreodată pe cei doi-exceptând faptul că Alex o adora.Pur și simplu o adora.Era ceva aproape de venerație.

-Asta ar fi o explicație,spuse Jocelyn mai turnându-și o ceașcă cu ceai.Dacă pe mine m-ar adora un bărbat,ar fi suficient ca să-i trec cu vederea defectele.

-Atunci mărită-te cu Ramsey,spuse Luke.Era la spălător,cu spatele spre ea.

-Nu crezi că este cu o idee prea devreme să mă gândesc la așa ceva? Nu-l cunosc decât de câteva zile.

-L-ai mințit despre ceea ce simțeau,despre ce te supără,chiar și despre cât mănânci.Asta-mi sună a începutul unei mari iubiri.

-Nu l-am mințit!Întorcându-se,Luke se uită țintă la ea.

-Bine,poate că am parat în fața lui,dar nu mințeam,îmi place de el.El este tot ce mi-am dorit vreodată de la un bărbat.

-Atunci mărită-te cu el.Este bogat.Lasă-l să te întrețină pe tine și casa.Toate problemele tale vor fi rezolvate.

-Pentru informarea ta,Ramsey nu a ajuns atât de departe încât să mă ceară în

căsătorie.În plus,dacă m-aș mărita cu el acum,i-aș fi întotdeauna recunoscătoare. Când o să mă înfurie ceva la el,nu o să-i pot spune nimic,pentru că știu că am o obligație de o viață să-i fiu recunoscătoare că m-a salvat și atunci o să fac ulcere peste ulcere și probabil că o să mor tânără,când vor erupe toate.

Luke așteaptă o clipă să digere informația.

-Mă bucur să văd că ideea de a te mărita cu vărul meu nu ți-a trecut prin minte.

-Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la toate.Știi care este adevărata ironie în toată povestea asta? Eu nu m-am așteptat la nimic după moartea domnișoarei Edi.Poate la o mică amintire,nimic altceva.Avea multe opere de caritate și mi-am spus că totul va merge acolo.De ce mi-a făcut așa ceva?

-Asta este cea mai interesantă întrebare pe care ai pus-o.Știa că nu avea bani,dar ți-a lăsat o casă veche care-crede-mă când spun asta-se va ruina,dacă nu pompezi bani în ea o dată la șase luni.

-Nu cred că mă pot gândi acum la toate astea.Sora lui Ramsey mă poate suna din minut în minut să-mi spună că are nevoie de brișele iar eu trebuie să mă gândesc cum să le fac.Crezi că funcționează cuptorul ăsta? Joce arată spre soba albă,urâtă,de la perete.Luke clipi,înțelegând că Joce nu are de gând să mai vorbească despre subiectul ăsta.Foarte bine,pentru că și el avea niște întrebări la care trebuia să se gândească singur.

-Habar n-am,spuse el întorcând butonul mare al cuptorului.Deci ce spuneai că vrei să faci?

-Ciocolată cu umplutură de spanac și înainte să comentezi,să știi că Ramsey mi-a spus deja care este părerea lui despre asta.Dar o să le fac să aibă gust bun, fii liniștit.

-Domnișoara Edi ți-a lăsat cumva o baghetă fermecată?

-Aș fi vrut eu.I-am spus lui Rams că prețul fiecărei brișele este de trei dolari și douăzeci și cinci de cenți,deci trebuie să mă ridic la prețul ăsta,dar am nevoie de lucruri pe care nu le am.Există prin împrejurimi un magazin cu articole pentru bucătărie? Luke deschise ușa cuptorului și băgă mâna înăuntru.

-Până acum e rece.De ce nu împrumuți lucrurile de care ai nevoie?

-Cine o să-mi împrumute mie un mixer de mare capacitate și forme pentru prăjituri? întrebă ea.

-Ai uitat că biserica la care ai fost este baptistă? Baptiștilor le place să gătească. Tot ce ai nevoie,găsești în bucătăriile femeilor din orașel.Fă o listă și o rog pe mama să-ți găsească totul.Într-o oră și jumătate,bucătăria ta poate fi complet dotată.Jocelyn stătea la masă,privindu-l mirată.

-Dar încă n-am primit telefonul.

Luke își scoase mobilul din etuiul de piele de la curea și apăsă un buton.

-Mama? Crezi că tata ar vrea să o ajute pe Joce la câteva brișele?...Da, așa cred. Sigur, pot s-o întreb. Dar de ce nu o întrebi tu pe Viv? În timp ce asculta, Luke zâmbea.

-Cred că i-ar face plăcere, dar s-ar putea să te taxeze pentru asta. Luke zâmbea tot mai larg.

-Pentru că o schemă ca asta ți l-ar putea lua pe tata de pe capul tău pentru o săptămână, de aceea. Bine, dar o să-i spun ce-ai zis. Vrei să-i spun eu, sau îi spui tu? Ești o lașă. În cincisprezece minute sunt acolo. Luke mai ascultă puțin, în timp ce zâmbeul i se ștergea de pe față.

-Da, mă port cum trebuie. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe ea.

Luke întinse telefonul spre Joce.

-Mama vrea să știe dacă ți-am făcut cumva avansuri.

-Nici un bărbat din orașelul ăsta nu mi-a făcut avansuri, spuse Joce tare. Nici cea mai mică sugestie. Am fost îndopată ca o curcă, dar nu mi s-a făcut nici un avans.

Luke se uită o clipă la Jocelyn, apoi își duse telefonul înapoi la ureche.

-Nu știu. Întreabă-l pe Rams. Bine, în câteva minute sunt acolo, dar nu-i sufla o vorbă lui tata. Îi spun eu totul. Luke închise telefonul și se uită la Jocelyn.

-Asta ce-a mai fost?

-Doar vorbe de-ale fetelor. Deci ce-a spus mama ta?

-Știa deja despre trei și douăzeci și cinci. Presupun că a vorbit Rams cu cineva de la birou, pentru că știe deja tot târgul. Mama spunea că este absurd să dai o petrecere pentru copii în mijlocul săptămânii și să servești brișele. Vrea să-l implicăm pe tata și organizează un mare eveniment la care va invita jumătate din Williamsburg.

-Jumătate din...Și ce trebuie să fac eu? Să deschid un magazin cu brișele? Întreabă Joce cu ochii mari.

-Dacă vrei să descoperi ceva din viața domnișoarei Edi și să-ți răspunzi la niște întrebări care par să te sfâșie, trebuie să îi cunoști pe oamenii de aici. O să mă asigur că mama îi va invita pe câțiva dintre cei mai în vârstă, care au cunoscut-o.

Pare o idee bună?

-Cea mai bună, spuse ea privind-l cu recunoștință.

-O să te mai întreb asta o dată, după ce vei fi avut de-a face cu tatăl meu vreme de o săptămână.

-Este chiar atât de grav? Întreabă ea încet, gata să facă pe terapeutul cu tatăl lui Luke.

-Cumplit! Este la pensie.

-Și ce înseamnă asta?

-O să vezi.Dă-i o temă și o să creadă că el face legea în lumea asta.O să facă pe șeful cu tine și cu doamnele din jurul tău,până când vă veți revolta.

-Doamnele? Cine altcineva mai face brișele? Luke zâmbi larg.

-Bine ai venit în Edilean.Iar acum trebuie să plec.Este rece ca o pivniță,adăugă el,după ce mai verifică o dată cuptorul.

-Nu-mi pot permite unul nou ...Luke ridică o mână.

-Lasă-l pe tata să se ocupe de asta.O să-i placă la nebunie ideea.

Luke porni spre ușă dar se opri și se întoarse spre ea,spunând încet:

-Spre știința ta,Ramsey se îndreaptă spre o cerere în căsătorie.Numai pe femeile cu care vrea să se căsătorească,le duce la terenul unde vrea să-și construiască o casă.Sau o casă de vacanță,mai adăugă el privind în jur,în holul casei lui Joce.

-Și cam despre câte femei este vorba? Luke zâmbi.

-Mi-ar plăcea să spun o duzină,dar nu a mai fost decât o singură altă femeie.

-Și de ce nu s-a însurat cu ea?

-Asta nu mai este treaba mea,să-ți spun.

-Exact asta a spus și Ramsey despre tine.

-Și ce anume l-ai întrebat tu despre mine? Jocelyn deschise gura să-i spună,dar și-o închise la loc.Dacă Luke nu știa că Ramsey era cel care-i plătea salariul,nu avea de gând să-i spună ea.

-Nimic.Luke o privi de sus în jos.

-Bine.Fă un duș și schimbă-ți hainele astea elegante.Câteva zile de acum înainte o să tot coci la brișele.Îl privi plecând cu mașina apoi închise ușa și o clipă se rezemă de ea,gândindu-se la ultimele câteva zile.Se întâmplaseră atâtea încât i se încețoșau în minte.Peste un minut,alerga în sus pe scări,spre baie.Când se uită în oglindă,văzu că tot makeupul ei îi cursese sub ochi și își dădu seama că arătase așa cea mai mare parte a timpului petrecut cu Luke.Zâmbind,se băgă sub duș și se gândi la ce-i spusese ea mamei lui Luke.Dacă ar fi fost mama lui Ramsey,s-ar fi purtat ca o adevărată doamnă.Dar cu mamalui Luke putea să glumească.

Își făcu dușul,apoi își puse niște jeanși și un maieu.La vremea când temina de îmbrăcat,auzi o mașină oprind pe alee.Se uită pe fereastră și văzu un bărbat coborând din ea.Chiar și de sus putea vedea că era o versiune mai în vârstă a lui Luke: arătos,cu părul grizonat,înalt și arătând ca un bărbat care era gata să se apuce de o treabă.Alergă în jos pe scări atât de repede,încât deschise ușa înainte ca el să apuce să ciocănească.

-Deci ai venit să mă organizezi,spuse ea seriosă.Bărbatul nu schiță nici măcar un zâmbet.

-Pleacă din calea mea,sau încep să zbier.

-Și dacă ripostez?

-O să-l oblig pe Luke să-ți planteze pe gratis grădina aia cu ierburi.

După care Joce îi făcu o plecăciune elaborată.

-Dorința voastră este ordin pentru mine,oh,stăpâne.Bărbatul făcu ochii mari.

-Toată viața mea am așteptat femeia care să spună aceste cuvinte.Vrei să te măriți cu mine?

-O să te pun pe listă,spuse Joce zâmbind și îndreptându-se spre bucătărie.Vino să-mi vezi soba.Este atât de veche,încât o s-o vând la licitație pe internet,cu un milion de dolari.

-Nu este chiar atât de veche,pentru că eu i-am vândut-o fratelui domnișoarei Edi acum vreo patruzeci de ani.

-Jocelyn se opri din mers.

-Vinzi aparatură?

-Am făcut asta până acum trei ani.Pot obține niște reduceri mortale pentru orice vrei.

-Și ce vrei pentru asta,sex sau bani? întrebă ea solemn.

-Lasă-mă să mă consult mai întâi cu soția mea.Zâmbea,în timp ce o urma în bucătărie.

CAPITOLUL 10

LUI LUKE ÎL TREBUISERĂ două ore ca să pună totul la cale,cu părinții săi.Mama lui a rechiziționat telefonul și a sunat oameni din două comitate,să le spună despre petrecerea de sâmbătă.Vorbea despre Jocelyn ca și cum ar fi sosit tocmai de la Bruxelles și ar fi fost o renumită pățiseră internațională.

Luke se duse la tatăl lui căruia nu i-a spus mai mult de o jumătate de duzină de cuvinte și omul era deja la ușă,gata să preia organizarea a orice,oricând, oriunde.Era un om cu adevărat pierdut fără o slujbă care să-l țină ocupat cincizeci de ore pe săptămână.Lui Luke nu i-a trebuit să spună decât că soba veche a lui Jocelyn era stricată și John Connor își și scosese mobilul.Luke se întreba acum dacă Jocelyn va primi o sobă Thermador sau Viking,în următoarele douăzeci și patru de ore.

Plecând,Luke îi aminti mamei sale că ar trebui să o sune pe sora lui Rams,Viv și să-i spună despre petrecerea care va avea loc la ea acasă.Cum Viv nu o sunase încă pe Jocelyn,va avea o surpriză să afle că sâmbătă va fi gazda unei petreceri cu numai Dumnezeu știe câți oaspeți

Luke se duse acasă la el, își puse o cămașă proaspăt călcată, pantaloni kaki, apoi își scoase BMW-ul din garaj. Se ducea la bunicul lui, David și știa că va scoate mai multe informații de la acesta dacă se îmbrăca în altceva decât în ginși și un T-shirt murdar. Bunicului David îi plăcea să-i spună lui Luke că nu putea înțelege cum, cu toată educația lui, nu se îmbrăca și el mai curățel.

-Dacă trebuie să fii grădinar, arată măcar ca un peisagist, îi spusese el de sute de ori. Mary Alice îi spunea soțului ei să înceteze, dar fără efect. Bunicul Dave era de modă veche și credea că trebuie să arăți întotdeauna cât mai bine.

Luke se înțelesese perfect cu celălalt bunic al lui, tatăl tatălui său, un bărbat de care ceilalți oameni preferau să stea cât mai departe. Temperamentul lui veșnic coleric îi ținea pe oameni la distanță, dar nu pe Luke. Fusesse întotdeauna cel mai fericit când mergeau împreună la pescuit, când se uitau la sport la televizor, sau când mergeau doar împreună, în camioneta lui. Bunicul Joe era cel care îl scăpa de pedepse, când Luke avea probleme, la liceu. Luke fusesse de mic plin de energie și ura să i se spună ce să facă și cum să facă. Profesorii vroiau de la el să-i asculte fără comentarii dar Luke avea întotdeauna propriile lui idei despre cum ar trebui făcute lucrurile. O dată, Luke avusese o discuție aprinsă cu antrenorul de fotbal și risca să fie dat afară din echipă. Tatăl său fusesse atât de furios încât îl trimisese sus în camera lui la zece dimineața, ordonându-i să rămână acolo cât timp el se va gândi ce măsuri să ia. Pe la prânz, la fereastra lui de la etajul al doilea apăruse bunicul Joe. Era pe o scară. Nu a scos un cuvânt, i-a întins doar o mână și au coborât împreună scara, apoi s-au dus la lac, unde și-au petrecut după-amiaza pescuind. La șase seara Luke era înapoi în cameră și când a apărut tatăl lui, habar n-avea că propriul său tată îl scosese pe Luke de acolo.

Așa fusesse întotdeauna cu el și cu bunicul Joe, dar nu și cu tatăl mamei sale. În afara faptului că era doctor, bunicul Dave era și diacon la biserică, era mason și era iubit de toată lumea dar niciodată nu a existat între el și Luke apropierea care existase față de celălalt bunic. Luke intră în Autostrada 5, spre Williamsburg, apoi în Governos Land, spre Two Rivers. Era o comunitate selectă, cu un club, cu 60 la sută din teren lăsat deschis, pentru folosința rezidenților. Dar mai ales, exista acolo teren uriaș de golf, unde bunicul lui mergea să joace în în fiecare zi. Așa cum știa Luke îl găsi pe bunicul lui pe teren.

-Bunicule, mă faci să mă simt grozav.

-Întotdeauna fericit să te servesc, spuse David oprindu-se în locul în care căzuse mingea.

-Și spune-mi ce te face atât de mohorât astăzi? Luke își băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni.

-Nimic.Nimeni.M-am gândit pur și simplu să trec să te văd.
David lovi mingea cu putere,o trimise zburând,apoi se uită la nepotul lui,în timp ce porniră mai departe.
-În regulă,spune-mi cum este.
-Te referi la Jocelyn?
-Da,la fata lui Rams.Cum este?
-Nu este...Amintește-mi să-ți iau altă cravată de Crăciun.Ceva cu adevărat groaznic.Jocelyn este drăguță.
-Atâta tot? „Drăguță”? Atunci unde este pasiunea? Nu vrei s-o călărești?
-Bunicii vulgari îmi fac rău.
-Ah,da.Generația ta știe totul despre sex,dar a mea,nu.Pentru știința ta,bunica ta și cu mine ...Luke ridică mâna.
-Nici prin cap să nu-ți treacă să enumeri din nou tot ce-ați făcut tu și bunica Mary Alice Walsh.Povestea asta se știe deja de cincizeci de ani.
-De patruzeci,spuse David.David se lăsă pe crosă și se uită la nepotul lui.
-Bine,spune-mi ce te macină atât de cumplit încât ți-ai lăsat săpatul și ai bătut atâta cale până la Williamsburg?
-Nu sunt decât zece mile.
-Zece mile pe care nu le faci prea des,spuse David izbind mingea perfect,după care adăugă repede:
-A întrebat până acum de mine?
-Nu,nu încă,dar azi a fost foarte răscolită.Se pare că domnișoara Edi nu i-a lăsat bani.
-Știu.Alex o întreținea.Sau,mai exact,îl întreținea pe Bertrand,dându-i lui Edi bani pe care să-i dea la rândul el în alte părți.
-Exact asta i-a spus și lui Ramsey tatăl lui.Rams se ocupă de formalitățile legale, dar nu a știut că nu sunt bani.
-Da,vezi tu,noi toți am convenit să mințim generația următoare.Ben ar fi trebuit să scoată adevărul de la tatăl lui,înainte ca acesta să moară.
-Cred că a încercat,dar unchiul Alex nu i-a spus nimic.Deci,care este adevărul? Luke îi aruncă bunicului său o privire crâncenă.
-Există lucruri pe care nu am de gând să le spun.Lucruri care este mai bine să fie uitate.David ridică o mână,când Luke dădu să vorbească.
-Ce s-a întâmplat atunci,în trecut,nu are nici o legătură cu ziua de astăzi.
-Doar că Jocelyn nu are bani.
-Și? Cine dintre noi a avut,la vârsta ei?
-Are un monstru de casă de care trebuie să se îngrijească,o casă care înghite tot.

-Atunci să se mărite cu Rams.El este bogat.

-Dar...Luke se întrerupse fără să-și termine propoziția.

-Dar ce? Nu crezi că fac o pereche bună? Banii lui Ramsey cu casa Harcourt. Nici că se putea mai bine.

-Nu sunt sigur că ea și Ramsey se potrivesc.

-Din câte am auzit,sunt făcuți unul pentru altul.Perlele ei se potrivesc cu cravatele lui.Vor face din casa asta un muzeu.Va rivaliza în perfecțiune cu cele mai bune case din Williamsburg.

-Perfecțiune? Cine vrea asta? Luke își vârî mâinile în buzunare,în timp ce bunicul lui lovea o altă minge.

-Poate vor instala un bazin de înot și nu-și vor lăsa niciodată copiii să se joace în lac,spuse el.

-Lacul acela a fost întotdeauna un lucru urât,murdar,spuse David pornind din nou.Probabil că la fund sunt trei metri de găinaț de rață.

-Da? Poate c-o să-l draghez eu și o să scot ceva fertilizator.

-Să mă fac înțeles.Cine vrea să-și lase copiii să înoate în bălegar?

-Nu m-am gândit niciodată la asta,spuse Luke părându-și lui însuși nesuferit.

-Tu ai fost întotdeauna un ciudat.Ți-a plăcut în aer liber.

-Și lui Ramsey,când era mic.

-Nu,el a suportat asta.Ramsey era întotdeauna curat.Când te jucai tu în noroi, săreai în el și te rostogoleai.Pe când Ramsey...

-Făcea cu grijă plăcintuțe din noroi.

-Exact ce spuneam.El și Jocelyn sunt făcuți unul pentru altul.Casa lor va fi frumoasă și copiii lor vor fi curați și manierați.

-De ce îmi sună atât de groaznic lucrul ăsta? mormăi Luke.

-N-am idee.Luke se uită atent la bunicul lui.

-Râzi de mine?

-Grozav,calul cel mare râde.Mă distrez pe socoteala ta.Nu știu când o să mă mai distrez așa de bine.

-Mulțumesc,bunicule,ești mare.Mi-a făcut o zi grozavă.

-Ești invitatul meu.De câte ori vrei să te faci de răs,anunță-mă.Îmi prinde întotdeauna bine un răs sănătos.David își puse crosa în sacul pe care-l ținea Luke.

-Gata.Acum mergem să prânzim și să stăm de vorbă.

-Să stăm de vorbă? Dacă mai stai puțin de „vorbă” cu mine,o să trebuiască să-mi prescrii antidepresive.În plus,este trecut de patru și este prea târziu pentru prânz. David se uită la nepotul lui,cu ochii mijiți.

-Dacă nu încetezi cu atitudinea asta,te duc acasă la Mary Alice și o să-i spun că ești depresiv și o să te descoasă până când o să începi să-i vorbești despre traumele din copilăria ta și despre Ingrid.La acest nume,Luke dădu înapoi.

Un minut mai târziu,se urcară în mașina unui companion de golf al lui David și o luară înapoi,spre clubul de golf.Luke nu spuse nimic până când nu se instală la o masă de colț și bunicul lui comandă o cană cu ceai,un platou cu sendvișuri și două Jack Daniel's.

-Perfect.Acum spune-mi ce anume te-a făcut cu adevărat să vii aici,ca să afli de la mine...spuse David.

-Se pare că există câteva mari diferențe între ce crede lumea că este adevărat despre domnișoara Edi și ceea ce este adevărat.

-Te referi la lipsa banilor sau la faptul că noi doi am rupt logodna înainte de a pleca la război? Luke se uită la bunicul lui cu gura căscată.

-Ați rupt logodna? spuse el în șoaptă.

-De ce sunt tinerii atât de surprinși să afle că și oamenii de altădată aveau secretele lor? Ai uitat că am fost medicul orașelului? În anii șaizeci a fost o epidemie de gonoree și eu știam cine,cui i-a dat-o.Nu am spus niciodată un cuvânt.Și a fost...

-Cum era cu adevărat,domnișoara Edi? întrebă Luke întrerupându-și bunicul.Nu vroia să știe mai mult despre viața privată a oamenilor,decât știa deja.

-Perfectă,spuse David.Niciodată un fir de păr nelalocul lui.Niciodată un cuvânt spus,pe care apoi să-l regrete.Era puternică,tare și știa ce vroia.

-Nu vorbești ca și cum ai fi plăcut-o foarte mult.

-Am adorat-o.Când eram copii mici,AlexMcDowell îmi lua într-una jucăriile-până când Edi i-a dat una în cap cu un lemn și de atunci nu m-a mai necăjit.A fost o doamnă,toată viața ei.Știi,da,că și-a dedicat viața victimelor cu arsuri grave?

-Am auzit ceva de genul ăsta.

-A fost mai mult decât îți poți imagina.S-a lipit de doctorul Nigel Brenner și au mers în toată lumea,împreună.Edi se ocupa de totul.De două ori au ieșit datorită ei din țări care deveniseră peste noapte zone de război.De fiecare dată,asistentele lui Nigel se isterizau,dar Edi nu-și pierdea niciodată curajul și discernământul, reușind să-i scoată în siguranță de acolo.

-Dar te-ai însurat cu bunica Mary Alice,spuse Luke.David zâmbi.

-Spirituala,amuzanta,plina de nuri Mary Alice Walsh.Până la plecarea lui Edi,nici măcar nu o observasem.Când m-am întors din război,cu o rană în umăr

care mă amenința cu amputarea brațului,am găsit-o acolo.Știi care era cel mai bun medicament al ei?

-Dacă-mi vorbești despre sex,plec,spuse Luke.

-Râsul.Mă făcea să râd,mai ales de mine însumi.

-Până și astăzi,bătrânii mai cred că ...

-Că Mary Alice m-a vrăjit și că s-a purtat ca o femeie stricată făcându-mă să o părăsesc pe Edi? Ei îi place versiunea asta.Eu am vrut să le spun oamenilor adevărul,dar Mary Alice zicea că-i place să se creadă despre ea că este o răpitoare de bărbați.Zicea că asta o face să se simtă sexi,ca un star de cinema.

Luke râse,peutru că asta chiar suna ca fiind ceva ce ar fi spus bunica lui.Era o specialistă în prăjituri; era întotdeauna gata să ajute pe oricine avea nevoie și era cât se poate de departe de a fi o „răpitoare de bărbați”.Da,o putea vedea pe bunica lui plăcându-i să se spună despre ea că era exact altceva,că era o bombă sexi.

-Ai de gând să-mi spui ce legătură are cu tine trecutul lui Edi,sau o să trebuiască să mai comand niște sendvisele? îl întrebă David.

-Este vorba de fata asta ...Luke se uită în pahar.Abia dacă se atinsese de el.

-Îți place de ea,da? întrebă David schimbându-și tonul și devenind serios.

-Da,îmi place.S-a dus la un colegiu oarecare doar ca să poată fi aproape de Edi.Tess mi-a spus tot ce a aflat despre Joce.Cu gradele ei putea merge oriunde, dar n-a făcut-o.

-La sfârșitul vieții,Edi nu a avut pe nimeni,spuse David încet.Fratele ei murise, dar oricum nu fuseseră ei niciodată foarte apropiați,așa că nu a avut pe nimeni.

-De ce s-a retras la Boca Raton? De ce nu s-a întors în Edilean?

-Nu sunt sigur,dar presupunerea mea este că cei de aici știau prea multe despre ea.Venea adesea aici și făcea multe pentru orașel- ceea ce sunt sigur că știi.Dar a preferat să trăiască în Florida.Luke se uită la bunicul lui.

-Ce s-a întâmplat în 1941 ?

David se lăsă pe spate și chipul i se închise așa cum ai trânti o ușă.

-Există unele lucruri despre care nu trebuie să vorbești și indiferent de câte ori o să mă întreb,tot n-o să-ți spun povestea asta.

-Dar eu cred că are o legătură cu ce se întâmplă acum.Domnișoara Edi a mințit-o pe Jocelyn sau pur și simplu i-a ascuns multe.Chestiile astea pe mine nu m-ar deranja,dar pe Jocelyn o sfâșie.După câte am înțeles eu,viața lui Joce nu a fost cea mai fericită.Nu știu multe despre ea,dar cred că domnișoara Edi a fost singurul lucru bun pe care l-a avut ea.Și iată că femeia asta i-a făcut o glumă proastă,lăsându-i o hărăbaie de casă veche ,dar fără un ban cu care să o poată

întreține. Domnișoara Edi ar fi putut folosi o parte din banii lui Alex McDowell ca să creeze un fond pentru o casă istorică, dar ea n-a făcut asta. Iar dacă domnișoara Edi a avut atâta grijă să nu-i spună nimic lui Joce despre Edilean, atunci de ce i-a lăsat casa? Nimic nu are noimă, aici. David se gândi o vreme, înainte de a răspunde.

-Edi pe care am cunoscut-o eu avea o motivație pentru orice făcea și eu cred că a vrut ca Jocelyn a ta să descopere singură motivul.

-Nu începe din nou. Nu este Jocelyn „a mea”. David ignoră tonul furios al nepotului său.

-Ai citit cumva scrisorile pe care i le scria Edi lui Alex?

-Scrisorile? Întrebă Luke, pe un ton care trăda surpriza.

-Da, scrisorile. Alex și Edi au corespondat mereu în timpul războiului și au continuat și după. Probabil că se află la Ramsey.

Luke se gândi puțin. Dacă au existat scrisori între Edi și Alex, atunci el nu avea nici o îndoială că Ramsey le citise și păstrase secretul. Nu era de mirare că Ramsey o urmărea pe Jocelyn cu atâta determinare. Coșuri pentru picnic, căpșuni învelite în ciocolată, sfaturi dela Tess... Dintr-o dată, unele lucruri căpătau sens.

Mama lui Luke obișnuia să îl viziteze des pe Alex Mc Dowell. Oare ea citise scrisorile? Complotase oare împreună cu el un plan prin care să-i lege pe Ramsey și Jocelyn? Luke se uită la bunicul lui.

-Dar tu? David își ridică privirea spre chelneriță, să-i aducă nota.

-Dar eu, ce?

-Scrisori. Tu ai corespondat cu domnișoara Edi?

-O vreme, spuse David cu o voce abia șoptită. Luke se uita la bunicul lui care plătea, și când acesta se ridică să plece, Luke rămase pe loc, continuând să se holbeze la el. Împotriva voinței lui, David se așeză la loc.

-Bine, da, am schimbat câteva scrisori, dar ... Luke continua să se uite fix la bunicul său.

-Bunica Mary Alice nu știe despre ele, nu?

-Ah, a aflat, dar m-a făcut să jur că o să le ard și așa am făcut.

Lui Luke îi căzu fața. N-ai ars cumva, întâmplător, alte scrisori?

-Nu. Dacă bunica ta ierta anumite lucruri, în schimb nu suporta să fie comparată cu Edi. A stat lângă mine în timp ce eu aruncam scrisoare după scrisoare în foc.

Luke se uită în farfuria lui și o vreme David rămase tăcut. Apoi spuse:

-Totuși...

-Totuși, ce?

-Adevărul este că scrisorile acelea ale lui Edi nu erau foarte interesante.Ea îmi povestea doar pe unde fusese și ce făcuse în timpul războiului.Erau mai curând superficiale decât informative.Dar poveștile pe care i le trimitea lui Alex ...Ei bine,acelea erau cu totul și cu totul altceva

-Te referi la scrisorile pe care le are Ramsey?

-Nu,nu la acelea.Vorbesc despre povestirile pe care le-a scris în timpul convalescenței după arsurile suferite.Lui Alex i-a spus adevărul despre ce făcuse în timpul războiului și a pus pe hârtie povestea despre un bărbat pe nume David, pe care l-a iubit.

-Ai scrisorile? întrebă Luke plin de speranță.

-Și da și nu.Știi cum a fost Alex,spre sfârșitul vieții Doar dintr-o pură întâmplare am dat de acele povestiri,dar cred că unele dintre ele fuseseră deja distruse.Am păstrat tot ce am putut găsi.

-Unde sunt?

-Într-un seif la bancă,despre care soția mea nu știe nimic.

-Când le putem lua de acolo? David se uită la nepotul lui.

-Ne întâlnim aici,mâine la zece dimineața și mergem împreună la Richmond.

-Ai un seif tocmai la Richmond?!

-Fii fericit că nu îl am în Nevada.Ne întâlnim aici și mergem împreună.

-Abia aștept,spuse Luke.

-Nu mergem noi la pescuit,dar poate reușim să călătorim împreună în aceeași mașină,spuse David și Luke știa că făcea aluzie la bunicul Joe.Niciodată nu-i trecuse lui Luke prin cap că bunicul Dave putea fi gelos.

-Poate că o să-mi dai și mie un sfat cum pot face eu o zgâtie de fată să se gândească la mine ca la altceva decât cel mai bun camarad al ei?

Tocmai atunci trecură prin dreptul lor două fete drăgălașe și când îl văzură pe Luke,începură să chicotească și să-și zbată genele,spre el.

-Ei,de ce cred eu că poți rezolva problema asta fără ajutor? Vino,te conduc pe jos până la camionetă.

-Am venit cu limuzina.

-Dacă aș fi știut că vroiai cu atâta ardoare aceste informații de la mine,te-aș fi pus pe tine să plătești nota.Și spune-mi acum ce mai face tatăl tău?

Luke râse puternic.

-Rezolvă o criză de brioșele.Când Luke vru să mai adauge ceva,David ridică o mână.

-Las-o pe mâine,în mașină.Deși s-ar putea să nu dorm la noapte,de nerăbdare să aflu.

-Iar tu o să-mi poți povesti despre ruperea logodnei cu domnișoara Edi.
Ajunseseră în parcare și brusc,Luke se uită la bunicul lui cu dragoste.Știa,din experiență,cât de repede pot părăsi oamenii viața asta.
-Nu te uita așa la mine.Haide,pleacă! îi porunci David.Ne vedem mâine.
-Mulțumesc,spuse Luke urcând în mașină,dar nu înainte de a-și fi pus mâna pe umărul bunicului său,strângându-l.

CAPITOLUL 11

-ÎN VIAȚA MEA să nu mai văd brișele,bombănea Sara răsucind prăjiturică în mână și încercând să facă un trandafir din glazură,în vârful ei.
-Trebuia să-mi fi dat seama că îți place munca asta,spuse Tess.Ea construia tocmai o panseluță uriașă pe brișica ei.
-Ție-ți place doar pentru că e mai bine decât să lucrezi cu avocații,spuse Sara.Mie nu-mi place toată bălăceala asta,nu-mi place mirosul și nici măcar zahărul nu-mi place.
-Nu trebuie să stai aici,spuse Jocelyn.Era la aragazul uriaș,frumos,pe care Jim,tatăl lui Luke,i-l montase acum patru zile.Dar putea fi considerat veteran,prin câte trecuse deja.
-Pleacă! îi spuse Jim Sarei.Intra tocmai din hol,cu brațele pline cu pungi de băcănie.Du-te și coase-ți rochiile alea elegante,pentru doamnele care mănâncă prea mult.Sara îi dădu lui Tess brișica și efectiv o zbughi pe ușă.
Jim studie nenumăratele brișele de pe masă și de pe bufete,ca și cum ar fi fost un inspector guvernamental.
-Trecem examenul? întrebă Joce.
-Mie mi se par cum trebuie,dar cred că Luke o să strâmbe din nas.Se pricepe mai bine la flori,decât mine.Tess puse jos tubul uriaș cu glazură și își scutură brațele.Puțină lume știe de câți mușchi este nevoie ca să storci glazura groasă,grea,din săculeții aceia mari,prin tuburile strâmte,ca să faci desene.
-O să scriu un roman polițist,în care ucigașul este o femeie care este decoratoare profesionistă de prăjituri.Nimeni nu o suspectează,pentru că fusese nevoie de o forță extraordinară pentru comiterea crimei respective.Cine ar bănuși că o doamnă care decorează prăjituri are în brațele ei forța a zece bărbați?
Jim luă o prăjitură care arăta ca o gărgăriță.Corpul era roșu,cu puncte negre și cu un cap negru.Tess îi adăugase ochi albi,un nas negru și un zâmbet alb,larg.Mai confecționase și o broscuță țestoasă verde,cu picioare și cap din bomboane Tootsie Roll.Dar piesa ei de rezistență era un pui galben strălucitor și

zâmbitor,cu ochii închiși și cu aripioare care-l făceau să arate ca și cum ar fi fost gata să-și ia zborul.

-Ar trebui să te reprofilezi,spuse Jim luând în mână o brișcă acoperită de flori roz și albe,cu bănuți minusculi,albi,în centru.

-Nu,sunt prea bună la dirijatul bărbaților leneși din jur,spuse Tess.Luă în mână o brișcă neglasată și se uită la ea.

-Ce zici? Să încerc un bondar?

-Eu cred că orice încerci tu iese bine,spuse Jim uitându-se la Jocelyn,care tocmai storcea o porție de piureu de spanac.Lucrau deja de zild bune la brișcele și cea mai mare surpriză pentru toți a fost cât de bună era Tess la decorat.

Din prima zi,Jim a preluat conducerea.Cum nici el și nici Joce nu puteau da de Luke,Jim le-a dus cu mașina acasă la acesta,ca să-i împrumute camioneta.

Jocelyn era curioasă să vadă unde locuia Luke,dar trebui să se mulțumească doar cu exteriorul.Nu era o casă mare,dar avea în față o verandă adâncă și era frumoasă.Nu știa la ce se așteptase,dar nu trebuia să fii expert ca să îți dai seama că era o casă foarte scumpă.Ferestrele erau duble și aveau rame bogate,din lemn de esență tare.Acoperișul părea să fie din țiglă.Când se uită cu coada ochiului după colțul casei,văzu în spate ceea ce trebuia să fie o fabuloasă grădină.Se uită la Jim și văzu că el o observa.

-Pariez că n-ai mai fost niciodată aici,spuse el formând câteva cifre pe o cheie și deschizând garajul.

-Nu.A spus cumva satul că am fost?

-Satul ăsta spune orice.Când ușa de la garaj se deschise,Jim exclamă:

-A plecat cu mașina!

-Luke are și camionetă și mașină? Jim o privi mirat dar nu-i răspunse.

-S-o fi dus la Williamsburg să-și vadă bunicul.

-Am crezut că bunicul lui a murit.

-Ți-a spus,da?

-Da,spuse Joce preocupată,urcându-se în dreapta camionetei.Există cumva vreun secret în legătură cu bunicul lui Luke?

-Bănuiala mea este că s-a dus să-l vadă pe celălalt bunic,tatăl soției mele.

-Ah,făcu Joce.Așa cum suspectase,în fața camionetei se aflau trei motociclete: o Honda plină de noroi,o India veche și un Kawasaki lustruit.Urcându-se în camionetă,ar fi vrut să mai pună întrebări despre Luke,dar Jim nu părea să vrea să spună prea multe.De fapt,omul ăsta nu părea să vrea să spună prea multe despre nimic,așa că o vreme merseră în tăcere.

-Chiar nu vrei să-mi spui ce se întâmplă cu toate prăjiturile astea?

-Habar n-am.Luke mi-a spus că vrea să organizez o mare petrecere sâmbătă, unde tu să vinzi brișele cu douăzeci și cinci de dolari bucata-sau cam așa ceva.Mie îmi sună bine.Ce aparate îți trebuie?

-Cele care sunt pe gratis,spuse ea fără să se gândească.

-Ce-ar fi dacă ți-aș obține niște rate care să înceapă abia peste optsprezece luni?

-Ca să obții astfel de condiții trebuie să-ti vinzi sufletul diavolului.

Jim chicoti.

-Mai rău decât diavolului,sufletul meu îi aparține de-pozitului companiei.

-La ce te aștepti când încarci șaisprezece tone? întrebă Joce cu un vag zâmbet.

Ieșind în marșarier din garaj,Jim îi răspunse cu un zâmbet cât toată fața.

-Oricine poate cita din Tennessee.Cum îți sună o sobă cu șase arzătoare de patruzeci și opt de inci,cu grif și două cuptoare?

-Și câți btu are?

-Cel puțin șaisprezece mii.

-Nu-i de mirare că ai fost atât de bun în meseria ta.Vorbești porno cu femeile.

O duse la un depozit din afara Richmondului și o prezentă la vreo sută de oameni,toți pregătiți de el și care,erau încă în admirația lui.Jim fusese manager regional pentru tot sud-estul Statelor Unite și întotdeauna își depășise norma anuală cu cel puțin patru procente.

Ce reuși el să ia pentru Jocelyn a fost aparatură electro-casnică deteriorată.Soba uriașă avea o adâncitură în spate,care nu se vedea,dar nici un client qare o plătea integral nu ar fi plecat cu ea acasă.Îi mai luă și un congelator uriaș,a cărui culoare,galben pal,prezenta discontinuități.

-Arată ca untul,spuse ea.

-Asta și este problema.Astăzi,oamenii nici măcar nu vor să se mai gândească la unt.Vor să se gândească doar la salată.Felul în care o spusese,o făcu să râdă.

Când se întoarseră la Conacul Edilean,pe alee era u parcate trei mașini.

-Se pare că nevastă-mea trage tare să scape de mine.Poate că noi doi ar trebui să intrăm într-o afacere spuse Jim.

-Să facem ce? întrebă Joce.

-Încă nu m-am gândit,dar dacă îmi vine o idee,te anunț.

-Și Luke? Poate că voi doi ați putea ...

-Ne-am omorî unul pe celălalt din prima săptămână Lui îi place să lucreze singur.

-Dar nu poate face mulți bani cu grădinăritul.Nu sunt eu agent imobiliar,dar casa aia a lui pare să fi costat ceva.

-Are doar nevoie de timp să-și lingă rănile,spuse Jim coborând din camionetă.

Dar o să fie bine.Te place foarte mult,știu asta.De multă vreme nu l-am văzut așa nefericit ca acum.Jocelyn rămase în camionetă,uitându-se după Jim care o pornise spre casă.Nefericit? De ce era oare Luke nefericit? Ei nu i se păruse niciodată „nefericit.”În secunda următoare,femeia cu părul roșcat cam fusese ieri la ea deschise portbagajul mașinii și scoase do acolo un mixer uriaș.Joce sări din camionetă.

-Lăsați-mă să vă ajut,spuse ea luând mixerul și apoi o altă cutie pe care i-o întindea femeia.

-Ne-am cunoscut la biserică.Sunt sigură că nu ți amintești.Eu sunt Mavis ...

-Mama lui Ken.

-Exact,spuse femeia încântată.Unde ați fost,tu și Jim?

-Am cumpărat diverse.Cred că vor sosi aici mâine

-Ha! După cum îl știu eu pe Jim Connor,vor fi aici dintr-o clipă într-alta.

Înăuntru este deja un bărbat cam deconectează gazele.Chiar intenționezi să deschizi în Edilean o cofetărie specializată în brișele pe care să le abrici la comandă prin internet și să le livrezi peste tot în State?

Lui Jocelyn îi trebui puțin ca să digere ideea.

-Nu.Nu mă pot gândi la ceva ce să-mi placă mai puțin,decât să coc brișele pentru tot restul vieții.De fapt,eu plănuiesc să scriu o carte despre Edilean.Am aflat atâtea secrete delicioase,încât mă gândesc să le împărtășesc lumii.

Mavis îi zâmbi ciudat lui Jocelyn și o luă repede spre casă.

-În locul tău nu aș mai spune nimănui asta,dacă nu vreau să mă trezesc cu arsenic în brișica mea,spuse ea peste umăr.Joce intră în casă,după ea.

Interesant,își spuse.Precis a lovit o coardă sensibilă,cu vorbele ei.

Mavis avusese dreptate.Două ore mai târziu apărură toate electrocasnicele cumpărate.Jim îi întrebă încruntat pe furnizori de ce-a durat atâta.

-Au dat o petrecere,de bucurie,când s-a pensionat Jim? o întrebă Joce pe Tess,în șoaptă

-De fapt,au plâns.A scos din ei tot ce era mai bun.

-Așa cum faci tu cu avocații tăi.Tess ridică din umeri.

-Te superi dacă te ajut cu astea? Uneori mi-e greață de atâta hârțoage.Este interesant să mai faci și altceva.

-Nu-mi dau seama cât de mult o să se extindă chestia asta,dar intuiesc că o să am nevoie de orice ajutor care mi se oferă.Mai târziu,își spuse că vorbe mai adevărate nu fuseseră rostite vreodată.La început,trecură pe acolo câteva femei de la biserică,să vadă ce se petrece și din când în când mai încercau să decoreze câte o brișică,dar între dispozițiile date când de Tess,când de Jim,plecară

curând.

-Ca să vezi în ce-am intrat,o auzi Jocelyn pe mama lui Luke spunându-i uneia dintre femei,în timp ce plecau amândouă.

În final,în bucătărie nu mai rămăseseră decât Tess,Jim și Jocelyn.Jocelyn cocea și puneă prăjiturele în frigider,apoi Tess le decora.Jim se asigura că cele două femei aveau tot ce le trebuia și se ocupa de spălatul holurilor și pungulițelor.

Curând,Tess își dădu seama că nu-i plăceau săculeții din hârtie de pergament și atunci Jim intră pe Internet și găsi pentru ea săculeți mari,din material textil.Mai comandară și tuburi,suporturi,vopsele alimentare și trandafirași decorativi în cantități atât de mari,încât sosiră toate într-o cutie uriașă.La fund se afla un DVD care prezenta modul de folosire al echipamentului.Tess se folosi de playerul ei portabil și prinse atât de repede,încât în curând peste tot se aflau trandafiri din glazură.Târziu,a doua zi,apăru Ramsey cu o mapă plină cu hârtii și cu o listă de întrebări pentru Tess.Majoritatea începeau cu „Unde este ...?”

Tess făcea cu șprițul aripioare de fluturi,pe hârtie de pergament.Când se uscau,le dezlipea,le lipea împreună și le fixa în vârful prăjiturelei.

-Nu știu.Pune-o pe una din fete să caute tot ce nu găsești tu.Sau încă n-au terminat alfabetizarea? îi răspunse Tess lui Ramsey.

-Tess,nu e deloc amuzant.Mâine la nouă trebuie sa fiu la tribunal și nu știu ce s-a întâmplat cu depoziția.

-A scris-o cineva? întrebă Tess fără să-și ridice privirea.

-Cum să nu.Când a fost transcrisă,a fost...Ramsey se opri o clipă.Te rog,spune-mi că nu a rămas în reportofon.

-Eu nu le-am spus fetelor s-o transcrie,deci dacă nici tu nu le-ai spus,bănuiala mea e că se mai află încă pe bandă.Și poate tot în aparat.Sper că ai verificat bateriile.Te-ai asigurat că roțițele alea mici dinăuntru s-au învârtit?

-Trebuie să plec,spuse Ramsey cu o voce de om bolnav.Trecând în goană pe lângă Jocelyn,se opri ca și cum i-ar fi trecut prin cap că trebuia să-i spună ceva.

-Fugi! Verifică reportofonul.Fă ce ai de făcut,îi spuse ea.

Traversând în goană holul,Ramsey strigă:

-Mâine,Tess.Mâine dimineață vreau să vii la birou.Vreau să vii la tribunal cu mine.După care auziră ușa trândindu-se în urma lui.Joce învârtea o tigiaie și se întoarse să se uite la Tess.

-Urăsc ideea să te pierd,dar dacă e nevoie de tine la birou ...

-Nu am de gând să mă întorc acolo până când Ramsey McDowell și partenerii lui nu-mi vor da mai mulți bani.

-Și o mașină,spuse Jim din ușă.

-Și o bucătărie nouă,spuse Jocelyn,apoi se uită la Tess.

-Bine,fără bucătărie nouă.Dar ce zici de o carte de credit pe numele companiei și o vacanță plătită,de patru săptămâni?

-Asta-mi place,spuse Tess zâmbind,în timp ce lua în mână o viespe mică.Sau poate că o să renunț complet și o să mă apuc de așa ceva.Glumea,dar Jim și Jocelyn se uitară unul la altul,cu sprâncenele ridicate.Era ora patru,în preziua petrecerii și Jocelyn se simțea atât de obosită încât se clătina pe picioare,când Jim spuse:

-Deci,adulții ce vor mânca?

-Am crezut că pentru ei o să fie mâncare.

-Da,este.Viv a comandat-o prin catering,dar cum rămâne cu brișelele pentru ei? Sau cu prăjiturelele? Ei vor dori ceva care să nu aibă un strat de cinci centimetri de glazură deasupra.

-Ce ziceți de flori comestibile?

Toți trei se întoarseră și-l văzură pe Luke în prag,în mână cu o cutie mare din lemn,plină cu flori.

-Unde ai fost? izbucni Joce.Nu te-am mai văzut de zile întregi.Ce ai făcut?

Toți se uitară de la Luke la Joce,pentru că vocea ei era aproape mânioasă.

-Mă bucur să știu că mi s-a simțit lipsa,spuse el calm,punând lădița plată pe colțul mesei.

-Iartă-mă,eu,ah ...Jocelyn nu mai știa ce să spună,dar era vizibil jenată de ieșirea ei.

-Doar că poate am fi avut nevoie de ajutorul tău,atâta tot.

-Din câte am auzit,voi trei vă descurcați excelent.Deci,tată,pe care le-ai decorat tu?

-Hâm! Eu sunt cu organizarea.Mai bine spune pe unde ai umblat? Cu socrul meu,în casa lui elegantă ,în mașina lui elegantă,jucând golf pe terenul lui elegant? Luke se uită la Jocelyn.

-Nu-i așa că adori familiile?

-Pe a ta,da,pe a mea,nu,spuse ea repede,făcându-l pe Jim să chicotească.

-Nu vrei să-ți iei lada aia murdară de lângă prăjituri? îl întrebă Tess.

-Nu este murdară.De fapt ...Luke luă o floare de năsturaș și o mâncă.Florile astea nu sunt numai curate,ci și comestibile.Când Jocelyn se uită la el,ochii i se făcură mari.

-Flori.Ca florile de dovlecel,spuse ea abia șoptit.

-Exact,spuse Luke zâmbindu-i.

-Este asta cumva o specialitate a yankeilor? Flori prăjite?

Iar noi sudiștii care suntem acuzați că prăjim totul,spuse Jim.

-Nu le prăjim,spuse Luke.Le înfigem pur și simplu pe brișelele și prăjiturelele adulților.Luke se uită intens la Jocelyn,ca și cum ar fi vrut să-i transmită ceva.

-Nu!

-Ba da.În camionetă.

-Noi ar trebui cumva să bănuim ce vreți să faceți voi doi în camionetă? întrebă Tess,dar Jocelyn alerga deja afară pe ușă,cu Luke imediat în urma ei.

Toți patru se adunară în spatele camionetei ,în timp ce el desfăcea prelata.

Înăuntru se aflau două banițe iar în ele,pungi din plastic,transparente,pline cu niște rămurele purpurii.O clipă,Jocelyn rămase mută,apoi spuse:

-Am nevoie de...Luke trase prelata mai mult și dădu la iveală un mojar din marmură albă,cu un diametru de vreo treizeci și cinci de centimetri,cu un pisălog mare în el.Joce scoase un strigăt de bucurie și-și aruncă spontan brațele pe după gâtul lui Luke.

-Ai făcut-o! Ești minunat! Mulțumesc,mulțumesc,mulțumesc!

Tess și Jim se dădură în spate,privindu-i pe cei doi.

-Mai bine te-ai apuca de lista de oaspeți pentru nuntă,șopti Tess,dar Jim nu-i răspunse.De fapt,se încruntă puternic.Spuse:

-Bine,acum explicați-ne ce este asta? Arată ca o ustensilă pentru vrăjitorii.Vreți cumva să vă apucați să faceți aur?

Brusc,Joce se simți jenată și se desprinse de Luke.

-A găsit lavandă,iar ăsta este un mojar pentru măcinarea ei.O să-mi pot face prăjiturelele mele cu lavandă.Sunt perfecte pentru ceaiurile doamnelor.

-Sună splendid! spuse Tess cu entuziasm.Când ne ...Dar se întrerupse,la o privire a lui Jim.

-Da,sună grozav,dar cred c-ar fi mai bine să mă duc să văd ce probleme are Rams.Dacă nu găsește banda aia,pierde procesul.Trebuie să văd cu ce-l pot ajuta.

-Ah,sunt frânt,spuse Jim.Sunt prea bătrân pentru toate astea.Mâine dimineață devreme sunt aici,să te ajut să duci totul acasă la Viv,așa că nu dormi târziu.

Jim îi aruncă o privire de avertizare fiului său,își scoase din buzunar cheile de la mașină și plecă,în timp ce Tess o luă spre apartamentul ei.

Când rămaseră singuri,Luke întrebă:

-Să fi spus noi ceva? Sau poate c-ar fi trebuit să mă bărbieresc.

-Am renunțat să mai înțeleg orașelul ăsta,după prima mea oră aici.Intră și povestește-mi totul.Și apropo,o să faci pe gratis grădina de ierburi.Doar dacă nu plătește tatăl tău pentru ea.

-Zgârciobul ăla? Niciodată. Deci ce ți-a spus, ca eu să lucrez pe gratis?

-M-am comportat frumos. Tatăl tău adoră cuvântul da.

-Doar nu i-ai spus cuvântul ăsta? Când aveam șase luni, mama și cu mine am jurat că niciodată, niciodată nu-i vom spune cuvântul ăsta și ne-am ținut jurământul. Spune-mi te rog că nu ai distrus totul.

-Șase luni, spuse Joce zâmbind și intrând în bucătărie Fiecare suprafață era acoperită cu cele mai frumoase brișoșele. Erau acolo flori, insecte și animăluțe, iar vreo duzină dintre ele aveau desenate tocure înalte și rochii.

-Lasă-mă să ghicesc. Sara le-a făcut pe astea, spuse Luke.

-Ai nimerit. A vrut să-i fac câteva fursecuri în formă de tocure înalte, dar ar fi luat prea mult timp.

-Dar astea? Tu le-ai făcut? Luă în mână o brișoșica eu o față de păpușă, în cafeniu și alb.

-Tess le-a făcut.

-Tess? Tess care lucrează pentru Ramsey? Tess care disprețuiește tot ce este drăgălaș sau sentimental?

-În persoană. Cred că tatăl tău vrea să deschidă o afacere cu ea.

Luke se așează pe un scaun și se uită la Jocelyn.

-Tata și Tess? Dar amândurora le place să facă pe șefu'. Le place să-i spună fiecăruia ce să facă și cum să facă. Tata nu se poate împăca niciodată cu cineva cu care nu poate face pe șefu'. Și nici Tess nu este mai brează. Conduce biroul lui Rams ca și cum ea ar fi căpitanul navei. Joce ridică din umeri.

-Nu știi cum lucrează împreună, dar lucrează. Ar trebui să îi vezi. Sunt ca o mașină. Dacă Tess rămâne fără glazură albastră, nu spune o vorbă, dar prima oară când întinde mâna după glazura albastră, găsește tubul umplut la loc de tatăl tău.

-Tata? A glazurat tata?

-Și a umplut tuburile mari cu aluat. După prima zi, amândoi au petrecut vreo patru ore pe Internet și au comandat cantități uriașe de tuburi și punji și... în sfârșit, totul.

-Păcat că n-am fost aici să văd asta.

-Și unde ai fost? Întrebă Joce în timp ce turna aluatul în formele pentru brișoșele.

-Lasă-mă pe mine, spuse Luke. Nu vreau să fiu întrecut de tata. În timp ce se spăla pe mâini, se uita la prăjiturelele de pe bufete. Erau într-adevăr frumoase și arătau profesionist.

-Aștept, spuse Joce.

-Iartă-mă, mi-au furat privirea.

-Nu, vreau să spun că aștept să-mi spui unde ai fost.

-Păi,mămico...spuse el ca și cum Joce ar fi fost mama lui.Dar ea nu zâmbi.

-Arată-mi cum să fac.Joce îi arată cum să folosească bolul și spatula ca să umple formele,apoi cum să pună tava în cuptor și să regleze ceasul.

-Trebuie să punem toate astea în cutiile comandate de tatăl tău și poți vorbi în timp ce muncești.

-De ce crezi tu că domnișoara Edi nu ți-a pomenit niciodată de Edilean?

-Nu știu,spuse Joce,putându-și auzi durerea din propria-i voce.Mi-a spus atâtea despre restul vieții ei.Aș putea scrie o carte despre anii petrecuți cu doctorul Brenner,dar a omis absolut totul despre orașul în care a crescut.

-Nu ți-a pomenit nimic despre copilăria ei?

-Mi-a spus că a crescut într-un mic orașel din Sud,dar atâta tot.Mi-a spus că viața ei a început din clipa în care l-a cunoscut pe David.Și până să vin aici,am crezut că David a fost ucis în război,dar Sara mi-a spus că de fapt o părăsise. Domnișoara Edi s-a întors din război cu picioarele ferfeniță și bărbatul pe care-l iubea se însurase cu o flușturistică pe care o lăsase însărcinată.

-Ăsta este un fel de a privi,spuse Luke umplând cutia cu o duzină de brișoșe.

-Ce vrei să spui? Ai o voce ca și cum am spus nu știu ce grozăvie.Nu fac decât să repet ce mi s-a spus.

-Buna,vechea bârfă din Edilean.Unde pun asta? întrebă Luke ridicând cutia cu brișoșe.

-M-am gândit să le punem în hol.Am nevoie de un loc unde să pun mojarul,ca să mă apuc de măcinat.

-Știi că există mașini care fac asta,spuse Luke.

-Firește,dar cine vrea așa ceva? Eu,nu.Simți că lui Luke i-a plăcut răspunsul. Luke duse cutia cu brișoșe în hol și se întoarse cu mojarul uriaș și cu pisălogul, după care aduse și coșurile cu lavandă.

-Cred că vrei să-mi spui ceva dar eziți,asa că dă-ți drumul,spuse Joce.

-Dacă ai putea avea orice slujbă de pe lumea asta,ce-ai vrea să faci?

-Să scriu biografii,spuse ea instantaneu.Luke o privi surprins.

-Când am intrat la colegiu,domnișoara Edi mi-a spus că o prietenă a ei vrea să scrie biografia unei strămătuși care fusese sufragetă,dar habar n-avea cum să facă documentația.Nu știa să deosebească o sursă primară de o enciclopedie.

-”Sursă primară”,spuse Luke continuând să împacheteze prăjiturelele în cutii. Scrisori,documente nepublicate,chestii dintr-astea?

-Întocmai.Mi-am petrecut vacanța de primăvară cu femeia aceea și am avut împreună o săptămână minunată scormonind prin cufere vechi și scotocind prin podurile rudelor ei.

-Și și-a scris cartea?

-Și da și nu,spuse Joce și cum tocmai sună ceasul,scoase brișelele din cuptor.A scris-o,dar nu a putut găsi o editură care să i-o publice,așa că a făcut doar turul rudelor ei,dar nu asta contează.A fost extraordinar să te documentezi și să sapi și să descoperi lucruri despre viața cuiva.În cazul ei,a descoperit că strămătușa respectivă nu făcuse nimic mai mult decât să invite o dată sufragetele acasă la ea,la ceai,dar când soțul ei a aflat,s-a terminat totul.Dar totuși,mi-a plăcut ce am făcut.După aceea,domnișoara Edi m-a încurajat să le scriu unor editori și am obținut câteva oferte să fac cercetare pentru alte cărți.Nu primeam mulți bani,dar îmi făcea o plăcere enormă.

-Deci despre cine ți-ar plăcea să scrii?

-Eu ...Jocelyn ezită,ca și cum ar fi încercat să-și facă curaj să-i spună.

-M-am gândit să scriu despre munca domnișoarei Edi alături de doctorul Brenner.El a murit în urmă cu câțiva ani,dar soția lui a păstrat toate scrisorile pe care i le-a scris el și mi-a spus că ar fi fericită să mi le împrumute.Dar ea crede că vreau să scriu despre soțul ei,nu despre asistenta lui.Asta ar putea crea probleme.

-Și dacă eu îți spun că am începutul unei povestiri pe care domnișoara Edi a scris-o despre experiențele ei de război,pe care am primit-o de la acel David despre care tu crezi că a părăsit-o?

-Ce ai?! Jocelyn își ridică privirea din mojar și se uită la el.Nemernicul i-a scris o scrisoare de scuze,în timp ce ea zăcea în spital cu picioarele arse până la os? Luke trebui să înghită și să aștepte o clipă,până să răspundă.

-Da,trebuie mai întâi să stabilim niște lucruri.Trebuie să încetezi să citezi mereu minciunile pe care le debitează târgul ăsta.Acel David despre care crezi că a părăsit-o pe Edilean Harcourt este bunicul meu și „flușturatica” pe care a lăsat-o însărcinată este bunica mea iar copilul care a rezultat este mama mea.

-Ah,făcu ea căzând aproape în scaun.Bunicul tău i-a făcut o curte „arzătoare” și apoi...

-Înainte de a spune mai multe,cred că trebuie să știi că a mai existat un David, care într-adevăr a fost ucis în război.

-Un alt David? șopti Jocelyn.Domnișoara Edi a iubit doi bărbați pe care i-a chemat David?

-Mi-am petrecut ultimele două zile cu bunicul meu și..

-Trăiește? David-ul domnișoarei Edi trăiește?

-Absolut.Și continuă să fie căsătorit cu Mary Alice și încă sunt nebuni unul după celălalt și el mi-a dat prima parte a povestirii domnișoarei Edi,despre iubitul ei.

Nu am citit-o,dar bunicul spune că explică tot ce s-a întâmplat cu ea.

Jocelyn rămase uitându-se la el.

-Dacă nu te apuci să macini lavanda asta,o să stăm toată noaptea aici fără să facem prăjiturelele.

-Vreau să citesc povestea acum,șopti Joce.

-Nu,spuse Luke ferm.Dacă pot eu să amân să o citesc,la fel poți și tu.Terminăm mai întâi cu astea,scoatem ceva bani din ele,apoi tu o să-mi citești,în timp ce eu o să plantez grădina cu ierburi aromatice.Jocelyn se ridică încet și se apucă din nou de lavandă.

-Vreau să știu cuvânt cu cuvânt ce știi și tu.Nu ai voie să omiți nici un detaliu.

-Nu e prea mult și a trebuit să joc golf cu bunicul Dave ca să aflu tot ce mi s-a spus.Or eu urăsc golful.

-Dar îți place pescuitul.

-Nu începe și tu! strigă Luke,apoi spuse:

-Scuze.Mi-a ajuns zilele astea.Gelozie de bunic.

-Deci ce ai aflat? Câteva clipe,Luke nu spuse nimic.

-De ce sunt toate astea atât de importante pentru tine?

-Nu știu,spuse ea încetșor.Uneori cred că toată viața mea a fost o minciună.Dar chiar dacă a fost adevărat,tot nu înțeleg.Până să o cunosc pe domnișoara Edi,i-am avut pe bunici,iar bunicul petrecea ore întregi cu mine povestindu-mi despre mama mea-dar el nu credea în înfrumusețarea poveștilor.Bunica îl certa pentru că vorbea cu mine ca și cum aș fi fost un adult.

În sfârșit,mama mea și-a petrecut viața în școli private.Cânta suficient de bine la pian ca să participe la concerte.Era frumoasă,inteligentă și populară.A avut zeci de curtezani,dar ea a respins orice cerere în căsătorie,până când bunica mea a declarat că se teme că fiica ei nu se va mărita niciodată.Dar știi ce a făcut ea?

-N-am idee.

-S-a îndrăgostit la nebunie de un meșter care lucra la clubul bunicilor mei.Tipul părăsise școala în clasa a zecea și niciodată nu a mai pus mâna pe o carte.Locuia într-o cabană cu un singur dormitor și-și cheltuia toți banii pe motociclete.

Bunicii mei au făcut tot ce au putut ca să o despartă de omul acela,dar mama le-a spus că fugе de acasă dacă nu le dau binecuvântarea-și un loc unde să trăiască.Jocelyn se opri ca să scoată lavanda măcinată și să măsoare ingredientele pentru prăjiturile ei.

-La vremea aceea,mama mea avea deja treizeci și trei de ani și bunicii mei știau că nu-i vor putea scoate din cap ideile.Au cedat și s-au prefăcut a fi încântați că frumoasa lor fiică se mărita cu un om bun la toate.Chiar s-au prefăcut că nu le

pasă când tinerii însurăței s-au mutat în casa lor. Bunicul i-a obținut tatălui meu o slujbă la o companie de asigurări și tata se ducea la muncă în fiecare zi, dar nu era bun pentru ea. În mod categoric însă, a iubit-o pe mama.

-Ori asta contează, spuse Luke.

-Da, dar totuși... Bunicii mei nu au spus niciodată nimic rău despre tata, dar eu știam ce gândeau despre el. În sfârșit, după patru ani de căsnicie, m-am născut eu iar cinci ani mai târziu mama a murit de anevrism. Când aveam nouă ani, bunicii mei au murit într-un accident de mașină și...

-Și te-au lăsat singură cu tatăl tău.

-Da, spuse ea întorcându-se la prăjituri. Iar el s-a întors la ceea ce fusese înainte. Gata cu pretențiile. Gata cu slujbele de la nouă la cinci. Bunicii mi-au lăsat casa mie, iar bruma de bani care rămăsese a fost administrată de avocatul familiei. Bani care s-au terminat când aveam doisprezece ani. Jocelyn zâmbi.

-Dar la vremea aceea o cunoscusem deja pe domnișoara Edi și ceva din singurătatea vieții mele dispăruse

-Bine. Poți coace prăjituri și asculta? spuse Like.

-Mă întrebi dacă pot coace și asculta totodată povestea domnișoarei Edi? O ai aici?

-Am primul capitol.

-Este în format de carte?

-Așa cred. Luke oftă.

-Nu am glumit când am vorbit despre gelozia bunicului meu. Bunicul Dave a fost medicul orașelului nostru, prin urmare îi cunoștea pe toți și era mereu înconjurat de oameni. Dacă mergeam la o petrecere de Crăciun, jumătate din orașel stătea la coadă ca să-i arate o arsură sau o gâlmă, sperând să obțină un sfat medical gratuit.

-Iar tu erai un singuratic și stăteai departe de mulțime, spuse Jocelyn.

-Întocmai. Iar acum, că bunicul Joe nu mai este iar bunicul David s-a pensionat, vrea să ...

-Să petreci mai mult timp cu el.

-Exact. De aceea am lipsit câteva zile de aici. Și bunica Mary Alice a avut să-mi spună câte ceva, deci...

-Deci te-au șantajat să stai la ei. Cât ai luat în greutate?

-Nimic. Mi-am petrecut zilele plimbându-mă pe blestematul ăla de teren de golf și cărând sacul bunicului. Care cântărește pe puțin 60 de kilograme.

-Și ce ai obținut în schimb?

Luke se ridică,se duse la jacheta pe care o aruncase pe un scaun și scoase din buzunar un teanc gros de hârtii,împăturite la mijloc.Hârtiile erau vechi și îngălbenite și deteriorate pe la colțuri.Jocelyn se așeză vizavi de el,cu un bol mare cu aluat de culoarea lavandei.

-Asta este povestea?

-Primul capitol.Se pare că domnișoara Edi se afla la spital,în convalescență după arsurile suferite la picioare,când a pus pe hârtie toată povestea,pe care i-a trimis-o apoi lui Alexander McDowell.

-Bărbatul ai cărui bani îi administra domnișoara Edi.Bărbatul care îi datora totul,dar nimeni nu vrea să ne spună nimic.Câți au citit documentul ăsta?

-Nu cred că mulți.Unchiul Alex i-a dat bunicului meu hârtiile astea,cu multă vreme în urmă.Bunicul le-a citit și apoi le-a băgat într-un seif,în Richmond,unde au stat până acum.Joce se uită la hârtiile din mâna lui Luke și agită bolul.

-Unde este restul?

-Dragul meu bunic mi le va da pe toate,capitol după capitol.Cred că o să trebuiască să mai joc ceva golf cu el.

-Sau să mergi cu el la pescuit.Sau să faceți o cursă cu motocicletele tale.

-Cum ai? ...Ah,tu și tata mi-ați împrumutat camioneta.Oricând vrei să faci o cursă cu motocicleta,anunță-mă.

-Absolut,spuse Joce,dar el nu păru să sesizeze ezitarea.

-Tu citești și eu mă ocup de prăjituri.Când Luke dădu să deschidă gura,Joce adăugă:

-Stai o clipă! Mă roade o idee cumplită și vreau să-ți cer părerea.

-Deja îmi place.

-Am făcut o dată Brioșele Margarita,așa se numeau,pentru unul din evenimentele caritabile ale domnișoarei Edi.Aveau puțin tequila în aluat,iar glazura era cu suc de lămâie verde și tequila.Crezi că aş putea îndrăzni să fac așa ceva pentru petrecerea lui Viv?

-Ai ingredientele? Jocelyn deschise bufetul și dădu în lături un teanc cu pungi de hârtie,scoțând două sticle cu tequila și o pungă mare cu lămâi verzi.

-Nu știu cum ar fi primit tatăl tău asta,așa că am rugat-o pe Tess să mi le strecoare aici.

-Nu o să le spunem.Le vom spune brioșele cu lămâie și atâta tot.Putem sorbi și noi puțin? Zâmbind,Jocelyn turnă tequila în două pahărele și îi întinse lui unul.

-Ești gata?

-Cred că da.Luke deschise hârtiile și începu să citească.

CAPITOLUL 12

Londra, Anglia 1944

-CLARE! urlă Căpitanul Owens la sergentul lui, care stătea rezemat de Jeep și se uita în gol. Cum nu primi nici un răspuns, îi flutură mâna în fața ochilor, dar tot fără reacție.

-Ce naiba se petrece cu el? întrebă Căpitanul Owens uitându-se la un caporal care stătea în picioare, de partea cealaltă a Jeepului.

-Ea, spuse Caporalul Smith, întinzându-se și luând țigara dintre buzele lui David Clare. Arse singură și amenința să-l pârlească.

-Cine? întrebă căpitanul enervat. Uneori oamenii ăștia nu păreau să-și dea seama că se aflau în plin război.

Caporalul mai trase un ultim fum din țigara lui Clare, apoi făcu un semn cu capul spre clădirea din fața lor. Fusesse frumoasă odinioară, dar acum, un sfert din ea era un morman de moloz. Pe trepte se afla Generalul Austin, un bulldog scund de bărbat, care părea să creadă că toate ideile trebuiau pronunțate cât mai repede, cât mai succint și cât de tare posibil. Ordinele lui scoteau lacrimi din ochii bărbaților adulți. Soldații jucau un joc pe care-l denumiseră *Mai Rău Ca Austin. Pe front, în prima linie, sau cincisprezece minute cu Austin? Tortură sau Austin?* în ultimul an inventaseră chiar un slogan: „*Mai bine decât Austin*”. Recurgeau la el înaintea unei lupte. „*Mai bine decât Austin*”, spuneau ei înaintea unui atac la baionetă.

Generalul cel scund, îndesat, stătea în picioare pe trepte, urlând la trei tineri ofițeri iar Sergentul Clare se uita la el ca și cum ar fi fost în transă.

-Austin? spuse căpitanul dezgustat. Este paralizat de Austin? Dumnezeu Mare! Aduceți pe altcineva să conducă chestia asta. Clare! Vino cu mine!

Sergentul Clare nu se mișcă.

-Nu el. Ea! spuse caporalul Smith. Căpitanul Owens se uită din nou spre scări, exact în clipa în care „ea” apăru din spatele unei coloane iar el zâmbi.

Ah, da, ea. Domnișoara Edilean Harcourt, secretara generalului.

Intangibila. Femeia pe care părea uneori că întreaga forță armată o dorea, dar de care nici un bărbat nu reușise să se apropie. Se spunea că picioarele ei erau lungi până-n talie și se divaga mult despre ce ar face un bărbat cu asemenea picioare.

Indiferent de fanteziile lor, nici un bărbat nu primise nici măcar un zâmbet din partea domnișoarei Edilean Harcourt-dar nu pentru că n-ar fi încercat. Toți bărbații recurseseră la toate metodele cunoscute ca să o cucerească. De la un englez cu un accent atât de elegant încât se șoptea că ar face parte din familia regală, la soldatul american de rând, crescut în mahalalele Los Angelesului, cu toții au încercat.

Flori,bomboane,poezii de dragoste,ciorapi de nailon, chiar un banner pe care scria DRAGĂ EDI, TE IUBESC,întins de-a lungul clădirii în timpul nopții,nimic nu smulsese un răspuns din partea ei.

Bărbații care se aflau deja acolo de ceva timp obișnuiau să parieze,urmărindu-i pe noii-veniți căzând lași când o vedeau pentru prima oară pe Edilean Harcourt. Era cu două capete mai înaltă decât generalul și avea o frumusețe patriciană de la care bărbații nu-și puteau lua privirile.Expresia cea mai des folosită pentru noii-veniți era „Este o zeiță.”

Ei bine,când „expresia aceea” era depistată în ochii unui nou-venit,banii începeau să treacă din mână în mână.Pariau pe numărul de zile până în momentul în care respectivul primea din partea domnișoarei Edi „privirea mortală” și ce anume va face bietul bărbat,în dorința de a o cuceri.Știau că generalul păstra bomboanele de ciocolată pentru ea dar arunca florile afară pe fereastră.Din cauza alergiei la fân,de care suferea.Cât despre ciorapii de nailon, se știa că toate fetele din biroul Generalului Austin purtau ciorapi de nailon, perfecti.Așadar,Căpitanul Owens scutură din cap și închise o clipă ochii.Un alt bărbat care căzuse în mrejele ei.

-De când este așa? îl întrebă el pe caporal.

-De ieri.Nu cred că a dormit azi-noapte,a stat doar întins,cu ochii în tavan.

-Splendid,spuse căpitanul sarcastic.Exact ce ne trebuia.Clare a fost trimis aici tocmai ca să fie șoferul lui Austin.A mai condus un general drept prin tirul de foc al dușmanului,fără să clipească.Urmează să fie decorat și Austin îl vrea.

Caporalul se uită la David Clare.Era un tânăr înalt,cu părul blond închis și se afla încă într-o tăcere comatoasă,uitându-se la femeia de pe scări.

-După cum arată,e în stare să se arunce pe o bombă,pentru ea.

-Da,asta am face-o cu toții,doar că ea ar călca probabil peste cadavrul lui.

-Da,domnule,întotdeauna este bine să știi ce-ți dorești.

-Mai bine ,decât să-mi amintesc de trandafirii pe care i-am furat din curtea unei case bombardate și care mi-au fost aruncați drept în cap,de către bătrânul Austin Nemilosul.

-Înțeleg,domnule.

-Dar tu? întrebă căpitanul rezemându-se de jeep,scoțându-și o țigară și oferindu-i una caporalului.

-Mătase de parașută,spuse acesta aprinzând țigara căpitanului,apoi pe a lui.Am furat-o dintr-un depozit.Puteam fi trimis în fața curții marțiale,spuse el aruncând apoi o privire spre căpitan.

-Fii liniștit.Nimeni nu raportează furturile făcute pentru domnișoara Harcourt.

Își fumară țigările în tăcere, sprijiniți de jeep, uitându-se la sergentul Clare încremenit între ei. După o vreme, Generalul Austin păru să fi obosit de atâta urlat la sârmanii ofițeri și începu să coboare treptele. Ca întotdeauna, imediat lângă el se afla domnișoara Harcourt. Erau o pereche nepotrivită, ea înaltă, subțire, elegantă; el, scund, gras și cu o înfățișare oarecare. Mare păcat că la vârsta de șaisprezece ani, un judecător îi dăduse să aleagă între pușcărie și armată. Se mai zicea că generalul obișnuia să spună că armata era exact ca o bandă de cartier, doar că aici era mâncare mai bună și că el își făcuse drum cu coatele spre vârf. Dar indiferent ce făcuse să ajungă acolo unde se afla acum, era un general strălucitor în luptă. Caporalul și căpitanul luară poziție de drepti la apropierea generalului și căpitanul ar fi vrut să-l fi târât pe sergentul Clare de acolo. Desigur, Austin ar fi acuzat-o pe cea mai apropiată persoană, pentru imposibilitatea de a funcționa a lui Clare-ori această persoană era chiar el, Căpitanul Owen. Doar că îl subestimase pe Sergentul Clare. La apropierea generalului, sergentul se reîntoarse vijelios în lumea aceasta și deschise ușa pasagerului, pentru Austin. Oricare ar fi fost plângerile legate de general, ei bine, acesta era curtenitor cu domnișoara Harcourt. Până la ea, secretarele lui trebuiau înlocuite la fiecare trei luni. Două dintre fete fuseseră trimise acasă în urma unor depresii nervoase. Bărbații spuneau că „bombele nu le-au speriat, dar Austin reușise să le bage în spital.”

Domnișoara Harcourt îi fusese repartizată în urmă cu doi ani. Exista o poveste care le era spusă noilor-veniți, după ce obișnuitele lor flori și bomboane se arătaseră neputincioase, despre prima oară când generalul a strigat la domnișoara Edi. Nimeni nu știa întreaga poveste, dar ea s-a îndreptat, desfășurându-se la toată înălțimea ea, s-a uitat în jos la general și a spus că ar vrea să discute cu el în particular. Când s-au închis ușile în urma lor, toți și-au apăsât urechile de ele ca să audă ceva, dar domnișoara Harcourt vorbea încet și calm. Au reușit să audă doar cuvinte cum ar fi tiran, și să nu se mai întâmple și respect.

În anul care s-a scurs de atunci, cuvintele respective au fost mult înflorite și întâmplarea a căpătat statut de legendă. Se spunea că atunci când doamna Austin a cunoscut-o pe domnișoara Harcourt, a îmbrățișat-o mult mai puternic decât pe soțul ei și a fost mai preocupată de confortul acesteia decât de cel al soțului.

Indiferent care era adevărul, Generalul Austin o trata pe domnișoara Harcourt cu cea mai mare curtoazie. Și acum, s-a așezat pe bancheta din spate și apoi a așteptat răbdător ca ea să se așeze pe cea din față. În timp ce sergentul se urca în mașină, ea i-a întins Generalului Austin un dosar.

-Poate c-ați vrea să-l citiți, spuse ea.

Căpitanul și caporalul îl priviră pe bărbatul în vârstă luând ascultător dosarul și deschizându-l. Căpitanul i se adresă încet, numai Sergentului Clare:

-Ascultă, ar fi bine să renunți de pe acum. Nu o poți câștiga.

Sergentul David Clare îi aruncă o privire pe care căpitanul o mai văzuse de multe ori înainte. Privirea spunea că nimeni nu o cucerise până atunci pentru că el nu încercase. Sergentul Clare porni jeepul, manevrându-l prin mulțimea de oameni și vehicule din jur.

-De unde ești? o întrebă el pe domnișoara Harcourt.

-Cred c-ar trebui să fii atent la drum.

David răsuci de câteva ori volanul ca să evite un camion și ieși printre un bărbat în cărje și două fete drăgălașe. Că roțile au trecut aproape peste piciorul bărbatului și laterala jeepului a fost cât pe ce să agate fustele femeilor, nu l-a deranjat. Bărbatul a ridicat o cârjă și a strigat la el, iar cele două fete au început să chicotească. Generalul Austin își ridică privirea din hârtiile pe care se prefăcea că le studiază și surâse scurt. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să vadă un bărbat prostindu-se în fața secretarei lui.

-Din Sud. Îl pot auzi în glasul tău, spuse David. Edi nu se obosi să-i răspundă.

-Și de unde anume din Sud? insistă David? Din Louisiana? Nu, e mult prea la sud. David o măsură de sus în jos, în timp ce ocoli zvâcnit o groapă adâncă.

-Nu, nu te văd împărțind o masă plină cu crabi fierți. Tu ești mai mult genul argint și porțelanuri. Edi îi arată spre drum, apoi trebui să se țină de bord ca să nu zboare peste el când David frână brusc. În spate, generalul își înfipse călcâiele în podea, dar nu spuse nimic. David se opri, așteptând ca un camion să traverseze prin fața lor.

-Din Georgia. Poate din Savannah, spuse el. Se uită la Edi în așteptarea unui răspuns, dar ea rămase mută.

-Eu sunt din New York, spuse el apăsând pe accelerație, lăsând cam un centimetru între jeep și camion.

-Am acolo un taximetru și un garaj mic. Pot repara aproape orice la un motor.

David se uită la ea și fu din nou cât pe ce să se lovească de alt vehicul care, de data aceasta, descărca ofițeri britanici. Când îi stropi cu apă dintr-o băltoacă, ofițerii îl înjurară folosind cuvinte obscene.

-Sergent, spuse Edi cu măselele încleștate, trebuie să insist să încetezi cu vorbitul și să te uiți pe unde mergi. Ai la bord un pasager foarte important.

-Am eu grijă de tine, fii liniștită.

-Nu pe mine izbucni Edi. Pe General. Îl ai la bord pe Generalul Austin.

-Pe el? spuse David uitându-se în oglindă, în timp ce generalul își ascundea fața

în dosar.El e din New York.Traficul din Manhattan este mai rău decât ăsta.Tu însă pari să fii foarte nervoasă.

-Nu sunt...Edi se întrerupse arătându-i cu degetul un camion uriaș din fața lor și un altul care venea înspre ei,din dreapta.

-Înțeleg.Mă ocup eu,spuse David apăsând accelerația până la blană și ocolind camionul din fața lor.Câteva secunde,se îndreptară drept spre camionul venind din sens opus,plin de soldați care ovaționară curajul lui David.David claxona și le făcu cu mâna,în timp ce trecea prin dreptul lor.

-Vezi? Ești în siguranță cu mine,spuse David.

Edi îi aruncă o privire disprețuitoare,chiar dacă din spate auzi un sunet venind dinspre general,semăhînd dubios cu un chicot de răs.Dar când se întoarse pre el,generalul avea din nou dosarul în față.

-Din Virginia.Ești din Virginia.Locul de baștină al bătrânului TJ .Adică ...

-Știu cine este Thomas Jefferson,spuse Edi.

-Predai la școală?

-Nu,prăjesc la grătar,în fundul grădinii,taximetriști din New York.

-Ai avut o zi proastă,da?

-Nu,până să fi apărut tu.

-Eu? Deci ești una dintre mironosițele alea din Virginia,da? Peste măsură de mândră că te tragi din patria Părinților Fondatori,chestii dintr-astea,da? în sfârșit,nu te condamn că ești mândră de statul tău natal,dar nici nu consider că trebuie să te uiți de sus la noi,bieții yankei.Noi...

-Că vin din Virginia nu are nici o legătură cu faptul că nu te plac.Ești cel mai prost șofer pe care l-am cunoscut vreodată.

-Șofer prost? spuse el nevenindu-i să creadă.Niciodată n-am făcut praf mașina.

Poate o aripă,două,înfundate,unu sau două radiatoare turtite,dar nimic cu adevărat dezastruos.În spate,Generalul Austin își lăsă dosarul jos și începu să-și observe secretara și șoferul cel nou,ca și cum ar fi fost la un cinematograf drive-in.

-Aproape că ai trecut peste un om în cârje,aproape că ai lovit un camion,aproape că ai intrat într-o mașină având la bord ofițeri britanici și aproape că ai provocat ciocnirea între două camioane pline cu soldați,spuse ea arătându-și mânia.

-Folosești mult cuvântul aproape,da? Știi,desigur,că a face aproape ceva,înseamnă că nu ai făcut de fapt acel lucru,da? Deci ești din Virginia.Am avut dreptate!

-De unde sunt eu nu e treaba ta.Treaba ta este să fii atent la drum!

-Îmi vine mai mult să mă uit la tine.Ai un prieten?

-Da.Izbucni ea! Sunt măritată și am doi copii.

-Oi fi eu cam iute la condus,dar tu e clar că nu spui adevărul.Mi-au vorbit despre tine,când m-au anunțat că mă vrea Generalul Austin.Vrei să știi ce mi-au spus?

Edi continua să se țină de bordul jeepului,privind drept înainte și nescoțând o vorbă.David se aplecă atât de mult spre ea încât doar câțiva centimetri îi mai despărțea fața de a ei.Chiar și așa,reuși să manevreze jeepul printre două camioane și o motocicletă cu ataș.

-Mi-au spus că o duzină de trandafiri și o cutie mare cu ciocolată pot aduce tot ce-și dorește un bărbat de la tine.Furia care o cuprinse pe Edi era atât de mare,încât își luă avânt cu mâna și îi dădu o plamă.David ținu volanul cu stânga, îi luă mâna cu dreapta și-i sărută palma.Edi își smulse mâna,părând gata să-l împuște.

-Nu,nu au spus asta.Dar nu te simți bine când ești mințit,nu? spuse David.

Edi își întoarse capul de la el și se uită înapoi la drum.

-Da,sunt din Virginia și nu am nici un prieten.

-Vă mulțumesc,doamnă,spuse David,apoi se uită în oglindă,la general.Nu era sigur,dar credea totuși că bătrânul bulldog zâmbea.

CAPITOLUL 13

DA,SPUSE JOCELYN tăind pe diagonală sendvișul lui Luke,așa cum îi plăcea lui.Scosese din cuptor ultima tavă cu prăjiturile cu lavandă,era ora unu dimineața și ea tremura de oboseală,dar nu putea sta locului.Știa fără să i se spună că lui Luke îi era foame,așa că îi făcuse un sendviș cu șuncă și brânză, pusese cipsuri de porumb pe farfurie și-i adusese o bere.

În timp ce-i punea farfuria în față,Luke mormăi niște mulțumiri.

-Deci asta a fost cu monstrul de bunic al meu.Ea s-a îndrăgostit de David Clare.

-Dar nu-l putea suporta.

-Da,ai dreptate,spuse Luke cu gura plină.N-ai făcut un sendviș ca lumea,știi?

-La ora asta nimtc din ce fac nu mai este ca lumea.

-Corect,spuse Luke luându-și restul de sendviș și berea.Mai bine plec.Trebuie să te culci.Mâine o să fie o zi mare.Cum Jocelyn nu spuse nimic,Luke se uită la ea.

-Ești în regulă?

-Nu.Nu chiar.Este totul prea mult și prea repede.Luke își lăsă mâncarea jos,apoi își puse mâinile pe umerii ei și o așeză pe scaun.

-Spune-mi atunci ce nu este bine.

-Cred că lumea vrea de la mine să fiu domnișoara Edi,să fiu Marea Doamnă, Stăpâna Conacului.Cred că oamenii mi-au construit un viitor la înălțimea căruia

eu nu cred că mă pot ridica.

-Poate că ai dreptate.Jocelyn se uită la el.

-N-ar trebui să-mi spui că totul nu este decât propria mea imaginație? Că nimeni nu așteaptă nimic de la mine?

-Mai bine îți spun adevărul.Mâine,toată lumea din Edilean va fi acasă la Viv și toți te vor studia și te vor compara și...

-Mă faci să mă simt și mai rău.

-Ai fi mai puțin nervoasă dacă ți-aș spune că te descurci de minune?

-De unde să știu cum mă descurc?

-Ai idee ce speriat a fost târgul ăsta când a aflat că domnișoara Edi a lăsat Conacul Edilean unei străine?Că a lăsat casa asta veche,uriașă,unei femei singure,fără bărbat,fără copii,numai ea?Ne-am temut că îți vei face apariția...

Luke făcu un semn cu mâna,în aer.

-Cu tatuaje și belciuge în nas?

-Mai rău,cu idei de „îmbunătățiri”.

-Cum ar fi cromul și fântânile de sticlă?

-Da,spuse el zâmbind cu jumătate de gură.Cum ar fi cromul și fântânile din sticlă.Luke îi luă mâinile într-ale lui.Crede-mă,o să te descurci foarte bine.

Îmbracă-te întruna din rochițele tale de Alice în Țara Minunilor,pune-ți pe cap o bentiță și toți vor spune că ești minunată.Când Luke îi zâmbi în felul acela,Joce simți nevoia să se aplece spre el.Își dori să o ia în brațe,dar când ea se aplecă, Luke se dădu pe spate.Jocelyn se îndreptă imediat.

-La culcare! spuse el.Dormi puțin,să fii mâine proaspătă.

-Da,sigur,spuse ea ezitant.Nu mai am decât de glazurat prăjiturelele și sunt gata.

-Sunt convins că tata o să fie aici devreme,să te ajute la asta.Ridicându-se în picioare,Jocelyn căscă.

-O să fii aici,da?

-Glumești? Eu trebuie să merg la Williamsburg să-mi iau bunicii,să-i aduc la petrecere.Abia așteaptă să te cunoască.

-De ce?

-Pe femeia care trebuie să intre în pantofii domnișoarei Edi? Firește că vor să te studieze bine.Jocelyn zâmbi.

-O să te descurci tu.Și gata,urcă acum.

-Dar trebuie să...Joce aruncă o privire de jur împrejur,în bucătărie.

-Bucătăria este în regulă.O să încui eu casa.Tu efectiv ai nevoie de somn.

Nu își dăduse seama cât era de obosită decât în clipa în care urcă prima

treaptă.Când ajunse sus,îi zâmbi înapoi lui Luke,îi făcu ușor cu mâna și intră în dormitor.Dar chiar și așa obosită cum era,făcu un duș,se spălă pe cap și își puse o cămașă de noapte curată.Urcându-se în pat,mintea ei deveni parcă un caleidoscop de gânduri și imagini.Aproape că o vedea pe domnișoara Edi ca femeie tânără,frumoasă,urmărită de toată forța armată.Dar exteriorul ei de gheață părea că fusese străpuns doar de un singur bărbat,de un sergent pe nume David Clare.Acel David pe care a ajuns să-l iubească mai mult decât propriul ei suflet.Jocelyn auzi un zgomot jos și își spuse că Luke mai era încă acolo,încuind ușile,poate mai punând încă prăjiturile în cutii.

Doi bărbați superbi,își spuse ea.Existau în viața ei doi bărbați superbi și nici unul dintre ei nu încercase măcar să o sărute.Cu Ramsey se sărutase,dar ea inițiasse gestul.Era clar,nu va exista nici un baner întins pe zidul conacului, declarându-i dragoste ei.

CAPITOLUL 14

GRĂDINA DIN SPATE A SURORII lui Ramsey se întindea cam pe vreo patru acri de spațiu verde „mani-chiurat”,îngrijit zilnic de grădinari,dintre care doar unul vorbea engleza.Sub copaci erau aranjate mese,toate cu fețe de masă albe ca neaua și exista personal în uniformă care se ocupa de fiecare dintre ele.Oaspeții erau parcă ieșiți dintr-un catalog Talbots,bărbații în sacouri impecabile și pantaloni și mai impecabili,femeile în bluze și fuste de olandă,cu pălării cu borurile întoarse în sus iar copiii erau la fel de curați ca și părinții lor,cu fetițele îmbrăcate în rochițe de bumbac.Locul mirosea a bani și a etichetă ca pe vremuri.

-Te distrezi? o întrebă Sara pe Jocelyn.

-Adică opusul senzației de a mă simți ca o epavă?Căzută într-o crevasă înghețată? spuse ea într-un colț al gurii.

-Cel puțin brișelele tale o să-mi dea ceva de lucru.Mâine o să fiu sunată să lărgesc o duzină de rochii.Zâmbind,Jocelyn îi oferi unui bărbat cu părul cărunt o brișă cu trei părăluțe în vârful.

-Mai ai lămâițe? întrebă bărbatul.

-Îmi pare rău,s-au terminat.

-Ai crezut că nimeni n-o să recunoască aroma de alcool? șopti Sara făcând-o pe Jocelyn să zâmbească.Vino cu mine,să facem o pauză.Ai văzut casa lui Viv?

-Nu am văzut nimic și nu mi s-a permis să vorbesc cu nimeni,mormăi Jocelyn.

De fapt,de fiecare dată când se apropie de mine un bărbat arătos,unul din miile tale de veri sau verișoare se interpune între noi.Ramsey este atât de ocupat să vorbească cu ștabii din Williamsburg încât nici cu el n-am schimbat o vorbă,iar

Luke se pare că fură plante din grădină. Ca să nu mai vorbim de doamnele de la biserică, care trebuie să-mi spună ceva de câte ori se aproprie de mine un bărbat sub cincizeci de ani.

-Haide să intrăm și să stăm de vorbă, spuse Sara luând-o pe Jocelyn de mână și îndepărtând-o de mese, de-a lungul peluzei, apoi în patio și prin niște uși din sticlă, într-o încăpere-grădină, lungă, îngustă. Era mobilată cu mobilier alb din răchită și câteva piese din material albastru și alb.

-Ce frumos, exclamă Jocelyn.

-Asta este ce pot face bunul gust și banii nelimitați. Știi, da, că ai adus-o azi pe Viv în al noulea cer? Toată lumea este înnebunită de petrecere.

-Am fost prezentată ei și încă la alte o sută de persoane. Dacă n-ar fi atât de însărcinată, nu cred că aș mai recunoaște-o, dacă aș vedea-o din nou.

-Nu-i nimic. Ea te știe pe tine și brișelele tale iar prăjiturelele acelea purpurii le-au impresionat atât de mult pe doamnele care conduc acțiuni de caritate, încât te vor ruga să le asiguri cateringul pentru o altă petrecere, săptămâna viitoare.

-Dar eu nu vreau să devin caterer, spuse Joce ferm.

-Eu știu asta, dar ele nu știu. Haide să urcăm, să vedem dormitoarele.

-N-ar trebui să cerem permisiunea înainte de a ne băga nasul peste tot?

Sara se uită afară, prin ferestrele înalte.

-Tocmai se îndreaptă spre noi patru persoane în vârstă și cred că pe tine te caută.

-Să mergem! spuse Jocelyn zbughind-o din încăpere. O urmă pe Sara în sus, pe scara din spate și o luă repede de-a lungul culoarului.

-Copil, copil, copil. Dormitorul conjugal, spunea Sara înaintând de-a lungul culoarului. Deschise apoi o ușă.

-Dormitorul pentru oaspeți, la loc. Recunoscătoare, Jocelyn se așeză într-un fotoliu adânc, mare, în timp ce Sara se întinse pe pat.

-Deci ce este între tine și Rams? întrebă Sara.

-M-ai adus aici sus ca să afli ultimele bârfe?

-Normal. Crezi că vroiam de la tine rețeta brișelelor cu coniac?

-Am folosit tequila.

-Indiferent. Deci? Ce este între tine și Ramsey?

-Nu știu. Ți-am spus că l-am văzut astăzi, dar nu am vorbit. Parcă ar fi politician, nu?

-Îi cunoaște pe toți și toți îl cunosc, Este modul lui de a obține cazuri. Deci, cât de târziu a stat Luke la tine, aseară?

-Nu știu. Eu m-am dus la culcare, spuse Joce așteptând să vadă ce-o să spună Sara, dar aceasta rămase tăcută.

-Spune-mi,oraşul ăsta m-a împerecheat deja cu unul dintre ei?
-Cred că Rams şi-a exprimat clar pretenţiile asupra ta.
-Interesant,spuse Joce rece.
-Nu-ţi place ideea?
-Mă întreb dacă secolul douăzeci şi unu a ajuns şi în acest oraşel.Ce s-a întâmplat cu pasiunea? Cu perioada de curtare? Doi bărbaţi care fac eforturi să te câştige? Daruri? Bannere? Care conduc periculos doar ca să-ţi atragă atenţia?
-Nu ştiu ce ai citit,dar aş vrea să-mi dai şi mie cartea
-Nu e nimic,spuse Jocelyn,nevroid să trădeze ce-i citise Luke.Dar spune-mi, Luke cu cine se vede?
-Cu nimeni.Locuieste singur şi nu se vede cu nimeni.Jocelyn aşteptă ca Sara să-i spună mai multe,dar degeaba.
-Asta este? De ce de câte ori vorbesc despre Luke,toată lumea îşi ferecă gura? O fi cumva un evadat care se ascunde de lege?
-Oarecum,spuse Sara uitându-se în jos,la mâinile ei.
-Ai să-mi spui ceva,da?
-Nimic important,doar...Sara trenă.
-Ai întâlnit un bărbat!
-Da! Joanne Langley ne-a prezentat.
-Iar ea cine este?
-Agentul imobiliar local.Uneori uit că tu nu ai trăit aici dintotdeauna.
-Cred că ăsta este poate cel mai mare compliment pe care l-am primit vreodată, spuse Jocelyn.Vorbeşte-mi despre el.
-Este înalt,blond şi bogat.Sigur,bogăţia nu contează,dar...
-Doar n-o să-l alungi din cauza asta.Povesteşte-mi totul.
-Greg Anders-aşa îl cheamă-a cumpărat de curând o casă veche aici, chiar la marginea oraşului.De fapt,partea cea mai veche a construcţiei a fost pe vremuri casa supraveghetorului Conacului Edilean.
-Asta nu este o imagine favorabilă-şi te rog să nu-mi spui că sunt o yankee!
-Bine,spuse Sara zâmbind.
-Deci,cum este?
-Până acum nu ne-am întâlnit decât o singură dată,dar mi-a părut fermecător şi inteligent şi...am simţit un fel de singurătate venind dinspre el, care m-a făcut să...
-Să îl adopţi?
-De fapt,să mă mărit cu el şi să facem trei copii.Ieri mi-am cumpărat Mireasa Modernă.

-Dumnezeule Mare! Atât de rău,atât de repede?

-Da,așa cred.Știi ceva? Cred că a fost soarta.

-Cum așa?

-O știi pe Joanne...Nu,nu o știi,dar ea este codoașa târgului.Dacă ești singur și vrei să-ți cumperi prin ea doar un apartament,ea și începe să-ți caute un companion.Cumnata ei este organizator de nunți,așa că totul merge perfect.

-Și cum a lucrat soarta pentru tine?

-Greg m-a ales.Joanne și cu ei au luat împreună un prânz prelungit,iar ea i-a vorbit despre toate fetele nemăritate de pe aici și...

-Inclusiv despre mine?

-Nu,spuse Sara dintr-o suflare,apoi se corectă: firește,nu se putea altfel.

Jocelyn decise să ignore alunecarea.

-Deci Greg te-a ales după ce? După fotografii? Înțeleg.Sara avea astăzi flori în părul lung,blond și rochia era dintr-un bumbac atât de moale,crem,cu mici trandafirași brodați pe corsaj.

-Nu.Joanne nu avea fotografii.Doar i-a vorbit despre câteva femei.Cum Greg este om de afaceri,i-a sugerat-o mai întâi pe Tess,dar Greg i-a spus că nu crede c-ar vrea să stea cu o femeie care și-a petrecut viața printre avocați.

-Poate că Joanne i-a spus adevărul despre personalitatea...oarecum dificilă a lui Tess? Sara zâmbi.

-Poate că ai dreptate.Oricum,eu îi sunt recunoscătoare,pentru că i-a cerut numărul meu de telefon și m-a sunat.Chiar am petrecut bine împreună.Am vorbit la nesfârșit despre toate.Nu râde,dar l-a interesat chiar și cusutul meu.Zice c-ar trebui să deschid un magazin.Știu că este devreme-spuse Sara după ce-și trase sufletul-dar eu chiar cred că s-ar putea ca el să fie acela.

-Ce minunat,spuse Jocelyn oftând.Știe să sărute?

-Cel mai bine.După o mică pauză,Sara se uită la Joce și o întrebă:

-Știi că este vărul meu,dar cum e Ramsey la capitolul ăsta?

-Fabulos.Cu adevărat un artist al sărutului.Omul nu-și poate lua mâinile de pe mine,spuse Joce.Cuvintele părură să-i placă Sarei și vru să mai spună câte ceva,dar un zgomot venind de jos le distrase atenția.Părea că se petrecuse ceva,de vreme ce auzeau copiii strigând.

-Ce Dumnezeule poate fi asta? întrebă Jocelyn sărind din fotoliu și alergând la fereastră să se uite jos,în grădină.

Dacă în dimineața asta când s-a trezit,s-ar fi întrebat Care este lucrul categoric cel mai rău care i s-ar putea întâmpla în cursul zilei? răspunsul ar fi fost apariția uneia sau a ambelor Vitrege.Jos,înconjurată de absolut toți oaspeții,ca și cum ar

fi fost o regină așteptată de toată lumea,se afla una dintre Vitrege.Ca întotdeauna,în jurul ei se afla o jumătate de duzină de însoțitori cu microfoane în urechi și lângă Bell stătea o femeie înaltă,slabă,cu pomeți ascuțiți și cu un gât ca de girafă.

-Ele sunt,spuse Sara șoptit.Sau una dintre ele.

-Bell,spuse Jocelyn sprijinindu-se de perete,lovindu-se o vreme cu capul de zid.

-Ar fi trebuit să-i spun lui Rams să le scrie că nu am bani,doar o casă care stă să se prăbușească.Ar fi trebuit să ...

-Cine sunt toți oamenii din jurul ei? întrebă Sara.

-Suita ei.Care îi cheltuiește banii mai repede decât îi face ea.

-Una dintre ele seamănă cu...Ochii Sarei se făcură mari când studie cu mai multă atenție scena de jos.

-Dumnezeu să ne ajute! Așa este! spuse ea aproape sufocându-se,apoi se uită la Jocelyn și-și puse o mână pe brațul ei.

-Iartă-mă.Ce-ar fi să plecăm de aici și să nu ne vedem cu ele? Ne strecurăm până la garaj,ne urcăm în mașinile noastre și plecăm.Nu ești obligată să o vezi.

-Sună divin,ia-o tu înainte.Eu mă țin după tine,spuse Joce alergând după Sara.

-Dar de unde o fi aflat de petrecerea asta?

-Există un Webside Edilean,Nu l-ai văzut încă? spuse Sara.

-Cred că am ratat partea asta.În plus,se pare că eu văd numai ce vor oamenii de aici să văd.Jocelyn o urmă pe Sara în jos pe scara principală,într-o viteză care o făcu aproape să se împiedice.

-Vino! șopti Sara făcându-se mică,alergând apoi pe după insula din bucătărie, spre ușă.Niciodată până atunci nu mai asistase Jocelyn la o astfel de reacție,la perspectiva întâlnirii cu Vitregele.De obicei oamenii o împingeau în lături, bulucindu-se să vadă modelele.Dar Sara vroia s-o țină pe Joce departe de o întâlnire garantat neplăcută.Ce prietenă adevărată!

Încă aplecată,Sara întinse mâna în sus și roti butonul ușii de la garaj-și se trezi față în față cu un băiețel de vreo cinci ani.Băiețelul îi oferii Sarei un zâmbet micuț,parșiv și strigă din toți rărunchii:

-Mamă! Am găsit-o!

-Așteaptă tu să vezi ce-o să capeți de ziua ta,Jamie Barnes,turnător mic ce ești!

-Mamă! Sara mi-a spus ...Sara îi puse mâna peste gură.

-Dacă mai spui ceva,o să te fac să-ți pară rău,spuse Sara în urechea băiețelului.

-Aici erai! spuse Vivian,înalta,frumoasa și foarte însărcinata soră a lui Ramsey.

-Mamă! Mătușa Sara a spus ...

-Da,știi,dragul meu,ai spionat-o și ea te-a amenințat.Dar cum tu și fratele tău vă veți afla în grija ei sâmbăta viitoare,eu cred c-ar trebui să te gândești de două ori înainte de a mai trâncăni.Băiatul păli o clipă.

-Mătușă Sara,am mâncat două briosele și au fost foarte,foarte bune.După care dispăru într-o fugă din garaj.

-Jocelyn,spuse Viv,noi două nici n-am avut vreme să stăm de vorbă iar eu încă nu ți-am mulțumit pentru această minunată petrecere.Și ce surpriză plăcută să descopăr că sora ta este ...

-Vitregă! spuseră Sara și Jocelyn la unison.

-Scuze.Să descopăr că sora ta vitregă este una dintre celebrele modele gemene. Nu poate sta mult și m-a rugat să te gădesc.Viv zâmbi și le făcu loc celor două să iasă prin bucătărie,din nou afară în grădina din spate.Nu avea de gând să le lase să scape.

-Ah,Sara,Ingrid este și ea aici.Mă bucur atât de mult.Poate că lucrurile se vor aranja acum.Jocelyn reuși să înainteze doar pentru că Sara și Viv se aflau în spatele ei.Mulțimea se dădu în lături și toți zâmbeau mândri,uitându-se de la înalta,foarte slaba,greu machiata Bell,la Jocelyn.Bell avea pe ea două triunghiuri mari,din piele,care-i expuneau partea stângă a taliei iar piciorul drept era gol de la mijlocul coapsei,în jos.Părul ei era o masă densă de extensii iar un copil i-ar fi putut folosi cerceii ca să se joace cu ei Hula-Hoop.

În comparație cu oamenii din jur,îmbrăcați conservator,era ca un indicator de neon într-o noapte întunecată.Câteva femei încercară să se arate scandalizate,dar Bell radia toată așa încât nici o încruntătură nu era autentică.

-Draga mea,spuse Bell când Jocelyn veni lângă ea,apoi se aplecă exagerat,ca și bum Jocelyn ar fi fost cu mult mai scundă decât ea.Bell o sărută pe Joce pe amândoi obrajii,fără să-i atingă,apoi se dădu în spate și spuse:

-Ce dulce arăți.Serios.N-aș zice că ai mai mult de paisprezece ani.Ador aerul pe care ți-l dă lipsa machiajului.Joce știa că pentru observatorii cu ochii mari,Bell suna ca o soră iubitoare,iat-o pe super-vedeta zburând atâta drum de pe unde s-o fi aflat ea,ca să participe la mica petrecere a surorii ei.Joce nu îndrăzni să deschidă gura,știind că ceea ce ar fi ieșit ar fi fost „Ce vrei?”.

Dar nici Bell și nici Ash nu duseseră vreodată lipsă de cuvinte.

-Închipuie-ți surpriza mea când mi-a spus Ingrid că soțul ei lucrează la Conacul Edilean.Ce mică e lumea,nu? Și când i-am văzut fotografia,mi-am spus că într-devăr au nevoie unul de altul.Sunt atât de romantică.Când mi-a spus Ingrid că sâmbăta asta se dă o mică petrecere în Edilean și când am văzut că tu asiguri

cateringul cu prăjiturelele ale purpurii ale tale,am știut efectiv că trebuia să vin și să te încurajez.Zbătându-și genele false,Bell mai spuse:

-Sper că nu mai pui marijuana lichidă în brișelele tale de ciocolată,nu?

Trei oameni puseră brișelele jos.O femeie îi luă copilului prăjitura din mână.

Jocelyn nu se putea gândi la nimic altceva care să nu implice vorbe urâte și pumni.

-Ei bine,dragă Cenușico-spuse Bell-acum trebuie să plec,dar Ingrid o să mai rămână câteva zile,cu soțul ei.Sper că o să-l scutești de la lucratul în grădină.

Ah,apropo,eu și Ash avem un cadou pentru tine.

Ridică o micuță cutie îmbrăcată în catifea albastră,dar Jocelyn știa ce se afla înăuntru,așa că nu întinse mâna Sara luă cutia și o deschise.Surorile făcuseră din bucățile de cărbuni șiefuiți în formă de pietre prețioase,dăruite lor de domnișoara Edi,un colier și cercei.Erau capodopere ale prostului-gust.

-Sper să-ți facă aceeași plăcere pe care ne-au făcut-o lui Ash și mie.Cu asta,Bell mai sărută o dată aerul din dreptul obrazilor lui Joce,după care se îndepărtă plutind într-o mare de tinere fete care abia își puteau reține schelălăiturile de încântare.Când mulțimea se îndepărtă,ca o trenă în spatele lui Bell,Sara se uită la setul de bijuterii și spuse:

-Ăsta e cărbune? Dar atenția lui Joce era îndreptată asupra femeii pe care Bell o lăsase în urmă,femeia pe care o văzuse de sus.Nu era la fel de înaltă ca Vitregele și nici nu părea să aibă aerul acela care spunea că se considera a fi cel mai grozav lucru care a pășit vreodată pe pământul ăsta,dar simplul mod în care-și ținea umerii o trăda că era model.Fața ei frumoasă era fardată astfel încât să pară nefardată și hainele ei erau simple,dar probabil că au costat-o salariul lui Jocelyn pe anul trecut.

-Tu trebuie să fii Ingrid,spuse Jocelyn într-un târziu și femeia îi zâmbi.

-Îmi cer scuze pentru prezentare.Bell nu este întotdeauna cea mai drăguță persoană de pe pământul ăsta,dar ea mi-a aranjat să fiu astăzi aici.Petrecerea ta arată adorabil.Bună,Vivian.Este aici? întrebă ea.

-Dacă îi vei frânge din nou inima,o să ...începu Viv să spună,dar soțul ei îi puse brațul peste umeri și făcu un semn cu capul,spre gardul din spate.

-Chestia asta este între ei doi.Lasă-l pe Luke să pună treburile la punct cu soția lui.Vino,ți-am păstrat câteva prăjiturele purpurii.

După plecarea lor,rămaseră doar Sara,Jocelyn și Ingrid.

-Mă duc să-l văd,spuse Ingrid și fața ei drăguță se topi într-un zâmbet,apoi alergă spre pomii înfloriți aliniați de-a lungul spatelui proprietății.Întorcându-se,Jocelyn îl văzu pe Luke uitându-se la Ingrid,nemișcat,cu fața indescifrabilă.

Când Ingrid se apropie de el, își petrecu brațele lungi pe după gâtul lui și îl sărută pe gură. Lui Jocelyn îi trebuiră câteva clipe să reacționeze și atunci se întoarse spre Sara.

-Acum înțeleg totul. Sunt ținută ocupată de un Luke însurat, pentru ca eu să nu văd alt bărbat în afară de cel ales pentru mine: Ramsey. Întorcându-se, o porni spre ieșirea principală și spre mașină.

-Joce! Stai să-ți explic, strigă Sara în urma ei.

-Nu e nimic de explicat. Târgul m-a împerecheat cu Ramsey.

Lui Jocelyn îi trebuiră zece minute ca să ajungă acasă. Când se văzu înăuntru, încuie ușa, apoi se duse și le încuie și pe celelalte. Verifică până și ferestrele, ca să se asigure că erau închise. Nu vroia să-i intre nimeni în casă fără permisiunea ei. Impulsul ei era să-și facă valiza și să plece, dar știa că trebuia să rămână calmă, ei o ținuseră ocupată, în timp ce Ramsey se agita cu afacerile lui avocațești. A funcționat perfect. Nu văzuse niciodată un plan mai bun. Spuneți-mi, mi-ați ales cumva și rochia de mireasă? se întrebă ea. Trebuia să se gândească la ce avea să facă de acum înainte. Un lucru era să aibă o prietenă mult iubită, care să-i lase o scrisoare în care să-i spună că știa cine era bărbatul perfect pentru ea și altceva era să descopere că un târg întreg îi plănuse viitorul.

Jocelyn nu se afla în casă de mai mult de douăzeci de minute, când auzi un ciocănit politicos la ușă. Se uită afară pe fereastră și nu fu surprinsă să-i vadă pe Ramsey și Luke stând acolo. Primul ei gând a fost să le spună să se care și să nu se mai întoarcă niciodată, dar descuie totuși ușa și o deschise.

-Vrem să-ți explicăm, spuse Ramsey.

-Nu aveți nimic de explicat, spuse Jocelyn.

-Putem intra?

-Desigur, spuse ea dându-se într-o parte și lăsându-i să intre în living.

Cei doi se așezară unul lângă altul pe canapeaua galbenă a domnișoarei Edi iar Jocelyn se așeză vizavi de ei. Ramsey era îmbrăcat în hainele lui perfecte, de petrecere, menite să arate că era un om de afaceri în plin avânt, în timp ce Luke era în ginși și t-shirt.

-Ce face soția ta? îl întrebă Jocelyn pe Luke.

-Destul de bine. I-au plăcut prăjiturilele tale purpurii, spuse Luke zâmbind.

-A mâncat o jumătate întreagă?

-Mai curând un sfert.

-Încetați odată! spuse Ramsey. Jocelyn, vărul meu și cu mine am venit să-ți explicăm câteva lucruri care, cred eu, au fost greșit înțelese de tine.

-Ah? Și care ar fi acelea?

-Intențiile noastre.

-Intenții? Habar n-am la ce te referi.

-Ți-am spus că e furioasă,intervenii Luke lăsându-se pe spate,pe canapea.

Ramsey spuse,cu vocea unui avocat:

-Pentru că vărul meu m-a reprezentat prost,nu înseamnă că am făcut și eu același lucru.Am fost întotdeauna onest și clar,în ce privește intențiile mele față de tine.

-Și care ar fi?

-Ar fi...? întrebă Ramsey,neînțelegându-i întrebarea.

-Vrea să știe ce intenții ai cu ea,spuse Luke.Să te căsătorești cu ea sau să o instalezi într-un butic,așa cum vrea să facă prietenul Sarei cu ea.

Ramsey se întoarse spre Luke,uitându-se la el.

-Toate astea sunt numai din cauza ta.De ce nu i-ai spus că ești însurat?

-Nu am avut niciodată ocazia.Ai o bere? mai spuse Luke întorcându-se spre Jocelyn.

-Nu,pentru tine,nu,spuse Jocelyn cu o voce dulce.De ce nu-ți întrebi soția? Sau ea îți trimite doar cecuri,pentru ca tu să trăiești bine,dar să-ți iei serviciile umile?

Luke se înroși de furie,dar Ramsey zâmbi.

-Ți-a zis-o.De ce nu aștepti afară până când terminăm noi de discutat? Sau și mai bine,de ce nu te duci acasă și nu ne lași singuri?

Luke nu scoase o vorbă și începu să se ridice.

-Spune-mi,Ramsey,ce ți-ai dorit tu atât de mult? Pe mine sau casa mea?

Luke clipi de câteva ori spre ea,apoi se așeză la loc.

-Cum poți spune așa ceva? Mi-a plăcut de tine chiar înainte de a ne fi cunoscut.

-Și ce pereche potrivită am face.Banii McDowell cu pământul Harcourt.Eu nu am numele,dar am casa.I-am văzut pe toți oamenii aceia pe care îi curtai astăzi.

Gândește-te cu ce stil i-ai putea întreține aici.Nu te gândești cumva să-ți deschizi biroul aici? Luke scoase un sunet din gât,ca un chicot.

-Aici ți-a zis-o.Jude se uită la el cu ochi plini de scânteii.

-Iar tu mi-ai ocupat timpul ca nu cumva să cunosc vreun alt bărbat,cât timp Ramsey era ocupat.Cât de deștept a fost totul.Atât de bine lucrat.

-Joce,nu a fost așa,începu Ramsey.

-Nu? La cel de al doilea picnic mi-ai vorbit despre scrisorile pe care le citeai cu bunicul tău.Ce poveste emoționantă.Ai făcut să pară totul ca și cum ai fi fost îndrăgostit de mine de mic copil.Dar desigur,după această revelație,nu te-am mai văzut zile bune.

-Cred că o să vă las singuri,spuse Luke.

-Ah,nu! spuse Joce și Luke se așeză la loc și spuse:

-Ascultă! Eu nu m-am prezentat niciodată altceva decât sunt.Sunt grădinarul tău,atâta tot.Viața mea personală nu a fost niciodată un subiect de discuție între noi.

-N-am de gând să-ți onorez afirmația cu un răspuns.Grădinarii nu...nu manifestă atâta interes pentru angajatorii lor,așa cum mi-ai arătat tu mie.Ești exact ca tata, cu vorba lui dulce,cu Harley-urile lui și cu înclinația lui spre fete care nu știu din ce parte se deschide o carte.

-Tatăl...? făcu Luke terifiat.Crezi că sunt ca tatăl tău?

-Nu sunt proprietatea nimănui! strigă Jocelyn ridicându-se și privindu-i pe amândoi.Eu nu sunt o bucată de pământ pe care să vă puteți lupta și eventual câștiga.

-Joce,te rog,spuse Ramsey.Dacă Luke a fost prea familiar cu tine,nu este vina mea,nu te răzbuna pe mine.

-De ce nu te duci la Tess,să-i spui ei problemele tale? Și apropo,vărul tău este cel care-ți plătește leafa.

-Știu,spuse Luke,pe chip citindu-i-se încă șocul afirmațiilor lui Joce.În fiecare săptămână îmi îngroș nota cu jumătate.

-De ce ...? începu Ramsey.

-Afară! spuse Jocelyn.Amândoi să ieșiți acum din casa mea și nu vreau să vă mai văd pe niciunul dintre voi ...poate niciodată.

-Jocelyn,spuse Luke încercând să-și revină.Îmi cer scuze pentru tot ce crezi că ți-am făcut,dar grădina are nevoie de ...

-Să nu te mai apropii de grădina mea.Să nu te mai apropii de mine.

-Dar trebuie îngrijită.Are nevoie de ...

-Sunt sigură că o să găsesc eu un băiat de liceu care să-mi tundă gazonul.

-Jocelyn-pleda Ramsey-nu ești corectă cu mine.Știu că sora ta a fost astăzi ca un adevărat șarpe și știu că ești supărată din cauza asta,dar eu nu am făcut nimic ca să merit să-mi spui să ies din viața ta.Orice a făcut Luke ca să te facă să crezi că este ...Ramsey se întrerupse și se uită la vărul lui.

-Ce naiba ai făcut de este atât de furioasă să descopere că ești însurat? Dacă te-ai atins cumva de ea în vreun fel,Dumnezeu să mă ierte,dar o să...

Când Luke chicoti,Jocelyn îl străfulgera cu privirea.

-Iar tu te poți duce la soția ta.Și acum plecați! Amândoi!

CAPITOLUL 15

JOCELYN ÎȘI RIDICĂ ochii de la birou și privi afară, în gol. Peluza trebuia tunsă-din nou-și părea că niște insecte mâncau tufele alea...ce tufe erau ele, care se întindeau de-a lungul lateralei casei. Într-o dimineață putuse jura că auzise termitele ronțând în perete, dar până la urmă nu eră decât Sara și prietenul ei-din nou. Se uită înapoi în jos la măsuța pe care și-o cumpăraseră și la hârtii. Birouașul nu era ceea ce sperase ea că va băga vrodată în casă, dar acum asta își permiseseră. Făcuse multe în cele șase săptămâni de când le spusese lui Ramsey și Luke să iasă din viața ei. Mai întâi, se dusese la o bancă din Williamsburg și împrumutase cincizeci de mii de dolari, garantând cu casa. Își socotise că de atâta va avea nevoie să trăiască până când va reuși să scrie biografia și s-o vândă unei edituri. Era tentată să scrie ceva despre Thomas Jefferson, pentru că toate cărțile despre el păreau să se vândă, dar inima ei nu se afla acolo. Ea vroia să scrie despre domnișoara Edi. Jocelyn știa din experiență că nici o editură nu acorda vreun avans unui scriitor care nu mai scrisese nimic până atunci, așa că o să trebuiască să găsească alte resurse pentru a se întreține, în timp ce-și scria cartea. Ca să-și plătească rata, își petrecea zilele în Williamsburg, făcând cercetări asupra secolului optsprezece, pentru un romancier foarte cunoscut și care intenționa să scrie o trilogie despre Războiul American de Independență.

Serile și nopțile, Joce lucra la cartea ei despre domnișoara Edi. Tess îi spusese că nu știusese că Luke era însurat. De fapt, Tess i-a spus că ea și Ramsey s-au certat cumplit din cauza asta. El i-a spus că ce se petrecea în familia lui era treaba lui.

Tess s-a jurat că dacă ar fi știut, i-ar fi spus lui Jocelyn.

-Urăsc felul în care târgul ăsta își apără micile lui secrete murdare. Cineva ar fi trebuit să ne spună, mie, ție, nouă, că este însurat.

Tonul lui Tess era atât de furios, încât lui Jocelyn îi veni să se dea în spate. Dar Tess îi adusese cheia de la pod și Joce petrecuse zile întregi scormonind în fiecare cutie și cufăr. Din câte își dădea seama, toate obiectele de valoare fuseseră scoase și nu rămăseseră acolo decât mii de registre contabile. Poate că într-o zi va putea face ceva cu ele, doar că ea sperase să găsească aici un jurnal în care cineva recunoștea că ucisese pe cineva și după ce-și va fi terminat biografia, ar fi putut scrie despre asta și deveni milionară.

-Inventează-ți propria poveste, îi spusese Tess. Omoară pe cineva, apoi imaginează-ți cine a făcut asta și de ce. Suna atât de simplu, dar de câte ori încercase Joce, pe vremuri, să facă asta, nu-i reușise niciodată. Ei îi plăcea să citească despre evenimente reale și oameni reali și despre asta dorea să scrie.

-Domnișoara Edi! spusese Tess astupându-și urechile cu mâinile. Am auzit atâtea despre femeia asta, încât dacă i-aș vedea silueta fantomatică stând în pragul ușii, i-aș spune pur și simplu să se care.

-Dacă o vezi, te rog să o întrebi ce să fac, îi spuse Jocelyn întunecată.

Era o altă seară în care Tess se afla în bucătăria lui Jocelyn, făcând brișele. După petrecerea de la Viv-Dezastrul, cum se gândea Joce la ea- Tess acceptase să facă următoarele două angajamente de catering. Tatăl lui Luke, Jim, spusese că ea era cel mai bun negociator pe care-l văzuse vreodată. Tess nu permisesese cuiva să sugereze măcar ce-ar vrea să se servească la propria lor petrecere. Tess îi informa ce le va asigura și manierele ei erau atât de autoritare, încât ei efectiv acceptau orice li se spunea. De atunci, Tess, ajutată de Jim, asigurase cateringul la peste o duzină de petreceri pentru copii și ceaiuri organizate de doamne. Și toate prăjiturile fuseseră făcute în bucătăria lui Jocelyn. În timp ce ea lucra la carte, vedea cum ies afară pe ușa ei cutii cu brișele și prăjiturele minunat decorate.

Cât despre Sara, sută la sută din timp și-l petrecea cu prietenul ei și cu planurile pentru butic. Sara nu mai vorbea decât despre ce-i spusese Greg, ce făcuse Greg, la ce se gândise Greg. ”Greg zice că ar trebui să ...” părea să fie începutul fiecărei propoziții. De-a lungul zilei-dimineța, după-amiaza sau noaptea- Joce și Tess auzeau prin pereți zgomotele unor energice momente de dragoste. La început fusese jenant, apoi de râs. După două săptămâni devenise un lucru atât de obișnuit, încât tot ce făceau Joce și Tess era să se uite una la alta și să spună unde anume se petrecea. Dar totul se termină brusc într-o noapte.

-În bucătărie, spuse Joce.

-Nu, asta e camera, spuse Tess. Joce ascultă.

-Ai dreptate. Hopa... Se duc în sufragerie.

-Sara ar trebui totuși să aștepe să i se vindece rănile de la genunchi, provocate de covor, înainte de a mai face chestia asta acolo. E... Tess se întrerupse brusc pentru că ridicând privirile, îl văzu pe Jim stând în ușă, ținând în mâini o cutie cu provizii. Jim nu spusese nimic, puse doar cutia jos și plecă.

Cu ochii mari, cele două femei luară două pahare și se duseră cu ele la perete.

Știa că Jim se ducea la apartamentul Sarei și vroiau să audă ce-i spunea. Dar din nefericire, Jim vorbea atât de încet încât nu putură auzi un cuvânt. Când se întoarse în bucătărie, Joce și Tess erau ocupate și lucrau la masă, cu expresii nevinovate. Ce i-o fi spus Jim Sarei nu se știe, dar din ziua aceea nu s-au mai auzit zgomotele dragostei venind prin pereți. Tess chiar spusese, odată:

-Nu știu dacă tăcerea asta mă face fericită sau nefericită.

-Nici eu, spusese Joce.

În primele două zile după Dezastru, în timp ce Tess cocea la cuptor, Joce scria scrisori și e-mailuri și dădea telefoane. Văduva doctorului Brenner era atât de fericită că Joce avea să scrie o biografie a soțului ei- Joce renunțase să-i mai spună adevărul- încât îi trimisese atâtea cutii cu hârțogăraie, încât acestea umpluseră jumătate din camionul firmei de transport. Dar în timp ce Joce se uita peste ele, trebui să-și impună să nu adoarmă. Doctorul Brenner o fi fost el un mare doctor, dar era un jurnalist cumplit. Joce găsea mențiuni despre câteva decese în aceeași zi, dar fără vreo explicație despre cum și de ce. Începu să trimită mai multe întrebări în diverse locuri. A scris ambasadelor americane din țările în care a lucrat doctorul Brenner. De două ori i s-a răspuns că varianta oficială este că nici un doctor american nu a lucrat în țara respectivă.

În așteptare fiind, Joce așternu pe hârtie toate întâmplările pe care și le putea aminti din poveștile domnișoarei Edi, din vremea când lucra cu doctorul Brenner. Joce purta mereu la ea un carnet de notițe și scria oricând putea.

Tot timpul însă, când făcea investigații sau transcria, se gândea la Luke. Nu! își spunea ea, se gândea doar la povestea pe care i-o citise Luke în timp ce ea cocea prăjituri. Joce fusese încântată ascultând despre domnișoara Edi și David al ei, șoferul de jeep pe care aceasta îl disprețuia, dar pe care ajunsese să-l iubească atât de mult. Dar cum se întâmplase? Ce îi adusese împreună, într-un fel care îi făcuse să se îndrăgostească? Joce spera că nu era vorba doar de proximitate și de pasiunile războiului. Ea spera că ei ajunseseră să se cunoască unul pe celălalt, ca să se iubească cu adevărat, sincer. Dorea enorm să ia legătura cu bunicul lui Luke și să-l roage să-i spună restul povestirii, dar îi venea greu să se decidă. Cum să-i dea ei, o străină, scrisorile, mai ales după ce-i alungase nepotul?

Cu gândul la poveste, Jocelyn îl căută pe Google pe Generalul Austin. Văzu că fusese decorat de nenumărate ori și exista o mențiune despre un fiu care primise postum, în numele tatălui său, ultima recunoaștere. Joce nu credea că exista cine știe ce speranță ca familia lui să-și amintească de o secretară pe care o avusese generalul în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, dar le scrisese totuși, politicos, întrebându-i dacă auziseră cumva de domnișoara Edilean Harcourt.

Patru zile mai târziu, Joce primi un e-mail entuziast de la William „Bill” Austin, nepotul Generalului Austin, în care îi scria că lucra la biografia bunicului său și că da, știa despre domnișoara Harcourt, dar nu cine știe ce.

„Îți arăt ce am eu, dacă-mi arăți ce ai tu”, scria el.

Problema era că ceea ce auzise ea despre Generalul Austin era dintr-o povestire scrisă de domnișoara Edi și portretul generalului nu era deloc flatant, așa că nu era sigură că nepotului generalului îi va face plăcere. Îi spuse că de vreme ce tot

ce avea ea era din perioada de după război a domnișoarei Edi,nu-i va folosi lui Bill la biografia lui.Îl întrebă totuși dacă putea citi indiferent ce avea el despre domnișoara Edi.Bill îi răspunse că erau câteva scrisori în care era menționată domnișoara Harcourt, care însă nu fuseseră transcrise până atunci și se mai aflau încă în cutii-iar el nu vroia să dea originalele din mână.

„Cine mi-a transcris până acum este fosta mea prietenă,așa că va trebui ori să-mi iau alt copist- ceea ce nu-mi pot permite-ori altă prietenă care să știe să facă transcrieri,ori să mă însor cu fosta.Dacă aș avea o monedă cu trei fețe,aș arunca-o în sus.”

Joce cumpără niște super glue și lipi trei monede de douăzeci și cinci de cenți-fiecare din alt stat-ca să formeze o piramidă și i-o trimise prin poștă,fără nici o explicație.Două zile mai târziu primi un e-mail de la Bill,în care-i spunea că el și fosta lui prietenă și-ar fi putut cumpăra o casă din cât vrea să cheltuiască familia ei pentru nuntă.O să-mi ia săptămâni din timpul meu.După care vine luna de miere.Am amânat indefinit munca și biografia mea.Nu știu dacă să-ți mulțumesc sau să te urăsc.

-Nici eu,mormăi Joce.Se întoarse la ce putea afla despre doctorul Brenner.De două ori descoperi ceva important,oameni care-și aminteau de el și de domnișoara Edi.Când dădu peste o soră care lucrase cu el,Joce se duse cu mașina la Ohio și petrecu trei zile înregistrând tot ce-și putea aminti femeia aceea.Numai că ea lucrase cu doctorul Brenner doar șase luni și își amintea de domnișoara Edi ca despre cineva care băga frica în tine.”Cea mai rece femeie din lume.Absolut fără inimă.”Joce se înarma cu multă răbdare să nu-i spună două vorbe femeii.Acum,ridicându-și privirea de la hârtii,stând în biroul pe care și-l amenajase în cel de al doilea salon,nu știa dacă să renunțe sau să continue să se dea cu capul de pereți.

-Ți-e dor,da? Joce își coborî brusc privirile înapoi în hârtii.

-De domnișoara Edi? îi spuse ea lui Tess, care stătea în ușă.Da,mi-e tare dor de ea.Aș vrea doar ca lumea să o poată vedea așa cum era ea cu adevărat.

-Nu de ea.De el.

-Ah,de Ramsey.Este la Boston.Cică din cauză că a pierdut un caz important,așa că a trebuit să trâmbițeze puțin,să facă rost de clientelă.Dar nu,nu pot spune că mi-e dor de el.Nu am petrecut chiar atâta timp împreună.Poate când se întoarce ...Jocelyn ridică din umeri.

-Dacă vrei să te minți pe tine,n-ai decât.Dar pe mine nu mă poți minți.Și încetează să mai lași ușa deschisă,în speranța că o să apară,spuse Tess închizând-o.Joce își lăsă capul în mâini.Da,îi era dor de Luke.Îi era dor de el în

fiecare clipă din zi.Se străduia să pretindă că lucra mult prea din greu ca să îi fie dor de cineva,dar nu era așa.Îi lipsea râsul lui,felul în care asculta,felul în care înțelegea tot ce încerca ea să-i spună.Primul lucru pe care-l făcea dimineața și ultimul pe care-l făcea seara era să se uite pe fereastră.Vroia să-i vadă camioneta,uneltele.Vroia să-l vadă pe el.

-Nu este bărbatul potrivit pentru tine,șoptea ea.Ea nu vroia să fie ca mama ei,să fugă cu nu știu ce bărbat și să sfârșească făcând sluj în fața lui.Ea vroia un bărbat ca Ramsey,care va avea grijă de ea.

Dar rațiunea nu o făcea să-i fie mai puțin dor de Luke.Chiar și cu tot ce-i spusese Sara despre Luke și...și...îi venea greu să pronunțe cuvântul.SOȚIA lui. Luke era cu soția lui.Ingrid se afla în Edilean deja de aproape șase săptămâni și Jocelyn presupunea că erau un cuplu fericit.Trăiau probabil cea de a doua lor lună de miere.Dar indiferent de bunele ei intenții,de câte ori se urca în mașină, Joce se gândea la Luke și la Ingrid.Încerca să-și direcționeze gândurile doar spre cartea ei,dar mintea îi rătăcea înapoi pe poteca pe care vroia ea.

Evident,Luke și soția lui trăiseră despărțiți din cauza meseriei ei.În urma unor discrete investigații,Joce descoperise că,asa cum știa toată lumea,până la apariția alături de Bell la acea oribilă petrecere,Luke nu-și mai văzuse soția de un an.

Dar asta nu era treaba lui Joce.Luke Connor nu era decât un bărbat pe care îl cunoscuse doar cu câteva zile înainte și cu care avusese câteva conversații.Atâta tot.Acum el se întorsese la soția lui și era,probabil,în al noulea cer de fericire.Se întreba dacă-și mai amintea măcar de ea.

Un zgomot venind din dreapta ei o făcu să se uite la ușă.Cineva strecurase pe sub ușă un plic crem.Se ridică,luă plicul și își citi numele pe el.Când îl deschise, văzu că era o invitație la prânz,din partea Doctorului David Aldredge.

-David Aldredge,spuse ea tare.Prima dragoste a domnișoarei Edi.

Era probabil omul pe care dorea cel mai mult să-l întâlnească,pe lumea asta.Îi fusese arătat la petrecerea lui Viv,dar nu avusese ocazia să stea de vorbă cu el.

Iar de la petrecere,nu avusese curajul să îl contacteze.Adevărul era că făcea un efort să stea departe de lumea din Edilean.Puneau cu toții prea multe întrebări.

Vroiau să știe ce se petrecuse între ea și Ramsey și o întrebau chiar și despre ea și Luke.”*Păreați cu toții prieteni atât de buni*”,spuneau ei,așteptând apoi ca Jocelyn să le povestească cel mai mic detaliu din viața ei privată.Dar ea zâmbea doar și pleca mai departe.Dar acum,David Aldredge vroia să se întâlnească cu ea.Pe bilet se afla adresa lui de e-mail și cinci minute mai târziu,Jocelyn îi răspundea cu da.

A doua zi, în Williamsburg, când ajunse la doctorul Aldredge, Joce constată cu surpriză cât de micuță era casa și cât de aproape se afla de următoarea. Poate din cauză că petrecuse mult timp în Edilean și în Colonial Williamsburg, se așteptase la ceva mai vechi, mai istoric.

Sună la ușă, apoi încercă să se calmeze, în timp ce aștepta să i se deschidă. O să fie supărat pe ea pentru că i-a alungat nepotul din casă? Sau eră mai interesat de trecutul îndepărtat? Va trebui să asculte nu știu ce poveste cumplită despre ce i-a făcut lui domnișoara Edi, ca să-l împingă în patul altei femei? Trebuia să aibe vreo nouăzeci de ani acum, deci va fi în cărucior, cu un tub de oxigen la nas?

Când ușa fu deschisă de un bărbat frumos, cu părul grizonat, lui Joce aproape că-i veni să spună că-l căuta pe tatăl lui.

-Sunteți David al domnișoarei Edi? izbucni ea, cu vocea plină de uimire.

David îi zâmbi răpitor și spuse:

-Ah, mi-ai făcut o săptămână frumoasă. Nu, tot anul. Abia aștept să-i vorbesc lui Jim despre tine. Jocelyn râse.

-Am auzit totul despre gelozia bunicilor, doctore Aldredge, dar nu am știut că se extinde și la generația intermediară.

-Ah, da. Merge până jos de tot-și înapoi. Nu-mi pot imagina ce s-ar întâmpla dacă Luke ar avea un copil. Spunând asta, o măsură cu privirea de sus în jos.

-Să consider această privire ca o verificare de fertilitate? îi aruncă ea.

David clipi repede și zâmbi.

-Jim mi-a spus că ai un impertinent simț al umorului, dar e chiar mai bine decât zicea el. Nu vrei să intri? Soția mea și-a făcut un program pentru după-amiaza aceasta, așa că putem vorbi între noi. Și apropo, spune-mi David sau, cum îmi spune tot satul, doctorul Dave.

În clipa în care intră, Jocelyn înțelese de ce David cumpărase casa asta. Tot peretele din față era din sticlă și dădea spre un port miniatural, minunat. Bărci pescărești, bărci cu motor și docuri micuțe care intrau în frumosul râu James.

-Ah! atâta reuși ea să spună.

-Ne place priveliștea asta, spuse doctorul Dave, vizibil încântat de impresia ei.

Parterul casei era aproape în întregime un spațiu unic, deschis, cu livingul, salonașul pentru micul-dejun și bucătăria, într-o singură încăpere. Într-o parte se afla sufrageria, care fusese transformată într-o bibliotecă cu televizor. În partea opusă peretelui-fereastră se afla o verandă închisă cu pereți de sticlă, cu mobilier din răchită, care părea a fi locul cel mai folosit. Știu că gazda ei fusese corectă, când văzu pe terasa lungă o măsuță pregătită pentru două persoane.

Farfuriile se potriveau cu șervetele și cu pernele de pe scaune și înțelese că

cineva se străduise pentru asta.

-Probabil că ar fi trebuit să întreb ce preferi să mănânci,dar...

-V-a spus Luke totul despre mine,îl întrerupse ea.

-Nu.Păru surprins.Probabil că nepotul meu mi-ar da una în cap cu propriile mele crose de golf,dacă ar ști că te-am invitat aici.El are convingerea absolută că-și poate rezolva singur toate problemele.

-Iar dumneata nu crezi asta?

-Eu cred că nimeni nu-și poate rezolva singur toate problemele.Tu ce părere ai?

-Nu știu,spuse ea atentă.Nu cred că m-am gândit vreodată la asta,dar nu,nu cred. Eu știu că am crescut fiind foarte atașată de domnișoara Edi,iar ea m-a ajutat în toate problemele pe care le-am avut.

-Ah,da,iar acum să ne așezăm,spuse doctorul Dave ridicând capacul unei supiere mari din centrul mesei.

-Îți place supă vichysoise rece?

-O ador.Dar numai dacă e făcută cu cartofi organici.Doctorul Dave chicoti.

-Ai petrecut ceva vreme în preajma lui Ellie.

-Nu,doar a fiicei ei și a altor rude.Gândindu-se la Sara,Jocelyn se înroși fără să vrea.

-Deci Sara are un nou prieten,da? Cam zgomotoși,înțeleg?

Jocelyn luă puțină supă.Era delicioasă.

-Jim a pus capăt.

-Așa mi s-a spus și soția mea m-a făcut să ies din cameră,când m-a pufnit râsul. Jim a fost întotdeauna un puritan.Nu-mi dau seama cum s-a măritat fiica mea cu el.Joce știa că glumea,dar tot nu i-a plăcut asta.Jim Connor fusese foarte bun cu ea.

-Poate pentru că este genul de om care are grijă de ceilalți și îi pasă de ei și-i ajută,la nevoie.

-Înțeleg,spuse doctorul Dave așezându-se și sorbind din supă.Cum e turcul,și pistolul,continuă el după o vreme.

-Nu înțeleg.

-Luke și tatăl lui sunt foarte asemănători.De aceea s-a înțeles Luke atât de bine cu celălalt bunic.Eu îi ofeream lui Luke o excursie la Disney World iar Joe îi oferea două zile pe o barcă puturoasă.Pierdeam întotdeauna.

-Ai fost dezamăgit că Luke nu s-a făcut medic? întrebă Joce.

-Nu,spuse ea și cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.Se ridică să scoată două chifle din cuptor.Mary Alice m-ar scalpa dacă aș uita de ele.Numai Henry,tatăl Sarei,a vrut să se facă medic.Toți ceilalți s-au făcut ce-au vrut ei.

Jocelyn rupse o chiflă,o unse cu unt și mușcă din ea.Îi ajunsese atâta vorbăraie goală.

-Deci,ce s-a petrecut între tine și domnișoara Edi?

-Lumea nu știe asta,dar noi doi am rupt logodna înainte de a pleca ea pe front.

Jocelyn clipi,uluită.

-Dar eu am crezut că ...

-Toată lumea,inclusiv noi,am crezut că ne vom căsători.Eu am cerut-o în căsătorie,ea a spus da și eu i-am strecurat un inel pe deget.Dar câteva săptămâni mai târziu a fost bombarat Pearl Harbor și totul s-a schimbat.

-Sau poate că s-a schimbat din cauza celor petrecute mai devreme,în acel an?

Era rândul lui Dave să pară surprins.

-Dar știi că îți faci investigațiile,nu glumă.

-Eu știi că Alexander McDowell a întreținut-o pe domnișoara Edi după pensionarea ei și presupun că banii lui au fost cei pe care mi-i trimitea la colegiu.De ce ar fi făcut el așa ceva?

-Mai vrei supă?

-Da,puțină.

-Și am sendvișuri.Cu castraveți,ton,salată de pui și salată de ouă.Servește-te, spuse el punând pe masă platoul uriaș.

-Da,spuse Jocelyn luând un sendviș cu salată de ton și mușcând din el.Ceva s-a întâmplat în Edilean cam în perioada atacului de la Pearl Harbor,din șapte decembrie 1941,ceva care a schimbat multe lucruri.

-Spune-mi te rog că nu ai de gând să sapi și să scormonești până când vei afla tot ce s-a întâmplat?

-Mă tem că da.Doctorul Dave oftă.

-Tinerii vor întotdeauna să afle secretele de familie.

-De la cei care deja le cunosc,spuse Jocelyn.Doctorul Dave chicoti.

-Știam că am avut dreptate când am rugat-o pe Mary Alice să ne aducă tort de ciocolată de la The Trellis.

-Vrei să spui unul din acele nouă-straturi de Moarte prin Ciocolată? Adică nu e doar o legendă?

-E real și am și eu o porție.Și acum spune-mi ce vrei să știi tu,mai mult și mai mult?

-În clipa de față,mă interesează anul 1944.

-Povestea lui Edi,spuse doctorul Dave luând de pe masă bolurile goale.Îi făcu semn lui Jocelyn să nu se scoale.

-Înseamnă că ai citit povestea pe care i-am dat-o lui Luke.

-Oarecum.De fapt,el mi-a citit-o.Doctorul Dave puse vasele pe ghiuveta din bucătărie,apoi se întoarse încet spre ea.

-Ce vrei să spui? Ți-a citit-o el,ție?

Joce se ridică și se plimbă puțin privind tablourile de pe pereți.Doar dacă nu se înșela cumva,toate erau originale strânse de peste tot de prin Statele Unite.

-Chiar așa.Eu coceam brișele pentru ...pentru petrecerea aceea și el îmi citea.

Pronunțase cuvântul cu atâta mânie încât trebui să inspire adânc.De unde aterizase Bell? De la Milano? De la Londra? De la Paris? Totul,doar ca să-i distrugă lui Jocelyn prima ieșire în societatea în care trăia acum.De la scurta apariție plină de ură a lui Bell,Joce nu mai discutase cu absolut nimeni despre domnișoara Edi-care fusese principalul ei obiectiv pentru ziua aceea.Acesta și acela de a câștiga bani cu prăjiturile.

-Cine altcineva mai era în casă? întrebă doctorul Dave.

-Numai noi,spuse Joce,apoi îl privi intens.Au spus cumva oamenii că Luke și cu mine ...

-Nu,nu am auzit nimic,ori,grație internetului,e-mailului și telefoniei,soția mea și cu mine aflăm destul de mult din tot ce se petrece în orașel.Deci erai singură în casă,cu nepotul meu,tu făceai brișele iar el îți citea,da?

-Da,spuse ea derutată.Îmi scapă cumva ceva? Am încălcat cumva un taboo sudist? Sara îmi spune într-una că sunt yankee,iar Tess ...în sfârșit,cine poate ști ce gândește Tess?

-Nu,spuse doctorul Dave cu blândețe,nu ai făcut nimic greșit.Doar că nu mi l-aș fi imaginat niciodată pe nepotul meu în felul acesta.El este mai curând un singuratic.

-Un singuratic? Dar este căsătorit.Ai uitat asta? Doctorul Dave își acordă timp, îndepărtând învelișul de pe ceea ce era un minunat tort de ciocolată.

-Nu ai vrea să afli adevărul despre mariajul lui Luke,nu?

-Nu este problema mea,spuse Joce încordată.Știu că am reacționat exagerat când am aflat asta și după starea în care se află acum grădina mea,îmi dau seama că ar fi trebuit să-mi țin gura ferecată,dar în ultimele câteva luni din viața mea am avut parte de mai multă trădare decât pot eu suporta.Chiar dacă nu îi interesează persoana ta altfel decât ca prieten,bărbații însurați nu obișnuiesc să stea în bucătăria ta,seară de seară și ...Jocelyn inspiră adânc.În sfârșit.Apropo,n-ai cumva nevoie de o slujbă,să tunzi peluze? Plătesc în brișele.

-Nu,spuse doctorul Dave zâmbind.Seară de seară,zici,da?

Îi întinse farfuria cu o bucată de tort de trei centimetri grosime.

-Sper să-ți ajungă asta,cât timp o să-ți vorbesc despre mariajul nepotului meu.

-Știe că le povestești oamenilor despre asta?

-Nici măcar Luke nu știe o parte din ce-o să-ți povestesc eu acum.

-Ah,bine,atunci.O să fiu ochi și urechi,spuse Joce luând prima îmbucătură din prăjitura divină.

-Luke locuia și lucra în ...doctorul Dave făcu un gest larg cu mâna.Undeva în nord.Nu contează unde.Ceea ce contează este că a cunoscut o chelneriță frumoasă,înaltă,slăbănoagă și un lucru a dus la un altul.Peste șase săptămâni,ea i-a spus că era însărcinată.O poveste veche,da?

-Cea mai veche,spuse Jocelyn.

-Diferența este că de data aceasta era vorba de nepotul meu.Luke cel Bun.Luke cel Onorabil.Și care s-a căsătorit cu ea.Mi-a spus că îi plăcea de ea și că probabil cu timpul va veni și dragostea.Important era că nu avea de gând să abandoneze copilul pe care-l purta ea.Doctorul Dave se uită la prăjitura lui.

-Eu am fost singurul care a avut curajul să-i spună să aștepte și să obțină un test de paternitate.Luke aproape că m-a izgonit din viața lui,pe pentru asta.Eu am glumit pe tema asta,dar am fost foarte rănit.În sfârșit,după nuntă și-au petrecut luna de miere la New York.Acolo dorise Ingrid să meargă,iar Luke ar fi făcut orice pentru femeia care îi purta copilul.Nu se aflau acolo decât de o zi,când un fotograf i-a înmânat lui Ingrid cartea lui de vizită și a invitat-o să treacă pe la el,să-i facă niște poze.Ingrid a crezut că era o glumă,dar Luke auzise de omul respectiv,așa că a încurajat-o să accepte.Firește,Luke a însoțit-o la ședința foto. Doctorul Dave se opri și luă din tort.

-Pozele au fost atât de bune,încât fotografii le-a cerut permisiunea să le arate câtorva persoane și astfel,Luke și Ingrid au rămas la New York două săptămâni. Pe scurt,Ingrid a devenit peste noapte un succes.Știi cum este.În meseria asta vor fete cât mai tinere.

-Cunosc mai multe despre lumea fotomodelor decât aș vrea,spuse Jocelyn.

-Luke trebuia să se întoarcă înapoi la munca lui,dar Ingrid l-a rugat să stea cu ea.Eu cred că pentru Luke totul era ca o glumă.Cred că el își imagina că într-o zi Ingrid va arăta fotografiile copiilor lor,ca pe o frumoasă amintire.

-Ea a refuzat să se întoarcă înapoi,cu el? Doctorul Dave își vârî furculița în tort.

-Nu.Aș fi vrut să fi fost așa,dar nu.O fi ea o fată prostituată,dar când e vorba de propriul ei interes,devine extrem de deșteaptă.Și-a făcut bagajele și i-a spus că se întoarce cu el,că îl iubea prea mult ca să nu renunțe la orice,de dragul lui.Nu își mai dorea decât o ultimă ședință și firește,Luke a fost de acord.Cum o putea refuza? Așa că ea s-a dus la ultima ei ședință foto iar Luke a rămas să schimbe zborurile spre casă.Prima oară când Luke a văzut-o pe Ingrid,după aceea,a fost

la spital. Pierduse sarcina și spunea că era atât de nefericită, încât vroia să se sinucidă. Sigur, Luke nu o putea lăsa singură în starea aceea, iar ea avea dureri atât de mari, încât nu o putea târî într-un avion.

-Și ce s-a întâmplat? întrebă Joce.

-Până la urmă, Luke a rămas cu ea la New York. A trăit și a lucrat în orașul acela.

-A făcut grădinărit în New York?

-Nepotul meu poate face multe lucruri, dar orice face, urăște să facă într-un oraș. Și totuși au trăit acolo împreună vreo optsprezece luni. Apoi, absolut întâmplător, Luke a aflat că Ingrid nu pierduse sarcina. Ultima ei „ședință” la New York fusese pentru un chiuretaj.

-Luke trebuie să fi fost... Joce nu reușea să-și găsească cuvintele.

-A fost distrus pentru pierderea copilului, pentru... pentru tot ce a pierdut în viața lui. S-a întors la Edilean și a început să se ocupe de grădinărit. Bunicul din partea tatălui îi lăsase o casă veche pe care Luke a pus-o la punct, după care a început să se ocupe de Conacul Edilean. Doctorul Dave se uită la Jocelyn.

-Din câte știu eu, nepotul meu nu a mai văzut-o și nu a mai auzit de Ingrid în ultimii doi ani.

-De ce nu a divorțat?

-Dacă ar fi inițiat ea divorțul, sunt sigur că Luke ar fi fost fericit să-i semneze hârtiile, dar el nu este genul de bărbat care să-i prezinte unei femei actele de divorț.

-Dar acum sunt din nou împreună.

-Pot să am încredere în tine? întrebă el.

-Adică să nu spun la toată lumea tot ce aflu de la tine?

-Exact. Uneori este plăcut să fii înconjurat de oameni care te cunosc dintotdeauna, dar uneori este groaznic. De la bun început, Luke a refuzat să discute cu cineva despre mariajul lui dezastruos. Cred că se simte ca un adevărat idiot, pentru că s-a îndrăgostit de cineva atât de lipsit de... Doctorul Dave ridică din umeri.

-De suflet? Știi cum este Ingrid. Am trăit acasă cu două ca ea.

-Ceea ce nu știi tu, este cum sunt eu.

-Te referi la tine și la Mary Alice Welsch?

-La asta, el zâmbi și Joce îl văzu pe Luke peste mai bine de patruzeci de ani.

-Nu, nu la asta. La faptul că am angajat un detectiv particular care să afle totul despre „sarcina pierdută” a lui Ingrid. A durat luni, dar el a descoperit clinica unde ea făcuse de fapt un chiuretaj, apoi m-am asigurat că nepotul meu va găsi, ”accidental”, toate documentele respective.

-Dacă descoperă Luke asta ...șopti Joce.

-Presupun că înțelegi acum câtă încredere am în tine.Joce se lăsă pe speteaza scaunului.

-Îmi spui asta pentru că ai mai descoperit și altceva,da?

-Da.Ridicându-se,doctorul Dave deschise un sertar și luă de acolo un dosar gros, din care scoase un plic mare.

-Ieri am primit asta de la același detectiv particular.Scrie aici de ce s-a întors Ingrid.Joce luă plicul dar nu îl deschise.

-Sper sincer că nu-mi ceri mie să-i spun lui Luke despre ce se află în plic.

-Nu,nu.Oricum va apare totul în presă,cât de curând.Ceea ce vreau eu să spun este că în zilele petrecute de Luke cu tine ...Doctorul Dave ridică mâna,când Joce dădu să spună ceva.Da,știi că nu au fost multe,dar în perioada aceea Luke a fost atât de fericit cum nu îl mai văzusem de ani de zile.A jucat chiar și golf cu mine.

-Știi,da,că urăște golful?

-Da,spuse el chicotind.Și joacă cu adevărat,cu adevărat,foarte prost.

-Atunci de ce...?

-Este doar o glumă în familie.Obişnuia să-și petreacă atât de mult timp cu celălalt bunic...Ah,în sfârșit.Totul o să se rezolve.Scoase din dosar un pachet de hârtii vechi,îngălbenite și ochii lui Joce se luminau.

-Știi ce se află aici? Ca o cobră hipnotizată de fluier,se aplecă Joce asupra hârtiilor,cu amândouă mâinile întinse,să le ia.Doctorul Dave le retrase și le băgă înapoi în dosar.

-Dacă îl faci pe nepotul meu să zâmbească din nou,îți voi da partea a doua.

-Le-ai citit? Vocea ei era ca o șoptă.

-Ah,da.Mi-a plăcut mai ales partea în care cad amândoi într-un râu,într-o mașină răsturnată.Edi trebuie să...în sfârșit,poate că nu te interesează.

-Ba da,dar...

-Dar ce?

-Ramsey.Le-am spus la amândoi să stea departe de mine.

-Ciudat că l-ai pomenit pe Ramsey,dar are niște cazuri noi în Massachusetts și se pare că o să lipsească câteva săptămâni bune.

-Dumnezeu să mă aibă în pază! spuse Joce cu sufletul la gură.Tu l-ai trimis acolo,da? Eu chiar sunt folosită ca o parte dintr-o proprietate.Mă vrei pentru nepotul tău,da?

-Sunt prea bătrân ca să mă gândesc atât de departe.Dar acum vreau să fac orice

ca să-l îndepărtez pe nepotul meu de micuța aia căutătoare de aur, cu care s-a însurat. Și vreau să adaugi povestirile acestea la cartea pe care o scrii despre Edi.

-De unde știi?...în sfârșit, n-are importanță.

-Oficiul poștal. Scrisori returnate, căutări pe internet...nimic mai simplu să aflu cu ce te ocupi.

-Zău dacă pot înțelege de ce a vrut domnișoara Edi să stea cât mai departe de orașelul ăsta, spuse ea cu sarcasm.

-Din câte am auzit, tu te-ai adaptat cât se poate de bine aici. Îți place ca lumea să știe cine ești și îți place să locuiești în Casa Mare.

-Ce fel de doctor ești? Psihiatru, cumva?

-Generalist, spuse el căutând în dosar.

-Te rog, spune-mi că nu mai ai ceva pentru mine? Poate un manuscris de la Marea Moartă?

-Ceva mai bun. Ah, uite-o. Este rețeta fiicei mele, de friptură de vacă la tavă.

-Friptură de vacă?

-Exact. Fă puțină, îngheață-o și s-o ai gata, ca să ai cu ce să-l hrănești când o să-l fac pe Luke atât de nefericit, încât o să se întoarcă la tine să sape gropi.

-Se cheamă săpat-dublu și...De ce te uiți așa la mine?

-Ți-e dor de el, da?

-De fapt, am fost atât de ocupată încât nici n-am avut timp să ...Joce se întrerupse când îl văzu zâmbindu-i. Știi ceva? Ești la fel de enervant ca și el.

-Iau asta ca pe un compliment. Nu uita. Îngheață friptura la tavă, ca s-o ai pregătită.

CAPITOLUL 16

JOCELYNE SE TREZI târziu, a doua zi dimineată. Cu poveștile doctorului Dave și cu tortul de ciocolată, nu-și revenise tot restul zilei și se culcase devreme.

O parte din ea vroia să nege anumite lucruri spuse de doctor, dar o altă parte știa că el avea dreptate. Da, îi era dor de Luke și era atât de ah, atât de foarte, foarte fericită să afle că el era nefericit. Făcu un duș și se îmbrăcă, apoi se uită la plicul acela mare pe care i-l dăduse ieri doctorul Dave. Îl citise aseară, în pat și nici un cuvânt nu o surprinsese. Ingrid avusese o legătură cu un bărbat bogat, căsătorit și foarte cunoscut, din New York. Dacă soția bărbatului afla despre această legătură și intenta divorț, omul rămânea lefter, pentru că banii erau ai ei și contractul nupțial pe care-l semnase nu era foarte bun cu el.

Ingrid fugise înapoi la soțul ei, în speranța că bărbatul din New York își va putea împăca soția bogată, furioasă.

-Bietul Luke,spuse Joce în timp ce-și trăgea părul în spate,într-o coadă de cal,dar fără să-și poată șterge zâmbetul de pe față.Putea pronunța cuvintele,dar nu simțea absolut nimic „biet” la el.Poate că o să vină să o vadă,astăzi.Poate că...

Se opri,părându-i-se că a auzit ceva afară.Poate că era camioneta lui,dar când se uită pe fereastră,nu era decât Greg,prietenul Sarei.Sigur,se duceau să lucreze la buticul ei.Așa cum le spusese Sara,Greg părea să aibă un cont fără limite în bancă și cumpărase magazinul de mobilă veche din coltul străzii McDowell cu Lairdton,în diagonală față de Marele Stejar,așa cum aflase Joce că se numea locul.Uitându-se în jos la Sara și Greg,de la fereastra dormitorului ei,Joce trebui să se înfrâneze să nu-i invidieze-și să se întrebe dacă nu se purtase ea ca o idioată.Când ajunsese în orașelul ăsta,în viața ei intraseră doi bărbați,dar ea i-a izgonit pe amândoi-iar ei nu au făcut niciun efort să revină în grațiile ei.

-”Curte înfocată”,ha!,spuse ea tare.

Jos,bucătăria era goală pentru că era luni dimineața și Tess nu se ocupa de cateringul pentru vreo petrecere.Joce nu înțelegea cum reușea fata asta să se descurce.Lucra normă întreagă,plus cateringul pentru patru petreceri în weekenduri.Sigur,Jim era acolo să o ajute,dar tot mai erau atâtea de făcut.

Joce își luă puțin lapte și o briouă din tărâțe,apoi se duse la biroul ei să se apuce de lucru,deși totul devenea ,cu fiecare zi,tot mai frustrant.Era tentată să îi scrie un e-mail lui Bill Austin și să-l întrebe dacă îl putea vizita,ca să facă la el fotocopii după scrisorile în care bunicul său vorbea despre domnișoara Edi.O să-și cumpere un fotocopiator mic,iar astfel scrisorile nu vor părăsi niciodată casa.

O să-i promită că ea ...Dar așa cum i se întâmpla frecvent în ultima vreme, mintea ei începea să umble aiurea,gândindu-se la ce anume putea ea să facă,vroia ea să facă,dar întotdeauna revenea la adevărul că efectiv se lovea de un zid de cărămidă,în biografia ei despre domnișoara Edi.

Își aminti povestea pe care doctorul Dave i-o fluturase în fața ochilor.O mașină răsturnată.O acțiune de salvare.Ce se întâmplase?

Jocelyn urcă înapoi în camera ei și luă micul diptic cu cele două fotografii,mult prețuita posesie a domnișoarei Edi.În ziua morții ei,Jocelyn îl luase pe ascuns de pe noptieră și îl ascunsese sub bluză.La vremea aceea se gândea că toate lucrurile vor lua drumul acțiunilor caritabile,dar dorise nespuse ca acest unic obiect să-i amintească de prietena ei.Jocelyn își amintea bine de prima oară când o întrebase pe domnișoara Edi despre șuvița de păr prinsă într-o coadă.Avea pe atunci în jur de zece ani și era curioasă să știe totul.

-Este greu de imaginat acum,cu bărbații de azi,cu părul lung până-n talie,dar pe vremea mea,bărbații aveau tamplele rase.Dar David nu se mai tunsese de câteva

săptămâni, așa că am putut să-i tai câteva şuvițe și să le împletesc într-o coadă, din părul lui și al meu.

-Ce culoare aveau ochii lui? întrebă Jocelyn, uitându-se la fotografia alb-negru.

-La fel de albaștri ca ai tăi, spuse domnișoara Edi, zâmbind. Și avea o gropiță în bărbie, la fel ca a ta.

-Și ca a mamei, spuse Jocelyn.

-Bărbiile ca a ta sunt o trăsătură ereditară.

-Bunicul meu spunea că bărbia lui fusese exact ca a noastră, dar că se înecase în celelalte patru bărbii, de la bătrânete. Domnișoara Edi zâmbi.

-Păcat că nu am fost aici pe vremea aceea, să-i fi cunoscut pe mama și pe bunicii tăi.

-Sunt fericită că ai venit și m-ai salvat, spuse Jocelyn. Eu sunt ca unul dintre pacienții tăi arși, doar că rănilor mele sunt pe dinăuntru.

Domnișoara Edi își scutură capul, în admirație.

-Spui uneori lucruri de o extraordinară înțelepciune. Și ca de obicei, își zâmbiseră una alteia, în perfectă înțelegere. Jocelyn își ridică privirea de la fotografie și de ia amintirile ei și se uită pe fereastră. Puse dipticul jos, apoi se aplecă mai mult spre fereastră. Putea vedea ceea ce își spusese că era partea din spate a unei camionete.

Camioneta lui Luke, parcată exact acolo unde lucra, la grădina de ierburi aromatice. Jocelyn se ridică încet și se uită în jos, la ea. Domnișoara Edi s-ar fi îngrozit, dar azi era îmbrăcată cu o pereche de ginși noi-i-i vânduse Sara, din vracul de haine pe care le cumpăraseră cu camionul, împreună cu o bluză roz închis. Oare bluza era prea formală? Să se schimbe? În ce? Într-un top decoltat, doar cu o baretă prinsă pe după gât? În ceva cu paiete și alte zorzoane?

Râzând de ea coborî treptele în goană spre bucătărie ca să iasă pe ușa din spate, dar se opri, alergă la congelator, luă un pachet cu friptură de vacă la tavă și îl îndesă în microunde. Mai bine să fie pregătit, își zise ea îndreptându-se spre ușă.

-Bună. Luke vârî sapa în pământ, scoțând-o apoi plină.

-Locul ăsta e o nenorocire, spuse el. Uite ce de buruieni. Probabil că o să trebuiască să le dau foc.

-Cu temperamentul tău aprins? întrebă ea fără urmă de zâmbet.

-Cu flăcările care-mi ies pe nări, spuse el încă încruntat, după care vârî lopata în pământ și se uită la ea.

-Da! Sunt căsătorit. Îmi pare rău că nu te-am întrebat dacă îți convine sau nu. Din nu știu ce motiv stupid am crezut că sunt grădinarul tău, nu iubitul tău. Tot satul a crezut că ai venit aici ca să te măriți cu Ramsey. Voi doi urma să faceți, în

sfârșit,unirea dintre familiile McDowel! și Harcourt.Nu înțeleg cu ce am greșit neștiind că nu aveam voie să vorbesc cu tine,fiind însurat.Și dacă-mi permiți să-ți amintesc,asta este tot ce am făcut.Îmi cer scuze.Eu trăiesc singur.Uneori se pare că toată lumea care locuiește aici este înrudită cu mine,deci despre ce-am putea vorbi? Despre copilăria noastră? Despre cum obișnuiam să ne scaldăm în pielea goală în iazul tău? Așa că pune-mă la zid și împușcă-mă,dar eu am discutat cu o femeie care nu era soția mea.Pe care,că veni vorba,nu am mai văzut-o de atâta vreme încât mi-a fost greu să o recunosc.

Și acum tot târgul este supărat pe mine.Tata este pe jumătate îndrăgostit de tine; mama este atât de furioasă încât nu mă mai invită la cină o dată pe săptămână, așa că în clipa de față sunt la discreția lui Ingrid și a microundelor.Și biserica a trimis un pastor să discute cu mine despre infidelitate și despre corupere de minore.Poate că se referă la Ingrid,care mulțumită Botox-ului în cantități suficiente ca s-o îmbolnăvească,doar arată de paisprezece ani.Așa că am venit aici să sap.Nimeni altcineva din târg nu mă lasă să mă apropii de grădina lui,dar eu am nevoie să lucrez cu pământul.Ai vreo problemă cu asta?

-Îți place friptura de vacă la tavă?

-Friptura de vacă? repetă el prosteste.

-Cu morcovi și sos Worcestershire.Am rețeta mamei tale.Dacă începi să plângi, nu primești nimic,adăugă ea ridicând mâna.Luke scoase lopata din pământ și o aruncă în camionetă.

-De ce am senzația că sunt obiectul unei intrigi?

-Alătură-te clubului,spuse Joce.Bunicul tău se folosește de mine ca să te îndepărteze de ...Vreau să-l citez întocmai..."de micuța căutătoare de aur,cu care s-a însurat".Da,asa a spus.

-Nu ar fi trebuit să păstrezi secretul ăsta doar pentru tine și bunicul meu?

-Sunt permise secretele în orașelul ăsta? întrebă ea în timp ce se apropiau de casă.Am crezut că există o lege împotriva lor.Păstrează un secret și pușcăria te mănâncă.Pe de altă parte,verii tăi au păstrat secretul căsniciei tale atât de bine, încât nici măcar Tess nu a știut nimic.Am auzit că a țipat la Ramsey atât de tare și atât de mult,încât au trebuit să rezugrăvească biroul.Luke clipi spre ea.

-Cred că ai trăit prea mult în Edilean.

-Iar tu te-ai întors aici de pe unde ai fost,făcând tot ce făceai-Joce se opri să vadă dacă nu era cineva pe aproape,apoi coborî vocea-acolo în nord.

-Despre ce naiba vorbești?

-Știai că sprânceana ta dreaptă zvâcnește când minți?

-Nu,este din cauza foamei.

-Indiferent care este motivul,tu și toți ceilalți ați sărit din nou peste nu știu ce mare secret despre tine.Vreau să spun altul decât faptul că ești însurat.

-Acela că nu sunt însurat,spuse el deschizând ușa și lăsând-o pe ea să intre prima.

-Nu-mi spune că în sfârșit ai avut curajul să ceri divorțul.

-Anularea.Nu am petrecut suficient timp împreună ca să ne considerăm căsătoriți.

-Iar ea a comis o fraudă,spuse Joce încet.Tu ai crezut că este un anumit fel de femeie dar ea s-a dovedit a fi cu totul altceva.Joce găsisse o formă elegantă de a spune adevărul,acela că Ingrid se folosisse de sarcină ca să se mărite cu el,după care renunțase la sarcină.

-Da,spuse Luke,dar poate că și eu ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.Poate că ar fi trebuit să ...

-Deci s-a întors să vadă dacă vă puteți împăca?

-Mai mult sau mai puțin,spuse el,în timp ce Joce îi întindea o bere.

-Și cum merge? Luke îi răspunse zâmbind creț:

-Nu prea bine.Dar de ce nu mai ești furioasă pe mine?

-Bunicul tău mi-a spus că dacă vorbesc cu tine,ne va da partea a doua a povestirii domnișoarei Edi.

-Acesta este singurul motiv?

-Singurul.Așa cum sunt sigură că știi,încerc să scriu o carte despre domnișoara Edi,dar nu pot găsi informații suficiente.Am nevoie de povestirile acelea.

-Deci este doar o chestiune legată de muncă,da?

-Doar muncă,spuse ea,dar zâmbi.

-Presupun că nu vrei decât să reușești să citești ceea ce trebuie să fie o poveste foarte romantică.

-Sigur că vreau să știu ce a făcut domnișoara Edi.Întotdeauna am crezut că era fată mare.

-De ce ai crezut asta? David al ei a fost rănit într-un loc nepotrivit?

-Nu am putut-o întreba direct asta,nu?Te-ai spălat pe mâini?

-Nu.Chiar este friptura de vacă la tavă a mamei mele? întrebă el în timp ce se spăla pe mâini.

-Este,dacă o face după rețetă,dar poate că oi fi omis un ingredient secret.Poate c-ar fi trebuit să pun niște flori de limba-mielului deasupra.

-Te-ai săturat de brișele? Joce își dădu ochii peste cap.

-Tatăl tău și Tess au început să discute despre deschiderea unui magazin în

oraș.Cu buticul elegant al Sarei și patiseria lui Tess,Edilean se va transforma în SoHo.

-Asta este o glumă total lipsită de umor.

-Poate că Vitregele și Ingrid vor face aici câteva ședințe foto.Se vor întinde voluptoase în camioneta ta,îmbrăcate în Armani.Ar fi un decor extraordinar.De ce te uiți așa la mine?

-Nu vrei să încetezi cu Ingrid? Gata,am terminat cu ea.

-Încă nu.Tot însurat ești,până când nu ai în mână hârtia care spune că nu ești.

-Pentru tine este important acest lucru?

-Nu,sigur că nu,spuse ea repede,luând o mănușă să scoată din microunde punga mare cu friptură în sos și o turnă într-un bol.

-Te-ai sărutat vreodată cu Ramsey?

-Sincer,chiar nu cred că asta este treaba ta,spuse Joce.

-Am un motiv să întreb asta.

-Da,m-am sărutat cu el de cel puțin o mie de ori.A fost într-adevăr o experiență magnifică.Luke stătea rezemat de spălător,cu berea în mână.Puse berea jos,apoi se apropie de ea,fără să spună un cuvânt.

-Să iau niște tacâmuri de argint și...Luke îi puse mâna sub bărbie și îi ridică fața spre el,apoi o sărută.Era un sărut delicat,dulce,dar îi făcu genunchii să i se îndoiaie.

-Acum înțelegi? o întrebă el dându-se înapoi,fără să o atingă.

-Să înțeleg ce?

-Despre noi doi.Despre motivul pentru care bunicul meu te-a invitat acasă la el,la prânz,de ce Ramsey a fost trimis afară din oraș,de ce a fost adusă Ingrid înapoi,în viața mea.

-Vrei să rămâi cu ea?

-Trebuie să termin cu ea în mod legal.Să se lupte singură cu barosanul acela din New York.

-Știi despre el?

-Chiar îți închipui că am crezut că a venit aici din dragoste pentru mine? M-am căsătorit cu ea pentru că îmi purta copilul iar ea ...Luke se uită în altă parte.Nu vreau să retrăiesc toate astea.De îndată ce MAW va avea toate hârtiile,căsătoria va fi anulată,după care am de gând să îți fac „o curte înfocată”.

-Înfocată,da? Și cum ar începe? întrebă ea zâmbind și apropiindu-se de el.

-Va începe prin a nu pune mâna până nu voi fi oficial necăsătorit.Și când tu îți vei da seama că eu nu sunt ca tatăl tău.

-Ce spui?

-Tu ai spus că sunt ca tatăl tău.

-Știu,recunosc Joce,retrăgându-se de lângă el.

-Dar...

-Nici un dar.Deci,ce plan diabolic ați pus la cale tu și bunicul,ca să mă faceți să fac ce vrea el să fac?

-Mai întâi,trebuie să iei lecții de golf,spuse ea punând pe o farfurie o porție uriașă de friptură cu legume și servindu-l.

-Ce?! strigă Luke îngrozit.

-Doar câteva.Până-n douăzeci,după care o să ne dea a doua parte a povestirii.

-Și tu,mă rog,ce trebuie să faci?

-Să trec examenul în fața tuturor numeroaselor tale rude,să fac orașelul să creadă că merit o casă despre care ei cred că le aparține,să mă ridic la înălțimea comparațiilor cu domnișoara Edi,să fiu ...

-Bine,am prins ideea.Cum te descurci până acum?

-Tu ce crezi? Luke îi aruncă o privire atât de pofticioasă,încât Jocelyn putea simți cum i se încing rădăcinile părului.

-Ce se petrece aici? întrebă Tess din prag.Vă pregătiți să-i oferiți Sarei o rundă? Atenție la cioburi și la rosăturile provocate de covoare.

-Vorbești despre ceea ce cred eu că faci tu? răspuse Luke sunând foarte puritan.

-Orice îți aprinde imaginația,spuse Tess zâmbindu-i lui Jocelyn.

-Ai nevoie de bucătărie? întrebă Joce.Luke mâncase deja jumătate din porție.

-Nu,spuse Tess,am venit să vă livrez un dar pentru amândoi.

-Cine a și aflat că suntem împreună în bucătărie? întrebă Joce.

-Oricine i-a văzut camioneta pe Edilean Road,îndreptându-se înapoi,știe.

-Ceea ce înseamnă tot târgul,spuse Luke,care nu părea deloc mirat.

-Și despre ce cadou vorbeai? întrebă Jocelyn.

-Ah,da.Tess dispăru o clipă înapoi în hol și se întoarse cu un coș uriaș pentru picnic,cu o fundă legată de mâner.

-Tu și Jim ați făcut asta? întrebă Jocelyn zâmbind.

-De ce noi? întrebă Tess.

-Pentru că voi doi îi folosiți bucătăria,lăsând toate cheltuielile în seama lui Joce,în timp ce tu și zgârcitul ăla de taică-meu vă păstrați toate profiturile.

-Ah,asta era,spuse Tess ridicând din umeri.Dar nu,e de la doctorul Dave.

Tess își puse mâna pe speteaza scaunului lui Luke.

-Cum de Jim și doctorul nu se înțeleg? Jim este atât de dulce.Nu pot înțelege ... întrerupându-se,Tess îl bătu pe Luke pe spate.

-Te simți bine?

-Nimeni nu i-a mai spus vreodată tatălui lui,”un dulce”,spuse Jocelyn.Luke și mama lui au făcut echipă împotriva dragului de el.Luke bombăni,continuând să mănânce:

-Bunicul meu ...în clipa următoare,Luke și Jocelyn se uitară unul la altul,făcând ochi mari când înțeleseră cine le trimisese coșul.Se repeziră instantaneu spre Tess.Luke se sculă atât de repede,încât scaunul se prăbuși pe spate.

Tess făcu și ea ochii mari,apoi dădu să o ia la fugă spre ușa din față.

-Coșul!,strigă Jocelyn.Lasă-l aici!Tess se aplecă în timp ce continua să fugă,puse coșul pe jos,după care ieși pe ușa din față,trântind-o în urma ei.

Joce și Luke atacă coșul cu ambele mâini.Pachete de brânză,o baghetă franțuzească subțire,caserole cu salată și un termos fură repede puse alături,pe jos.La fund,învelite pentru protecție într-o pungă de plastic,se aflau paginile îngălbenite pe care Joce le văzuse accasă la doctorul Dave.

Le apucară amândoi în același timp,le ridicară,apoi se uitară unul la celălalt.

-Trebuie să avem grijă de ele,spuse Luke.

-De acord,spuse Joce fără să dea drumul foilor.

-Mâncarea.Afară.Tu citești.Eu sap.

-Perfect,spuse Joce continuând să țină foile cu o mână,cu cealaltă punând mâncarea înapoi în coș.Când totul se afla înapoi la loc,Luke făcu ochii mici,spre ea.

-Tu trebuie să le dai drumul.

-Nu,tu trebuie.

-Deci,când o să fie gata cartea ta? întrebă Luke,ca și cum făcea doar conversație și intenționa să stea acolo toată ziua,nedând deloc drumul la partea lui de manuscris.

-De îndată ce mă lași să mă duc să citesc asta! Luke nu-și putu înfrâna un zâmbet,dând drumul la partea lui.

-Bine,dar nu ieși din raza mea vizuală.

-Cred că mă pot descurca cu asta,spuse ea sugestiv și zâmbetul lui Luke deveni mai larg.Luă coșul într-o mână și trecând prin bucătărie,luă și farfuria cu friptura la tavă,după rețeta mamei lui,pe care nu o terminare.Zece minute mai târziu se aflau afară și mâncarea era întinsă de jur împrejur.Luke stătea pe o parte a cuverturii roșu cu alb pe care o indusese bunicul lui în picnic și mânca,în timp ce Joce deschidea cu reverență paginile vechi.

-Ești gata? îl întrebă ea pe Luke.Luke confirmă din cap.

-Lasă vorbitul și citește!Jocelyn se uită în jos,la pagini și începu.

CAPITOLUL 17 Londra 1944

-DOMNULE,CU RESPECT refuz misiunea,spuse Edi privind drept înainte,cu șira spinării rigidă,stând în picioare în fața biroului Generalului Austin.

-Harcourt,spuse el cu o voce plină de răbdare și intoleranță,acesta este un război și tu vei face ceea ce ți se spune să faci-așa cum trebuie să facem cu toții.Dacă trimit doi soldați acasă la doctorul Jellicoe,oamenii îi vor vedea și îl vor suspecta.Acoperirea lui va fi aruncată în aer.De aceea vreau ca tu,o femeie,să te duci la el cu șoferul meu și să-i dai această revistă doctorului Jellie.Sunt suficient de clar?

-Absolut,spuse Edi.Dar eu nu sunt de acord cu decizia dumneavoastră în legătură cu cine trimiteți la el.Oricare dintre celelalte femei,poate Delores,ar fi mai bună la treaba asta decât aș fi eu.

-Delores este o idioată.O pană de cauciuc ar face-o isterică.Am nevoie de cineva care-și poate păstra sângele rece într-o situație de stres.

-I-ați putea trimite revista prin poștă.

Generalul Austin se lăsă pe spate în scaunul lui,împreunându-și mâinile.

-Spune-mi exact ce ai împotriva acestei misiuni? Ți-e frică? Ești prea lașă ca să faci ceva ce băieții noștri americani fac zi de zi?

Edi nu-i răspunse.Ea își dovedise stăpânirea de sine la fiecare raid de bombardament.Ea era întotdeauna ultima care se cobora în adăpost,asigurându-se că toate celelalte femei din birouri erau în siguranță.

-Ce este? latră Generalul Austin.

-Domnule,mă puteți trimite cu un alt șofer,sau mă puteți lăsa să merg singură.Știți că am condus de multe ori singură,aici în Anglia.

-Un alt șofer? Vrei să spui că obiecția ta de a merge în misiune este aceea că nu îți place de sergentul Clare? Edi rămase din nou tăcută.

Generalul Austin se ridică din scaun,se duse la fereastră,apoi se întoarse să se uite la ea,ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce auzise.

-Nu îți place,Harcourt? Toți oamenii ăia de afară care se lansează asupra dușmanului strigând „Mai bine ca Austin”,crezi că mie îmi plac? La naiba! Propriei mele soții nu îi place de mine! Eu nu cred că a plăcea sau a displăcea au ce căuta într-un război.Când termină,vocea lui era atât de tunătoare,încât doar printr-o minune nu se spărseseră geamurile.

-Nu,domnule,spuse Edi.

-Bine,Harcourt,vreau să îți împachetezi lucrurile pentru o noapte și să te îmbraci cu ceva frumos.Ești o fată care merge la țară cu prietenul ei soldat și care se oprește în drum să facă o vizită prietenului unui prieten,doctorul Sebastian

Jellicoe și căruia îi dă o revistă. Asta o să faci. Ai alte întrebări? Ceva ce nu-ți place în legătură cu misiunea asta?

Edi rămase țeapănă, refuzând să se lase intimidată de el.

-Da, domnule, am o întrebare. Despre ce este cu adevărat vorba, aici?

Generalul Austin răspunse după câteva momente.

-În condiții normale, nu ți-aș spune, dar doctorul Jellie este un profesor pensionar Oxford, cred-și el se pricepe la cuvinte mai mult decât oricine altcineva de pe planeta asta. Noi îi trimitem documente secrete, care trebuie decodate. Problema este că avem impresia că a fost deconspirat. Se pricepe foarte bine să joace rolul bătrânului atât de senil încât habar n-are că se află în război, dar cineva a descoperit totuși farsa și noi ne temem pentru viața lui. Revista poartă un mesaj codat, în care scrie să plece de acolo împreună cu tine și Clare. Și îndată ce îl veți aduce aici, Jellie va fi trimis în State. Ți-am răspuns la întrebare? Chiar crezu că Delores ar putea face asta?

-Da, domnule și Delors ar fi inefficientă.

-Perfect, acum pleacă. Clare te va lua mâine dimineață la ora 9. Să fii aici la 7, ca să te mai instruiesc. Cincisprezece minute mai târziu, Edi se afla în minusculul ei apartament, împachetându-și lucrurile. Își propusese ca mâine să-și pună un taior atât de sever croit, încât uniforma ar fi părut elegantă, în comparație. Celelalte femei abia așteptau să-și lase uniforme rigide și să se îmbrace în rochii frumoase, dar Edi își spunea că bărbații nu aveau nevoie de mai multe încurajări, așa că ea rămânea cât mai acoperită cu puțință.

Avea și alte haine, câteva rochii drăguțe, dar nu se va îmbrăca cu ele decât când ei-și și odiosul sergent Clare-vor fi în afara razei vizuale a soldaților.

După ce își puse rochiile și lenjeria intimă într-o valijoară, era gata de plecare. Dacă ar fi putut face abstracție de faptul că va merge cu detestabilul sergent Clare în această misiune, Edi ar fi recunoscut că misiunea aceasta o stârnea. Să iasă din biroul plin de fum, departe de nesfârșitul arțag al generalului... Să meargă la țară! Să vadă copaci! Aproape că nu mai avea răbdare.

În rarele ei zile libere, ea nu era ca alte fete care alergau în localul cel mai apropiat, unde soldații lor beau și ascultau muzică pusă tare. Nu, Edi profita de orice mașină care o lua, ca să meargă la țară, unde să-și petreacă ziua. Iar dacă avea suficient noroc să scape o vreme de general, rămânea mai multe zile la țară. Se plimba, se așeza la umbra copacilor și privea vacile păscând. Minte lui Edi simțea nevoia să i se reamintească pentru ce se purta un război, ca să vadă ce anume încercau ei să păstreze. Uneori își petrecea noaptea la vreo fermă:

Învățase repede să mintă și să spună că era văduvă de război și că soțul ei fusese englez. Oamenii erau suspicioși când vedeau o americană înaltă, frumoasă, hălăduind pe acolo singură, dar o văduvă care dorea să cunoască țara soțului ei mort, deschidea ușile și își făcea prieteni. Când se întorcea în biroul Generalului Austin, după un astfel de sfârșit de săptămână, Edi avea o listă cu numele celor pe care-i cunoscuse. Oamenii aceștia vroiau să afle câte ceva despre fiii și fiicele lor. În mod ilegal, dar fără veun sentiment de vinovăție, Edi se folosea de contactele Generalului Austin și de recomandările lui, ca să afle ceva despre numele de pe lista ei. Într-o oră de la prima ei încercare, Generalul Austin aflase deja cu ce se ocupa ea. Nimic nu-i scăpa vreodată atenției lui. Dar el mormăi doar-era modul lui personal de a-și exprima acordul-după care îi dădu și mai mult de lucru. Un preț mic față de bucuria de a-i putea ajuta pe oamenii care fuseseră atât de amabili cu ea. De două ori, când singură nu reușise să dea de fiii căutați, îi ceruse ajutorul generalului. De fiecare dată, el găsisse răspunsul. Un tânăr fusese ucis în Italia, iar celălalt fusese rănit și se afla într-un spital din Franța. După ce termină de împachetat, Edi își fierse un ou și-și făcu puțină pâine prăjită pe plita electrică minusculă și încercă să citească documentele pe care și le adusese de la serviciu. Dar mintea ei continua să se întoarcă la misiune. Dacă Generalul Austin vroia un bărbat alături de ea, atunci misiunea era cu mult mai periculoasă decât îi spusese el.

-Deci ce i-ai făcut Generalului Austin de te-a obligat să porți chestia asta? îl întrebă doctorul pe David Clare, în timp ce strângea șuruburile lungii proteze de picior. David stătea pe masa de operație, doar în cămașă și chiloți, iar doctorul îi fixa pe piciorul stâng o hidoasă carcasă de otel.

-Nu ai auzit că merg cu Harcourt?

Medicul se opri și o clipă gura i se căscă a venerație, dar și-o închise repede.

-N-o să țină. N-o s-o cucerești niciodată. Mai ales cu chestia asta.

David zâmbi jalnic, uitându-se la legăturile din oțel care-i înfășurau piciorul. I se spusese că Austin este un ticălos, dar până în dimineața asta nu crezuse.

Aseară, un locotenent îl anunțase că o va duce pe Edilean Harcourt la țară, cu mașina, ca să o viziteze pe soția unui prieten al generalului. Soțul ei fusese tocmai ucis și generalul vroia să prezinte personal condoleanțe văduvei-”personal” însemnând că-și va trimite secretara.

-Stai, mi s-a spus să-ți dau asta, mai spuse locotenentul și scoase un plic alb, de genul celor care cuprindeau o invitație.

-Ce e asta? întrebă David.

-Nu sunt sigur, dar cred că este o invitație la balul ofițerilor, din luna viitoare.

Dacă te întorci viu,trebuie să mergi la bal.Anul trecut domnișoara Harcourt avea o rochie albastru-electric,care...Bărbatul scutură din cap,ca să-și limpezească gândurile.În locul tău aş păstra-o.Nu poți intra la bal fără ea.

-O s-o păstrez cu sfințenie,spusese David strecurând-o în buzunarul cămășii.

David și Edi urmau să petreacă noaptea la țară și să se întoarcă a doua zi.David nu putea decât să spere că Cerul va fi la fel de bun cu el,precum își imagina aceste două delicioase zile. Dar azi-dimineață,un idiot de locotenent a venit să-i spună că trebuie să se prezinte imediat la un anume Căpitan Gilman,un doctor.Firește că la ora aceea toată Londra și probabil jumătate din Paris știau că sergentul Clare avea să fie singur,două zile,cu domnișoara Harcourt.

David ar fi trebuit să știe că era o capcană,aici.Doctorul i-a comunicat că generalul îi spusese că un soldat sănătos,care bântuie pe la țară,va ridica multe probleme.De ce nu era pe front?

-Aș putea fi în permisie.La asta nu s-a gândit? spusese Davis.

Doctorul îl privi neîncrezător.

-Vrei să-ți explic eu felul în care gândește mintea buldogului Austin? Și a continuat să-i explice că Generalul Austin s-a gândit că era mai bine dacă sergentul Clare va fi văzut inapt pentru front,de aceea va purta o proteză din oțel,de la coapsă până la glezna piciorului.În dreptul genunchiului exista o articulație rotundă,de patru centimetri,care putea fi lărgită sau strânsă cu o cheie inbus.Zece minute mai târziu,David se afla pe masă și un doctor îi fixa pe picior proteza-tortură.

-Ai grijă să nu pierzi imbusul.Dacă-l pierzi,nu-ți mai poți scoate proteza decât cu bomfaierul,îi spuse doctorul tinând în sus mica sculă în formă de L.

Existau niște pernițe între piele și oțelul protezei,dar materialul era uzat și zdrențuit,din loc în loc ieșind franjuri.

-Nu ai putut găsi ceva mai rău? Unul mai vechi,mai uzat? întrebă David.

-Nu,ăsta este cel mai prost.A rămas din ultimul război,spuse doctorul zâmbind.

-Războiul civil sau războiul dintre francezi și indieni?

-Războiul Rozelor.Chestia asta a fost făcută probabil de mână,pe nicovală.Pariez că dedesubt sunt zale,spuse un soldat britanic în trecere pe acolo.

-Aș dona-o unuia dintre muzeele voastre.Unul pe care l-am salvat pentru voi, strigă David după soldat.În urma englezului pluti un râs prelungit.

-Gata.Hai să vedem cum mergi,spuse doctorul.David se răsuci pe masă și puse cu greu un picior pe dușumea,apoi pe celălalt.Când făcu câțiva pași cu proteza, constată că era mai rău decât crezuse.Proteza era grea,îl strângea și articulația metalică se mișca doar jumătate cât o făcea piciorul.

-Ce naiba...! spuse David ridicându-și piciorul.Nu-și putea îndoi genunchiul decât câțiva centimetri.

-Îmi pare rău,spuse doctorul zâmbind.Dar care era soldatul căruia să-i pară rău pentru bărbatul care avea să petreacă două zile cu domnișoara Harcourt? Doctorul băgă imbusul în trei șuruburi ale articulației,mai slăbindu-le un sfert de centimetru.Articulația slăbi și David putea acum să-și îndoiaie piciorul.

-Urăsc chestia asta,spuse David încercând să meargă.

-Fii fericit că nu ai nevoie de ea cu adevărat,spuse o voce în spatele lui.

-Domnul să mă păzească de naivii fără minte.N-ai vrea să-ți pui tu chestia asta?...Oh! Scuze,domnule reverend.Nu am vrut...David nu mai știa ce să spună. Reverendul zâmbi.

-Mi s-a spus mie mai rău decât naiv fără minte.Cred că afară e o mașină care te așteaptă,cu o tânără doamnă pe care trebuie să o iei cu tine.

-Da,mormăi David,dorindu-și să înjure proteza și mai ales pe Generalul Austin care l-a obligat s-o poarte.Unul dintre bărbați sugeră că era de fapt o centură de castitate pe care trebuia s-o poarte ca să nu se apropie de prețioasa secretară a generalului.Cu toții așteptaseră ca David să răspundă ceva la remarcă asta,ceva cum că nu piciorul ar fi fost partea pe care plănuia el să o folosească,dar David nu spuse nimic Nu vroia să ajungă la urechile domnișoarei Harcourt vreo aluzie proastă făcută de el.Îi era imposibil să-și tragă pe el pantalonii uniformei și doctorul îi dădu o pereche cu două numere mai mare.Ca să-i țină sus,cureaua făcea cute mari,în talie.S-a zis cu arătatul bine,ca să o impresioneze pe cea mai frumoasă femeie din lume,își spuse el.

Când văzu mașina pe care i-o trimisese generalul să plece cu ea,curajul lui David se topi și mai mult.Era un Chrysler vechi și după sunetul motorului,la pământ.Se întrebă dacă nu a fost făcut cumva în același an cu proteza.

l-au trebuit mai multe încercări ca să pornească mașina și își dori să fi avut la dispoziție o jumătate de zi ca să lucreze la motor,dar nu avea.Când mașina porni în sfârșit,constată că nici direcția nu mergea.Și ca să pună capac la toate,mașina avea volanul pe dreapta,în stil englezesc,așa încât totul se afla invers decât era el obișnuit.Una peste alta,mașina era un pericol public.

Ea îl aștepta,stând în picioare pe rigolă și David putea simți ochii bărbaților îndreptați asupra lui.Dacă asta era posibil,domnișoara Harcourt arăta chiar mai rigidă decât de obicei.Părul negru era tras spre spate atât de strâns încât părea ca pictat și costumul din lână era suficient de țepăn ca să fi fost făcut din lemn.La picioarele ei se afla o valiză mică,maro și de umăr îi atârna poșeta și o geantă din piele neagră,pe care o ținea strâns,ca și cum ar fi fost plină de bijuterii.

-Frumoasă zi,nu-i așa? i se adresă el domnișoarei Harcourt,deschizându-i portiera din față.Când ea însă o deschise pe cea din spate și se urcă în mașină,David auzi râsul a ceea ce păreau a fi o sută de soldați,dar nu se uită înspre ei.Era greu să conduci cu proteza aceea lungă,pe picior.Orice schimbare de viteză îi provoca și mai multă durere.

Căptușeala alunecase deja într-o parte și simțea oțelul frecându-i-se de piele.

Dacă ar fi avut puțină minte,ar fi tras pe dreapta și și-ar fi aranjat căptușeala.Dar se uită în retrovizoare la domnișoara Harcourt,la chipul ei ferm,ca și cum ar fi știut că el era pe cale să facă ceva înfiorător,așa că strânse din dinți și încercă să ignore durerea.

-Am înțeles că știi tu drumul,spuse David uitându-se la ea,în oglindă.

Domnișoara Harcourt dădu scurt din cap,comunicându-i astfel că îl auzise.

-Crezi că mi-ai putea spune și mie direcțiile acelea?

-O voi face când va fi nevoie.Edi stătea țepănă pe bancheta din dreapta.Chiar și azi-dimineață îi mai sugerase o dată Generalului Austin că ar putea merge singură acasă la doctorul Jellicoe.Îi spusese că putea pretinde ca de obicei că este o văduvă de război și că astfel poate circula fără probleme.Dar răspunsul generalului fusese un singur cuvânt: „Nu”.Nu țipase la ea și nu-i explicase,dar ceva în felul cum pronunțase cuvântul îi spusese că asta a fost tot.Știa,da,că exista un pericol,de vreme ce vroia să fie însoțită de un bărbat.Generalul îi spusese ca din întâmplare că sub bancheta din spate a mașinii se aflau o jumătate de duzină de puști M1 și suficientă muniție să tină la distanță un batalion.

După care Generalul Austin îi dădu revista.Era un Time,datat 15 mai 1944,cu portretul doctorului Alexander Flemming,pe copertă.Era vechi de câteva săptămâni dar ea nu citise data.

-Dă-i-l lui Jellie,îi spusese Generalul Austin,apoi îi dădu un pachet cu bani englezești și o hartă.Drumurile britanice fuseseră trasate în vremuri medievale, erau pentru căruțe și animale.Dacă în drum se aflase cumva un copac,sau o colină,sau casa cuiva,căruța le ocolise.Limitele proprietăților erau făcute de râuri sau de aglomerări de bolovani sau de orice altceva putea fi considerat un semn de demarcație.

Drumurile acestea continuau să fie folosite și acum și ei hurducăneau pe ele,așa cum se contorsionau și o luau în jurul marcajelor care dispăruseră de mult.În vremuri de pace,existau semne puse peste tot.Dacă cineva ajungea la întâlnirea a opt drumuri,indicatoarele erau singurul mod de a ști care,încotro ducea.Dar pe vreme de război,ca o măsură de prevedere,majoritatea indicatoarelor de peste tot din Anglia fuseseră înlăturate.Fără o hartă sau un ghid bun,nimeni nu putea găsi

nimic.Edi încercă să studieze harta-și să nu se gândească la condusul lui Clare.Totuși,astăzi el părea să fie mult mai precaut.Nu alerga,nu se repezea în și afară din trafic și,mai ales,nu-și exprima opiniile „inteligente” despre orice,ca de obicei.Petrecu o oră cu harta și de două ori o schiță din memorie.Dacă ar fi pierdut-o,nu vroia să nu știe încotro s-o ia.

Cât despre revistă,aproape că se temea să o deschidă.Tratând-o cu respectul cu care ar fi ținut în mână o biblie Guttenberg,o răsfoi pagină cu pagină,citind că penicilina doctorului Fleming va fi pusă la dispoziția lumii întregi și că o americană,Kathleen Kennedy,s-a căsătorit cu un bărbat care va deveni Duce de Devonshire.Dar ceea ce vroia ea mai ales să vadă,era un semn oarecare făcut în revistă,ceva în text sau pe margini,dar până una,alta,nu găsi nimic.

-E interesantă revista? o întrebă el privind-o prin oglinda retrovizoare,dar Edi rămase tăcută.O să fie o călătorie lungă dacă nu o să vorbească nimeni,spuse sergentul Clare.

-Nu văd rostul unei conversații oarecare,spuse Edi.Îi vedea o parte a chipului și David se încrunta.Lasă-l să se încrunte,își spuse ea.Ea nu trebuia decât să-i înmâneze revista doctorului Jellicoe,apoi să se întoarcă înapoi,cu doctor cu tot.Ceea ce va crea o nouă barieră între ea și odiosul David Clare.

Merseră mai departe în tăcere și pe la ora unu,începu o ploaie cernută.Sergentul Clare ieși cu mașina din drum și continuă drumul pe o alee cu pietriș.

-Ce faci? îl întrebă Edi alarmată.S-a întâmplat ceva? David opri mașina în fata unei căsuțe mici deasupra

căreia scria PRÂNZURI ȘI CEAIURI DE CASĂ.David își petrecu brațul peste speteaza banchetei și se uită la ea.

-Domnișoară Harcourt,poate că tu ești atât de disciplinată încât te-ai antrenat să nu mănânci,dar eu sunt om și trebuie să mă hrănesc.

-Da,desigur,spuse ea fără să-l privească în ochi.După știința ei,aveau să ajungă la doctorul Jellicoe pe la opt seara.”*Dacă știe ceva,se va ascunde*”,îi spusese generalul.”*Elementul surpriză este important.*” Deși îl întrebasese,generalul nu-i spusese lui Edi cum îl va convinge pe doctorul Jellicoe să plece cu ea și cu sergentul Dave-dar oare nu revista trebuia să facă asta?

Ieșind din mașină,Edi văzu că era ceva în neregulă cu sergentul Clare,dar nu avea de gând să-l întrebe de ce șchiopăta și aparent avea dureri.Dacă fusese rănit într-o acțiune,ar fi aflat în biroul generalului,ori cum nu aflase,însemna că probabil călcase pe ceva sau,mai curând,intrase cu mașina în ceva.

Intrară în restaurantul care era de fapt livingul unei că-bănuțe acoperită cu trandafiri,care era folosită ca ceainărie.

îndată ce îl văzu pe sergentul Clare șchiopătând,o doamnă durdulie,cu înfățișare plăcută,spuse:

-Ah,dragul meu,ai fost rănit.Stai jos aici și-ți aduc tot ce vrei.Acesta este meniul și eu sunt doamna Pettigrew și acum vă las,să vă gândiți în liniște.Femeia plecă lăsându-i pe Edi și David la una din cele patru mese.Erau singurii clienți.

Edi avu un moment de vinovăție.Poate motivul pentru care generalul Austin îl trimisese pe sergentul Clare cu ea a fost acela că tânărul fusese rănit.

-Ai fost rănit? îl întrebă ea pe deasupra meniului.

-Da,de afurisitul tău de general! Crezi că sunt buni de ceva cartofii ăștia?

Cum meniul era alcătuit în special din mâncăruri cu cartofi,Edi nu se obosi să-i răspundă.Se uită după femeie ca să le preia comanda,dar femeia dispăruse.

-Cred că eu o să...Edi se întrerupse,nedorind să spună că vroia să meargă la toaletă.

-Du-te,comand eu pentru tine.Doar dacă nu vrei altceva decât cartofi,spuse el.

Edi trăise suficient de mult în preajma generalului Austin ca să nu știe când un bărbat căuta un bun prilej de ceartă iar dacă sergentul Clare nu înceta să-i vorbească pe tonul ăsta,o să-i arate ea.Era destul că trebuia să aibă grijă să ajungă la destinație și să livreze revista; nu avea nevoie să aibă de-a face cu un mitocan.Din câte își putea da ea seama,dacă sergentul Clare nu era periculos de îngîmfat,era furios.Când se va întoarce la generalul Austin,o să-i spună acestuia în detaliu ce credea ea despre bărbatul cu care o trimisese.

Edi se ridică de pe scaun,își luă poșeta și dădu să se întindă după geanta de umăr dar se gândi că ar atrage atenția dacă ar lua-o cu ea la toaletă.Nu credea că sergentului Clare i se spusese ceva și vroia ca lucrurile să rămână așa.

Stătu o vreme la toaletă.Era o baie de casă particulară,cu perdele roz și săpunele frumoase într-un bol de sticlă.Camera aceasta,atât de plăcută,era motivul pentru care pleca ea din Londra și departe de soldați și de tot ce-i amintea de război.Se spălă tacticos pe față,se rujă,apoi își desfăcu părul,și-l perie,apoi și-l trase din nou spre spate.Când se întoarse la masă,mâncarea o aștepta și era delicioasă.

Erau cartofi uriași,pufoși,stropiți bine cu unt de casă,puțină carne de vacă fiartă probabil ore întregi pentru că era moale și puțină fasole verde care precis că fusese culeasă chiar în dimineața asta din grădină.Nici ea și nici sergentul nu vorbiră prea mult,doar câteva comentarii despre ploaia care părea să se oprească.După masă,sergentul Clare șchiopată înapoi la mașină și deschise din nou portiera din față pentru ea,spunând:

-Ar fi bine dacă te-ai așeză în față,să mă poți direcționa.

Dar ea îl ignoră din nou,deschise portiera din spate și se urcă în mașină.

-Ce pot spune despre tine este că nu cedezi ușor,nu? comentă el urcând în mașină,luptându-se din nou cu piciorul stâng care părea țepăn.

-Vrei te rog să te întorci pe drum? Peste vreo trei mile o să trebuiască să schimbăm direcția.

-Ești pregătită să-mi spui unde mergem și ce facem?

-Generalul Austin vrea să prezint condoleanțe văduvei unui prieten al lui.

-Da,am auzit asta,spuse el.Chiar în clipa aceea,cerul păru să se despice și ploaia se porni foarte tare.David porni ștergătoarele,dar nici ele nu lucrau foarte bine.Rafala era atât de puternică încât David trebui să strige ca să se facă auzit.

-Cunoști drumul în care trebuie să intrăm ?

Edi dădu să spună că nu,dar nu vroia să-i dea satisfacție.

-Am o hartă și...

-Deci nu știi nimic,spuse el tare,în timp ce ștergea cu mâneca de la cămașă geamul aburit.

-Poate c-ar fi mai bine să ne oprim și să așteptăm să treacă.Mașina asta nu este cea mai bună pentru astfel de drumuri.

-Nu.Trebuie să ajungem la ...Aproape spusese doctorul Jellicoe,dar se opri la timp.Mașina se clătină când intră într-o groapă,apoi patină puțin.

-Chiar cred c-ar trebui să tragem pe dreapta.Nici nu văd pe unde mergem,spuse David.

-Dacă o să trebuiască,o să mergem pe jos,izbucni Edi.Ce se întâmpla cu omul ăsta dacă îl speria puțină ploaie? Luă geanta din piele și o deschise,să se asigure că revista era acolo.Dacă se întâmpla ceva,nu vroia să o ude.Indiferent ce se ascundea în ea,trebuia să fie păzit cu orice preț.

Dar înăuntru nu mai era nimic în afară de caietul ei de însemnări,două creioane,un stilou și mapa împăturită.Nevenindu-i să creadă,vărsă totul în poală. Nici urmă de revistă.Puse lucrurile înapoi și începu să caute pe banchetă.Să fi căzut oare? Se lăsă pe jos,în mâini și genunchi și se uită sub bancheta din față,peste tot.

-Ce naiba faci? strigă sergentul Clare peste zgomotul furtunii.

Edi se aplecă în față,cu gura aproape de urechea lui.

-Unde este revista?

-Ce revistă?

-Revista *Time*. Unde este? strigă ea.

-Ce te-a apucat? De unde să știu eu? Ai stat atât de mult la baie,încât m-am plictisit și m-am apucat s-o citesc.Oi fi uitat-o pe scaun,nu știu.O să-ți cumpăr alta.Era pentru prima oară în viața ei că Edi intra în panică.Strigă:

-Trebuie să ne întoarcem! Acum! în clipa asta.Întoarce mașina și mergem înapoi.Trebuie să luăm revista!

-Liniștește-te...începu David dar apoi îi văzu chipul și înjură în barbă.

-De ce naiba nu mi-ai spus că era importantă?

-Nu e treaba ta să știi ceva! strigă ea.

Dacă n-ar fi condus mașina,s-ar fi repezit la el și l-ar fi strâns de gât.

-Știam eu că ești un incompetent.

În clipa următoare,David întoarse brusc mașina în cerc,făcând-o să patineze pe drumul înnoroiat,alunecos.Bătrâna mașină aproape că cedă,dar tuși de două ori și-și continuă drumul.David accelerează și mașina patina dintr-o parte într-alta a drumului,dar el reuși să o stăpânească și în final o puse în linie dreaptă.

În spate,Edi era aruncată dintr-o parte într-alta.Încercă să se țină de cotiere,dar când reușea să se apropie de una,mașina se întorcea în cealaltă parte.Capul ei se lovi de două ori de portieră și jumătate din acele din păr îi săriră și se împrăștiară pe jos,unul aproape intrându-i în ochi.David opri mașina într-un val de pietriș,în fața căbănuței unde mâncaseră de prânz.

-Așteaptă-mă aici,mă ...

-Du-te naibii! spuse ea ieșind din mașină,în ploaia puternică.

Pe fereastră era pus semnul ÎNCHIS și ușa era încuiată,dar Edi începu să dea cu pumnii și să strige peste ploaie.David dădu să-i spună ceva,dar apoi o luă șchiopătând spre spatele casei,în căutarea altei uși.Peste câteva minute,se întoarse.

-Nimic?,strigă ea,cu ploaia curgându-i pe față; hainele îi erau learcă și părul i se lipise în șuvițe pe față.

-Nimic.Totul e încuiat.

-Trebuie să putem face ceva,spuse Edi.Să spargem fereastra!

-Ce?

-O spargi.Intri.Cauți nenorocita aia de revistă!

-Dacă ăsta trebuia să fie un secret,îl deconspirăm așa,strigă el.

-Ai tu o idee mai bună?,strigă și ea.

-Da,am putea...Dar David nu mai continuă,pentru că ușa din față se deschise și doamna Pettigreew scoase capul să se uite afară.

-Intrați,sunteți uzi learcă,spuse ea.

Edi efectiv îl împinse într-o parte pe David și intră în restaurant.

-Unde este revista? izbucni ea.

-Ah,da *Time-ul*.Nu prea avem parte de așa ceva pe aici.A fost drăguț să citim despre Cavendish și...

-Unde este? întrebă Edi aproape dictatorial.David se postă în fața ei.

-Știți,i-a promis revista unchiului ei iar eu,ca prostul,am uitat-o aici.O aveți?

-Îmi pare rău,dar nu o mai am,spuse doamna Pettigrew zâmbind.Dar am niște numere foarte simpatice din Country Life.Poate că unchiului tău i-ar plăcea așa ceva.Răspunse David,înainte ca Edi să poată deschide gura.

-Nu.În revista asta e un articol despre vărul ei,asa că vrea acest număr.

-Ah,bine atunci,cred că domnul Farquar are niște numere vechi.Poate că are și numărul ăsta.

-Noi vrem revista asta,spuse Edi cu dinții încleștați.Ce s-a întâmplat cu ea?

-A luat-o Aggie.

-A luat-o Aggie,spuse Edi aproape șoptit.

-Aggie Trumbull.Lucreează pentru mine două zile pe săptămână.Nu-mi pot permite să o plătesc prea mult dar îi dau voie să ia tot ce lasă clienții în urmă. Cum ar fi reviste vechi.De obicei oamenilor nici nu le pasă.Spunând asta,se uită cu reproș la Edi.David întinse brațul,ca și cum ar fi vrut să oprească un eventual atac al lui Edi,asupra femeii.

-Se duce acasă,unde locuiește cu bunicul ei.Dacă vă întoarceți aici peste trei zile,o găsiți și o întrebăm de revistă.Sunt sigură că i-o duce bunicului ei.Este înnebunit să citească.

-Trei zile.Trei zile? spuse Edi.

-N-am putea merge noi la bunicul ei să ne luăm revista? Ne-ați putea spune unde locuiește? întrebă David.

-Peste trei sate,dar pe ploaia asta,n-o să ajungeți cu mașina.Podul este acoperit de apă la o ploaie mult mai mică,iar la vremea asta,râul trebuie să fie deja deversat.Nu,mai bine așteptați două nopți.Vă pot primi aici.Vreți o cameră sau două? Din nou,David păși între femeie și Edi.

-Nu,nu avem nevoie de camere,dar poate ne desenați o hartă a drumului spre bunicul lui Aggie.Și dacă nu vă deranjează prea mult,poate ne dați la pachet și ceva de mâncare.Pentru prânz.

-Prânzul a trecut de mult,spuse femeia,părând că nu are de gând să se miște.

-Ceai,cină,ceva pentru micul dejun,spuse Edi rece,.Vă cumpărăm toată mâncarea pe care o aveți.Acum ne desenați harta aia?

-Cu mare plăcere,spuse doamna Pettigrew.Și nu-mi ia mai mult de câteva minute să vă pregătesc cutiile cu mâncare.Și doamna Pettigrew părăsi încăperea. Edi îi aruncă lui David o privire ucigașă.

-Nu te uita așa la mine.Este vina ta că nu mi-ai spus ce se petrece,spuse David

încet,să nu fie auzit.Dacă mi-ai fi spus că blestemata aia de revistă ascundea un secret,aș fi...

-Ce,sergent Clare? Nu ai fi cotrobăit în geanta mea și nu ai fi furat-o de-acolo, lăsându-mi apoi proprietatea mea personală pe un scaun de unde putea fi luată de oricine? Dacă siguranța țărilor noastre ar fi depins de tine,am fi pierdut de mult războiul ăsta.

-Dacă tu nu ai fi fost o snoabă atât de înțepată,care crede că știe totul și nimeni altcineva nu are pic de creier,nu am fi aici,acum.

-Snoabă? Tu numești snobism a avea grijă de informații strict secrete? Așa etichetezi tu asta?

-Strict secrete? De când o secretară are acces la documente strict secrete?

-De câte ori este nevoie.

-Ca să consolezi nu știi ce văduvă? Există mii de văduve care ...

Oprindu-se,David se uită la ea.

-Nu există nici-o văduvă,nu? Este cu totul și cu totui altceva și nici tu și nici generalul ăla cu gura mare nu ați avut de gând să-mi spuneți nimic,mie.Să vă ia dracu! Este vorba despre ceva periculos,da?

-Ce se petrece nu este treaba ta.Tu nu ești decât șoferul.

-Iar tu nu ești decât secretara! spuse el aproape atingându-i fața,cu fața lui.

-Ah,dragii mei,se auzi din ușă vocea femeii.Mă tem că am provocat o mică ceartă între voi.Face zece lire șase pence,spuse ea.

-Zece lire? Spuse Edi,uluită.Era o sumă enormă.

-Nu cred că ...

-Eu cred că e în regulă,spuse David,scoțându-și portofelul.Îmi puteți da harta, acum?

-Cum să nu,dragul meu,spuse ea fără să se uite la Edi.Îi dădu o hârtie împăturită pe care David o luă fără să se uite la ea.

-V-aș ajuta să ducem cutiile la mașină dar e cam umed afară ...Femeia nu termină fraza și ieși pe ușă.Pe una din mese se aflau șase cutii mari,albe,legate cu sfoară și mânere de apucat.

-Cred că a făcut asta special,spuse Edi și cred că le avea gata pregătite pentru niște americani idioți care să vină și să-i plătească regește pentru ele.Dă-mi harta.

-Poate o dată cu viața mea,spuse David luând patru cutii.Se întinse și după celelalte două,dar le luă Edi.

-Vreau harta acum.

-Nu,spuse el deschizând ușa și fugind afară.

Aruncă cutiile pe bancheta din spate,apoi ținu deschisă portiera din față,peu Edî.Ploua atât de rău încât ea abia putea vedea mașina și nici nu vroia să piardă timpul luptându-se cu el.În afară de asta,vroia harta.

Se urcă în față,puse cutiile în spate,apoi așteptă să urce și el.David își băgă mai întâi piciorul țeapăn,apoi trebui să-și răsucescă tot corpul ca să-și bage și celălalt picior.Edi își scoase o batistă și se șterse pe față.

-Ce ai pățit la picior? Te-ai împușcat singur?

-Știi,dacă nu erai femeie,te ...

-Mă ce? întrebă ea făcând ochii mici.

-Nu folosi tonul ăsta cu mine și nu mă ambiționa.David trânti portiera apoi petrecu următoarele zece minute încercând să pornească rabla veche.

-Am crezut că poți repara orice motor.

-Mi s-a dat gioarsa asta azi-dimineață.Nici măcar n-am văzut motorul.

Când în sfârșit mașina porni,David oftă ușurat și ieși din parcare.

-Arată-mi acum harta,spuse Edi și David vârî mâna sub cămașă și o scoase e acolo.Era udă,dar cerneala nu se scursese.

-Zece lire pentru asta,spuse ea cu dezgust.Cică să te duci până la biserică,acolo să faci dreapta,apoi s-o ții tot așa până ajungi la ferma Hamish Trumbulls.Pare destul de ușor s-o poți face chiar și tu.

David îi aruncă o privire care-i spunea că mergea pe o pojghiță subțire de gheață și că ar fi bine să fie prudentă.

CAPITOLUL 18

DA,SPUSE JOCELYN când termină de citit.Între timp,ea și Luke mâncaseră aproape totul din coș,iar Luke înfulecase în plus și o porție mare de friptură la tavă.

-Nu e un început măreț pentru o mare iubire,nu?

-Mie îmi sună în regulă.Ce altceva ai vrea? spuse Luke.Se întinsese pe pătură,cu mâinile sub cap.

-Nu știu,o întâlnire a minților.Presupun că am crezut că domnișoara Edi și David s-au uitat peste drum,s-au văzut,privirile li s-au întâlnit și s-au îndrăgostit.Pe loc și pentru totdeauna.Am crezut că au ieșit împreună la cină și au stat de vorbă și au descoperit că se aseamănă în toate.Dar omul ăsta...

-Ce e cu omul ăsta?

-Nu pare...Nu știu cum să mă exprim ca să nu mă consideri snoabă.Nu pare a fi genul ei.Ea este educată,vine dintr-o familie veche,din înalta societate,pe când omul ăsta este ...

-Cum e? Cum sunt grădinarul și stăpâna conacului?

-Iar începi să te iei de mine?

-Mi-ar plăcea,spuse el încet,privind-o de sus în jos.Joce nu se putu abține să nu se apropie de el,dar Luke se rostogoli și se ridică în picioare.

-Pe mine mă preocupă ceva în povestea asta,spuse Luke luând din nou lopata.

-Cum ar fi?

-Nu știu,dar mă intrigă ceva.Unchiul Alex și domnișoara Edi,întâlnirea ta cu ea,totul.Ceva în toată povestea asta mi se învârte mereu în cap și am tot timpul sentimentul că ne scapă ceva.

-Eu nu văd nimic misterios aici,spuse Joce.Bunicii mei și Alexander McDowell au fost prieteni,de aceea a cumpărat el casa aceea în Boca și de aceea s-a mutat domnișoara Edi acolo.

-Presupun,dar este totuși ceva ciudat în toată povestea asta.Alex McDowell nu era un om care să-și facă prieteni.Era un om urâcios și îi plăcea munca.Ori tu știi cum este Edilean.Fiecare știe totul.Ultima oară când a trebuit să joc golf cu bunicul meu,l-am întrebat unde se împrietenise unchiul Alex cu bunicii tăi și bunicu mi-a spus că după știința lui,Alex părăsea rar orașelul nostru.

-Dar cel de Al Doilea Război Mondial? Bunicul meu a confecționat căști și a călătorit de mai multe ori în Europa.Poate că s-au întâlnit atunci.

-Unchiul Alex nu a plecat la război.A avut nu știu ce infirmitate care l-a ținut departe de război,așa că a rămas în State și a învârtit banii.

-Era bancher? întrebă Joce dar Luke nu-i răspunse.Era concentrat la săpat.Joce începu să strângă picnicul și puse prețioasa poveste deasupra,în coș.

-Vreau să copiez povestea asta.

-Computerul merge cu baterii? întrebă Luke.

-Sigur,e...Joce zâmbi.În regulă,mi-l aduc aici.Ridicându-se,observă niște plante într-o cutie de carton din camioneta lui Luke.

-Ce sunt astea?

-Chestii pe care le-am luat de ici,de colo.Pe vremuri existau pe aici multe grădini cultivate și unele plante au supraviețuit.Pentru ea,toate păreau simple buruieni.

-Deci,dacă tu te plimbi și vezi o plantă,știi imediat ce este și cum să o sapi să nu o distrugi?

-Da,spuse el părând amuzat de întrebare.

-Mă întorc în câteva minute,spuse ea zâmbind,doar că Luke părea atât de preocupat încât nici nu observă.În clipa în care Jocelyn intră în casă și închise ușa în urma ei,Luke își luă mobilul și îl sună pe bunicul lui.

-Ei! Luke! Tocmai am marcat o gaură din prima,spuse doctorul Dave.

-Felicitările mele.Te superi dacă trec diseară pe la tine? Vreau să discutăm ceva.

-În legătură cu minciuna pe care i-am spus-o lui Jocelyn despre partea a doua,cu accidentul de mașină?

-Nu,spuse Luke încet,nu mi-a pomenit nimic despre această minciună.Este vorba despre altceva.Cine știe cel mai bine ce intenții avea unchiul Alex?

-Cred că soția lui.

-Cineva care mai este în viață.

-Atunci aș spune că eu.

-Unchiul Alex a lăsat jurnale?

-Jurnalele sunt făcute din hârtie și hârtia costă bani.Dar ce-ar fi să vii chiar acum,să jucăm câteva runde și să vorbim între timp?

-Oricât aș vrea să fac asta,Joce vine aici cu computerul și se apucă să copieze povestea,în timp ce eu lucrez.

-Bine.Îmi place asta.

-Și mie.Trebuie să închid.Se întoarce.

-Deci ce vrei tu să discuți cu mine diseară,este secret față de ea?

-Aaugă asta la secretele pe care i le-ai spus ei despre mine și ai suficient.

Doctorul Dave râse și Luke închise mobilul.

-Te încrunți.Deci cel cu care ai vorbit nu-ți era prieten?

-Era bunicu'.Iar noi doi ne certăm tot timpul.

-Bunicul cu care nu se înțelegea nimeni era cel mai bun prieten al tău,iar doctorul Dave,care este iubit de toată lumea,te aduce în pragul isteriei.

-Te-ai prins.

-Și atunci ce crezi,vina este a ta sau a lor?

-A lor.

-De ce oare am știut dinainte răspunsul? comentă ea așezându-se pe jos și deschizând laptopul.

-Cât de repede scrii la tastatură?

-Foarte repede,după care stau două ore să fac corecturile.Dar tu? Știi să scrii la computer? Luke îi aruncă una din privirile acelea care spuneau că o găsea amuzantă,apoi se întoarce la pământul lui.

-Și ce-ai vorbit cu bunicul tău?

-Nimic important.Vrea să merg diseară la ei,la cină.

-Sună frumos,spuse Joce,apoi îl privi intens,dar el se aplecă peste sapă și nu se uită la ea.

-Nu am cunoscut-o pe bunica ta.

-Nu? Luke se duse la camionetă și luă de acolo o greblă pentru săpat.

-Este simpatică?

-Foarte.

-Presupun că este foarte diferită de domnișoara Edi,nu?

-Din câte mi-am dat seama,da,doar că eu am văzut-o pe domnișoara Edi o singură dată.

-Serios? Aș fi zis că ai văzut-o mai mult de atât.De vreme ce bunicul tău a preferat o altă femeie,mă gândeam că ești curios să o cunoști pe domnișoara Edi. Dacă eram eu în locul tău,aș fi vrut să o văd ...Luke se opri din săpat și spuse exasperat:

-Nu te pot invita să vii cu mine.Am ...am probleme de discutat cu bunicu și nu te pot lua cu mine.

-Înțeleg.Și nici nu mă gândeam să mă iei cu tine.În viața mea nu m-aș gândi să mă invit singură acasă la cineva.Te întrebam doar despre bunicii tăi.Doar pentru că îl știu atât de bine pe tatăl tău și am petrecut ceva timp cu mama ta care a fost atât de drăguță cu mine iar bunicul tău a fost absolut minunat.Ți-am spus că a comandat de la Trellis un tort de ciocolată pentru prânzul nostru? El...

-Șapte!aproape că strigă Luke.Te iau la șapte.Și acum apucă-te de scris și încetează cu cicălitul!

-Cu mare plăcere,spuse Jocelyn aplecându-și capul ca Luke să n-o vadă zâmbind.Chiar îi fusese tare dor de el!

-Ce crezi că pun la cale bărbații? o întrebă Mary Alice pe Jocelyn când,după desert,Luke și bunicul lui dispărură în biroul doctorului Dave,de unde nu mai ieșeau.De când sosiseră acolo,Joce era fascinată de femeia care se căsătorise cu bărbatul cu care fusese odinioară logodită domnișoara Edi.În mintea lui Jocelyn, nimeni nu se putea ridica la înălțimea domnișoarei Edi,dar putea vedea atracția dintre doctorul Dave și Mary Alice.Era dulce și iubitoare și părea că altceva nu-și dorea pe lumea asta decât să le fie pe plac soțului și nepotului ei.În tot timpul mesei se sculase mereu,ducându-se des în bucătărie,să se asigure că totul era perfect.Fizic,era cât se poate de diferită de domnișoara Edi Mary Alice era scundă,durdulie și o femeie de casă Domnișoara Edi era înaltă,slabă,elegantă, stătea acasă cu perle la gât; Mary Alice părea că se simte foarte bine într-un pulover cu motive scoțiene.

-N-am idee.Luke pare ciudat de când...Joce se întrerupse să spună că Luke se comportase ciudat de când îi citise partea a doua a povestirii domnișoarei Edi.Din experiența ei de până acum,Joce avea impresia că în Edilean nimic nu se estompa cu vârsta.Chipurile și trupurile oamenilor puteau îmbătrâni,dar

poveștile,secretele,păreau la fel de proaspete acum,ca în urmă cu cincizeci de ani.Gândindu-se la asta,iși spuse că era mai bine să nu pomenească nimic despre domnișoara Edi.Începu însă să vorbească despre grădinăritul lui Luke,dar cum Mary Alice continua să se uite în altă parte,Jocelyn renunță și la acest subiect.Să existe oare un alt secret al Edilean-ului,legat de grădinărit? se întrebă ea.

Mai târziu,în camioneta lui Luke,în drum spre casă,Joce îl întrebă despre ce anume discutase cu bunicul lui,atât de mult.

-Iartă-mă că v-am lăsat singure,dar am avut de discutat anumite lucruri.

-Tocmai asta am spus.Vreau să știu despre ce anume ați discutat.

-Despre plante.Vrea să-și aranjeze o grădină și vrea să i-o fac eu.

-Normal,spuse ea încet.De aceea ați discutat în secret,pentru că eu nu mă pricep deloc la plante,așa că trebuia să te ascunzi de mine.

-Nu am vrut să vă plictisim.Cum te-ai înțelese cu bunica?

-Nu am avut absolut nimic să ne spunem și sprinceana ta zvâcnește.

Luke își duse mâna la sprânceană și apoi șko lăsă jos,spunând cu un oftat:

-Bine.Ăm vrut să discut cu bunicu' despre dubiile mele în ce privește toată povestea asta.Din motive pe care ți le poți imagina,nu discut cu el despre domnișoara Edi în prezența bunicii.Și înainte să mă întrebi de ce nu am putut discuta cu el în timpul zilei,iți reamintesc că am avut de lucru și că nu vreau să-mi petrec zilele cărând un sac de golf,da?

Jocelyn observă că sprânceană încă îi mai zvâcnea.Dacă spunea adevărul,în mod clar nu îl spunea pe tot.

Luke și Jocelyn se plimbau prin parcul rezervației,din jurul Edilean-ului.Luke mergea în față; ea îl urma.Amândoi aveau câte un sac în care Luke pusese cu grijă lucruri de care puteau avea nevoie în caz de urgență.

Trecuseră două zile de când fuseseră în vizită la bunicul lui,și de atunci își petrecuseră majoritatea timpului împreună.Prima zi fusese a lui Joce,care trecu în revistă absolut tot ce făcuse pentru biografie și îi spusese lui Luke cât de mult o dezamăgiseră scrisorile doctorului Brenner.

-Nu am putut scoate cine știe ce din ele.Nici măcar despre zilele în care știu că se trăsesse în ei,nu a pomenit nimic,menționând doar cât drum parcuseră în ziua respectivă.Nu a vorbit deloc despre pericole.

-Atunci de unde știi că s-a tras în ei?

-Istoria și ce mi-a povestit mie domnișoara Edi.Și verificând datele cu numele țărilor din perioadele respective.

-Trebuie să sapi mai adânc.Cineva,unde va,știe despre asta.Ai verificat numele celorlalți oameni menționați în scrisori?

Joce scoase o bucată de hârtie din teancul de pe birou și-i arată numele menționate în jurnalele doctorului Brenner.

-Au avut un ghid?

-Nu știu,spuse Joce făcând ochii mari.De fapt cred că domnișoara Edi a pomenit o dată despre un ghid.Charles și nu știu mai cum.

-Asta este.Caută-l sau caută-i rudele.Trebuie să existe oameni care să știe ceva despre ei.Ziua următoare și-au petrecut-o cu grădina cu plante aromatice.

Fuseseră în sfârșit la seră să cumpere plante și Luke spusese că-i va trimite factura lui Ramsey.

-Fii liniștită,o să deducă el până la ultima centimă din taxele lui,pentru că este vorba de o grădină istorică.

-Ce mai face? întrebă Jocelyn.

-Te referi la taxe sau la conturile lui.

-Mă refer la prezumtivul-meu-soț,de vreme ce tu ești deja prins.

-Nu pentru multă vreme,spuse Luke zâmbindu-i.Vroia să-l întrebe despre Ingrid și despre anularea căsătoriei și despre multe alte lucruri personale,dar renunță,îi răspunse doar la zâmbet și spuse:

-Astea sunt drăguțe.Haide să luăm câteva.

-Hibridi moderni.Ce vrem noi se află acolo.Plantele care-i plăceau lui Luke arătau mai curând a buruieni înflorite.

-Miroase-o pe asta,spuse el ducându-i la nas o plantă gri-cenușiu,cu aspect pufos.

-Dumnezeiește.

-Hibridii tăi moderni nu păstrează parfumul.Ei sunt doar pentru privit și nu prea poți mânca din ei.

-Dar nu și trandafirii.Pe ei îi poți și mirosi,și mânca.Joce era mândră că știa asta.

-Apropo.Trebuie să luăm câțiva măcieși.Joce nu știa ce însemna asta,dar învăța că dacă era o plantă care-i plăcea lui Luke,atunci era clar că va avea mai multe frunze decât flori.

-Măcieși.

-Da.Toamna fac măcieșe mari,din care poți face gem.

-Ah,Dumnezeule.Trebuie să mai fac și gem,Abia aștept,mormăia Joce,ținându-se după el.Astăzi se aflau în rezervație,mergând pe poteci pe care Luke părea să le cunoască foarte bine.Ea ar fi vrut să facă rost de o hartă a potecilor,dar Luke f-a spus că fusese de atâtea ori pe ele,încât îi putea schița chiar el o hartă.O ducea într-un loc pe care el îl iubea,unde aveau să se oprească pentru picnic și să citească partea a treia din povestirea domnișoarei Edi.

În ultimele zile Luke vorbise tot timpul la mobil și rareori îi spunea cu cine vorbea. După seara de la bunicul lui, Luke părea să fi luat o anumită decizie pe care nu avea de gând să i-o împărtășească lui Joce, indiferent cât s-ar fi străduit ea să scoată ceva de la el. Dar Joce vedea că ceva îl preocupa și vroia să știe ce anume.

-Nu știi ce anume vreau să știu exact, dar știu că mi-a pornit radarul. Ceva nu se leagă în toată povestea asta, atâta tot.

-Nu înțeleg ce vrei să spui. Domnișoara Edi s-a îndrăgostit de un bărbat care a fost ucis în război. Ce este așa de ciudat în asta?

-Nu asta este partea ciudată. Ciudat este ce anume s-a petrecut cu mulți ani mai târziu. Alex McDowell a spus că îi este dator domnișoarei Edi pentru ceva și că vroia să se recompenseze.

-Îi era dator pentru ce? întrebă Joce.

-Nu are rost să încerci să scoți secretul ăsta de la mine, pentru nu-l cunosc și nimeni nu are de gând să mi-l spună. Aseară am încercat din nou să-l conving pe bunicu' să mi-l spună, dar nu a vrut. Mi-a spus că tot ce trebuie eu să știu este că Alex a simțit că îi era dator domnișoarei Edi.

-Și deci când ea s-a retras din activitate și nu mai avea decât o pensie mică din care să trăiască, el i-a oferit o casă într-un climat cald și o muncă la care era ea bună. Înseamnă că a fost un om de onoare. Și-a plătit datoria.

-Dar de ce la Boca? întrebă Luke. De ce nu la Miami? Sau la Sarasota? Sau undeva în Arizona?

-De ce nu la Weeki Wachee, unde putea să vadă toată ziua sirene? De ce nu Boca Raton? Este un loc minunat. Și Alex avea prieteni acolo.

-Da, pe bunicii tăi. L-am sunat pe Ramsey, care mi-a spus că niciodată nu l-a auzit pe bunicul lui pomenind de vreun Scovill, dar nici nu l-a auzit pomenind vreodată de domnișoara Edi, deci oricum nu l-ar fi ajutat.

-A întrebat de mine? Luke schiță o urmă de zâmbet.

-Cred că da. Și l-a pomenit și pe bunicu', apoi a spus că o să vină după noi cu pușca, dacă... În sfârșit, nu pot repeta în fața unei doamne tot ce-a spus el.

-Din nou mă consider ca o proprietate. După felul în care reacționează lumea. De parcă ar trebui să mă mărit cu Ramsey ca să împlinesc o anumită profeție.

-Sau poate doar ca să îndrepti ceea ce unii oameni consideră a fi greșeli. Toți au crezut dintotdeauna că cea mai bogată familie ar trebui să se unească cu familia cu cel mai vechi nume.

-Dar eu nu mă înrudesc cu domnișoara Edi. Am primit casa pentru că nu avea pe nimeni altcineva cui să i-o lase. Cum Luke nu spus nimic, Joce se uită la el.

-Ai ceva în cap,da?

-Vreau să văd scrisorile Generalului Austin către soția lui.

-Bill Austin este în luna de miere,sau poate că încă nici nu s-a însurat,nu știu.

Știi doar că nu vrea ca scrisorile acelea să iasă din casă.

Luke se întoarce și încep să o ia înapoi pe potecă.

-Înseamnă că scrisorile nu sunt în proprietatea nepotului,nu?

-Cum să nu.El...Joce se uită în sus la el.

-Nu,nu sunt.Soția Generalului Austin trăiește încă,deci sunt ale ei.Crezi că o poți convinge să ni le trimită?

-Nu,nu eu,dar ar putea bunicu'.Dacă recurge la abordarea aceea de doctor și la farmecele lui,obține de la ea tot ce vrea.

-Ar fi interesant de știut ce scrie în ele,spuse Joce.Poate că nu e nimic,dar poate că scrie când s-a întors domnișoara Edi din misiunea ei împreună cu David Clare.Hei! E apă,ce se aude?

-Da.O cascadă și un lac.Rece ca gheața,dar minunat.Luke se întoarce și continuă să meargă.

-Cunoști foarte bine locul ăsta.

-Am petrecut multă vreme plimându-mă pe aici,ca adolescent.Cred că atunci am devenit pentru prima oară interesat de plante.Obişnuiam să mă plimb pe poteci,în mână cu un ghid al florilor și să încerc să învăț denumirile tuturor plantelor.

-Asta ce este? întrebă ea aplecându-se spre o plantă cu aspect de buruiană,cu flori roșii.

-O varietate de penstemon.Și asta este pentru ultima oară.Nu sunt ghidul tău.

-Nu,ești grădinarul meu despre care mi s-a spus că nu-și face griji pentru bani.Sper că nu iei bani de la soția ta,nu?

-Tu ce crezi?

-Că mai bine ai trăi în stradă,decât să faci asta.Ai învățat ceva despre mine,nu?

-Învăț.

-Și ce anume ai învățat? Luke pusese întrebarea cu indiferență,ca și cum nu ar fi contat,dar Joce putea vedea cum i se încordează mușchii.

-Că dacă cineva vrea ceva de la tine,trebuie să recurgă la forceps.Tu nu te așezi la taclale ca să te spovedești oamenilor.

-Și asta e de bine sau de rău? întrebă el.

-Pentru mine e de bine,pentru că învăț cum să te îmbrobodesc,ca să-ți descopăr secretele.Luke se opri din mers și se uită la ea.

-Așa crezi tu,da?

-Ah,da.Știu deja tot ce e de știut despre tine.Adică exceptând doar câteva lucruri, cum ar fi de ce nu mi-ai arătat niciodată interiorul casei tale,de ce este această permanentă concurență între tine și Ramsey,de ce nu mi-ai spus că ești însurat și ce anume puneți cu adevărat la cale,tu și bunicul tău.În afară de chestiile astea mărunte,știu totul.

-Iar eu cred că ești în stare să cicălești un om de moarte,ca să afli ce vrei să știi. Joce îi putu simți zâmbetul din glas.Când Luke ieși de pe cărare,Joce îl urmă. Ajunseră la o mică și minunată cădere de apă,care se forma într-un pârâu ce se vărsa într-un lac.Era frumos și liniștitor și aveai senzația că nimeni nu mai fusese vreodată acolo,dar Luke știu exact unde să-și pună lucrurile,într-un mic alcov în spatele unor bolovani.

-Vii des aici,nu?

-De milioane de ori.Când eram mic,veneam aici ca să scap de așteptările tatălui meu și de constanta grijă a mamei mele.

-Cu Ingrid ai venit vreodată aici?

-Niciodată.

-Nu-și putea găsi cizme de firmă?

-Nu-și putea găsi pe nimeni care să vrea să fie singur cu ea,în sălbăticie,spuse Luke încet,uitându-se la Jocelyn.Era firesc să se strecoare în brațele lui și să împărtășească un sărut.Gura lui se aplecă încet pe a ei.Ca o mângâiere la început,apoi mai apăsător.Când brațele lui se strânseseră în jurul ei și trupurile li se apropiară,știu că o dorea.Dacă ar fi fost după Jocelyn,ar fi făcut dragoste acolo, în locul acela minunat,dar el o împinse mai departe.

-Nu pot,spuse el.

-Dar nu asta trădează trupul tău,spune ea cu vocea răgușită.

-Nu,vreau să spun că nu am dreptul.Povestea cu ...însurătoarea mea.Mai întâi trebuie să rezolv problema asta.Și pe a noastră.Vreau să ne cunoaștem unul pe celălalt.Vreau să...

-Să nu mai faci o altă greșală,spuse ea.Luke nu răspunse,dar ea știa că la asta se gândise.Câteva minute mai târziu,stăteau întinși pe jos,cu apa în fața lor și Luke scoase din sacul lui următoarea parte a povestirii domnișoarei Edi.I-o dăduse bunicul lui aseară.

-Vrei să citesc eu,sau citești tu? Îi plăcea vocea lui și-i plăcea că spusese „vrei”.

-Tu citești.Își puse mâinile sub cap și se pregăti să asculte.

CAPITOLUL 19

Anglia 1944

CU PLOAIA CARE CĂDEA ÎN RAFALE atât de puternice,era greu și să vadă podul.Când îl văzură,își ținură amândoi respirația.Râul se umflase și se revărsase deja peste podul care nu părea să ducă o bicicletă,darămite o mașină grea.

-Chestia asta este artă precolumbiană,spuseiDavid încetinind,ștergând parbrizul și privind în față.

-Evul mediu târziu,spuse Edi.Uită-te la stâlpii din piatră.Sunt...

-Dumnezeule Mare,dacă începi să-mi ții o prelegere de istorie,te arunc afară din mașină.Domnișoara Edi își spuse că mințea pentru impresie,dar nefiind absolut convinsă,tăcu mâlc.Davis își petrecu brațul pe după speteaza banchetei și întoarse mașina.

-O să atac podul în viteză.Fie îl traversăm,fie patinăm și ne răsturnăm peste marginea lui,probabil cu fundul în sus.Ești gata?

Edi își făcu curaj și confirmă din cap.

-Dacă mă gândesc mai bine,ce-ar fi să cobori și să mă aștepti aici?

-Dacă îmi mai jignește un bărbat curajul,scot puștile din spate și-l omor.

David clipi spre ea.

-Puștile din spate.Conduc un tanc antic.Pariez că rabla asta a fost folosită la Sarajevo,spuse el cu răsuflarea tăiată.

În ciuda situației,Edi zâmbi vag.În 1914,Primul Război Mondial a început când Arhiducele Franz Ferdinand al Austriei a fost asasinat la Sarajevo,împreună cu soția lui.Înseamnă că în ciuda lipsei lui de stil,sergentul Clare știa ceva istorie.

își ținu respirația când el ajunse în vârful unei coline și accelerează,apoi băgă într-o viteză mai mică,ridică piciorul de pe ambreiaj,apăsând cu toată forța pe frână și în minutul următor se îndreptau spre pod într-o volbură de noroi și apă.Edi nu vedea nimic.Parbrizul se acoperise instantaneu și ștergătoarele refuzau chiar să încerce măcar să taie noroiul.A știut că au urcat pe pod doar când auzi fundul mașinii atingând lemnul.Auzi un zgomot surd care o duse cu gândul la Podul Trolului și Cei Trei Țapi.Când ajunseră din nou pe drum și podul se afla în spatele lor,amândoi strigară victorioși.Și atunci văzură vaca.Ploaia spălase suficient noroiul de pe parbriz ca să o poată cât de cât vedea,traversând agale drumul ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume.Era o vacă uriașă,cu pete albe și negre.

-Ține-te! strigă David încercând să miște într-o parte mașina grea,ca să nu lovească vaca.În clipa aceea nu i-ar fi păsat dacă ar fi lovit-o,doar că o vacă atât

de mare i-ar fi făcut praf.Dar oricum se făcură praf.Mașina intră în gardul viu de pe marginea drumului,intră în derapaj și se învârti în loc de două ori,înainte de a o lua înapoi spre pod.David se lupta din răspuțeri cu volanul uriaș,dar proteza i se strânse brusc pe picior și nu-și mai putu mișca genunchiul,întorcând volanul,trebui să se aplece spre Edi,încercând să apese ambreiajul până la fund ca să încetinească mașina.Dar ambreiajul,frâna și noroiul erau prea mult pentru el și pentru bătrâna mașină.Mașina se răsturnă cu roțile în sus,Edi se rostogoli cu fața în jos și hărăbaia uriașă alunecă pe capotă direct în râu,lângă podul pe care tocmai îl trecuseră cu succes.

Câteva secunde rămaseră amândoi încremeniți,nefiind în stare să-și dea seama ce se întâmplase.David avea sânge la tâmplă și pe Edi o durea mâna dreaptă.

-Trebuie să ieși de aici,spuse David întinzându-se spre ea.

David era în spatele volanului,atârând cu capul în jos.Domnișoara Edi îi urmări privirea și văzu apa care se ridica spre ei.Singurul lucru care împiedica apa să se năpustească înăuntru erau geamurile închise ale mașinii-dar asta nu avea să dureze mult.

-Da,reuși ea să spună.Era amețită,nu știa sigur ce anume se întâmpla.O să deschid geamul și o să înotăm afară.Era mulțumită că fusese în stare să-și dea seama ce anume trebuiau să facă.

-Știi să înoți? întrebă el.

-Da,destul de bine,răspunse ea.Capul i se limpezea cu fiecare secundă.

-Dar tu?

-Echipa de înot a liceului,spuse el oferindu-i zâmbetul acela vag,pe care i-l văzuse de câteva ori.

-Bine,atunci.Ești gata? Trebuie să ieșim imediat ce cobor geamul.

-Hei,Harcourt,spuse el încet.Îmi faci o favoare? Ce-ai zice de un sărut,înainte să pleci?

-Un sărut? Crezi că e momentul ...Dar se întrerupse când realiză în sfârșit ce repetase el de mai multe ori.Când ea ieșea,nu el.

-Ce e cu tine?

-Proteza asta afurisită.Ghinionul meu.Este din oțel și s-a prins în ceva.Nu pot să ies.Edi aruncă o privire spre apa care îi înconjură și la ploaia care continua să toarne.În câteva minute aveau să fie complet sub apă iar presiunea va sparge probabil geamurile și se vor scufunda.

Nu i-a fost ușor să-și răsucescă picioarele lungi și brațele ca să se ridice și să poată ajunge la picioarele lui,dar reuși.Piciorul lui era prins sub pedalele sparte ale mașinii și mai exista o piesă de metal,care se oprise în dreptul gambei lui.

-Mișcă piciorul,îndoaie genunchiul și scoate-l.Ai piciorul rupt?

-Nu cred,dar este prins într-o proteză de oțel.Trebuie să pleci.Nu ai timp de pierdut.Trebuie să ...

-Gura.Cum te scot din chestia asta?

-Nu poți.Nu ai destulă putere.Piciorul meu e prins sub ceva de oțel și...

-Măcar o dată în viața ta,taci din gură!,țipă ea.Cum scot proteza?

-Am un imbus în buzunar.Este...

-Știu ce e o cheie imbus.Abia acum văzu că brațul lui drept sângera.Nu-și putea băga mâna în propriul buzunar.Se mișcă astfel încât să stea culcată în fața lui,apoi își vârî adânc mâna în buzunarul lui și găsi mica bucată de metal.

În aceeași clipă,luneta mașinii cedă și interiorul începu să se umple cu apă.

-Trei șuruburi în articulația rotundă de la genunchi,Trebuie să pleci.Dă-mi imbusul și pleacă.

Pentru că mașina era cu fundul în sus,ultimul loc care avea să se umple cu apă era acolo unde fusese prins piciorul lui David,dar capul lui era aproape de acoperiș.Chiar dacă îl elibera,se putea îneca înainte de a reuși să-l scoată din mașină.Jumătate în picioare,jumătate îngenuncheată pe acoperiș,Edi se întinse și trase cracul pantalonului lui David în sus,încercând să găsească șuruburile și să le slăbească.Găsi unul și acesta cedă.Dar putea simți apa în jurul picioarelor.

Se uită în jos la capul lui David care era aproape sub apă.El flexa cât putea mai sus,dar nu se putea mișca prea mult din cauza volanului uriaș din fața lui.

Edi inspiră adânc,coborî sub apă,se uită la David și îi atinse buzele.Îi trebui lui David o secundă întreagă să-și dea seama ce vroia ea să facă.Da,îl săruta: îi trimise aer în gură,apoi urcă înapoi la proteză.Edi deșurubă și al doilea șurub, apoi inspiră din nou adânc și coborî să-i dea aer lui David.

Al treile șurub era înțepenit și crezu că nu va reuși să-l desfacă.În mașină nu mai rămăseseră decât câțiva centimetri de apă.Coborî din nou să-i mai dea oxigen și el îi făcu semn să iasă afară.Ea nu-și pierdu timpul să scuture din cap.

Trebuie să-și lipească fața de partea de sus ca să inspire aer,apoi coborî să elibereze ultimul șurub.Când articulația de oțel cedă,îi împinse piciorul cu forță,deblocându-l.David era liber!

Edi coborî spre fața lui David să-i spună să o ajute să-l scoată,dar ochii lui erau închiși și el era moale.Se împinse cu picioarele ca să ajungă sus,după aer,dar mașina era plină cu apă.Nu mai exista aer.

Plămâni o dureau deja.Se întinse peste David,spre manivela care cobora geamul și începu să o învârtească.Mișcările erau dificile și simțea cum îi cedează brațele și capul îi devine ușor.

Dar reuși să coboare geamul mare suficient ca să-l poată scoate prin el.

Apa îl făcea mai ușor, așa că reuși să-l manevreze spre geam, dar curentul apei îl absorbi aproape. Edi intră în panică văzând cum dispare corpul lui David, dar în clipa următoare curentul o trase și pe ea și se simți parcă zburând în sus.

Când ajunse la suprafață, trase adânc aer în piept, apoi se scufundă din nou. Când ieși, se uită după David și-l văzu prins în rădăcinile unui copac, la doar câțiva metri mai încolo. Avea ochii închiși, dar barem nu avea capul sub apă.

Încercă să înoate spre el, dar curentul o trăgea în direcția opusă.

-Apucă-te de asta, auzi ea o voce și se întoarse ca să vadă un par lung, la câțiva centimetri de capul ei. Părea să fie atașat la ceva, dar nu putea vedea de ce anume și nici cine vorbise. Trebuia să se întindă de două ori spre par, înainte de a reuși să-l apuce, după care se ținu de el cu amândouă mâinile.

-El! strigă ea către persoana necunoscută care o salvase. Acolo! în copac!

Edi se ținu cu brațele de par, își înlătură cu mâinile apa din ochi și văzu pe mal pe cineva într-o haină verde. După silueta adusă de spate, părea să fie un bătrân.

Dar era în mod clar puternic, pentru că reuși să-l tragă pe David de guler și să-l târască afară din apă ca pe un pește uriaș pe care tocmai îl prinsese.

Edi se lupta cu părul și cu ploaia ca să vadă ce se întâmpla, dar nu îndrăznea să dea drumul parului. Întorcându-se la stânga, văzu că parul făcea parte din pod, poate ceva folosit ca să traverseze barjele de o parte și de alta a râului.

Încet, începu să-și folosească brațele ca să se tragă de-a lungul lui și să ajungă la capătul podului și la pământ. În timp ce înainta, se întreba ce-i face bătrânul acela sergentului Clare. Oare o să creadă că e mort și nu o să încerce să-l salveze? Dacă ar putea ajunge la el, i-ar aplica niște manevre moderne de resuscitare și ar reuși să scoată apa din plămâni sergentului Clare, salvându-l.

-Haide! auzi ea un strigăt! încă un picior și ești acasă.

Brațele o dureau de moarte și tremura de frig și de oboseală, dar se uită în sus și îl văzu pe sergentul Clare stând acolo, în picioare. Ploaia era atât de puternică și ceața atât de deasă, încât își spuse că vedea poate o fantomă. Murise el oare și spiritul lui se întorsese să o ajute să traverseze râul furios?

-Haide, Harcourt! strigă el. Adună-ți forțele! încă un efort. Aș veni la tine, dar sunt prea dărâmat. De data asta trebuie să faci ceva și pentru tine. Nu poți întotdeauna să te bazezi pe mine, ca să te salvez!

-Pe tine? reuși ea să spună. Cuprinsă de furie, începu să lovească apa cu picioarele ei lungi și să tragă mai tare de par. Dar cu toată furia și energia reînnoită, începea să cedeze. În loc să se apropie, podul părea să se îndepărteze.

Clipi tare ca să-și scoată apa din ochi, dar totul parcă se înțețoșa.

În clipa următoare, simți un braț puternic în jurul ei.

-Te-am prins. Acum ești în siguranță. Dă drumul la chestia asta și lasă-te în seama mea, auzi ea o voce în ureche. Dădu ascultare vocii. Brațele ei se desprinseseră de par și se încolăciră în jurul gâtului lui și capul îi căzu pe pieptul lui. Îl simți cărând-o afară din apă și apoi simți și mâinile altcuiva, pe ea.

-E moartă? auzi un bărbat întrebând.

-Nu, îl auzi pe sergentul Clare. O purta în brațe și putea simți cum își târa piciorul cu proteza pe care încă o mai purta. Ea nu reușise decât să îi slăbească articulația metalică; nu îi scosese proteza.

-Brațul? reuși ea să spună, când își aminti că sângerase.

-Nu știu ce mă doare mai tare, brațul sau piciorul. Dilema asta nu mă lasă să leșin.

-E bine, spuse ea cuibărindu-se mai bine. Închise ochii și adormi.

Când se trezi, era în pat, pe o saltea moale și prin fereastră pătrundea soarele. O dureau capul și brațul dar nu se simțea prea rău. Se uită în jur. Camera era mică, avea tapet înflorat și doua paturi. Patul alăturat era făcut, cu o pătură veche și perne umflate. Pe un perete se afla un dulap mare de haine și pe celălalt, o masă de toaletă. Pe peretele din față se afla fereastra, cu o perdea din dantelă.

Când încercă să se ridice, se simți puțin amețită, dar capul i se limpezi imediat.

Auzi un ciocănit încet în ușă, după care îl văzu intrând pe Sergentul Clare, cu o tavă pe un braț. Brațul drept era prins într-o eșarfă.

-Te-ai trezit, spuse el zâmbind, apoi se concentra din nou asupra tăvii care era gata să se dezechilibreze.

-Să te... începu Edi dând să se scoale din pat, dar văzu că nu avea pe ea decât lenjeria intimă. Își trase repede pătura înapoi pe ea.

-Unde sunt hainele mele?

-În bucătărie, uscate și te așteaptă, spuse David punând tava pe marginea patului, apoi ridicându-se și flexându-și brațul. Încetează să te mai uiți la mine, ca și cum aș fi gata să te atac. Este prea târziu pentru fasoane. Edi nu dădu drumul păturii.

-Ce vrea să însemne asta? El se așeză pe patul celălalt, luă o felie de pâine prăjită și începu să mănânce.

-Dacă nu vrei mâncarea, o mănânc eu.

-Vreau să pun ceva pe mine, spuse ea. Sergentul Dave se sculă nefericit, se duse la dulap și scoase de acolo o cămașă bărbătească. Era uriașă și aproape zdrențuită, dar Edi o luă și-și vârî brațele în mâneci. După ce se acoperi, se aplecă spre tavă și își turnă un ceai.

-Spune-mi ce s-a întâmplat. Unde suntem? Cât de repede putem pleca de aici, după revistă? întrebă ea.

-Ce răspuns vrei mai întâi?

-Pe toate,spuse ea.

-Accidentul s-a petrecut ieri și acum ne aflăm în casa lui Hamish Trumbull.

Edi se opri cu o bucată de pâine prăjită în gură.

-Se pare că doamna Pettigrew era atât de sigură că nu vom reuși să trecem podul,încât a sunat un vecin care i-a spus bătrânului Hamish să coboare la râu să ne salveze.

-Dar tu ai trecut peste pod,spuse Edi,sincer indignată.

Dacă n-ar fi fost vaca aia ...

-Mulțumesc.Exact asta i-am spus și lui Hamish,dar el nu m-a crezut.El zice că am ratat podul,ne-am răsturnat și am căzut în apă.Zice că sunt cel mai prost șofer pe care l-a văzut vreodată.

-Ar fi trebuit să lovești vaca aia,spuse Edi cu gura plină.

-Exact așa simt și eu.Haide să-ți torn puțin ceai.David se folosi de brațul stâng și mâna dreaptă ca să manevreze ceainicul,ținându-și piciorul țeapăn departe de trup.

-Și care e povestea revistei? întrebă Edi.

-A luat-o nepoata lui,Aggie,dar nimeni nu știe unde se află ea.Edi mormăi.

-Cât de mare este,ca să plece de acasă nesupravegheată?

-Șaisprezece ani și se pare că a cam băgat-o pe mâneacă.I-a spus doamnei Pettigrew că pleacă acasă la bunicu' iar bunicului i-a spus că se duce la muncă.Miștul copil.O s-o încurce,când apare.

-Și noi cât o să trebuiască s-o așteptăm? David se ridică și se duse la fereastră.

Spuse:

-Apropo de „noi”,Hamish este puțin cam de modă veche și a trebuit să-i vând ceva gogoși.Cum el nu mai adăugă nimic,uitându-se doar pe fereastră,Edi descifra singură sensul.

-I-ai spus că suntem căsătoriți,da?

-Ori îi spuneam asta,ori trebuia să dorm în șură.Iartă-mă,dar salteaua de fulgi a câștigat în fața paielor.Edi se gândi la felul cum o trăsese el ieri afară din apă și nu avu inima să-l bombăne prea mult.

-În regulă.Deci suntem căsătoriți.Și? David se întoarse la ea cu ochi plini de scânteii.

-Poate în visele tale,spuse ea.

-Dacă ce visezi noaptea ți s-ar împlini a doua zi...,spuse David,apoi traversă camera târându-și piciorul,așezându-se înapoi pe celălalt pat.

-S-ar părea că Aggie Dispăruta o să revină aici poimâine.

Nu putem decât spera că se va întoarce cu revista.

-Sper că nu i-ai spus lui Hamish că ...

-Nu i-am spus nimic bătrânului.Doamna Pettigrow a inventat o întreagă minciună,cum că revista este un fel de vehicol spion și că soarta războiului depinde de recuperarea ei,de către noi.Ea ...De ce te uiți așa la mine? Spune-mi te rog că nu este adevărat.

-Nu știu,mormăi ea mâncând ultima bucată de pâine prăjită.

-Vreau să-mi spui fiecare cuvântel pe care-l cunoști și nici măcar să nu îndrăznești să crezi că-mi poți ascunde ceva.Nu-i luă mai mult de patru minute să-i spună tot ce știa,de vreme ce oricum nu era prea mult.

-Deci trebuie să-i dai revista omului ăluia ...

-Doctorul Sebastian Jellicoe.

-După care noi trebuie să-l ducem la Londra,ca să poată fi trimis în siguranță,în Minnesota-sau oriunde altundeva în State.Corect? întrebă David.

-Asta este ce mi s-a spus.

-Dar cum să-l găsim,când harta se află în mașina care zace acum pe fundul unui râu revărsat.Edi se sprijini de tăblia patului.

-Am memorat harta.

-Ce-ai făcut?

-În timp ce tu te aflai la volan,văicărindu-te că nu vorbește nimeni cu tine,eu stăteam în spate,memorând harta.Speram să găsesc și semnele din revistă și să le memorez,dar nu am putut găsi nimic.David se legă doar de un singur cuvânt.

-Mă văicăream? Dacă ai fi avut durerile pe care le aveam eu,te-ai fi văitat și tu.

-Ce-ai pățit la picior? întrebă Edi și spunând asta,își aminti cum se scufundase în apă ca să-i slăbească șuruburile și cum îl sărutase ca să-i dea aer.

O clipă ochii lor se întâlneau,de parcă și el s-ar fi gândit la același lucru,dar David puse capăt,ridicându-și cracul pantalonului.

-Generalul tău,Satana aia pentru care lucrezi tu,a decis că un bărbat nevătămat călătorind prin Anglia ar stârni prea multe suspiciuni,așa că m-a făcut infirm.

Edi se uită la partea de jos a articulației rotunde pe care o știa prea bine și pufni în râs,nereușind să se stăpânească.

-Eu nu văd nimic amuzant în asta,spuse David.Tot piciorul meu este o rană, acolo unde se freacă de piele și...Vrei te rog să încetezi să mai râzi?

-Cred că a făcut asta ca să mă protejeze pe mine,spuse Edi continuând să râdă.

Este ca un sultan bătrân și își închipuie că toate femeile care lucrează pentru el sunt vestalele lui virgine.David încetă să se mai încrunte.

-Dar chiar o are pe cea mai frumoasă dintre femei.

-Jumătate dintre ele sunt idioate,spuse Edi.Am angajat o dactilografă care bătea o sută de cuvinte pe minut,fără greșeală,dar bătrânul bulldog a dat-o afară pentru că era urâtă.A spus că nu va reuși să supraviețuiască și bombelor și femeilor urâte.David râse.

-Nu este cumva cea care lucrează pentru Colonelul Osborne? Edi confirmă din cap.

-E în stare să facă treabă cât trei femei de-ale lui Austin.

-Cu excepția ta.

-Cu excepția mea,doar că mă împotmolesc încercând să mă descurc cu ele.Într-o zi era gata să fiu lovită de o bârnă desprinsă din acoperiș,când una dintre fete s-a întors în goană înapoi din adăpost,după ruj.l-am spus că praful de pușcă este cel mai bun fard de ochi și că o să aibă cu prisosință,dacă nu se grăbește.Și știi ceva? M-a crezut!

-Glumești!

-Câtuși de puțin.Îl știi pe Lenn ...? David făcu ochii mari.

-Escobar? L-am văzut râcâind praful de pușcă din cartușele goale.Nu-mi spune că era pentru...?

-Era pentru.Râzând,David se lăsă mai pe spate în pat și-și ridică piciorul pe el.

-Da...Deci singurul lucru pe care-l putem face acum este să așteptăm întoarcerea lui Aggie și să sperăm că aduce și cu revista.Între timp,cred că Hamish ar vrea ca noi să fim cât mai activi.

-Adică?

-De dimineață m-a cărat în grajd ...David se uită în altă parte și Edi crezu că se înroșise la față.

-În grajd ca să faci ce?

-Ții minte vaca?

-O să intru în mormânt cu imaginea ei.Ce e cu ea?

-”Ea” este cuvântul cheie.

-Ah,te-a pus s-o mulgi,zâmbi Edi.

-Și să rânesc.Presupun că acesta este termenul potrivit pentru folosirea unei furci de îndepărtat gunoiul.Edi se uită la el.

-Cum ai făcut asta cu un braț în eșarfă și cu piciorul ăsta? îl poți mișca?

-Câtuși de puțin.Cred că articulația asta a ruginit.

-Trebuie să-ți scoatem proteza.Poate că omul ăsta are un imbus.

-Nu,spuse David trist.Nici un imbus nu se potrivește,nimic altceva nu se potrivește.Am fost în grajd la ora patru dimineața,când,se pare,vor vacile să fie

mulse și caii să li se rânească podina. Am încercat toate sculele pe care le-am găsit acolo, dar nimic n-a mers. Șuruburile sunt fixate adânc în oțel, sunt ruginite și nimic nu le vine de hac. Cumva, din întâmplare, nu ai...știi...

-Ce să știi?

-Nu ai păstrat imbusul acela după ce...

-Ți-am salvat viața? Nu. Nu m-am gândit să-l păstrez. Presupun că eram prea ocupată cu geamul și cu apa și cu totul.

-Am întrebat și eu...De afară se auzi o voce puternică.

-Clare! Ești acolo? David își dădu ochii peste cap.

-Mai bine mă întorc pe front decât să am de a face cu bătrânul ăsta. Austin este un dulce copil pe lângă el.

-O să ies și eu și o să văd cu ce te pot ajuta, spuse Edi.

-Cred c-ar fi bine să-ți spun că se așteaptă de la tine să-i gătești.

La asta, Edi păli și se acoperi la loc cu pătura.

-Eu nu știu să gătesc.

-Nu știi să gătești?

-Scutește-mă! izbucni ea. Am crescut într-o casă cu bucătăreasă. Nu mă pricep deloc la asta. Mâncarea îmi era servită pe tavă. Nici un ceai nu știu să fac.

-Adevărat? spuse David și zâmbetul i se întinse încet pe toată fața.

-Ce este atât de amuzant în asta, Sergent Clare?

-Este, pentru că eu știu să gătesc.

-Gătești? repetă ea uluită.

-Da, și? Mama mea este italiancă. Știi să gătesc. Ascultă, ce-ar fi să-i spunem că ești rănită și că trebuie să stai în pat, ca să gătesc eu?

-Și cine mulge vaca?

-Asta s-o facă bătrânul Hamish. Doar el o mulge, când noi nu suntem aici.

-Insinuezi că eu nu sunt decât o biată femeie lipsită de puteri, care abia se ține pe picioare. Asta este? Eu trebuie să stau în pat și să nu fac nimic?

-Altceva în afară de mulsul vacii și rânitul în grajd, dacă ești în stare de asta, nu cred că mai există ceva ce poți tu să faci.

-Întâmplător, pot spune că aproape am crescut călare pe cal.

-Normal. O fată bogată. Bucătăria nu este de nasul tău, dar rânđaș în grajd ești.

-Chiar ești cel mai nesuferit bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Edi.

David se ridică în picioare, uitându-se în jos la ea, în timp ce se îndrepta spre ușă.

-Iar, tu, domnișoară Edilean Harcourt, ești cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai curajoasă și cea mai plină de resurse fată pe care am cunoscut-o eu vreodată. Și că veni vorba, mi-am pus în gând să mă însor cu tine.

Cu asta,David ieși din cameră,lăsând-o pe Edi cu gura căscată.

-Ești numai răni,știi? spuse David deschizându-i lui Edi palmele și uitându-se la bășici.

-Ce te-a apucat să faci toată treaba aia?

-Nu știu,spuse ea ridicând din umeri.Mi-a făcut plăcere.Sunt obosită de atâta stat în birou ,unde nu aud decât țcănitul mașinilor de scris.Mi-a plăcut afară.

Se aflau în bucătăria casei lui Hamish Trumbull,unde diferența dintre cum arăta ieri și cum arăta acum era ca între zi și noapte.Deși o deplânsese pe Edi că muncise prea mult,David își petrecuse z;uia frecând în bucătărie,fiecare bufet și fiecare tigaie.Umpluse lada cu lemne,gătise,iar bătrâna sobă arsese toată ziua.

Încăperea era călduroasă și mirosea minunat.

-Dar nici tu n-ai prea stat degeaba,spuse Edi înfiorându-se când îi examina mâinile.

-Nu,dar eu am avut ajutor,spuse el fără să zâmbească și absurditatea cuvintelor îi făcu pe amândoi să râdă.Se liniștiră brusc și Edi întrebă,referindu-se la Hamish:

-Undee?

-L-am terminat punându-l să bată untul.Spunând asta,David luă puțin unt și i-l întinse peste bășici.

-Unt? Știi să faci unt?

-Firește.Tu cum crezi că se face?

-Pompând coada vacii în sus și în jos,spuse ea.David râse.

-În regulă,deși nu sunt fermier,știi ce să fac,odată ce materialul e în bucătărie.

Gustă de-aici.David înmuie o lingură de lemn într-un vas care bolborosea pe sobă și i-o duse la buze.Când ea dădu să-i ia lingura din mână,David o retrase.

-E delicios.Niciodată n-am mai gustat așa ceva.Ce este?

-Sos Alfredo care se pune pe pasta.

-Pe ce?

-Pe spaghete.Voi americanii numiți toate pastele,spaghete.Nu ți-e foame?

Edi se ridică încet.De dimineață,scotocise în garderoba din dormitorul pe care îl împărțeau și găsisese o pereche de pantaloni bărbătești care aproape că i se potriveau.Erau suficient de lungi,dar erau atât de largi în jurul taliei,încât trebuise să dea o gaură într-o curea veche,ca să și-i țină sus.Râsese împreună cu David de cum arătau amândoi în pantalonii prea largi.

Edi petrecuse ziua afară,iar David rămăsese înăuntru.Amândoi constataseră repede că ferma era aproape la pământ.Cu toți bărbații tineri,puternici,plecați pe front,majoritatea fermelor ajunseseră să fie neglijate,dar aceasta părea mai rău decât toate celelalte.În dimineața aceea Edi l-a văzut pentru prima oară pe

Hamish și în loc să vadă un bătrân posac, așa cum îl descriesese David, văzuse tristețe.

-Nu-l întreba nimic. Nu pot să aud răspunsurile, îi șoptise ea lui David. Atâta lumea avea povești groaznice despre pierderea celor dragi, încât Edi nu suporta să mai audă așa ceva.

-De acord, spusese David. Edi descoperise șopronul pe jumătate căzut, care servea drept coteț pentru păsări și găsisese niște ouă. După micul-dejun, se apucase să curețe pe afară. Așa cum spusese David, nu prea avusese ea de a face cu bucătăria, în schimb îndrăgise grajdul și cotețul și tot ceea ce făcea aproape independent conacul Edilean. Când intră în casă pentru prânz, bucătăria strălucea și David scosese tocmai pâinea din cuptor. Faptul că făcuse toate astea cu un braț în eșarfă și cu piciorul țeapăn, o făcu să zâmbească apreciativ.

După masă, Edi luă în primire curtea păsărilor. Unul din stâlpii gardului împrejmuitor căzuse, trăgând în jos și gardul. Nimic nu ar fi împiedicat o vulpe decisă să intre acolo. Vântul se întetise din nou și Edi vroia să ridice stâlpul la loc, înainte de a reîncepe ploaia.

Săpa groapa și încerca în același timp să țină și stâlpul în sus, când apărură David alergând cu șchiopătatul lui ciudat, ca să o ajute. Ea ținea stâlpul în timp ce el îl bătea în pământ. Apoi, împreună, întăriră gardul cu bolovani.

-Eu trebuie să mă întorc acum, dar nici tu să nu mai stai, spuse David tare, în vântul tot mai puternic.

-Bine, strigă și ea, dar cum intră el în casă, Edi luă o furcă și se apucă să rânească în coteț. După cum arăta, nu mai fusese curățat de cel puțin doi ani. Nu era bine nici pentru păsări și nici pentru oamenii care le mâncau.

Nu își dădu seama că mâinile ei erau numai bășici decât când termină. Dincolo de gard făcuse o movilă înaltă cu gunoi și trăsese două suluri cu paie curate din șură, în coteț. Se uită în șură după niște mănuși, dar negăsind nimic, își termină treaba cu mâinile goale. La apusul soarelui făcuse progrese mari, atât în repararea cât și în asanarea cotețului. Abia când intră în casă și se așeză, își dădu seama cât era de obosită. David îi aruncă o privire și preluă conducerea, îi deschise mâinile, i le spălă, apoi i le unse cu unt ca să-i ușureze durerea provocată de bășici.

-Ah, nu, nu, nu face asta, spuse el când Edi adormi aproape în scaun. Trebuie să mănânci.

-Parc-ai fi mama.

-Iau asta ca pe un compliment, spuse David. Puse apoi în fața ei o farfurie uriașă cu paste, cu un sos pe bază de smântână.

-Vreau să mănânci până la ultima bucată și să bei tot laptele.Trebuie să prinzi puteri.

-Da,domnule,spuse ea.Era atât de obosită încât nu-și putea păstra nici măcar ținuta ei dreaptă în timp ce mânca și zâmbi gândindu-se la ce-ar fi spus mama ei dacă și-ar fi văzut fiica.

-Nu vrei să-mi spui și mie de ce râzi? o întrebă David în timp ce-și umplea și lui o farfurie.

-Mă gândeam doar la familia mea.

-Vorbește-mi despre ei.Fermieri bogați,da?

-Au fost odată.Dar partea cu bogăția a dispărut.Pe vremuri aveam un orașel întreg,dar...

-Dar ce?

-N-are a face.A fost de mult.Ce bună e chestia asta.Te-ai gândit vreodată să deschizi un restaurant?

-Tu te-ai gândit vreodată să vizitezi New-York-ul? Există acolo câte un restaurant italianesc la fiecare colt de stradă.

-Se simte bine? șopti Edi arătând spre dormitorul cu ușa închisă,al bătrânului Hamish.

-După sforăit,cred că a dormit toată ziua.Parcă arunca cineva cu grenade în cameră...

-Ești groaznic,spuse Edi zâmbind.Bietul om e terminat de oboseală.Nu uita că ne-a salvat viața la amândoi.

-Hâm! Ai idee cum m-a resuscitat pe mine? spuse David.

-L-am văzut trăgându-te afară din apă.Mi-amintesc că eu speram să nu fi murit deja.

-A călcat cu piciorul pe stomacul meu.

-A ce?!

-Uite așa,spuse David izbind podeaua cu piciorul liber.Și hâc! Gata să mă sufoc, dând afară din mine apa și dejunul doamnei Pettigrew.

Edi încercă să nu râdă,dar nu se putu abține.

-Și se mai întreabă de ce nu-i place lui Aggie să vină acasă.

-Dacă aș fi trăit cu el,m-aș fi înrolat în armată-chiar dacă aveam doar șaisprezece ani.

-Haide,nu-i chiar așa de rău.

-Tu n-ai petrecut ziua înăuntru,cu el.Ar fi trebuit să-l auzi plângându-se cum lucrai tu la cușca aia de păsări.

-La coteț.

-Poftim?

-Coteț sau poiată,dar n-are a face.Și ce-a spus despre mine? întrebă Edi.

David scutură din cap,contrariat și spuse în șoaptă:

-A spus ...A spus că dac-ar avea o nevastă cu picioare ca ale tale,el n-ar sta în casă spălând pe jos-cel puțin nu cu mopul.

-N-a spus asta.

-Pe crucea mea,spuse David și făcu gestul semnificativ.Chiar a vrut să iasă să te ajute,dar l-am ținut eu.

-Și cum ai reușit?

-I-am arătat pumnul,apoi m-am uitat la fața lui scofâlcită.

Edi râse cu poftă,acoperindu-și gura cu mâna,ca să amortizeze sunetul.

-Și atunci cine e mai rău? Tu sau el?

-Sper că eu,doar că el a învățat mult,de-a lungul vieții.

Apoi,când David văzu cum lui Edi încep să i se închidă ochii,o luă de mâini și o trase în sus.O clipă statură foarte aproape unul de celălalt.Brusc,atitudinea relaxată dispăru și amândoi deveniră tensionați.

-Ți-am pregătit apă fierbinte,spuse David spărgând tensiunea și întorcându-se spre spălător.Poți să încerci să te speli.Sau poți să te dezbraci și îți țin eu un prosop.Edi râse din nou și orice urmă de tensiune dispăru.

-Nu,mulțumesc.Cred că o să mă spăl doar pe față și pe mâini și restul o să las pentru când voi avea o cadă.Sunt prea obosită să-mi mai pese de cât sunt de murdară.

-Mie-mi plac femeile pline de noroi.

-Eu una cred,David Clare,că ție îți plac toate femeile.

-Așa crezi? Ei bine,aici te înșeli rău,rău de tot.Bine,tu te speli și eu mă duc să văd ce fac rufele de pe funie.Nu te grăbi.Edi nu pierdu prea mult timp cu spălatul.Fusesse sinceră când spusese că nu-i păsa cât era de murdară.Se spălă puțin pe față,pe gât,la subțiori,apoi se duse în dormitorul lor și închise ușa.

Când începu să se dezbrace,se uită la cele două paturi.Era extraordinar ce puteau face dintr-un om zece ore de muncă.În urmă cu zece zile,dacă i s-ar fi spus că-și va petrece noaptea în aceeași cameră cu un soldat,ar fi zis că mai bine doarme pe ciment,afară în ploaie.Dar acum era cât se poate de firesc ca David-nu sergentul Clare,David-să doarmă în aceeași încăpere cu ea.Pe scaunul de la capătul patului se afla o cămașă de noapte curată și Edi știu că David i-o pusese acolo.Era probabil a lui Aggie și era atât de curată iar ea atât de murdară,încât abia îi veni să și-o pună.Și-o trase peste corpul murdar,trase de-o parte cuverturile de pe patul de lângă ușă și într-o clipă dormea tun.

Când se trezi,încăperea era în întuneric și ceva zgâlțâise patul.La început intră în panică.Trebuia să ajungă la adăpostul antiaerian!Trebuia să găsească fetele,să le trimită mai întâi pe ele!

-Șșt! Sunt doar eu.Culcă-te la loc,spuse David.Edi se ridică în coate,încercând să vadă în întuneric.

-Aprinde lumina.

-Nu există lumină.Ai uitat? Nu există curent electric aici.

-Ah,da,Hamish,spuse ea întinzându-se la loc.

-Exact.Și acum haide,dormi,spuse el liniștitor.Ceea ce și făcu,dar se trezi la loc când ceva lovi din nou patul,făcând-o să se ridice brusc.

-Iartă-mă,este nenorocita asta de proteză iar paturile sunt prea apropiate.După ce reușesc să mă întorc,n-o să-ți mai lovesc patul.Acum dormi la loc.

De data asta Edi era mai trează.

-Nu ai o lanternă?

-De ce? întrebă el.

-Vreau să mă uit la piciorul tău.După un moment de tăcere,David spuse:

-Oricât de ispititor sună asta,piciorul meu e foarte bine.Edi se ridică drept.

-Cred că mâine o să trebuiască să gătesc eu iar tu să mulgi vaca și să strângi ouăle.

-Ai câștigat,spuse David ieșind din cameră și o clipă mai târziu se întoarse cu lanterna.Era fără cămașă,fără pantofi,doar în pantalonii prea mari pentru el.

David puse lanterna pe masă,între paturi și spuse:

-Și acum?

-Jos cu ei,spuse Edi ridicându-se din pat,ducându-se la dulap și scoțând cămașa veche pe care o pusese de dimineață peste desuurile ei.Judecând după cum i se potriveau hainele,Aggie trebuie să fi fost mai scundă și mai plinuță decât Edi,de aceea cămașa de noapte era mult prea scurtă iar partea de sus îi cădea la fiecare mișcare.

-Ador cămașa asta de noapte,spuse David în timp ce-și descheia cureaua de la pantaloni.

-Dacă nu taci,îi spun lui Hamish adevărul despre noi și o să trebuiască să dormi în bucătărie.Întinde-te.

-Mă ameninți dacă nu-mi scot pantalonii când mă aflu singur în cameră cu cea mai frumoasă femeie din lume? Cu femeia cu care intenționez să mă ...

-Încetează,spuse ea,zâmbind.Când David se luptă să-și scoată pantalonii peste proteza greoaie,ea apucă de manșete și trase.David încercă să glumească,doar că ea era prea îngrozită de ceea ce vedea,ca să zâmbească.Piciorul lui era roșu din

cauza fiarelor. Căptușeala veche aproape că se destrămase și căzuse, iar benzile metalice din care era formată „cușca” aceea, îl roseseră și îi intraseră în carne și piciorul lui era acum o masă de bășici și de răni supurânde.

-Îl ador pe Generalul Austin, spuse David.

-Ce-o să-i mai audă urechile de la mine. Fii sigur de asta, spuse ea furioasă. Stai aici. Eu mă duc să caut ceva cu ce să-ți curăț cheștiile astea.

-Sunt al tău, fetițo, spuse el sprijinindu-se de perne și în clipa următoare adormi. Când se trezi, Edi stătea pe un scaun de bucătărie, cu un bol cu apă fierbinte pe noptieră și încerca să spele o parte dintre răni și să le bandajeze pe celelalte.

-Te doare, da? Întrebă ea încetișor.

-Nu cine știe ce, spuse el, dar Edi știa că mințea. Crezuse că mâinile ei erau rău, dar nu se gândise prin ce trecea el, cu muchiile acelea ascuțite tăindu-i în carne.

Se duse la dulap, scoase de acolo o altă cămașă veche și începu să o rupă în fâșii.

-Bășicile și tăieturile s-au lipit de oțel, așa că o să te doară, dar eu o să înfășor pânză în jurul metalului, ca să nu te mai taie așa de rău. Crezi că poți rezista?

-O să mă străduiesc. Când începu, văzu cum îi lucra maxiliarul, îi văzu durerea și vru să-i distragă atenția.

-Vorbește-mi despre familia ta. Mai ai frați și surori?

-Opt. Eu sunt al doilea, dar ... David inspiră adânc, să-și calmeze durerea.

-Bannerman. Cu un an mai mare ca mine. Are grijă de noi toți. Nu există om mai bun ca el ... David se întrerupse când o bucată de piele se desprinse odată cu oțelul. Edi își spuse că poate era mai bine să vorbească ea.

-Fratele meu Bertrand este cel mai puturos om de pe lumea asta, spuse ea.

-Ah, da? Și cât de puturos poate fi?

-La trei ani, când și-a văzut toate cadourile sub pomul de Crăciun, a întrebat:

„Și cine o să mi le deschidă?” David izbucni în râs.

-Am auzit eu și mai rele.

-La șase ani, tata i-a luat bicicletă și a ieșit cu el afară să-l învețe să meargă pe ea.

-Și?

-Bertrand s-a descurcat foarte bine. Tata a alergat cu el, ținând bicicleta și fratele meu se echilibra perfect. Dar când tata i-a dat drumul și bicicleta s-a oprit, Bertrand l-a întrebat de ce. Când tata i-a spus că trebuie să pedaleze, fratele meu și-a lăsat bicicleta în stradă și nu s-a mai urcat niciodată pe ea.

David se înfiora puțin când Edi îi spălă o rană.

-Merge, dar am auzit eu și mai rele.

-La doisprezece ani,părinții ne-au scos pentru prima oară la restaurant și tata a comandat fripturi pentru noi toți.Când i-a sosit friptura,fratele meu s-a uitat la ea și a întrebat cum s-o mănânce.Tata i-a arătat cum să o taie,apoi cum să o mestece.Fratele meu a chemat chelnerul și a comandat un bol cu piure de cartofi.

-Da,spuse David,merge,dar am auzit eu și mai rele.

-La șaisprezece ani,mama i-a aranjat iubitelui ei fiu să meargă la dans cu o fată frumoasă.Urma să meargă să o ia la ora șase seara.La șase și jumătate,Bertrand stătea în living și tata l-a întrebat de ce nu se duce la întâlnire.Fratele meu i-a spus: „*Pentru că încă nu a venit să mă ia*”. David râse.

-Toate astea sunt minciuni,da?

-Nici o iotă.

-Dar cum a supraviețuit? Ce face cu sine? Cum a trecut prin școală?

-Fratele meu este un tânăr absolut strălucit.La școală,întreba pe câte cineva despre ce anume era vorba într-o carte și peste cinci minute putea discuta pe marginea ei.Putea face un studiu pe marginea ei.Cel mai mult îi place să stea și să discute.Edi smulse o bucată de căptușeală.

-Și să bârfească.Îi știe pe toți din orașelul nostru și toți îi spun secretele lor.

-Presupun că nu a plecat pe front.

-Platfus.Când Edi smulse cu blândețe o altă bucată de material,David gemu puțin de durere.

-Vrei să mai auzi și altele?

-Da,spuse el printre dinții încleștați.Ai ceva și despre Austin? Ceva josnic și savuros?

-Nu,doar povești despre Bertrand.Vrei să știi de ce nu s-a dus la propria lui nuntă? David deschise ochii mari și se uită la ea.

-Povestește-mi.

-Mama a aranjat totul.Bertrand a văzut fata,a spus că îi convine,ceea ce a fost de ajuns și pentru mama și pentru fată.Ți-am spus deja că familia nu mai avea bani.Dar,da,aveam numele.Mama era înnebunită și a petrecut luni de zile plănuiind cea mai elaborată nuntă pe care a văzut-o vreodată târgul nostru.Tata a trebuit să ipotecheze bătrâna noastră casă.În seara dinaintea cununiei,tata s-a dus în cameră la fiul lui,sa discute.cu el despre noaptea nunții.

-Noaptea nunții,șopti David.Povestea asta îmi place mai mult decât tot ce mi-ai spus până acum.Poate mai mult decât tot ce am auzit în viața mea.

-Nimeni nu știe exact ce i-a spus tata,dar toată lumea l-a auzit pe Bertrand strigând pentru prima și ultima oară în viața lui:

-Trebuie să fac,ce?! David începu să râdă.

-Cu asta m-ai avut.Asta chiar este cea mai rea poveste din câte am auzit.Și ce s-a întâmplat?

-Bertrand a rămas acasă a doua zi și nimeni și nimic nu l-a putut convinge să se ducă la nuntă.

-Și mireasa?

-Ea a apărut la nunta care nu s-a ținut niciodată.Biata de ea.Familia ei s-a simțit atât de umilită,încât peste șase luni s-au mutat în Atlanta.

-Ce explicații a dat fratele tău?

-Nici una.După știința mea,nu a mai vorbit niciodată nimic despre ziua aceea.

-Și mama voastră?

-Din ziua aceea,mama a încetat să încerce să-i mai organizeze viața lui Bertrand și tata a spus că asta aproape că merita banii cheltuiți pentru nuntă.

David râdea din plin acum,iar Edi terminase cu bandajele.Putea spune după ochii lui că se simțea acum suficient de bine ca să poată dormi.Trase o pătură peste el,apoi se duse înapoi,la patul ei.Când David șopti noapte bună,zâmbi și adormi pe loc.

CAPITOLUL 20

JOCELYN RÂDEA,când Luke termină de citit.

-Am auzit atâtea despre Bertrand,încât mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

-I-ar fi plăcut de tine.

-Serios? întrebă ea,flatată.

-Lași ușa la casă deschisă și lumea poate veni și pleca oricând.Îi hrănești pe toți cei care-ți calcă pragul și ai întotdeauna timp să-i ascuți pe alții.Da,cred că tu și Bertrand ați fi fost niște colocatari grozavi.

-Dar eu nu sunt așa.Eu sunt...

-Tu ești cum? Semeni mai mult cu domnișoara Edi? în felul în care o descrie sora aceea,rece și fără inimă?

-I-aș trimite femeii aceleia o copie a povestirii și atunci să vedem dacă o mai crede pe domnișoara Edi fără inimă.Joce tăcu o clipă,ridicându-se și uitându-se la apă,strângându-și genunchii la piept.

-Când mă gândesc că domnișoara Edi l-a pierdut.Era în plin război,înconjurată de bărbați care se făceau de râs ca să-i intre în voie,dar ea s-a păstrat pentru Adevărata Iubire,iar când a aflat că el...

-Afost ucis,continuă Luke cu blândețe.Iar mai târziu și domnișoara Edi a fost

rănită grav.Mă întreb dacă nu cumva acest accident a fost motivul pentru care nu s-a măritat și nu a avut copii.

-Vrei să spui că nu a putut avea copii?

-Nu știu.Cât de grave erau arsurile?

-Spre sfârșit,o ajutam eu să se îmbrace și cicatricile erau de la genunchi în jos.

Nu cred că focul a ajuns mai sus.Mi-a povestit că în ziua aceea era foarte frig, așa că toată lumea era bine înfoclită și că doi soldați s-au aruncat deasupra ei,cu mantalele lor grele.Dacă nu ar fi făcut asta,focul s-ar fi întins,pentru că ea era plină de benzină,peste tot.

-S-au aruncat peste ea.Și David era deja mort,spuse Luke scuturând din cap.

-Da.Mi-a spus că îl striga mereu,în spital.O tot mutau dintr-un spital într-altul,așteptând să moară.

-Nu au crezut că va supraviețui?

-Nu,spuse Joce.Benzina și focul și chiar lâna din mantalele arse ale soldaților i-au provocat o infecție severă.Săptămâni întregi a avut febră mare.Cred că a intervenit Generalul Austin, chiar dacă nu mai lucra pentru el,la vremea aceea,și așa au trimis-o înapoi în State.

-L-a părăsit? Crezi că domnișoara Edi i-a spus că nu-i mai suporta furiile?

-Nu știu.Nu am întrebat-o, pentru că niciodată nici măcar nu a sugerat că el ar fi fost un om dificil.Mi-a spus că se afla tot în Anglia când a fost incendiată,dar că nu mai lucra pentru Generalul Austin.Nu știu ce făcea.Presupun că era încă în serviciul militar,altfel s-ar fi întors la Edilean.

-Oare? întrebă Luke.

-De ce spui asta?

-De ce s-ar fi întors la Edilean? Ce o aștepta acolo? O casă veche care costă o avere să o reparați și un frate care stabilea standarde pentru lene?

-Și foarte fericitul tău bunic,spuse Joce.

-Da,fericitul meu bunic, care rupsese logodna cu Edi o zi după atacul de la Pearl Harbor.

-Ți-a spus vreodată bunicul tău de ce au rupt logodna?

-Da.Când am fost la Richmond,mi-a spus că și-au dat amândoi seama că nu mai aveau nimic de descoperit unul,la celălalt.Bunicul mi-a spus că atunci când el și cu Edi și-au dat seama că erau înnebuniți să plece la război,au înțeles că perfectă lor viață nu era deloc perfectă.Domnișoara Edi i-a spus bunicului meu că de fapt ar fi trebuit să fie distruși că viitorul pe care-l așteptau împreună avea să se schimbe,dar nu erau.Bunicul meu mi-a spus că ea i-a dat inelul înapoi și au răs amândoi,fericiți de fapt că se terminase cu logodna lor.

-Dar nu au spus niciodată nimănui.

-Tot orașelul s-ar fi întristat.Ajungea războiul,deși era departe de ei.Iar Edi și David fuseseră împreună toată viața lor.Joce se întoarse să se uite la el,întins pe pătură,cu mâinile sub cap.

-Sunt fericită că nu te-am cunoscut toată viața.Luke făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să-i ia mâna într-a lui,dar nu o făcu.

-Jocelyn,eu cred...începu el,dar se întrerupse,apoi se întinse la loc pe pătură.

-Tot mai crezi că sunt ca tatăl tău?

-De ce te-a supărat atât de tare afirmația asta?

-Cine vrea să fie ca tatăl fetei lui? Cuvântul demodat „fata lui” îi trimise un fior prin tot corpul.

-Cu cât aflu mai multe despre domnișoara Edi,cu atât am impresia că noi două ne asemănăm enorm.Și cu mama.Se pare că nouă ne plac doar bărbații care...Dar Joce nu mai știa ce să spună.

-Care nu sunt avocați? Mama ta s-a îndrăgostit de un meseriaș iar domnișoara Edi de un mecanic de mașini,iar acum ție îți place de grădinar.Joce putea simți mânia din glasul lui.

-Luke,nu am vrut să sune așa.

-Gata de plecare? spuse Lukș și se ridică.Joce se ridică și ea.

-Ești supărat pe mine?

-Pentru că mi-ai spus că tu ...cum a fost? Că mă placi în ciuda a ceea ce sunt? Dacă aș fi devenit doctor,ca bunicul? Atunci ți-ar fi plăcut mai mult de mine?

-Nu,dar mi-aș fi putut permite ceva mobilă pentru hărăbaia de casă,spuse ea zâmbind.Luke nu zâmbi.

-Deci totul se oprește la bani? Cum o să se întoarcă Rams în oraș,cum o să te rezezi asupra lui pentru că este bogat?

-Am glumit doar.Niciodată nu m-aș mărita cu cineva doar pentru bani.

-Ești sigură? Poate că-l preferi pe vărul meu,pe care crezi că ți-o poate oferi.Vacanțe în orient,bone pentru copii,argintărie la masă.Asta este important pentru tine? Când Luke dădu să plece,Joce își puse o mână pe umărul lui.

-Nimic din toate astea nu contează pentru mine.Dacă ar fi după mine,eu aș trăi într-o căsuță cu două dormitoare și aș scrie,în timp ce copiii își fac somnul de după masă.Dar domnișoara Edi mi-a lăsat casa,așa că eu ...

-Domnișoara Edi! spuse Luke.La ea se rezumă totul pentru tine? La viața ei,nu la viața ta?

-Firește că nu! Eu mă gândesc la propria mea viață,dar domnișoara Edi a spus că Ramsey este soțul perfect pentru mine.Cum rosti cuvintele,Joce își astupă gura cu mâna.

-Ce-a spus? Joce își luă sacul de jos și începu să-și bage lucrurile în el.

Luke o apucă de braț și îi întoarse fața spre el.

-Vreau să știu despre ce vorbești.Când ți-a vorbit despre Ramsey?

-În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o împreună cu testamentul.Tu nu ai cunoscut-o, dar era formidabilă în a ghici cuplurile care vor rămâne sau nu împreună și a spus că la Edilean se află un bărbat care este perfect pentru mine.

Luke îi dădu drumul la braț și făcu un pas în spate.

-Iar acesta era vărul meu,Ramsey.

-Da.Dar ea nu te știa pe tine.Ea ...

-Mai mult ca sigur că nici pe Ramsey nu-l știa,aproape că strigă Luke.Tot ce știa despre el erau banii și strămoșii.Te-ai gândit vreodată că tu făceai parte din târgul dintre Alexander McDowell și domnișoara Edi? Poate că ea a încercat să-i mulțumească unchiului Alex,dându-i descendentului său bătrânul conac la care râvnise el toată viața.

-Este o idee ridicolă.

-Trăiești deja de ceva vreme aici.Chiar crezi că nu este posibil?

-Nu știu.Joce își astupă urechile cu mâinile.

-Nu mai vreau să aud nimic din toate astea.Cum Luke nu spuse nimic,Joce își coborî mâinile și se uită la el.Luke părea că așteaptă o explicație din partea ei,dar ea nu găsi nimic ca să răspundă acuzațiilor lui.

-Ai de gând să-ți trăiești toată viața pentru domnișoara Edi? Locuiești în casa ei și îți irosești viața scriind despre ea,citind despre ea.Se pare că nu te gândești decât la ea.Ai de gând să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești,doar pentru că ea ți-a spus că așa ar trebui?

-Nu.Tu răstălmăcești totul.Iar în plus,nici un bărbat nu m-a cerut de nevastă.

-Dar o s-o faci,iar tu știi asta.Plecăm?

-Da,spuse Joce,deși nu vroia să plece.Vroia să stea și să discute chestiunea asta cu Luke.Fusesse o zi atât de frumoasă,cu atâta iubire revelată,dar totul se terminase cu o ceartă de care nu era nici măcar sigură cum începuse.

Dădu să spună că nu vroia să plece,dar cerul fu despicat de un fulger,urmă bubuitul unui tunet și în secunda următoare se pomeniră acoperiți de o ploaie torențială.Jocelyn se uită instinctiv după un adăpost,dar Luke luă sacii cu lucruri și scoase din ele ponchourile din plastic.O ajută pe Joce cu o mână să intre în al ei,în timp ce cu cealaltă și-l trăgea pe al lui peste cap.

-Trebuie să plecăm de aici.Poți merge? o întrebă el.

-Cum să nu.

-Stai aproape de mine.Picioarele lui lungi stabiliră un ritm dificil pentru ea,dar se descurcă totuși.Când ajunseră la camionetă,Luke deschise portiera,Joce intră,apoi el ocoli repede mașina,urcându-se în cealaltă parte.

-Vrei să mă asculți? îl întrebă ea,când Luke porni motorul.Nu mă mărit cu nimeni.Îmi pare rău că am vorbit atât de mult despre domnișoara Edi și îmi pare rău că ți-am spus ce mi-a scris ea.Luke nu se uită la ea,dar dădu ușor din cap, apoi ieși din parcare și peste câteva minute trase pe aleea conacului Edilean.

-Cât ai de gând să fii supărat pe mine? îl întrebă ea aproape înecată de lacrimi. Brusc,Luke se întinse peste banchetă,își puse mâinile în spatele capului ei și o sărută puternic și lung și cu mai multă pasiune decât simțise Jocelyn vreodată. Când îi dădu drumul,capul ei se prăbuși pe geamul portierei și ochii îi rămaseră închiși.

-Uită de Ramsey.Seamănă prea mult cu tine și o să ajungeți să vă urâți,spuse Luke.Când îl simți venind spre ea,deschise ochii,gata să fie din nou sărutată,dar el deschise doar portiera camionetei.

-Urcă și fă o baie caldă.Eu o să lipsesc din oraș câteva zile,dar la întoarcere, bunicu' o să ne dea continuarea povestirii.

-Bine,spuse ea ieșind din camionetă.Trânti portiera după ea și o porni spre casă.

CAPITOLUL 21

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ ERA VINERI și Jocelyn se afla în bucătărie, terminându-și ceaiul,când intră Tess,scoțând un strigăt.

-M-ai speriat.Ce faci aici? spuse Tess ducându-se la frigider.

-După câte știi,aici locuiesc.

-Ah,dar chiar ești morocănoasă în dimineața asta.Te-ai certat cu Luke?

-Nu,firește că nu,spuse Joce,dar capul o durea după o noapte nedormită.

Cuvintele lui Luke,furia lui, chiar și neașteptata plecare din oraș,toate o preocupau.

-Astăzi se întoarce Ramsey.Avionul aterizează la Richmond,la zece dimineața și presupun că pe la prânz o să apară aici.M-a sunat aseară și m-a întrebat totul despre tine și Luke.

-De ce nu m-a sunat pe mine? Dacă vroia să știe despre mine,pe mine trebuia să mă întrebe.

-Ești prost dispusă în dimineața asta.Așa că spune-mi de ce te-ai certat cu Luke.

-Din cauza lui Ramsey,probabil,spuse Sara din ușă.Luke și Ramsey s-au

dondănit de când s-au născut.Acum o au pe Joce,să se lupte pentru ea.

-Eu nu sunt o...Jocelyn spusese cuvintele astea de atâtea ori,încât; renunță să le mai rostească.Sara se duse la frigider și scoase un carton cu ouă de la ferma familiei ei.Vrea cineva?

-Cum să nu,spuse Tess.Fă mai multe,pentru că o să apară și Jim,în câteva minute.Știi cum mănâncă el.

Jocelyn stătea în mijlocul bucătăriei ei,privindu-le pe cele două femei agitându-se și-și aminti ce spusese Luke despre casa ei,mereu deschisă.Și ce era rău în asta? se întrebă ea.Doar pentru că citadela lui era închisă ca o pușcărie,nu însemna că și a ei trebuia să fie la fel.

-De ce ești așa de nefericită? Și unde e Luke? întrebă Sara.

-De ce,din prima clipă în care am pus piciorul în orașul ăsta,am fost alăturată întotdeauna fie lui Ramsey,fie lui Luke? De ce nu pot fi doar eu și numai eu?

Tess și Sara schimbă priviri,ca și cum între ele ar fi traversat o înțelegere.

-De ce nu vii cu mine,să-mi vezi buticul? Ai fost atât de ocupată cu cartea ta,încât n-ai reușit încă să-l vezi,spuse Sara.

-Și tu ai fost destul de ocupată,spuse Jocelyn.Cu un bărbat pe care-l iubești,cu noua ta afacere și cu toate minunățiile care ți se întâmpla,trebuie să fii foarte fericită.

-Vino să stai puțin cu mine și cu Greg,insistă Sara.Încă nu-l cunoști ca lumea și este un tip grozav.

-Asta nu e din vina lui Joce,spuse Tess.Voi doi vă petreceți tot timpul în pat sau la butic.Nici unul dintre voi nu are timp pentru altceva sau altcineva.

-Ești geloasă,spuse Sara abia uitându-se la Tess.

-Ha! făcu Tess.Nu sunt geloasă pe nimeni.Doar pentru că voi doi...

-Fetelor! se auzi o voce din prag și intră Jim,cu brațele pline cu pungi de băcănie.Era prea mult pentru Jocelyn: prea multă companie,prea mult orice.Își puse jos ceașca și urcă în dormitor.Cel puțin etajul părea să fie dincolo de hotarele între care lumea intra și venea.

Se așeză pe marginea patului și luă dipticul cu sergentul David într-o parte,cu o Edilean Harcourt frumoasă,tânără,în cealaltă parte.O invidia pentru că știa cine era bărbatul pe care-l iubea.Când auzi un ciocănit ușor în ușă,ridică privirea și o văzu pe Sara.

-Bună.Te superi dacă intru?

-Nu.Eram doar...Nu se putea gândi la nimic care să explice ce anume făcea.

-Nu vrei să stai de vorbă cu cineva?

-Ba da.Nu.Nu știu.Este doar...

-Da,este vorba despre bărbați,spuse Sara.Așa a fost dintotdeauna și așa va fi mereu.Bărbații.

-Tu ai cunoscut un bărbat,te-ai îndrăgostit instantaneu de el,deci ce știi tu despre problemele cu bărbații?

-Mai mult decât pot povesti și în ciuda celor spuse de Tess,între Greg și mine există ceva mai mult decât sex și afaceri.

-Sunt de acord cu asta.Sara se întinse pe pat,într-un cot.

-Haide,spune-mi ce ți-au făcut degenerații mei veri,iar eu o să-ți dau răspunsurile.Dacă mă pricep bine la ceva,mă pricep la verii mei.

-Nu tu mi-ai spus că Luke era cu mult mai mare ca tine și că de aceea nu îl cunoști prea bine?

-Asta este ce le spun străinilor.Dar sper că între timp am devenit prietene.Ziua aceea,acasă la Viv,a fost dovada.Jocelyn mormăi.

-Nu-mi aduce aminte.Apariția lui Bell,mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată,noi două furișându-ne în goană prin bucătărie ca două hoațe și apariția acelei...

-Da,spuse Sara.Mai bine să nu-i pronunțăm numele.Sper că Luke ți-a spus că s-a terminat totul între ei.A lucrat cu Ken,la biroul lor,ca să obțină anularea căsniciei.

-Mi-a spus asta.

-Deci cât de curând,nu va mai fi căsătorit.De fapt nu a fost niciodată,atunci care e problema? Jocelyn își duse mâna la cap.

-Eu! Eu sunt problema.Din câte știu eu,trebuie să aleg între doi bărbați fabuloși, dar nu sunt sigură că vreunul dintre ei mă vrea pe mine,sau este vorba doar de o simplă concurență între bărbați?

-Spune-mi cine îți face inima să-ți bată mai tare,când îl vezi?

-Luke.

-Cu cine ți-ai dori să-ți petreci fiecare minuțel din zi?

-Cu Luke.

-Pe cine vezi,când îți imaginezi o casă plină cu copii?

-Pe Ramsey.

-Ah,nu,făcu Sara.Chiar ai o problemă.Cred că trebuie să te hotărăști și să rămâi doar cu unul dintre ei.Nu poți balansa înainte și înapoi.

-Nu că vreunul dintr ei m-ar fi rugat să ...cum spune un adult? Să mă așez la casa mea.

-Luke nu o să-ți spună nimic până când nu legalizează definitiv anularea.

-Și Ramsey?

-El s-ar putea întoarce cu un inel de logodnă.Îi plac gesturile mari.

-Dar abia îl cunosc!

-Interesant.Mă întreb ce-ai fi spus dacă ziceam că Luke va fi cel care se va întoarce cu un cadou pentru tine.

-Unde este? Unde a plecat? A plecat din oraș și nici măcar nu știu unde este.

Sara se ridică în capul oaselor și se uită la Jocelyn.

-Oi fi crezând tu că nu poți să te decizi între cei doi,dar eu cred că te-ai decis deja.Nu te-a scos Luke la o plimbare prin pădure?

-Ba da.

-Până la nu știu ce lac?

-Da.Am stat acolo sus și am mâncat sendvișuri,citind pe rând povestirea domnișoarei Edi.Sara,trebuie s-o citești! Este cel mai romantic lucru pe care l-am citit vreodată.Sara se ridică.

-Știi ce cred eu că este romantic? Felul în care ai reușit să-l faci pe vărul meu să zâmbească din nou.O fi părând Luke un dur și un nepăsător la orice,dar dedesubt are un suflet tare blând.S-a căsătorit cu o femeie pe care nu a iubit-o,pe pentru că îi purta copilul.Nu ți se pare frumos? El este cel care a ajutat-o să demareze în cariera de modeling iar ea l-a răsplătit cu...Sara se opri.

-Știi.Cu renunțarea la sarcină,spuse Jocelyn.

-Cine ți-a spus asta?

-Doctorul Dave.

-Dumnezeule Mare,dar știu că te descurci.Doctorul Dave ți-a vorbit despre problemele din viața personală a nepotului său?

-Da.Ce e rău în asta? Sara stătea acolo,uitându-se la Jocelyn.

-Știi ce cred eu? Eu cred că ești atât de îndrăgostită de Luke,încât dacă pleacă și numai câteva zile,ești distrusă.

-Ultimul lucru care sunt eu,este să fiu îndrăgostită de vreun bărbat de pe pământul ăsta.De când îl știu pe Luke? De două luni?

-De câtă vreme îl cunoștea mult iubita ta domnișoară Edi pe bărbatul de care s-a îndrăgostit?

-De câteva zile.

-Asta este.Și acum vreau să te fardezi puțin,să-ți prinzi părul pe spate cu una din bentițele alea ale tale și vreau să-ți petreci ziua cu Greg și cu mine,la noul meu butic.Ai nevoie să ieși din casa asta,din povestea în care ești atât de implicată și ai nevoie să vorbești și cu alți oameni decât verii mei.

-Este oare posibil așa ceva,în orașul ăsta?

-Nostim,dar glumele nu te ajută cu nimic.Întinzându-se,Sara îi luă mâinile într-ale ei și o trase în picioare.

-Acum aranjează-te și să mergem. Am atâta treabă de făcut, încât nici nu știu de unde să încep.

-Nu, nu acolo, îi spunea Greg Sanders Sarei. Asta trebuie să vină aici, nu acolo. Jocelyn stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, vopsind la unul dintre pereții buticului. Se afla cu Sara și cu Greg de ore întregi deja, studiindu-i, dar tot ce putea spune era că Greg o făcea să vrea să-l găsească pe Luke și să alerge spre el cu brațele deschise. Cum putea Sara cea dulce să iubească un bărbat care făcea în halul ăsta pe șefu', era dincolo de posibilitatea lui Jocelyn de a înțelege.

Prăvălia pe care o renovau avea să fie minunată. Fusesse plină cu mobilă veche mulți ani și Sara îi povestise că proprietarul era atât de bătrân, încât magazinul era rar deschis și când era, omul dormea.

-Oamenii obișnuiau să lase pe tejghea cecuri sau bani, după care își luau ce vroiau să cumpere. Când mama vedea turiști intrând în prăvălie, își trimitea câte un băiat de prăvălie să păzească locul, să fie sigur că nimeni nu fura nimic.

-Iar acum l-ai cumpărat tu, spuse Jocelyn uitându-se în jur. Este destul de spațios și când va fi rezugrăvit și cu dușumelele refăcute, va arăta minunat.

Curând după sosirea lor, apărură și Greg, care o luă pe Sara de talie și o aplecă pentru un sărut despre care Jocelyn se gândi că ar fi trebuit comis în intimitate.

Dar Sarei păru să nu-i pese.

-Jocelyn a venit azi să ne ajute, spuse ea când terminară în sfârșit de sărutat.

În timp ce o ținea pe Sara de talie ca și cum ar fi vrut să arate lumii că îi „apaținea”, o studie pe Joce de sus în jos într-un mod atât de apreciativ, încât trebui să se aplece asupra muncii ei, să nu se încrunte.

-Deci tu ești proprietăreașa conacului. Nu te-ai gândit cumva să-l vinzi? întrebă el.

-Încetează! O să creadă că vorbești serios, spuse Sara.

-Dar vorbesc serios, spuse Greg uitându-se la Jocelyn. Vinde-mi-l mie și Sarei și o să-l transform într-un punct de atracție turistică.

-Nu vrei să încetezi? spuse Sara dar chicotind totuși, ca și cum ar fi găsit extrem de amuzant ce spusese Greg.

-Eu cred că o să păstrez casa, spuse Joce cu un zâmbet forțat.

-Deci, Jocelyn, spuse Greg dându-i drumul Sarei, ce-ar fi să-ți dau ceva de vopsit? Adică, dacă ești doamna marelui conac, asta nu înseamnă că ești prea bună ca să vopsești și tu ceva, nu?

-Greg! spuse Sara.

-Este în regulă, Jocelyn știe că eu glumesc doar, nu-i așa, Joce, fetițo?

-Da,firește.Și faci niște glume chiar foarte amuzante.Se afla deja de trei ore acolo și Greg scosese și untul din ele-în timp ce el dispărea.Intra și ieșea din magazin fără să spună unde se duce sau când avea să se întoarcă și nefăcând mare lucru.În timpul celei de a doua dispariții a lui,Sara veni lângă Joce.Sara ținea în mână o bormașină,ca să prindă două rame uriașe de stejar,cum îi comandase Greg.Joce se gândea că dacă Greg era chiar așa de bogat cum părea,de ce nu putea angaja un tâmplar,în loc s-o pună pe Sara la munca asta?

-Știu că este puțin cam dur,spuse Sara uitându-se în jos la Joce,dar Greg mă face să simt că trăiesc.Mi-am petrecut aproape toată viața cu acul în mână sau la mașina de cusut și singura mea distracție au fost filmele pe DVD.Dar Greg este plin de idei și vrea ca totul să se facă acum.Dacă aș fi apelat la vreunul din verii mei,ar fi petrecut luni de zile studiind dacă ideea cu magazinul e bună sau nu.Dar cu Greg am discutat asta într-o seară,la cină și a doua zi mi-a spus că a cumpărat magazinul cu mobilă veche.

-Da,s-a mișcat repede.Dar poate că n-ar fi stricat și să se gândească puțin.Cum o să-ți determini clienții să vină aici? o întrebă Joce.

-Greg s-a gândit și la asta.A angajat o firmă de reclamș,pentru ca tot Richmondul să știe că noi suntem aici.

-Nu se poate! Richmond.Dar Williamsburg? întrebă Jocelyn.

-Greg zice că Williamsburg este prea mic pentru noi.Noi trebuie să ne uităm mai sus.Vrea să mergem la New York de două ori pe an,ca să cumpărăm haine de firmă,pe care să le aducem aici și să le vindem de două ori mai scump decât le-am achiziționat.Este într-adevăr un mare om de afaceri.

Sau un visător,iși spuse Jocelyn în gând.

-Ah,uite-l că vine.Mai bine mă întorc la treaba mea.

-Doamnelor,v-am văzut cumva trăgând chiulul cât am stat eu cu spatele la voi? Pentru asta o să trebuiască să vă tai din bani,spuse Greg cum intră în magazin.

-Nu mi-am dat seama că eram plătite,spuse Jocelyn,în voce cu mai multă animozitate decât intenționase.

-Ei,ei,doamnele trebuie să-și stăpânească temperamentul.Ei,Joce,poate că ți-ar plăcea o slujbă aici.Te-ar putea ajuta să-ți întreții căsoaia aia a ta.

Jocelyn simți cum i se scurge sângele din obraji.Vestea că domnișoara Edi nu-i lăsase bani pentru întreținerea casei părea să se fi aflat deja.

-Greg! Ți-am spus că ăsta.este un secret,izbucni Sara exasperată.

-Bine,în regulă.Scuze,Joce.Joce se ridică în picioare.

-Știți ceva? Este aproape ora prânzului și trebuie să plec.Tess mi-a spus că astăzi se întoarce Ramsey și trebuie să-l văd în legătură cu niște probleme legale.

-Sigur,spuse Greg.Am auzit că ai doi curtezani și nu știi pe care dintre ei îl vrei.

-În regulă,spuse Joce.Plec acum.Se uită în jos la pensula murdară și știa că trebuia s-o curețe,dar nu mai vroia să stea acolo nici un minut.

-Sara,ne vedem mai târziu,iar magazinul tău o să fie grozav.

Joce îl auzi pe Greg spunând:

-Dar ce-am făcut? Am glumit doar.

Odată afară,Joce răsufală ușurată și efectiv alergă la biroul lui Ramsey.

-Mi-am imaginat că o să te văd azi,spuse Tess cum o văzu.Ai venit să-l vezi pe Ramsey sau să scapi de Greg Nesuferitul?

-Ca să scap.Cred că mi-ar prinde bine o gură de tequila.Ce ticălos.Cum de l-o fi plăcând Sara? spuse Joce.

-Nu cred că a trăit cineva suficient de mult ca să răspundă la întrebarea de ce cuiva îi place de cineva.Sara râde la glumele lui și crede că planurile lui grandioase sunt mărețe.

-Tu crezi că cei din Richmond vor veni tocmai la Edilean ca să se îmbrace?

-Nu,spuse Tess.Nu vii la mine în birou?

Joce se uită în jurul ei și-și dădu seama că nu mai fusese niciodată în biroul lui Ramsey.Trecuse pe jos sau cu mașina prin fața lui,dar nu intrase niciodată.Era o casă veche,construită probabil la începutul anilor 1900,rea-menajată într-un spațiu de birouri confortabil și elegant.În față era o sală de așteptare mobilată cu piese în stilul secolului optsprezece.

-Din Colonial Williamsburg? întrebă Loce.

-Normal,spuse Tess îndreptându-se spre partea din spate a clădirii.Trecură de două birouri cu femei în spatele lor,care își ridicară curioase capul,la apariția lui Joce.

-Sunt șocate că am prietene femei,spuse Tess închizând ușa biroului ei.Era frumos,dar într-un fel rigid,pe care Joce nu l-ar fi putut suporta multă vreme.Pe birou nu existau fotografii,nimic personal,nicăieri.Exact ca și apartamentul ei,își spuse Joce.Ca și cum nu ar vrea ca cineva să-i cunoască viața.

-Deci,ce mai pune la cale astăzi? întrebă Tess așezându-se la birou,lăsând-o pe Joce să se așeze pe unul din scaunele din față.

-Te referi la Greg?

-La cine altul? Eu am fost atât de ocupată cu cateringul iar tu cu cartea,încât nici una dintre noi nu i-a acordat nici cea mai mică atenție prietenului Sarei.Iar acum va fi mult mai dificil.

-Așa este,spuse Joce prudentă.Sugerezi cumva că ar trebui să facem ceva? în plus,după câte am înțeles eu,Sara îl place.Nu simte nevoia să facă ceva.

-După ce l-am cunoscut,am convins-o să îi lase pe cei de la MAW să se ocupe de aspectele legale ale magazinului.

-Adică?

-Adică i-am amintit că ea nu are bani,așa că n-ar trebui să semneze nici un fel de hârtii.Să plătească el totul și totul să cadă pe capul lui,când afacerea o să eșueze.

-Ești sigură că magazinul o să dea faliment?

-Eu cred că dacă Sara și-ar fi deschis un loc micuț,cu propriile ei creații și și-ar fi selectat clientela,s-ar fi descurcat.Sara este bună de la om la om,dar nu o pot vedea implicată în Săptămâna modei de la New York.Tu o vezi?

Jocely se uită la Tess cu ochii mici.

-Eu nu pot să ne văd,nici pe nici una dintre noi două că știm ce este mai bine pentru Sara și cred că ar trebui să o lăsăm să-și trăiască singură viața.

-Și asta este un punct de vedere,spuse Tess,apoi se uită prin geamul biroului ei.

-S-a întors Rams.O clipă,Jocelyn rămase acolo,privind-o intens pe Tess.Fusesse doar o scânteie,poate a șaizeci și patra parte dintr-o secundă,dar în ochii lui Tess fusesse o lumină când îl văzuse pe Ramsey,care...Joce nu era sigură ce însemna asta,dar știa că Tess era fericită să îl vadă.

Întorcându-se în scaunul ei,Joce îl văzu pe Ramsey străbătând clădirea și intrând direct în biroul lui Tess.Nu-și încetinise mersul ca să-și lase jos geanta,sau să răspundă salutarilor atâtor persoane.Ignoră notițele telefonice roz,pe care cele două secretare încercau să i le dea.În schimb,traversă în ritm alert lungă încăpere ca să ajungă la Tess.Deschise ușa biroului ei atât de brusc,încât aproape să o lovească pe Joce-dar nu-și dădu seama.

-Ce s-a întâmplat cât am lipsit? o întrebă Ramsey pe Tess.

Joce stătea pe scaunul ei,pe jumătate ascunsă de ușă și se uita de la unul la altul și văzu cum ochii lor nu se vedeau decât pe ei-și Jocelyn vru să officieze un dans al bucuriei.Zâmbind larg,până la măselele din spate,Joce spuse:

-Bună,Ramsey.Cum a fost la Boston?

Când Ramsey se întoarse să se uite la ea,o secundă ochii lui nu înregistrară exact cine era ea.

-Jocelyn! strigă el,parcă ar fi fost persoana pe care dorea să o vadă cel mai mult pe lumea asta.În clipa următoare își petrecea brațele pe după ea și o îmbrățișa.

Ți-a fost dor de mine? A încercat cumva groaznicul meu văr să fugă cu tine?

-Care anume dintre verii tăi ar fi acela? Ai atâția.

-Luke,spuse Ramsey vârându-și fața în gâtul ei,ca și cum ar fi vrut să o sărute.

Joce îi aruncă o privire lui Tess și o văzu așezată înapoi în spatele biroului ei, studiind cu atenție niște hârtii.Joce îl împinse pe Ramsey de lângă ea.

-Cum ar putea cineva fugi cu mine,când eu sunt ancorată de casa aia? Vroiam tocmai să-i spun lui Tess că Greg Anders s-a oferit să o cumpere.Știe că nu am bani ca să întrețin locul,așa că s-a oferit voluntar să mă scape de el.

-Cine naiba mai este și Greg Anders? o întrebă Ramsey pe Tess.

-Noul prieten al Sarei.A cumpărat o casă aici,are o groază de bani și sunt pe cale să deschidă un butic cu îmbrăcăminte de firmă,în locul magazinului cu mobilă veche.Ramsey făcu ochii mari.

-Și toate astea s-au întâmplat în scurtul timp cât am lipsit eu?

-Mmm,făcu Joce.S-au întâmplat multe de când ai plecat.

Ramsey se uită la ea,cu o mină serioasă.

-Cum ar fi?

-Cred că o s-o las pe Tess să-ți spună.Încercă să-și țină zâmbetul sub control,dar nu reuși.Eu trebuie să plec,acum.

-Sper că nu te întorci la pensulă și vopsea,nu? o întrebă Tess.

-Zugrăvești Conacul Edilean? întrebă Ramsey,îngrozit.

-În culoarea lavandei.Culoarea mea preferată.Gândește-te la soarele dimineții bătând în casa de culoarea lavandei.O imagine copleșitoare,nu?

-Nu poți...începu Ramsey în timp ce Joce închidea ușa în urma ei.O auzi pe Tess spunând:

-Glumea,așa că încearcă să-ți regăsești simțul umorului și nu te face de râs. Jocelyn ieși din clădire râzând,conștientă că secretarele se uitau la ea uluite. Probabil că Joce era singura persoană care părăsise vreodată biroul lui Tess, râzând.

CAPITOLUL 22

LUKE A LIPSIT APROAPE două săptămâni.Timp în care nici nu a sunat-o și nici nu a luat legătura cu ea în vreun fel.Dar Jocelyn era bine.Ea știa acum încotro vroia să ajungă și ce anume vroia să facă.Își spunea că asta avea o mare legătură cu felul în care Sara se uita la Greg și cu scânteia aceea din ochii lui Tess,în clipa în care l-a văzut pe Ramsey.Dragostea nu avea loc pentru cuvântul ar trebui.Ea ar trebui să fie interesată de Ramsey pentru că domnișoara Edi i-a spus că era bărbatul perfect pentru ea și ar trebui să împartă cu Ramsey grija căsoaiei moștenite.El ar ști cum să o decoreze și cum să se îngrijească de ea.Probabil că Luke ar pune buruieni în borcane goale de maioneză și ar crede că arată superb:Dar nimic din astea nu conta.Jocelyn știa acum încotro i se îndrepta inima și asta îi dădea o stare de pace.Cât timp a fost el plecat,Joce și-a petrecut aproape tot timpul în Williamsburg,făcând cercetări.Într-o zi,căutând

întâmplător ceva despre numele Angus Harcourt,descoperi că omul acesta avusese un rol în fondarea țării.El nu a fost niciodată politician,dar s-a aflat acolo și a avut un cuvânt greu de spus în desprinderea de Anglia.

Joce nu se gândise cine știe ce la omul ăsta,zâmbind doar la povestea pe care domnișoara Edi o indusese în scrisoarea ei atașată la testament.Era romantic să te gândești la un tânăr scoțian care o răpise pe fiica stăpânului și fugise cu ea și cu o căruță plină cu aur,dar nu se gândise niciodată la ce anume făcuseră cei doi după aceea.Jocelyn glumise afirmând că vroia să scrie istoria Edilean-ului,dar găsind numele lui Angus Harcourt menționat alături de cel al lui Thomas Jefferson,începu să se gândească serios la această posibilitate.

Joce organizează tot ce reușise să găsească despre perioada petrecută de domnișoara Edi alături de doctorul Brenner,tastă totul la computer,apoi.se aplecă asupra primelor povestiri scrise de domnișoara Edi.Râse de Bertrand,se minună de dragostea dintre domnișoara Edi și David,apoi,ca de obicei,lacrimile îi umplură ochii,gândindu-se la moartea lui David.Dacă măcar ar fi reușit să aibă o viață împreună! își spuse ea.

CAPITOLUL 23

CÂND SUNĂ TELEFONUL și văzu că era Luke,Joce își duse mâna la inimă,să și-o potolească.

-Ți-a fost dor de mine sau nici nu mi-ai observat lipsa,întrebă el fără preambul. Ceea ce vroia ea să-l întrebe era dacă terminase cu anularea căsătoriei,dacă era liber și poate că ar fi vrut chiar să-l spună că îl iubește.

-Și da și nu.Chiar am fost foarte ocupată.L-am cunoscut pe noul prieten al Sarei și i-am ajutat să zugrăvească noul lor magazin.

-Simpatic tip,nu? Lui Jocelyn îi trecu emoția.

-Vrei să spui că ai vorbit cu cineva de aici înaintea mea? aproape că strigă ea.

Chicotul lui Luke o anunță că el îi surprinsese gelozia.

-Nu cum crezi tu.Bunica l-a cunoscut pe tip și i-a povestit bunicului,care mi-a spus mie.Asta te face să te simți mai bine?

-Nu cine știe ce.Deci ai vorbit cu bunicul tău,cât ai fost plecat.

Joce știa că vorbise ca o fetiță prostituată,dar nu se putuse abține.

-Oarecum,spuse Luke și putea simți câtă plăcere îi făcea să o audă vorbind astfel.

-O vreme a fost cu mine,,după care l-am lăsat și am plecat mai departe.Cu bunica a vorbit în timp ce eram împreună.

-Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Unde ai fost?

Și nu cumva să îndrăznești să-mi spui „mami”.

-La New Hampshire,apoi la Londra.Pe bunicu' l-am lăsat la New Hampshire,de unde am zburat la Londra.M-am întors abia acum o oră.

-La Londra? în legătură cu domnișoara Edi,da? întrebă ea moale.

-Da.Ah! Și am făcut o escală și la New York.Bunicul are prieteni acolo.Ți-am răspuns cu asta la toate întrebările?

-Da și acum sunt cât se poate de mulțumită.Când vii aici să-mi explici ce-ați pus la cale,tu și bunicul tău cel șiret?

-Șiret,zici? Bună observație.

-Ce-ar fi să vin eu la tine acasă? Asta ar însemna o schimbare plăcută.Mi-ar plăcea să văd cum e la tine.Crești cumva orhidee în baie?

-Doar când nu m-am mai spălat de câteva săptămâni.Atunci le cresc în urechea stângă.Nu știu de ce întotdeauna în stânga și nu în urechea dreaptă.Și în buric...

-Încetează! încetează cu glumele proaste.Vreau să știu ce-ați făcut,tu și bunicul tău,în ultimele săptămâni.

-Spionaj și cercetări la scară mare.

-Luke,spuse ea cu o voce pe jumătate amenințătoare,pe jumătate rugătoare.

-Bunicul s-a dus la New Hampshire să se întâlnească cu văduva Generalului Austin și s-o păcălească să-i dea scrisorile.Jocelyn inspiră adânc.

-Și i le-a dat? Luke spuse ușor ezitant.

-Da.Ascultă,Joce,am aflat unele lucruri care...

-Care ce?

-Care ar putea să te bulverseze puțin.

-Ah,Dumnezeule,ce mai e?

-Nimic rău.Doar că ...i-am jurat bunicului că n-o să-ți spun,deci trebuie să-mi țin gura.Dacă ar fi după mine,aș veni chiar acum la tine cu un teanc de hârtii care ...

-Ce hârtii?

-Istorie,spuse Luke repede.Bunicultrebuie să se odihnească astăzi.L-a obosit drumul ăsta,așa că ce-ai zice să vin la patru să te iau și să mergem la el acasă?

-Și el o să fie acolo,când eu o să văd hârțiile alea?

-Asta a făcut parte din înțelegerea noastră.În plus,este doctor,nu uita.

-Ce vrea să însemne asta?

-Nimic.Uită ce-am spus.Patru este bine,sau ai de gând să faci parte din sclavii pe care-i folosește prietenul Sarei,ca să renoveze magazinul?

-La unu am întâlnire cu Ramsey,să obținem o licență de căsătorie,deci cred că patru e o oră convenabilă.

-Joce? Sunt curios dacă ai făcut una din glumele tale despre căsătoria cu

Ramsey, în prezența lui Tess?

-Să mă gândesc...Capul mi-e încă pe umeri, am amândouă brațele și chiar și picioarele. Nu, nu cred.

-În sfârșit, ai văzut și tu.

-Mi-ai fi putut spune.

-Atunci le-ai spus tu? Nu, lasă-i mai bine să descopere singuri.

-Poți veni aici și înainte de patru. Cred că grădina ta de plante aromatice arată ca naiba și are nevoie de îngrijire.

-Nu încerca să mă îmbrobodești. Dacă petrec zece minute cu tine, scoți totul de la mine, ori bunicul mi-a spus că dacă-ți spun ceva în absența lui, o să mă oblighe să joc golf cu el o lună întregă. M-a amenințat chiar că va recurge la vechiul „Cât crezi-c-o-să-mai-stau-eu-pe-aici?”

-Sper că nu i-ai moștenit cruzimea.

-Poate că da, de vreme ce nu ți-am arătat casa mea. Asta o deconcerta o clipă pe Joce. Îl tachinase cu nevăzutul casei lui, dar nu se gândise că era cu adevărat ceva rău în asta. Sau poate nu rău, doar ciudat.

-Ce...ah ...ce ai în casă?

-Poze cu femei. Acum trebuie să te las. Am nevoie de câteva ore de somn, după care mai am ceva de făcut. La patru vin să te iau. Apropo, bunica nu o să fie acasă, deci vom fi doar noi trei. După ce-și luară la revedere, Jocelyn rămase o vreme cu receptorul în mână, gândindu-se la ce-i spusese Like. Scrisorile Generalului Austin, vizita lui Luke la Londra ca să ...ca să ce? Să fie ceva în scrisori, care să-l fi făcut să se ducă la Londra? Joce o sună pe Tess.

-Vreau să mă aranjez la păr...Nu știu...să arate grozav. Unde să mă duc?

-Deci s-a întors Luke. Lasă-mă să dau un telefon și te sun eu înapoi.

Zece minute mai târziu, Joce se îndreptă cu mașina spre Williamsburg, pentru ceea ce Tess numise o „programare de urgență”.

-Nu e chiar așa de grav, se bâlbâilse Joce, dar nu-i păsa. Nu vroia decât să arate bine în seara aceea. Luke veni să o ia cu un BMW sedan, albastru închis. Coborî și ocoli mașina să-i deschidă portiera.

-Mamă!! E grozavă, spuse Joce instalându-se pe bancheta din piele. Ziceai că vroiai să fie și bunicul de față, pentru că e doctor. Ești așa de draguț cu mine pentru că nu mai am de trăit decât șase luni?

Cum Luke nu răspunse, se uită fix la el.

-Luke?

-Viețile oamenilor se schimbă. Uneori în bine, alteori în rău, spuse el solemn.

-Acum chiar că bagi frica în mine. Luke se întinse și-i luă mâna într-a lui.

-Iartă-mă pentru tot secretul ăsta,dar i-am promis bunicului.În clipa asta cred că este cel mai fericit om de pe pământ.Am stat de vorbă în avion și mi-a spus cât de mult și de sincer a iubit-o el pe domnișoara Edi.Așa ceva nu poate spune niciodată în preajma bunicii,desigur,dar a iubit-o sincer.Mi-a spus că și-a petrecut toată copilăria cu Edi și din cauza ei s-a făcut doctor.După ce i-a văzut picioarele,s-a întors înapoi pe băncile școlii,cu o bursă guvernamentală și...

Luke îi strânse mâna mai tare.-Arăți altfel astăzi.

-M-a trimis Tess la un salon unde am fost jumulită și vopsită și lustruită.A durat ore și abia mai puteam sta pe scaun,de nervi.

-Nu,nu la asta mă refeream,deși îmi place lacul ăsta roz.Am văzut bujori exact de culoarea asta.Îi lăsă mâna și se sprijini cu spinarea de volan.

-Altceva este altfel la tine.

-Eu,ah,am decis că-mi place mai mult de tine decât de Ramsey.

-Adevărat? spuse Luke pe un ton indiferent,dar Joce îi văzu tremurând capătul sprâncenei.Deci nu doar minciuna îi provoca asta,ci și emoția.

-Și mie îmi place mai mult de tine decât de Ramsey,spus el încet.

-Să-l rugăm atunci să fie el cel care ne va purta inelele.Luke râse.

-S-a făcut.Dar numai dacă va purta o haină de catifea bleu fanat.

Inima îi bătea atât de puternic în piept,încât Jocelyn abia mai putea respira.Nu era sigură,dar poate că tocmai fusese cerută în căsătorie.Sau poate că ea îl ceruse pe el.Indiferent,nu credea că fusese vreodată mai fericită.

Când ajunseră acasă la doctorul Dave,părea că toate luminile erau aprinse,dar cea mai strălucitoare era fața lui.Arăta ca și cum descoperise Elixirul Vieții.

-Chiar aș vrea ca voi doi să-mi spuneți ce se petrece aici.

-Eu mă gândeam să bem mai întâi un ceai,spuse doctorul Dave.

-Glumești,probabil,spuseră Luke și Joce la unison,apoi izbucniră în râs.

-M-aș simți jenat să știu unde-ați fost voi doi toată după-amiaza asta.

-La coafor,spuse Joce.

-Am dormit puțin,spuse Luke.Doctorul Dave se uită de la unul la celălalt.

-În sfârșit,ceva tot s-a întâmplat.Nu,nu-mi spuneți.Bătrânul meu creier nu mai poate asimila alte informații,spuse el ridicând o mână.Doctorul Dave se întoarse spre Jocelyn.

-Nepotul meu și cu mine știm aproape tot ce vrem să-ți spunem,dar o parte nu ți-o putem dezvălui decât după ce o să afli tot ce facem noi.Dacă nu vrei să aștepti până după ceai,atunci propun să bem ceaiul în timp ce nepotul meu ne va citi ultima parte a povestirii domnișoarei Edi.Ești gata,Jocelyn?

-Ceaiul e fierbinte?

-Aburind.

-Atunci sunt gata.

CAPITOLUL 24

Anglia 1944

-PARCĂ AM ȘOARECI ÎN BURTĂ,spuse Hamish la micul dejun și atât Edi cât și David trebuiră să-și ascundă zâmbetul.”Șoareci în burtă” însemna,în argoul englezesc,că îi era foame,ori dacă era ceva ce putea face omul ăsta,atunci era să mănânce.La început făcuse câteva comentarii despre David cum că era trădător de vreme ce gătea italienește,iar Italia era de partea Germaniei.

-Dacă nu vrei s-o mănânci...spuse David dând să-i ia farfuria înapoi,dar Hamish se întinse după ea.

-Presupun că nu o să fac rău omenirii dacă o să mănânc niște spaghete.

-Asta e...Începu David,dar se opri.De ce să se obosească să-i explice omului diferența dintre spaghete și pizza,în general? Dar a fost fericit când bătrânul dispăru în camera lui imediat după micul dejun.

În dimineața aceea Edi a găsit în spatele grajdului o veche seră,căzută la pământ.Era aproape acoperită de uscături și descoperise sera încercând să le îndepărteze,iar înăuntru erau roșii care crescuseră din propriile semințe.

Uscăturile păstrasera căldura solului în timpul iernii iar primăvara,lipsa lor de frunze permisesse soarelui să pătrundă înăuntru.

-Te-aș putea săruta pentru asta,spusese David luând din coșulețul pe care i-l întindea Edi un mic glob prețios.De fapt,te-aș putea săruta chiar și fără nici un motiv.Deși între ei se afla masa,Edi se dădu totuși înapoi,dar zâmbind.

-Nu știi că eu sunt „Intangibila”?

-Am auzit,spuse David cu o voce răgușită,apropiindu-se de ea,dar de data aceasta Edi nu se mai dădu înapoi.Dar piciorul țepăn al lui David se agăță de colțul unui scaun și David se răsuci în loc,aproape gata să cadă.Se prinse de marginea mesei,apoi se lăsă greoi în scaun.

-Sper că Austin o să putrezească în iad,bombăni el frecându-și piciorul dureros.

Cum poate un bărbat să facă puțină curte unei femei,cu chestia asta?

Cum Edi nu spuse nimic,se întoarse să se uite la ea,văzându-i în ochi o privire ciudată.

-Ce se petrece în mințișoara ta?

Edi se scarpină în cap.Astăzi nu se obosise să-și mai strângă părul.Îl lăsase liber peste umeri și ca să nu-i cadă în ochi,îl prinsese în părți cu câteva agrafe de la Aggie.Cu bluza ei prea mare și cu pantalonii ei prea largi prinși în talie cu.o

curea și cu părul ei negru căzând pe umeri, David își spunea că era magnifică. Dacă nu ar fi fost piciorul, în clipa aceea s-ar fi apropiat de ea.

-Trebuie să fac o baie, spuse Edi. Cred că mi-a rămas în păr ceva de pe la păsări.

-Am văzut niște benzină în hambar, s-o folosim? Edi zâmbi.

-Nu. Mă duc să fac o baie în râu.

-Nu-i o idee prea bună. Râul este încă umflat, iar curenții...

David nu mai continuă, pentru că auzi ușa închizându-se în spatele lui Edi. Când se duse să se uite pe fereastră, o văzu alergând. Era clar că se afla într-o misiune, dar se întreba ce misiune. Când ieși din hambar, câteva minute mai târziu, cu două rotocoale de sfoară, David știu exact ce avea ea de gând. Când Edi reveni în bucătărie, David îi spuse:

-Nu. Nu, de două ori nu. Dacă încerci asta, o iau pe jos până găsesc un telefon și-i spun lui Austin ce vrei să faci.

-Te pricepi să faci noduri?

-Nu, spuse el ferm, așezându-se la loc pe scaun.

-Bine, atunci o să trebuiască să ne descurcăm cu nodurile mele. Își petrecu peste talie un capăt al sforii și o înnodă.

-Vezi? Frumos și rezistent. David se ridică, apucă de unul din capetele nodului și trase. Nodul se desfăcu într-o clipă.

-Poate c-ar trebui să-l fac din trei.

-Te rog, nu face asta, spuse David aproape cu lacrimi în glas. Nu merită. Nu mai avem decât o singură zi până se întoarce Aggie, luăm revista și...

-De nodul ăsta ce zici? David trase de ambele capete și nodul nu se mai desfăcu.

-Perfect, spuse ea.

-Și dacă rămâi prinsă acolo jos, când vrei să ieși? lei un cuțit cu tine și tai nodul? întrebă David, disperat.

-Atunci fă tu unul și încetează cu predicile cum că n-are rost. Sunt o înotătoare de forță, spuse ea.

-Edi, este foarte nobil din partea ta, dar nu vreau să faci asta.

Aplecându-se, Edi își puse buzele pe ale lui și îl sărută.

-Nu mai avem decât foarte puțin timp și cum poți face dragoste cu mine, cu chestia asta la picior? O să fac asta indiferent de ce spui tu, dar aș aprecia dacă m-ai ajuta. David era atât de uluit de ce auzise, încât îi trebuiră câteva clipe să se dumirească. Când ea începu să se îndepărteze, o prinse de talie, o trase spre el și Edi ateriza în poala lui. David o sărută. Delicat, apoi cu pasiune crescândă, un sărut tot mai profund.

-M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, șopti el.

Era ca și cum te-aș fi cunoscut de undeva.Din ceruri,poate.Am știut că erai a mea și că așa vei fi,mereu.Edi își plimbă mâna pe obrazul lui.

-Eu te-am detestat.David chicoti.

-Precis știi cum să faci dragoste cu un bărbat.

-Îmi pare rău,dar la departamentul ăsta nu mă pricep deloc,dar mi s-a spus că învăț repede.O mai sărută puțin,vârându-și mâinile în părul ei.

Apoi vraja se rupse când Edi se îndepărtă și își puse mâinile pe cap.

-Ceva se mișcă în părul meu,așa că o să mă arunc în râu să mi-l spăl și poate găsesc și cheia imbus.Vii? Când David se încruntă,părând gata să o roage din nou să renunțe,Edi îi puse un deget pe buze.

-Gândește-te la jumătatea plină a paharului.Cine știe,poate că nu găsesc imbusul, poate că acum e deja în Tamisa și o să faci tot războiul cu fiarele astea.

David se sprijini cu mâna de masă și se ridică.

-După tine,atunci.Încearca să pară vesel,dar Edi îi simți groaza din voce.

-Haide,cabrioleta e pregătită,spuse Edi glumeț.

-Cabrioletă,spuse el zâmbind,ieșind după ea.Poate că bătrânul Hamish îngropase o mașină sub toată mizeria aia din hangar și Edi o găsisese.Poate...

Dar orice gând îi îngheță când o văzu pe Edi ieșind din hangar într-o comedie care arăta ca de prin anii 1890.Era o trăsură cu două roți mari în spate și două mai mici,în față.Avea o banchetă cu tapițeria zdrențuită,pentru vizitiu,iar în spate exista ceva ce părea a fi un spațiu de stat în picioare.La ea era legat cu numeroase fâșii din piele,bătrânul cal al lui Hamish și Hamish însuși stătea în picioare într-o parte,arătând atât de încântat încât aproape că zâmbea.

-Știi să mergi cu ea,da? o întrebă el pe Edi care arăta ca și cum s-ar fi născut în cabrioletă.În mână avea o biciușca lungă și pocni cu ea deasupra capului calului,apoi plescăi sonor de câteva ori și animalul se mișcă repede într-un cerc perfect.

-Ah,da,te pricepi,spuse Hamish.

-Am acasă vreo sută de panglici și trofee.Ah,dar uite ce fericit e,spuse Edi.

Se referea la cal,desigur,nu la David care o pornise deja înapoi spre casă.

-Așa este,spuse Hamish mângâind cu dragoste botul calului.A câștigat multe curse la vremea lui și își amintește de ele.Au decis că este prea bătrân ca să mai fie bun la ceva în război,dar mai are încă vână în el.

-Nu întârziem mult,spuse Edi.David o să mă lege de pod iar eu cobor în mașină,după niște lucruri.Poate c-o să reușim să-i scoatem drăcovenia aia cumplită de pe picior.

-Nu are nevoie de ea,nu? întrebă Hamish.

Edi se uită în zare,peste capul bărbatului.O fi el bătrân,dar vede multe,își spuse în gând.

-Vino,îl strigă ea pe David.Hamish o să te ajute să te urci în spate.O să trebuiască să te ții bine la vale,dar cred că totul o să fie bine.

-Crezi c-ar fi bine să-l legăm? întrebă Hamish.

-Nu,n-am nevoie să fiu legat,spuse David făcându-i pe Hamish și pe Edi să zâmbească cu subînțeleles unul spre celălalt.Se vedea clar că pentru David,ori cabrioleta,ori un mastodont erau același lucru.Pentru el era veche și periculoasă. Cum bătrânul cal dansa în loc,amintindu-și de zilele când era tânăr și iute,David avu într-adevăr nevoie de ajutorul lui Hamish să se urce.Spatele cabrioletei era plat și deschis,ceea ce însemna că nu putea fi folosită pentru transportul obiectelor.Existau acolo două mânere,dar lui David îi era greu să se așeze,cu piciorul rigid întins înafară și să se și țină de ele.

-La ce e bună chestia asta? Nu poți căra nimic cu ea.

-La ce e bună o cursă de cai? întrebă Edi și Hamish încuviință din cap.

-Bine,fetițo,dă-i drumul.Dar ai grijă.Calul trage spre dreapta.

-Fii liniștit,nu-l las eu,spuse Edi,apoi plescăi spre cal care porni ca și cum cineva ar fi tras cu pistolul.În spate,David se ținea agățat cu amândouă brațele și hurducănitul îi vâra oțelul în carne și dinții îi clănțăneau.

-Chiar trebuie să mergi așa de repede? îi strigă el lui Edi,dar de auzit nu-i auzi decât râsul.Ajunseră la râu în câteva minute,care însă lui David i se părură ore.Ar fi putut s-o ia pe jos,prin pădure,dar pentru piciorul lui David asta ar fi fost o tortură.David observă că apa se retrăsese suficient ca să nu se mai reverse peste pod și într-o parte văzu partea de jos a cauciucurilor mașinii.Dacă apa continua să scadă,într-o zi,două,se va vedea jumătate din roți.

La vremea când reuși să coboare din cabrioletă,Edi își lega deja funia de brâu.Îi dădu mâinile la o parte și refăcu nodul,spunându-i cu blândețe:

-Ascultă-mă bine.Dacă ceva nu merge și vrei să te scot,trage de cea de a doua funie.Dacă funia se prinde în ceva și vrei să scapi de ea,tragi de capătul ăsta.

Vezi? David trase puternic și funia se desfăcu.

-Eu număr și dacă stai mai mult de cincizeci și cinci de secunde,cobor după tine.Ai înțeles?

-Da,spuse ea scoțându-și cizmele vechi,uriaeșe,pe care le purta de două zile.Apoi trase de capăt și lăsă funia să cadă pe pod.Apa se retrăsese și lemnul era uscat,dar tot nu arăta sigur.

-Ce faci? întrebă David.

-Nu pot înota în toate hainele astea.Te superi dacă mi le dau jos?

-Nici nu știu cum să-ți răspund,roști el șoptit,apoi se dădu în spate,privind-o cum își descheie și-și scoate cămașa.Purta pe dedesubt lenjeria aceea de culoarea piersicii,pe care o avea în prima noapte în care o dez-brăcase-și niciodată nu mai văzuse ceva mai frumos ca ea.Edi lăsă cămașa veche să cadă pe pod,apoi dădu să-și desfacă pantalonii,dar calul începu să se agite și Edi o luă spre el.

-Gura! strigă David spre calul care se potoli pe loc.Zâmbind,Edi desfăcu nodul curelei și-și lăsă pantalonii să cadă pe pod.

-S-au înșelat,șopti David.

-Cu ce? întrebă Edi.

-Cu picioarele tale.Trebuie să aibă patru picioare lungime.

-Nu știu.Nu le-am măsurat niciodată.Vrei acum să-mi legi funia de mijloc?

-Da,spuse el dar nu se grăbi,studiind fiecare centimetru din ea,în timp ce se apropia încet.Îi petrecu funia peste talie,înnodă capătul de marginea podului,apoi făcu semn din cap spre cealaltă funie,din spatele cabrioletei.

-Asta pentru ce este?

-Dacă mai există ceva în mașină,vreau să scot tot de acolo.

-Adică valiza ta? Edi se uită în jos la pantalonii uriași pe care-i purta.

-Da,hainele mele.Tu ți-ai adus ceva, pentru eventualitatea în care scapi de proteză?

-Da,dar nu vreau să te obosești pentru asta.Dacă poți găsi cheia imbus, perfect,dacă nu,atunci nimic nu mai contează.M-ai înțeles?

-O să fii un tată grozav,dar eu am deja unul.Dacă nu se vede mașina,înseamnă că apa este destul de adâncă pentru o scufundare,nu?

-Nu! aproape că strigă David.Mergem spre mal,de unde poți intra lin în apă.N-ai de unde să știi...Dar David se opri, pentru că Edi se cățăraseră deja pe balustradă,de unde făcu o scufundare perfectă,cu capul în jos,cu mâinile înaintea și picioarele întinse.Își ținu respirația,îngrozit,așteptând-o să iasă la suprafață.A atins fundul? Este inconștientă? Era deja jumătate cățărat peste balustradă,când apărură și ea.

-Este rece! strigă Edi.

-Cum credeai c-o să fie? Ca la tropice? Ești bine? strigă el încercând să-și ascundă groaza.

-Absolut.E minunat.Acum vreau să mă spăl pe cap.Aruncă-mi săpunul de pe banchetă,da? Săpunul! mormăi el.Când el nu vroia decât să se termine cât mai repede toată povestea asta și să plece de-aici! Cu piciorul lui țepăn alergând pe jumătate,șchiopătând pe jumătate,ajunse la cabrioletă,luă săpunul de pe banchetă și i-l aruncă.

-Frumos prins,spuse el.

-Eram cea mai bună lansatoare în echipa de baseball a școlii.Îi băteam pe toți.Edi își săpunea părul,în timp ce bătea apa cu picioarele.Apoi se întoarse, văzu mașina,înotă într-acolo și se sui pe ea.

-Uită-te la mine,strigă Edi.

-Da,mă uit.Desuul devenise transparent,ud și de lipit de ea și Edi stătea în picioare pe o mașină răsturnată,care nu se vedea de sub apă.Părea că stătea în picioare,pe apă.

-Regatul meu pentru un aparat de fotografiat,spuse el încetișor,doar că nu avea nici un regat.

-Fii atentă.Fundul unei mașini nu este moale ca o saltea,strigă el.

Edi continua să se săpunească pe cap,după care îi aruncă săpunul.Spre rușinea lui,îl rată și trebui să alerge după el pe pod.Când se uită înapoi,Edi dispăruse și o clipă inima lui încetă să mai bată.Așteptă ceea ce părură să fie minute nesfârșite,dar nici un semn.Trase de sfoară dar ea nu trase înapoi și nici nu desfăcuse funia.

-Știam eu că e o idee proastă,începu el să vorbească singur.Știam eu că trebuia s-o opresc.Trebuia s-o oblig să ...

-Să ce? spuse ea de dedesubt,cu mâna pe un pilon al podului.

-Să nu faci asta.

-Mi-ar plăcea să te văd că încerci,spuse ea pe un ton sugestiv.Poți să-mi întinzi mâna? David se culcă pe burtă și se întinse până ajunse cu mâna la ea-și Edi îi dădu cheia imbus.David o apucă strâns,apoi se rostogoli pe spate și o clipă o ținu pe piept.Un lucru atât de mărunț,dar atât de important.

-Acum că o am,poți ieși,spuse el.Dar când se uită,Edi dispăruse deja.Cu viteza fulgerului,David își desfăcu pantalonii,și-i trase în jos,apoi aruncă o ultimă privire plină de ură protezei din oțel și începu să slăbească șuruburile.Pentru siguranța purtătorului,toate șuruburile aveau capetele retrase,ca să nu zgârie,dar asta făcea necesară folosirea unei chei neobișnuite pentru scoaterea protezei.

Jumătate dintre șuruburi erau prea înțepenite de la apă și de la rugină și unul dintre ele se rupse,când îl răsuci.Dar cu determinarea lui David și cu efectivă furie-fără să mai vorbească de dorința de a o avea pe domnișoara Edi Harcourt-el continuă să muncească.Sparse bășici și-și mai făcu tăieturi când își smulse de pe picior mașinăria infernală,după care o aruncă în capătul îndepărtat al podului. Din nou liber,reuși cu greu să se ridice,dar o făcu.Trebuie să-și flexeze de mai multe ori genunchiul,pentru ca acesta să înceapă să funcționeze din nou.Piciorul arăta ca naiba,cu bășici și pete de sânge și bucățele de material lipite de porțiunile crude,dar lui i se părea grozav.

-Am scăpat de ea, strigă David, uitându-se înapoi spre râu, dar Edi nu-i răspunde. Se descheie atunci la cămașă, o scoase și o aruncă pe pod, se cațără pe balustradă și se aruncă în apă.

-Ce a durat atât de mult? îl întrebă ea, venind înot în brațele lui.

CAPITOLUL 25

-ASTA A FOST, spuse David Aldrege.

-Cum adică, asta a fost? întrebă Joce.

-Asta a fost toată povestea scrisă de domnișoara Edi, sau cel puțin asta este tot ce am. Alex McDowell mi-a lăsat mie, prin testament, toate hârtiile, dar eu nu știu dacă asta este tot ce-a avut el sau dacă ea a scris mai mult și restul s-a pierdut. Spre final, Alex a fost destul de rău.

-Rău? Cum adică? întrebă Joce.

-Alzheimer. Nu-și mai putea aminti nici cine era, cu atât mai puțin de o poveste scrisă cu atâția ani în urmă. Totuși... Chiar acum câteva zile am descoperit ceva foarte interesant. Știi cum este, o zi plictisitoare, te joci pe Internet ...și așa am ajuns să tastez numele doctorului Jellie. Acesta este un extras dintr-o serie de cărți despre Cel de Al Doilea Război Mondial. După știința mea, este singurul loc unde se menționează numele doctorului Jellico. Vrei să mi-l citești?

-Da, sigur, cu plăcere, răspuseră în cor Jocelyn și Luke.

Contribuția doctorului Sebastian Jellicoe la Cel de Al Doilea Război Mondial nu a fost niciodată recunoscută în timpul vieții lui și nici după. Cei care l-au cunoscut nu se saturau vorbind despre strălucitoarea lui minte sau despre felul în care reușea să se uite la o grămadă de cuvinte inversate și aparent fără noimă și într-o clipă să-ți descifreze semnificația lor. Oamenii își aminteau despre el că era un mare povestitor. Se putea duce la băcănie și să se întoarcă de acolo cu o poveste bună de publicat.

Cât despre mine, la vremea când eram un tânăr dornic să învețe stând la picioarele unui maestru, povestea pe care mi-o amintesc cel mai bine este cea despre doi americani care probabil că i-au salvat viața. Era aproape de debarcarea aliaților, în 1944 și doctorul Jellie povestea că stătea în dreptul căminului, într-o noapte ploioasă și rece, pe jumătate adormit în fotoliu, când a auzit zgomot de cal și un bărbat înjurând. Spunea că era atât de buimac, încât la început a crezut că era grăsanul de Moș Crăciun, care se lovise în cădere de acoperișul lui.

Dar nu era Moș Crăciun, erau doi tineri americani uluitor de frumoși, care traversaseră drumul de țară, în toiul nopții, în vechea cabrioletă de curse a bătrânului, urâciosului lui vecin, Hamish. Doctorul Jellie comenta că bătrânul nu

se putea înțelege cu nimeni, de aceea și rămăsese singur. Se spunea prin sat că odinioară fusese jocheu de curse cu cabriolete și că până în clipa în care un accident l-a obligat să părăsească pista, câștigase aproape toate trofee. S-a retras la ferma tatălui său și și-a petrecut restul vieții plângându-se soției suferinde și copiilor. Dar iată că în noaptea aceea rece, ploioasă, se oprise la el una dintre cabrioletele lui Hamish, trasă de un cal la fel de bătrân ca Hamish și condusă de o fată atât de frumoasă încât își spuse că probabil murise și se înălțase la ceruri. Arăta ca Boadicea îndreptându-se călare spre luptă.

În spate se afla un tânăr mai înalt decât ea, la fel de frumos și care era evident că pe cât de mult ura mersul cu cabrioleta, pe atât de mult o adora pe tânăra femeie.

-O să-mi plătești chestia asta, îi spuse tânărul femeii, după ce coborî și după ce-și pierduse probabil cina undeva în pădure.

-Ție nu-ți place cum conduc eu și mie nu-mi place cum conduci tu, deci suntem chit, spuse ea în timp ce-i zâmbea doctorului Jellie, prezentându-se, ea fiind Eddie și el, David. Peste ani, doctorul Jellie le uitase numele de familie iar eu m-am întrebat adesea cine puteau fi și ce se întâmplase cu ei.

Doctorul Jellie îi invită în casă, la un ceai. Tânărul David îl urmă în casă, dar Eddie duse mai întâi calul și cabrioleta în șură, așa cum trebuia. Când intră, părul ei negru era ud, hainele ude i se lipiseră de trup și cei doi bărbați, rămași fără glas, se holbară o vreme la ea. Ea a fost cea care a întrerupt tăcerea.

-Țineți asta, este pentru dumneavoastră. Și îi întinse un număr vechi de câteva săptămâni din magazinul *Time*.

-Și eu ce să fac cu el? întrebă doctorul Jellie.

-În el se află un mesaj din partea Generalului Austin. Eu sunt secretara lui.

-Bătrânul bulldog Austin. Dumnezeuule, de când nu l-am mai văzut. Vrei să spui că încă nu l-a împușcat nimeni?

-Toată lumea dorește asta, dar până acum a scăpat, spuse David.

-Cred c-ar trebui să căutați mesajul. Cred că este important. Trebuie să vă întoarceți la Londra, împreună cu noi.

-Oare?

-Se pare că cineva știe ce faceți dumneavoastră pentru războiul ăsta, spuse David.

-Ah, toată lumea știe asta. Doamna Pettigrew îmi aduce plicurile împreună cu prânzul. Toate sunt ștampilate Strict Secret. David și Eddie se uitară la el cu gurile căscate.

-Dar... începu David.

-Credeam că...

-Nu mi-ați adus nici-o hârtie? David scutură din cap.

-Nimic,exceptând invitația.

-Dă-mi-o s-o văd,spuse doctorul Jellie.

-Ce invitație? îl întrebă Eddie pe David.

-La un bal,unde data trecută purtai o rochie albastru-electric.

-Balul Ofițerilor.Dar asta n-are nici-o legătură,spuse Eddie.Invitațiile acelea sunt trimise aproape toate direct de la tipografie.Eddie îl privi pe David scoțându-și portmoneul din buzunar și plicul din portmoneu.Nu părea să fi fost ud,deși era clar că fusese sub apă.

-Cum Dumnezeuului l-ai păstrat uscat? îl întrebă ea.

-De lucrurile importante ai mare grijă,spuse doctorul Jellie uitându-se la David și zâmbind.

-Da,domnule,așa este.

-Ambalaj cerat?

-Da,spuse David zâmbindu-i.Ne-am pescuit valizele din mașină și plicul era într-a mea,la fel de uscat cum îl pusesem acolo.

-Bun băiat,spuse doctorul Jellie sculându-se din fotoliu.Luă invitația și se duse cu ea la o masă,unde deschise o cutie în care se aflau borcanele din sticlă,pline cu ceea ce păreau a fi băuturi alcoolice.

-Mi-ar prinde bine așa ceva,spuse David întinzând mâna.

-Bea ce vrei de aici și limba ți se va dizolva cu un fîsîit foarte neplăcut. David își retrase mâna.

-Ia să vedem pe care dintre ele s-o încercăm? spuse doctorul Jellie.

David își puse o mână pe brațul lui Eddie și o conduse spre cămin,să-i acorde doctorului Jellie puțină intimitate.Din direcția acestuia veniră niște mirosuri cumplite și în final el spuse:

-Gata,am găsit.Trebuie să merg cu voi la Londra,de unde Austin mă expediază în State.David își reveni primul.

-Asta era? Dar noi știam deja asta.V-am și spus.

-Spionii au adesea obiceiul să dispară,de aceea se spune că hârtia e mai bună.

-Dar hârtia asta a sfârșit pe fundul râului.

-Ah,dar și acolo a fost protejată.Bănuiala mea este că Austin a știut cât de prețioasă este pentru tine și că o să ai grijă de ea.

-Da.Este foarte prețioasă,spuse David uitându-se la Eddie și zâmbind.

-Ei bine,pentru că am terminat cu asta,propun să 'tragem un pui bun de somn și mâine s-o pornim spre Londra.Vreți o cameră sau două?

-Una! spuse Eddie repede și-și ridică mâna stângă să-și arate inelul pe care-l

purta de obicei când călătorea prin țară.

-Suntem căsătoriți.

-Așa se pare,spuse doctorul Jellie zâmbind.

Doctorul Jellie a mai povestit cum a doua zi dimineată,frumoasa Boadicea s-a urcat în cabrioletă ca să i-o înapoieze lui Hamish și că o oră mai târziu s-a întors pe jos,coborând în goană dealul.Zicea că în viața lui nu mai văzuse o imagine mai frumoasă ca fata aceea înaltă,alergând în jos pe deal,spre iubitul ei.Doctorul Jellie spunea că s-a întrebat întotdeauna cum ar fi fost viața lui dacă ar fi existat o femeie care să se uite astfel la el,dar,vai,nu existase.

A povestit apoi cum au luat toți trei trenul spre Londra și că niciodată nu a mai văzut doi tineri atât de îndrăgostiți ca ei.Nu aveau ochi decât unul pentru altul,nu vroiau să fie decât împreună.Când au ajuns la Londra,pe doctorul Jellie îl aștepta cineva,iar frumoasa Eddie și iubitul ei David dispărură în mulțime.Nu i-a mai văzut și nu a mai auzit vreodată de ei.

CAPITOLUL 26

JOCE STĂTEA TĂCUTĂ în biroul doctorului Dave și se gândea la domnișoara Edi și la iubitul ei David.Știa ce avea să se întâmple mai departe.El a fost ucis și ea a suferit arsuri grave.

-Acesta este doar începutul povestirii noastre,spuse Luke încetișor.

-Începutul? Acesta a fost sfârșitul ei,

-Nu,spuse doctorul Dave.Imediat după ce mi-ai povestit despre Generalul Austin,am vrut să mă duc la New Hampshire,să văd dacă pot da de scrisori.

Joce se uită la Luke.

-Despre asta ați discutat voi doi în seara aceea,la cină.

-Da,spuse el și de aceea nu am vrut să vii cu mine,dar tu ai insistat până n-am mai rezistat,așa că te-am luat,după care te-ai simțit jignită pentru că...

-Voi doi arătați deja ca un cuplu căsătorit,spuse doctorul Dave.Luke,lasă asta pe mai târziu.Arată-i scrisorile.Luke scoase o singură hârtie din mapa de scrisori a bunicului său și i-o dădu.Joce se temea să citească scrisorile,fiind sigură că erau pline cu accidentul și cu toate suferințele lui Edi de-a lungul celor doi ani cât a durat recuperarea.

6 octombrie 1944

Ți-amintești de Harcourt,cea mai bună secretară pe care am avut-o eu vreodată? Am trimis-o în misiune cu șoferul meu și se pare că cei doi au făcut mai mult decât le cerusem eu.Ea este însărcinată în patru luni.Am fost atât de

furios încât am vrut să-i căsătoresc imediat,doar că el a fost trimis la altă unitate și nici măcar eu nu-l pot găsi.Harcourt a vrut și ea să se transfere,dar n-am lăsat-o eu.

18 decembrie 1944

Ți-amintești de Harcourt? Tipul acela cu care s-a măritat a fost ucis.Copilul trebuie să se nască la primăvară,așa că după Crăciun va trebui s-o trimit acasă. Slavă Domnului că nu i-a crescut burta,așa că nimeni nu știe încă nimic.Fără ea,se duce naibii biroul meu.

21 aprilie 1945

Ți-amintești de Harcourt? Tocmai am aflat că a avut un accident cumplit,în care a suferit arsuri îngrozitoare.Se pare că nu va supraviețui.Sora cu care am vorbit mi-a spus că pruncul s-a născut mort.Nu cred că există vreo pierdere în războiul acesta,care să mă fi făcut să sufăr atât de rău.Am transferat-o în State,ca să moară acasă.

Jocelyn citi de trei ori copiile,înainte de a-și ridica privirile spre Luke și spre doctorul Dave.

-Copilul? șopti ea și lacrimile îi umplură ochii.Biata,biata femeie.A pierdut mai mult decât aș fi crezut până și eu.

-Nu,spuse doctorul Dave luându-i lui Jocelyn mâna,într-ale lui.Iar pentru toate astea trebuie să-i mulțumești nepotului meu,pentru că el a fost cel suspicios în toată povestea asta.

-Suspicios cu ce? întrebă Joce,în timp ce Luke îi întindea o batistă de hârtie.

-Că nimic nu se lega,spuse Luke.Dacă l-ai fi cunoscut pe Unchiul Alex,ai fi înțeleș.El a spus că îi datorează domnișoarei Edi întreaga lui viață și că vroia să o răsplătească pentru asta.Dându-i o slujbă,lăsând-o să trăiască pe degeaba într-o casă,toate astea nu însemnau nimic pentru el.A mai făcut asta pentru câțiva oameni care au muncit pentru el toată viața.

-Luke,ce încerci să-mi spui?

-Cu ajutorul bunicului,am angajat în Anglia o întreagă echipă de cercetători și am parcurs astfel numeroase documente din timpul războiului.

-Ca să afli unde a fost...a fost înmormântat copilul? întrebă Joce încetișor.

-Și da și nu.Luke se așeză pe o canapea din fața ei.

-Numele Clare a fost cel care mi-a aprins becușul.Ți-amintești paragraful în care domnișoara Edi spunea că îl striga într-una pe David,când toată lumea credea că avea să moară?

-Da.

-David Clare.Joce se uită la doctorul Dave.

-Nu înțeleg.Ce-mi scapă mie aici?

-Pe cine mai cunoști cu numele de Clare?

-Pe nimeni dintre cei pe care-i știu nu-i cheamă așa.Cei doi bărbați continuau să o privească.

-Pe mama mea o chema Claire.Doctorul Dave și Luke își zâmbiră.

-Stați puțin! Doar nu încercați să-mi spuneți că mama mea ...

-A fost fiica lui Edilean Harcourt și a lui David Clare.Da,așa este.Arată-i,spuse Luke.Doctorul Dave îi dădu lui Jocelyn câteva diagrame,așa cum văzuse de multe ori la televizor.Diagrame ADN.Se uită uluită la ei.Doctorul Dave spuse:

-Iartă-ne pentru toată secretomania noastră,dar dacă ceea ce bănuiam noi nu s-ar fi adevărit,nu am fi vrut să te rănim.Nu a fost o problemă să obținem un ADN al tău și nici cine știe ce,al domnișoarei Edi.Era înnebunită să scrie scrisori și a lins o groază de plicuri.

-Domnișoara Edi a fost bunica mea? întrebă Joce abia șoptit.

-Ea nu a știut.Dacă ar fi știut,sunt convins că ți-ar fi spus.Eu cred că Alex a știut de sarcină.Dar nimeni altcineva.Ea rămăsese la Londra,unde nu o cunoștea nimeni,deci nu avea de răspuns la întrebări.A fost rănită doar cu vreo două săptămâni înainte de termenul la care ar fi trebuit să nască.

-Dar copilul s-a născut mort,așa a spus generalul.

-Presupunem că asta este ceea ce i s-a spus.Nu avem dovezi scrise,dar se pare că în perioada aceea Alfred Scovill se afla în Europa,încheind contracte pentru căști și a aflat despre o femeie pe moarte,care tocmai dăduse naștere unui copil.Din câte am aflat noi,certificatul de naștere a fost emis pe numele Alfred și Frances Scovill,ca părinți- ceea ce,firește,nu era adevărat,de vreme ce soția lui se afla acasă,în State.Dar erau vremuri de război și existau atâtea orfani,atâtea tragedii. Nimeni nu punea întrebări.Eu cred că domnul Scovill i-a dus copilul soției lui,în State,s-au mutat apoi la Boca Raton unde nu-i știa nimeni și nu a spus nimănui, niciodată,adevărul.Singura lui concesie a fost aceea de a-i spune fetei „Claire”, așa cum repetase mereu mama,pe moarte.Când Jocelyn încercă să se ridice, picioarele ei erau atât de slabe,încât se clătină.Luke o cuprinse în brațe să o susțină și o ținu la pieptul lui câteva minute.Apoi Joce se smulse și se uită la el.

-Pentru asta ai spus că poate aș avea nevoie de un doctor,aici.Încerca să glumească,dar nici unul dintre ei nu râse.Se uitau intens la ea.

-Ești în regulă? o întrebă Luke.

-Sunt doar într-o stare de șoc,atâta tot.Cât mi-aș fi dorit să fi știut și ea.Cât mi-aș fi dorit să fi știut asta cât încă mai trăia.Ca să împărtășim împreună această legătură!

-Dar ați împărtășit-o,spuse doctorul Dave luându-i mâna.Alex a aflat de mama ta,despre oamenii care au adoptat-o și a cumpărat o casă aproape de ei.A reglat totul pentru ca domnișoara Edi să administreze fondul,dar apoi a început să-și piardă memoria.

-Alzheimer,spuse Jocelyn.

-Da.A reglat totul prin MAW și a inventat povestea aceea cu familia pe care o cunoștea.Noi presupunem că Alex s-a gândit ca Edi să aibă suficient timp să te cunoască,pentru ca apoi să-i spună adevărul.Dar Alex...pur și simplu a uitat.

Luke se duse la o măsuță și-i pregăti o băutură.

-Cred că ai nevoie de asta,spuse el uitându-se la bunicul lui.

Jocelyn luă băutura și sorbi din ea.

-Simt că voi doi mai aveți să-mi spuneți ceva.Mai bine v-ați grăbi,înainte de a leșina după ce am aflat deja.

-Am dat de rudele lui David Clare.Jocelyn se uită în sus la cei doi bărbați care se aplecau asupra ei,urmărind-o să nu leșine dintr-o clipă într-alta.Dar în comparație cu tot ce-i spusese înainte,aceste cuvinte nu îi dădură senzația de leșin.O să dureze mult să se împace cu ideea că domnișoara Edi nu a știut niciodată ce erau ele una pentru alta,dar ideea unor rude o făcu să tresară.

-Vreți să spuneți că s-ar putea să am niște rude al căror IQ să fie peste șaptezeci,al căror țel în viață nu va fi să mă minimalizeze și să mă facă să mă simt prost?

-De fapt,eu cred că asta fac toate rudele,spuse Luke.Verii mei...Au! făcu el,când bunicul îl înghionti în braț.

-Ai numărul de telefon? îl întrebă doctorul Dave pe Luke.

-Firește.E chiar aici.Mă gândeam să sun eu,după care Joce ar putea să...

Dar Joce îi smulse hârtia din mână.

-Sunt rudele mele,eu sun.Pot să-l pun pe speaker? întrebă ea ducându-se la telefonul cel mare de pe birou.Amândoi confirmară din cap.

Joce inspiră adânc de două ori,apoi formă un număr din zona New York-ului.

Răspunse imediat o voce de bărbat.

-Mă scuzați că vă deranjez,domnule,dar caut pe cineva care are vreo legătură cu un bărbat pe nume David Clare,care a luptat în Al Doilea Război Mondial.

-La telefon.Jocelyn ridică din umeri,nedumerită,spre cei doi bărbați.

-Sunteți cumva rudă cu el?

-Presupun că da,spuse bărbatul,chicotind.

-Este vorba despre sergentul David Clare,care l-a servit pe generalul Austin,de acel David Clare,da?

-Tânăra doamnă,nu știu cum altfel să îți spun că eu sunt David Clare și că eu l-am servit pe bătrânul bulldog Austin.

-Dumneavoastră,începu Jocelyn,dar vocea i se reduse la o șoaptă.Dar dumneavoastră ați fost ucis.

-Am fost declarat mort,dar de fapt am fost făcut prizonier și eliberat abia la sfârșitul războiului.Te pot asigura că sunt în viață,nu cine știe ce sănătos,dar în viață.

-Ați cunoscut-o pe Edilean Harcourt? Urmă o lungă pauză din partea lui.

-Da.Ea ...Ea a fost ucisă în 1944.

-Nu.Domnișoara Edi a murit abia anul trecut.Vocea bărbatului se înălță, mânioasă.

-Nu apreciez asta.Edilean Harcourt a fost ucisă într-un incendiu,când a explodat un jeep.

-Nu a fost,spuse Jocelyn,aproape în lacrimi.Vorbea oare cu adevărat cu David al domnișoarei Edi cu propriul ei bunic?

-Nu,a supraviețuit.Picioarele ei au fost arse cumplit,dar a supraviețuit.Am cunoscut-o când aveam zece ani și ea a fost ghidul meu în viață,mama mea adoptivă-nu știu cum să-i spun.Când a murit,mi-a lăsat casa ei...

-Conacul Edilean,șopti el.

-Da.Domnișoara Edi nu s-a măritat niciodată.Și-a petrecut cea mai mare parte din viață călătorind cu doctorul Brenner și ajutând oameni în situații dezastruase.Ei...Joce se întrerupse și se uită la Luke.

-Cred că plânge,spuse ea.Dar nici Joce nu-și mai putea reține lacrimile.

Luke îi luă telefonul și în clipa aceea un bărbat striga în receptor:

-Nu știu cine naiba sunteți să-l faceți pe unchiul Dave să plângă,dar...

În fundal,Luke auzi:

-Nu,nu,nu.Este despre Edi.Au cunoscut-o pe Edi.Tânărul furios încetă să mai strige.

-Știți ceva despre domnișoara Edi?

-Ați auzit despre ea? întrebă Luke.

-Glumiți,poate.Am crescut auzind acest nume.Iubirea Pierdută,singura femeie pe care a iubit-o vreodată unchiul Dave.Știți ceva despre ea? Cumva unde este înmormântată? Stați așa! Unchiul Dave vrea să-i dau telefonul înapoi.

Luke puse telefonul înapoi pe speaker,ca să poată auzi cu toții.

-Cine sunteți? întrebă David Clare.

-Eu cred că sunt nepoata ta,spuse Joce înainte de a începe din nou să plângă și David dădu și el din nou drumul lacrimilor.Tânărul luă din nou receptorul.

-Dumnezeule Mare! Ce v-a apucat? în fundal,David spunea:
-Vino aici.Acum.Astăzi.Vreau să te văd acum.Tânărul spuse:
-Se pare că vrea să vii aici.Daca vii,să pregătesc un defribilator,pentru orice eventualitate?
-Poate că ne-ar trebui câte unul pentru fiecare dintre ei,spuse Luke,apoi opri speakerul și spuse repede povestea sarcinii domnișoarei Edi,a nașterii,a faptului că nimeni nu credea că va supraviețui și a unui bărbat,Scovill,care a adoptat copilul.
-Vreți să spuneți că unchiul Dave a avut un copil?
-O fetiță pe nume Claire.
-Claire Clare,spuse tânărul,amuzat.
-Da,spuse Luke uitându-se la Joce care plângea de mama focului.Claire Clare. Putem să vă facem o vizită? O să fie în regulă?
-Ce mă întreb eu este de ce naibii mai sunteți la telefon.Puteți lua o cursă de noapte?
-Nu știu,spuse Luke uitându-se la Joce.Putem fi mâine acolo?
Joce încuviință din cap.
-O clipă,ah ...Luke nu cunoștea numele omului.
-Eddie,spuse bărbatul,apoi se opri.Numele meu este Edward Harcourt Clare.Eu am fost ultimul născut,așa că l-au lăsat pe unchiul Dave să mă boteze.Dacă eram fată,mă chema Edilean.Luke se uită la Jocelyn.
-Îl cheamă Edward Harcourt Clare.Joce începu să râdă și să plângă în același timp.
-Bine,spuse Luke,verific zborurile și te sun într-o oră să-ți spun când suntem acolo.
-Când o să ajungeți aici,nu o să mai reușim să-i oprim din plâns.
Eddie se opri,apoi continuă,cu voce joasă:
-Vreau doar să vă spun că faceți un lucru extraordinar.Unchiul Dave a fost pentru noi,copiii,ca un al doilea tată.Nici nu pot înșira ce a făcut el pentru orașelul nostru.Nu se simte prea bine și nu mai are mult,dar să-și vadă propria nepoată...În sfârșit,mulțumesc.Nu pot decât să vă mulțumesc nespus.

CAPITOLUL 27

ÎN FINAL,după multe discuții,David Clare decise că era mai bine să vină el la Edilean,decât invers.

-Nu mai am mult timp și vreau,în sfârșit,să-i văd casa.Le spuse cum încercase de atâtea ori înainte să facă asta,cum cumpăraseră chiar biletele,odată,dar nu putuse

s-o facă.Știa că amintirea ei puternică îi va provoca o durere prea mare ca să o poată suporta.Luke și Jocelyn petrecură o zi înnebunitoare,pregătind casa de primire.Femeile de la Biserica Baptistă le împrumutară paturi,așternuturi și chiar mobilier și mama lui Luke se ocupă de toate aranjamentele complicate pentru transport.Aproape toată viața se ocupase de tatăl ei,așa că se pricepea la transportul medical.David Clare a fost transportat de la aeroportul din Richmond la Edilean cu o ambulanță și-i făcuse pe cei doi asistenți care-l însoțeau să râdă tot drumul.

-Nepoata ta este exact ca tine,îi spuse Luke.Face cele mai proaste glume din lume,cu orice ocazie posibilă.

-Ține-o tot așa și o să-i faci să plângă din nou,spuse doctorul Dave.

Prima întâlnire dintre Joce și bunicul ei a fost atât de emoționantă,încât nici unul dintre ei nu a putut scoate o vorbă.Se uitau doar unul la altul,ținându-se de mână,în timp ce el era coborât din mașina Salvării și dus în Conacul Edilean.

Salonul de la parter,unde Joce își făcuse toate cercetările,fusese transformat în dormitor pentru sergentul Clare.După ce se odihniuse douăzeci și patru de ore, putea acum să meargă sprijinindu-se în două bastoane-exact ca Edilean,spre sfârșit.Și primul loc pe care a vrut să-l vadă,a fost acela unde se odihnea ea.

-Dar înainte de a merge acolo,există un loc lângă ea și pentru mine? întrebă el.

-Da,spuse Jocelyn punându-i pe brațul ei mâna bătrână.

Toată lumea-adică aproape tot orașelul-se minuna de uluitoarea asemănare dintre Jocelyn și David.Bărbiile lor pătrate,cu o gropiță,pielea lor palidă,ochii lor albastru-închis.Erau chiar construiți asemănător.

-Semeni mai mult cu mine decât cu Edi.Păcat că n-ai moștenit picioarele ei,spuse David uitându-se cu dragoste la nepoata lui.

-E-n regulă,spise Luke.Oricum,eu prefer părțile care ies în relief.

-Luke! spuse Joce și David râse atât de tare încât aproape că se îneacă.

-Este făcută exact ca mama mea și tatei i-a plăcut,de vreme ce am avut opt frați și surori.

-Am citit asta.Ceea ce înseamnă că am veri,spuse Joce cu ochii măriți.

-Sute,spuse David.

-Adică am mai mulți ca el,spuse Joce uitându-se la Luke.

-Deja ca într-o adevărată căsnicie,spuse David.Piatra de pe mormântul domnișoarei Edi era mică.

-O să ne ocupăm noi de asta,spuse David,apoi se uită în jur,după Luke.

-Pariez că tu,băiat cu studii ce ești,știi unde pot găsi un sculptor.

-Pot găsi unul.

-Băiat cu studii? spuse Joce zâmbind.Luke lucrează pentru mine.Nu-mi pot permite să-l plătesc,dar este grădinarul meu.Și mai lucrează și pentru alții.

David se uită la Luke scuturând din cap.

-Oi fi eu bătrân,dar mintea încă-mi merge.Una dintre nepoatele mele a stat la coadă ca să ia un autograf pe o carte de-a ta și s-a întors acasă dorindu-te pe tine mai mult decât cartea.A scos de pe net o poză de-a ta și și-a atârnat-o deasupra biroului.Te-am recunoscut în clipa în care te-am văzut.Jocelyn se opri din mers, se uită la Luke,apoi dădu drumul brațului bunicului ei și o porni înapoi spre casă.

-Ah,ah,am făcut o prostie? spuse David.Se întoarse în bastoane,când Luke plecă după Joce.

-Ticălosule! îi strigă ea când Luke o prinse din urmă.

-Nu am vrut să te mint,dar...

-De ce nu? Toată lumea o face.Nu mai există oameni cinstiți pe lumea asta?

-Am vrut să mă vezi pe mine.Îmi pare rău că nu ți-am spus că scriu cărți și îmi pare rău că nu ți-am spus că eram însurat,dar marele interes al lui Ingrid față de mine era pentru cecurile mele regești.

-Toată lumea din oraș știa despre căsătoria ta și despre cărțile tale,dar nu mi-a spus nimeni,nimic.

-Eu i-am rugat să n-o facă.

-Și gata? Le-ai spus să nu pomenească nimic despre cărți și te-au ascultat?

-Da,spuse Luke simplu.

-Nu e pur și simplu minunat că ai oameni care te iubesc atât de mult? Mie una nu mi s-a întâmplat așa ceva.Spunând asta,Joce se întoarse și o porni din nou spre casă.

-Ba da,ai,spuse Luke.Pe mine.Eu te iubesc atât de mult.Te-am iubit din prima seară,când am vărsat muștarul pe bluza ta.

-Afost un accident,spuse ea peste umăr.Luke se opri în fața ei.

-Da,a fost și mi-a plăcut că ai fost cinstită și i-ai spus lui Ramsey adevărul.

-Cinstită? Cunoști tu oare semnificația acestui cuvânt?

-Învăț.Dar am și avut profesori emeriți care m-au învățat să ascund adevărul.

Tu,Ingrid,familia mea,Ramsey, chiar și domnișoara Edi.Jocelyn încercă să treacă de el,dar Luke continua să-i blocheze calea.În final,Joce își încrucișa brațele peste piept.

-Bine,și ce,mă rog,scree tu?

-Nu și tu,mârâi Luke.

Am acasă o cutie uriașă cu scrisori de la cititorii care îmi pun aceeași întrebare. Nu știu.

-Cum nu știi? Tu ai creat personajele.Tu le controlezi.Cine sunt...David râdea.

-Thomas Canon,spuse el.Lui Joce îi căzu falca.Thomas Canon era personajul principal într-o serie de cărți foarte populare.Acțiunea lor se petrecea în secolul optsprezece,cu puțin înainte de Revoluția Americană.Thomas fusese îndrăgostit de tânăra Bathsheba de când erau amândoi copii,dar părinții ei au obligat-o să se mărite cu un om bogat,pe care ea nu-l iubea.Cu inima frântă,Thomas a călătorit de-a lungul noii țări în formare,cunoscând lume și ieșind dintr-o încurcătură ca să intre într-alta.

-Luke Adams,spuse Joce,peutru că acesta era numele autorului.

-Eu sunt.

-Și grădinăritul?

-Diploma mea este în botanică și după Ingrid,am fost...Luke se întrerupse, ridicând din umeri.

-Cine mai are azi o diplomă în botanică? Cum poți să te întreții cu o diplomă în botanică? Ar fi trebuit să...Dar Joce se întrerupse pentru că Luke o trase în brațele lui și o sărută.

-Jocelyn,te iubesc,iartă-mă că a durat atât de mult să ți-o spun și că am ascuns atâtea de tine,dar a trebuit să fiu sigur.Crezi că o să mă poți ierta vreodată?

-Sigur că poate! spuse David Clare în spatele lor.Dacă Edi m-a putut ierta pe mine pentru că am fost un golan needucat,ea te poate ierta pentru că doar ai pretins că ești unul.Luke și Joce îi zâmbiră,peutru că aflaseră că după război și-a dezvoltat micul lui garaj într-o firmă care se întindea în tot nord-estul țării.Era multimilionar.Și și-a înregistrat afacerea sub numele mult iubitului său frate Bannerman,care murise în război.Schimbarea numelui a fost cauza pentru care Edi nu a descoperit niciodată că David al ei trăia încă.

-Mă poți ierta? o întreabă Luke. Cum să nu poată? își spuse ea.Doar că nu avea de gând să-l lase să scape atât de ușor.

-Cu o condiție.Trebuie să-mi spui dacă Thomas Cannon o va recâștiga vreodată pe Bathsheba lui.

-Nu începe și tu.Am acasă o cutie uriașă plină cu scrisori de la cititori,care-mi pun aceeași întrebare.Nu știu.

-Cum să nu știi? Tu ai ceat personajele acelea.Tu le controlezi.

-Oarecum.

-Ce vrei să spui? David râdea.

-Te-aș sfătui să cedezi.O fi semănând ea cu mine,dar este exact ca Edi.

-Nu sunt deloc ca ea,spuse Joce cu ochii mari.

-Identică.Ți-a vorbit cumva despre vremea când ...

-Stai aici.Mă duc să iau un reportofon.Spre deosebire de alții,eu nu creez personaje.Când Luke și David rămaseră singuri,bărbatul mai în vârstă tot mai chicotea.

-Băiete,ai de lucru aici,nu glumă.

-Așa bănuiesc,spuse Luke zâmbind.Mai târziu,după cină,când David se retrăsese în camera lui,Luke și Joce rămaseră de vorbă singuri,în bucătărie.Joce se simțea încă puțin distantă față de el pentru că îi ascunsese ocupația,dar Luke era decis să o facă să cedeze.

-Aseară,mama mi-a spus cea mai ciudată poveste,începu el studiind-o pe Joce cum ciulește urechile la cuvântul poveste.

-Cam cu vreo șase luni înainte ca domnișoara Edi să moară,mama a fost în vizită la ea.

-De ce? întrebă Joce.

-Nu sunt sigur.Mama n-a știut niciodată să mintă,dar...

-Spre deosebire de tine? Luke zâmbi.

-Da.A spus ceva despre un secret care trebuia reparat.

-Un secret despre ce?

-Nu știu.Nu a vrut să mi-l spună,dar bănuiala mea este că mama știe de ce Alex McDowell simțea că îi este dator domnișoarei Edi pentru toată viața lui.

-Acel secret? Și mama ta îl cunoaște?

-Posibil.Ce-ar fi să o întrebi chiar tu?

-Așa cred că o să fac.

-Oricum,mi-a spus că a discutat mult cu domnișoara Edi despre mine,despre scrisul meu,despre mariajul meu mort,despre cum obișnuiam eu să petrec atâta timp singur cu morocănosul ei socru.Vrei să-ți spun ceva? Știi,atunci când bunicu' m-a scos pe furiș din casă să mergem la pescuit? Ei bine,mama a știut totul.A văzut că eu m-am înțeles întotdeauna mai bine cu oamenii mai în vârstă.

-Și eu.Bunicii mamei mele ...Joce nu avusese timp să se gândească la oamenii pe care i-a iubit atât de mult,dar care nu i-au spus niciodată nimic despre adopție.

-Bunicii aceia,apoi domnișoara Edi.Joce se uită la Luke.

-Și Ramsey?

-Toată lumea știe că el și Tess ...

-Nu! Mă refer la testamentul ei.Joce își puse capul în mâini.

-Acum înțeleg.

Domnișoara Edi știa că eu urăsc să mi se spună cu cine să mă întâlnesc.Îmi aranja întâlniri cu tipi chiar foarte drăguți, iar eu ieșeam cu ei pornind de la ideea că îi uram.Mă purtam înfiorător! Refuzam să râd la glumele lor.Nu-mi plăcea nimic din ce spuneau sau ce făceau ...Joce se uită din nou la Luke.

-Cred că domnișoara Edi mi-a spus că Ramsey este bărbatul care-mi trebuie, tocmai pentru că nu vroia să fiu cu el.Luke se uită uluit la ea.

-Iar mama mi-a spus să stau departe de tine.Știe că nu rezist la ceva ce mi se interzice.

-Crezi că au complotat împreună? Este posibil ca noi doi să fi fost manipulați? Se uită unul la altul.

-Nu,spuse Luke.

-Prea diabolic,spuse Joce.

-Prea multă complicitate.Prea...

-Just,spuse Joce.

-Cu siguranță nu,conveni el.După o clipă,Luke spuse:

-Dacă îl vrei,îl poți avea pe Ramsey.Joce zâmbi,întinzându-se peste masă și punându-și mâna peste a lui.

-Nu.Am decis să urmez tradiția predecesoarelor mele și să aspir la bărbații care-și câștigă pâinea cu mâinile.Ochii lui Luke se umplură de căldură.

-Ce-ar fi să vii aici,în poala mea,ca să-ți arăt ce treabă bună știu să fac cu mâinile mele?

-Da,te rog,spuse Jocelyn ridicându-se și venind în brațele lui.

SFARSIT